DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

MAGES OF WHEEL BOOK ONE

J. D. EVANS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif Hakkı© 2019 by J. D. Evans
Tüm Hakları Saklıdır

Reign & Ruin bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kültürler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücüne aittir veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Whippoorwill Press LLC 2020 North Carolina,
Amerika Birleşik Devletleri tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümünün yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılması, herhangi bir biçimde veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir yolla iletilmesi veya bir erişim sisteminde saklanması telif hakkı yasasının ihlali anlamına gelir.

ISBN 13: 978-1-951607-00-5

Kapak Sanatı-Tatiana Anor; **https://www.artstation.com/tanyaanor**
Kapak Tasarımı-Eric. C. Wilder; **https://www.ericcwilder.com/** İç
Biçimlendirme ve Tasarım-Terry Roy
Düzenleme-Michelle Morgan; **www.fictionedit.com**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

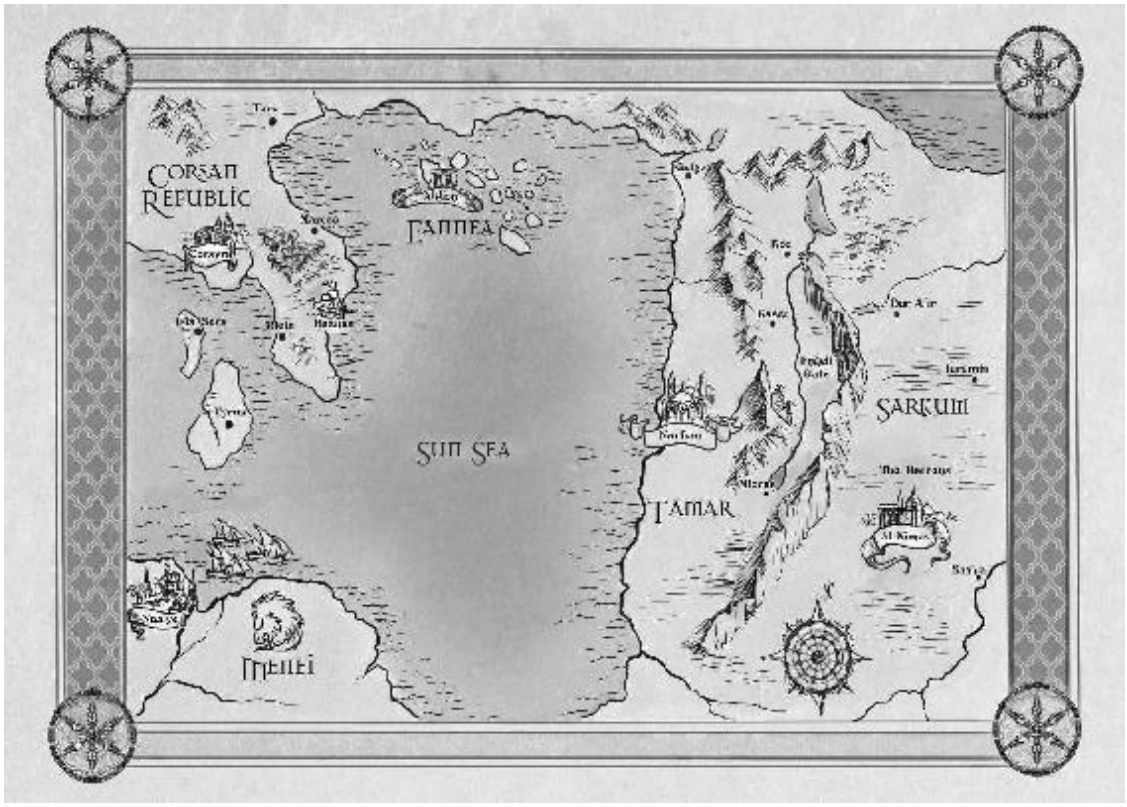

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Poem of the Wheel

I am balanced for I am broken
Parts that make a whole
Each joy and sorrow token
Paid to mold my soul
For we are nothing
And we are all
The darkness that is rising
And the light that cannot fall.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sabırları, cömert zaman fedakârlıkları ve sevgi dolu cesaretlendirmeleriyle bu kitabın bedelini ödeyen aileme.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Harita
Mheel 'ın ŞiiriONE
TMO ÜÇ
DÖRT
BEŞ
ALTI
YEDI
SEKIZ
DOKUZ
ON ON
BIR
TMELVE
ON ÜÇ ON DÖRT
ON BEŞ ON ALTI
ON YEDI
TMENTY-YEDI
ON SEKIZ ON
DOKUZ TMENTY
TMENTY-
BIRTMENTY-
TMO TMENTY-
ÜÇ TMENTY-
DÖRTTMENTY-
BEŞ TMENTY-
ALTI TMENTY-
SEKIZ TMENTY-
DOKUZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

OTUZ OTUZ BİR
OTUZ TMO
OTUZ ÜÇ OTUZ
DÖRT OTUZ
BEŞ OTUZ ALTI
YAZARIN NOTU FIRTINA
VE KALKAN ÖN BAKIŞ
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mheel'in Büyücüleri
Birinci Kitap

J. D. EVANS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİR

Ana saraydan Konsey Salonu'na uzanan GALERİ hiç bu kadar uzun olmamıştı. Belki de, eğer Çark ondan yanaysa, bu Naime darağacına yürümenin nasıl bir his olduğunu anlamaya çok yaklaşmıştı. Babası onun biraz önünde yürüyordu, kâhyası ve en sevdiği Işık Getirenleri onun yanında yer alırken, üç görevli daha onunla babası arasında bir yay çizerek yürüyordu. Lightbringer'ların büyücü küreleri, şafağın solgun ışığının dokunmadığı salonda ilerleyişlerini aydınlatıyordu. Babası sanki Naime'nin hayatının en önemli karşılaşmalarından birine gitmiyormuş da parkta boş boş geziniyormuş gibi yürüyordu. Bugün kendinde gibiydi. Gerçi Naime'nin onun için artık normal saydığı şey bir zamanlar olduğu gibi değildi.

Kendine güveni ve stratejisi olan bir adamdı. Planları ve planları o kadar iyi hazırlanmıştı ki, Yüksek Konsey bir şeyleri değiştirmek için çok geç olana kadar neler olduğunu nadiren biliyordu. Sonra da Konsey kaosa sürüklenirken o sadece fırtınayı savuşturdu. Onların didişmelerini, iyilik için yalvarmalarını, bölünmelerini bu şekilde idare etmişti. Onları görmezden gelmiş ve dilediğini yapmıştı. Şimdi ise duyguları kabardığında kafası karışıyordu.

Somurtkan. Huysuz. Naime'nin, annesi ölmeden ve ondan bir şeyler götürmeden önce onu tanımlamak için asla kullanmayacağı kelimeler. Bir ömür boyu kırdığı zihinler sonunda kendi zihnini kırmaya başlamadan önce.

Tamar'ın yönetimini ciddiyetle devralmayı düşünmesi için daha çok dönmesi, Konsey'i kendi lehine şekillendirmesi için daha çok zaman geçmesi gerekiyordu. Ancak Çark rahatlık için dönmüyordu, her şeyde denge için dönüyordu. Dengeyle birlikte neşeye eşit ölçüde zorluk da gelirdi ve Naime payına düşenden çok daha fazla rahatlığın tadını çıkarmıştı.

Ufuktaki bir fırtınayı hissettiği gibi hayatında dengenin gelmekte olduğunu hissetti, aynı gerginlik ruh halini ve düşüncelerini şekillendirdi, aynı heyecan ve korku hissi.

Arkasında birinin boğuk adımları halıya sürtündü ve kuzeni İhsan onun yanına ulaşıp hızını onunkine uydurmak için yavaşlattığında içini çekti. İhsan'ın uzattığı kolu tuttu ve gözlerini sadece ona bakmak için kaldırdı.

"Koşmak yakışıksızdır."

"Biliyorum," dedi. "Affet beni." Teni solgun, gözleri kırmızı çerçeveli ve alnı gergin çizgilerle kaplıydı. Kâbuslar geri dönmüştü. Naime daha fazla uyarıyı yuttu ve babasının geniş sırtına odaklandı.

İhsan elinden geldiğince tüm saray işlevlerinden ve görevlerinden kaçındı. Pek çoklarının sandığı gibi tembellikten ya da bencillikten değil. İhsan'ın mutsuzluğu onun memnuniyetini dengeliyordu ve o da kendi neşesini eşit ölçüde yaşamak için çok gecikmişti. Saraydan şehre taşınmadan önce, İhsan'ın kâbus gördüğü bazı gecelerde yanında olmuştu. Bu kâbuslar onu daha önce hiç deneyimlemediği bir anı, acı ve korku dünyasına hapseden canavarca şeylerdi. En sık Konsey'le yüzleşmek zorunda kaldığında ortaya çıkıyorlardı. Bugün olduğu gibi Büyük Vezir'le yüzleşmek için.

"Geldiğin için teşekkürler San," dedi Naime. Bir kez başını salladı, ama yürürken taş suratlı ve sessiz kalmaya devam etti. Neredeyse on yıldır yüzüne hâkim olan bu ifade neredeyse rahatlatıcıydı.
Ciddiyetine rağmen, onun yanında kendini daha az yalnız hissediyordu; ne istediğini babasının bilmediğinden emin olduğu bir şekilde anlıyordu. Artık anlamıyordu.

Alay, iki adam boyunda ve altın varaklı kafesli ahşaptan yapılmış Konsey Salonu kapılarına ulaştı. Birinci seviye ateş büyücüleri olan Lightbringer'lar kapıları açmak için babasından uzaklaştılar. Uzun, dikdörtgen şeklindeki oda Çark'ın girdapları ve renkleriyle döşenmişti. Tavan yükseliyor, üzerlerini kubbeyle örtüyor ve Çark'ın altı kolunun her birinin, her büyü Evinin işaretlerinin geometrik şekilleriyle boyanıyordu. Burası eşitliğin hüküm sürdüğü bir oda, herkesin temsil edildiği bir yer olmalıydı.

Nesiller önce bu doğruydu. Ancak güç ve korku savaşı getirmiş, Çarkı bozmuştu ve şimdi Konsey, güçleri zenginlikte, açgözlülüğün baskısında, geleneklerde ve rahat olan eski yöntemlerde yatan adamlardan oluşuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Naime İhsan'ın kolunu sıktı, o da karşılık verdi. Bütün vücudu onun kalp atışlarıydı, onu zar zor bir arada tutan bir kafesti.

Bu Konsey toplantısı, Tamar için umut ettiği her şey için umut vaat ediyor ve tüm bu umutların elinden alındığını görme tehdidi için de korku veriyordu.

Sabri soyu Tamar'ı ve Bölünme Savaşı'ndan önce Eski Sultanlığı sayılamayacak kadar çok nesil boyunca yönetmişti. Kanları İlk Ev'den geliyordu, doğuştan gelen bir hava ve başlangıç, şafak ve değişim hakkıydı. Annesi Naime'ye küçük ışığım demişti, daha ilk günlerinden itibaren ona Tamar'ı kendi başına yönetecek ilk kadın olacağını söylemişti. Atalarının yanlışlarını düzeltmek için Çark'ın talep ettiği değişim ve denge o olacaktı.

Ama artık o yoktu ve Naime babasının zihinsel gerilemesinin onu da alıp götürmesinden korkuyordu. Naime tek başına, kendisini oğullarının Sultan'ın koltuğuna oturması için bir basamaktan başka bir şey olarak görmeyen bir Konsey'i yönetecekti. Başarısız olmamalıydı. Başaramayacaktı ve bugün ilk sınavını verdi.

Naime salonun kapısında durakladı. Zaten gergin olan, teni endişenin soğuk ateşiyle yanan İhsan'ın gerginliği daha da artmıştı. Babası koridorda ilerleyerek en uçtaki süslü oyukta yer alan yastıklı sıraya doğru yürüdü. Vezirler o yürürken eğildiler, onu sadece kâhyası takip ediyordu, iki taraftaki koltuk sıraları arasında. Başlarını eğdiler ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde önlerine açtılar.

Naime duyurusunu beklerken gizlice Vezirleri süzdü. Hepsi bugün burada olamayacaktı, ki bu alışılmadık bir durum değildi, yönetmeleri gereken mülkleri, toprakları ve insanları vardı.

Otuz altı vezirden sadece yirmi dördü . Ve ilk sayıma göre sayıları Sadrazam'ın destekçilerinin şüpheli bir çoğunluğunu oluşturuyordu. Bu onu şaşırtmamıştı. Sadrazam, bir zamanlar babasının yaptığı gibi dikkatli planlar yapan bir adamdı.

Yanı başındaki İhsan sesli bir şekilde nefes verdi ve ona baktığında, bakışlarının babasının koltuğuna en yakın yerde duran Sadrazam'dan uzaklaştığını fark etti. Kâhya, Naime ve İhsan'ı anons etti ve Divan'ın adamları babasına doğru yürürken başlarını eğmeye devam ettiler. Salonun sonuna ve Sadrazam'a yaklaştıklarında İhsan'ın teni elinin altında soğumaya başladı. Naime bileğini kavrayarak ona sihrini sınırlamasını hatırlattı ve gücünün buzları eriyip gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oturdular, kadın babasının yerine dik açıyla yerleştirilmiş uzun bir bankın ucuna, onun ulaşabileceği bir yere. İhsan onun yanına kaydı. Odadaki herkes rütbesine göre Sultan'a daha yakın ya da daha uzak otururdu. Her zaman en yakın o olurdu, sonra İhsan, Sultan'ın koltuğu için ikinci sırada. Onların karşısındaki sıranın ortasında, kapıya İhsan'dan bir koltuk daha yakın olan Sadrazam otururdu. Hepsinin önüne oturana kadar mutlu olmayacaktı ve odada bunu bilmeyen tek bir kişi bile yoktu. Hatta birçoğu bunu destekliyordu.

Yüksek Konsey'in Baş Veziri Behram Kadir, Beşinci Hanedan'dan bir Sival'dı ve karizması ile yalan söyleme yeteneğinin ustasıydı. Bir zamanlar babasının en iyi arkadaşıydı ama şimdi onun en güçlü rakibi olarak oturuyordu. Güvenilir danışman kisvesine o kadar rahat bürünüyordu ki bazen babasını bile kandırabiliyordu. Özellikle de şimdi, Sultan'ın kafa karışıklığı sık sık hislerini aştığında ve yerleşmiş hissetmek, kendi zihnini gölgede bırakan diğer zihinlerin kalıntılarını geri itmek için tanıdık olana uzandığında.

"Sultan, Prenses Sultana ve Şehzade geldiler. Divanı toplantıya çağırıyorum." Kadir ellerini iki yana açarak resmi bir selam verdikten sonra saray kâtibi Yavuz Paşa'nın ve onun arkasında Maliye Veziri Eşber Paşa'nın yanındaki yerine oturdu.

İhsan sarayda yaşamaya başladığında, Behram Kadir'e asla ilk ismiyle hitap etmemeye karar vermişlerdi; bu, ona hak etmediğini düşündükleri bir saygıyı, bir insanlaştırmayı ima ederdi. O zamandan beri ikisi için de Kadir'di. Kıpkırmızı cübbesini istediği gibi düzenledikten sonra Naime'ye gülümsedi. Naime onu sadece başını eğerek onayladı.

Babasının plan ve entrikalara olan yeteneğini ve yakınlığını paylaşmasına rağmen, Konsey'e onun gibi davranamazdı. Öfkesi güç olarak görülebilecek ya da alışılmadık yöntemleri yıkıcı olmak yerine öngörülü olarak görülebilecek bir adam, bir prens değildi. Olması gerektiğine inandıkları şekilde bir prenses de değildi. Onun şımartıldığına, şımartıldığına, çok fazla özgürlük verildiğine inanıyorlardı. Çünkü o aynı zamanda annesinin kızıydı; zekâsı ve azmiyle üniversitenin en üst kademelerine yükselmiş, alt tabakadan bir kadındı. Bunu yaparken Naime'nin annesi Tamar'daki en güçlü adamın dikkatini çekmişti. Aslında iki kişinin.

Naime bakışlarını Kadir'den babasına kaydırdı. O zamanlar Konsey'in isteklerine karşı gelerek annesiyle evlenmişti ve annesi pek çok geleneği çevirmişti. Naime doğru zaman geldiğinde bu mirası devam ettirmek niyetindeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugün çok önemli bir gün," dedi babası ve gözlerinde Konsey'in hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir şeyi açıklamak üzere olduğunu ima eden tanıdık bir muziplik kıvılcımı parladı. Bu, Naime'nin Sultan'ın koltuğuna yükselişini annesiyle birlikte planlarken takındığı bakışla aynıydı. "Kızım Çark'ın dördüncü tam döngüsünü tamamladı."

Ardından kibar, coşkusuz bir alkış patlaması geldi. Doğumundan bu yana Çarkın Yirmi Dört Büyük Dönüşü geçmişti; artık reşit olmuştu. Artık Yüksek Konsey toplantılarında yarı sessiz bir seyirci olmayacaktı. Konuşmasına, onlara bir üst olarak hitap etmesine izin verilmişti. Bu aynı zamanda evlenebileceği anlamına da geliyordu. Bu gün, onlar onu oğullarından biriyle evlendirmeyi başarmadan önce Konsey'in ele geçirme yarışının başlangıcını müjdeliyordu.

Naime'nin bedeni aynı anda hem hareketsiz hem de yüklüydü, sanki derisinin altında bir şey titriyordu ve her an patlayacak gibiydi. Kendini sakin ve odaklanmış tutmak için derin nefes almayı hatırlamak .

"Prenses Sultana'nın, kendisini yönetime hazırlamak için benim yerime Konsey'e hitap etmeye başlamasını arzu ediyorum."

Hoşnutsuz bir sessizlik hüküm sürüyordu ve Naime her anlamlı bakışın, yer değiştirmenin ya da sessiz bir şaşkınlık öksürüğünün farkındaydı. Onların bakışları altında kıpırdanma isteğini gizlemek için ellerini kavuşturarak ayağa kalktı. Kadir'in koyu renk gözleri ona sabitlenmiş, ağzında küçük bir gülümseme belirmişti. Farklı bir şekilde de olsa Kadir de en az onun kadar kendini etrafındakilerden saklayabiliyordu. Hava, soğukkanlılık yeteneğini veriyordu. Ateş ise aldatma yeteneğini veriyordu.

"Yüksek Konsey ve onun bilge Vezirlerinin huzurunda bulunmak benim için bir onurdur. Umarım gelecekteki birlikte çalışmalarımız Tamar'a ve bize denge ve itidal için bakan halkına sadece refah sağlar." Ellerini iki yana açarak eğildi. Bu, onlardan herhangi birine karşı son eğilmesi olacaktı. Bunu fark edip etmediklerini merak ediyordu. Niyetinin ne olduğunu biliyorlar mıydı?

Açıklamasını daha sessiz alkışlar izledi.

"Elbette ben de evlenecek yaşa geldim." Sesini yükseltmek için gücünün en küçük parçasını kullandı. Kendisinden önce hiçbir Sultanın başaramadığını istiyordu. Yeni bir Sultan için basamak olmak değil, kendisi hükümdar olmak istiyordu. Babası, aklı başında olduğu anlarda onu onaylıyordu. Gelecekle ilgili planlarından, Cumhuriyet'i geride tutmaktan ve Hanedanları yeniden canlandırmak için Eski Sultanlığı tekrar birleştirmekten bahsetmişlerdi. Bu, o hedeflere doğru atılan ilk adımdı; Konsey'i kontrol etmek. Yine de bunu en güçlü müttefiki olmadan yapmıştı, çünkü babasının yaşı, Konsey'de şu anda karşılaştıklarından daha sinsi bir düşman olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. Bir gece önce her kelimeyi, her ince hareketi, her bakışı prova etmişti. Gerçek hamlesini ortaya koymadan önce onların sevinmesine, onaylamasına, zayıflıklarını ona teslim etmesine izin vermek iyisiydi.

Kadir ayağa kalktı. Bir elinde ofis asasını tutuyor ve sol bacağının ağırlığını hafifçe desteklemek için ona yaslanıyordu. On yıl önce geçirdiği bir kazada yaralanmıştı. Saklamaya çalıştığı ciddi bir topallama ve pek çok kişinin hâlâ çok yakışıklı bulduğu yüzünü gölgeleyen hilal şeklinde bir yara izi kalmıştı.

"Önümüzdeki dört döngünüz de ilki kadar iyi geçsin Prenses Sultana. Yüksek Konsey sizin kadınlığa adım atışınızı izlemeyi bir onur sayıyor ve babanızın yerine geçecek kişi için iyi bir Sultan olacağınızdan emin. Konsey uygun adayların bir listesini en kısa zamanda size sunacaktır," diye Sultan'a hitap etti.

Naime onun kahverengi gözlerindeki hesapçı bakışı kaçırmadı. Oğlunun listenin başında olacağını biliyordu. Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Lütfen yapınız, Sadrazam." Naime kendini gücüyle gizledi, sesini ve bedenini yaklaşan tepkiye karşı korudu. "Ama aynı zamanda, Sultan'ın beni nezaret etmem için görevlendirdiği Sarkum'la ittifak görüşmelerimiz nedeniyle nişanımın yakın vadede ertelenebileceğini de lütfen unutmayın." Babasını bir tür kalkan olarak göstermek istediği şey bu değildi. Ama kendi gücünün altında durmanın zamanı değildi, henüz yeterince yoktu. Onu hâlâ bir kız çocuğu, sarayda babasının yerine geçecek kişiye bir tür iyi niyet göstergesi olarak verilecek güzel bir süs olarak görüyorlardı.

Kadir takdire şayan bir şekilde şaşkınlığını kontrol altında tutmayı başardı. Sadece tek bir kaşını kaldırdı ve parmakları asayı sıkıca kavradı. Naime'nin ağzının köşesi tepki olarak yukarı kıvrıldı. Gördü kaşları düştü, parmakları gevşedi.

Diğer Konsey üyeleri kıpırdanmaya başladı. Ilımlı olduğunu bildiği birkaç kişi eğilip birbirlerine fısıldadı. Konsey onun hazırladığı ittifak şartlarına bakmayı reddetmişti, çünkü Sadrazam onları doğu komşuları Sarkum'la ittifak yapmanın pek bir anlamı olmadığına ikna etmişti.

Sarkum'a ittifakı öneren bir mektup gönderdiğini ve bir delege talep ettiğini sadece ona en yakın olanlardan çok azı biliyordu.
Babasının mührüyle mühürlemiş ve yıllar önce onun onayıyla göndermişti. Sarkum ve Tamar bir zamanlar Eski Sultanlık altında birleşmişlerdi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sundering Savaşı'ndan önce. Eski yaraları sarmanın ve onları tekrar bir araya getirmenin zamanı gelmişti.

Yıkım Savaşı, Naime'nin atalarının emriyle, Altıncı Hane yıkım büyüsü tarafından işlenen saray onaylı zulümlerin ardından gelmişti. Yıkım büyücüleri öldürüldü ya da Tamar'dan sürüldü ve nesiller sonra bile hâlâ korku ve batıl inançla karşılanıyordu.

Sarkum ile birleşmek Altıncı Hanenin gücünü geri getirmek anlamına geliyordu. Çarkı bir kez daha dengeleyecek ve bozulmuş olanı onaracak olmasına rağmen Kadir asla kabul etmeyecekti ve Konsey çoğunluğunu kontrol ediyordu. Tarihe ve geleneklere en buruşuk yaşlı aksakallar kadar bağlıydı ve Tamar Sultanlığı'nın ilk fermanlarına olan bağlılığını hiç yitirmemişti. Böylece, onlar dönüşünü durduramadan Çarkı harekete geçirmişti. Şimdi planını tamamlamak, bir ittifakı tamamlamak ve babasının yerini tek başına almak için kendine zaman tanımak amacıyla yollarına çıkan engelleri manevra yaparak aşması gerekiyordu.

Konsey kendi arasında konuşurken bir duraklama oldu, Kadir Naime'nin detay vermesini bekliyordu, Naime ise ona sakin sakin gülümsüyordu. Aptal değildi. Güvenli olduğunu bilene kadar kimseyi hafife almazdı.

Naime, on yıldan fazla bir süre boyunca Kadir'in zorbalıkla ve manipülasyonla Sadrazamlığa yükselişini izlemişti. İşlediği suçlardan sıyrılışını, elindeki gerçek ve mecazi kanı gizlemeyi başarışını izlemişti. Kadir, Divan'da kendine güç toplamak için her fırsatı kullanırken, ülkelerinden ve Sultanlarından çok kendisine sadık valiler atarken boş durmak zorunda kaldı. Nihayet, bunca zaman sonra, babasının hiçbir zaman yapmaya cesaret edemediği gibi, onu Çark'ın üzerinden kırmanın zamanı gelmişti. Şimdi onu, odanın kontrolünü bir anlığına ele geçirdiği gerçeğinin altında kaskatı ve sersemlemiş bir halde izlemek, intikamın ilk gerçek tadıydı. Bu onun gerginliğini yok etti ve yerine onu sakinleştiren bir kararlılık getirdi.

"Özür dilerim Sultanım Efendim, ama Konsey'in ittifak müzakerelerini desteklemediğini hatırlıyor gibiyim," dedi Kadir ve Konsey beklentiyle sustu. Kadir gülümsedi. O da gülümseyerek başını hafif bir saygı ifadesiyle eğdi.

"Eğer Sultan Konsey'in müzakereleri desteklemesini isteseydi, eminim ki onların onayını alırdı. Ama o kararından oldukça emin." Babasına gülümsedi ve o da başını salladı. Sarkum henüz cevap vermemişti. Eğer sunacak gerçek bir delegesi olsaydı, işler çoktan yoluna girmiş olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok daha sorunsuz geçti. Kendine ve odaya hâkim olabilmek için Sarkum'un sessizliğinin yarattığı tedirginliği bastırmak zorundaydı.

"Konuyu bugün Konsey'e tekrar sunmayı umuyorduk, ancak korkarım Sarkum delegesi gelmekte gecikti." Bu küçük bir yalandı ve sonunda yalan olmadığını kanıtlayacağını umuyordu, yoksa planladığı her şey boşa gidecekti.

Naime, açıklamasının ardından Konsey Salonu'nun üzerine çöken sessizliğin derinliğini daha önce hiç yaşamamıştı. Sanki her bir kelimenin, engin sulardaki küçük taşlar gibi, yavaşça onların anlayışına battığını hissedebiliyordu; ta ki dibe vurup orada kalana, tortu ve onaylamama bulutları oluşturana kadar. Sonra bir anda adamlar öfke ve inançsızlıkla ayağa fırladılar, hepsi birbirinin üzerine bağırdı ve Naime'nin nefesi onu aceleyle terk etti. Babası ayağa kalkacakmış gibi hareket etti, yüz ifadesi telaşla gerilmişti.

Naime kürsüye değil ama onun yanına geldi ve gülümseyerek eline dokundu. "Her şey yolunda baba. Rahat olun. Ben buradayım."

O da gülümseyerek yerine oturdu. İhsan ona döndü, soluk ela gözlerinde endişe ve acı bir eğlence vardı. "Peki ya şimdi?"

"Bırak tayfun kendi kendine sönsün kuzen," dedi ve olduğu yerde, parmaklarını babasının eline dayamış, bekledi. Kadir Konsey'i kontrol altına almayı başardı, bağırdı ve hatta o kadar ileri gitti ki sihrini odanın sıcaklığını birkaç derece yükseltecek kadar serbest bıraktı. İhsan ürperdi, elleri dizlerinin etrafında sıkılaştı ama sessizce dayandı. Çabasından dolayı İhsan'la gurur duyuyor ve ona bariz bir rahatsızlık verdiği bu günde ona ihtiyaç duyduğu için utanç duyuyordu.

Kadir nihayet döndüğünde Naime kaşlarını çattı. Konsey teker teker oturdu ama Naime'nin dinlemeye istekli olabileceğini umduğu birkaç kişinin bile ifadelerinde savaş hâlâ devam ediyordu. Ama öfke bulaşıcı bir şeydi ve Naime'nin aklı ermeden yayılmıştı. Her zaman, ateş rüzgârdan hızlıdır. Kadir'in özel yeteneği.

"Sultan Efendim. Sizi yanlış duyduğuma eminim-"

"Yapmadınız. Sultan ve ben Sarkum'la bir ittifak niyetindeyiz. Mektuplar çoktan gönderildi. Konsey'in engin bilgeliğinden dem vurarak kendimi yüceltmeyeceğim, zira Cumhuriyet'in harekete geçtiğinin farkında olduklarından eminim. Şimdiden Eannean Adaları bütünüyle yutuldu ve Cumhuriyet'in Sarkum'un kuzey sınırına karşı ileri karakolları var. Büyücüleri yok etmek istiyorlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Korkunç bildirinin öfkeleri yatıştırmasına izin vermek için durakladı. "Onlara karşı duracak kadar güçlü değiliz. Sarkum'la bir ittifak sadece gecikmiş değil, aynı zamanda hayatta kalmamız için hayati önem taşıyor."

"Sultan Efendim. Cumhuriyet bizimle savaşmak dair hiçbir işaret vermedi." Kadir sanki aptal bir çocukla konuşur gibi konuşmuş, onu kızdırabileceğini düşünmüştü. Bir öfke ya da kızgınlık gösterisi onun güvenilirliğini zedeleyebilirdi.

Ses tonu ve yatıştırıcı gülümsemesi onu içten içe öfkelendirse , onu düzeltme ya da ona hakaret etme arzusunu bastırdı. Cevap verirken bunu, sihrinin bir ipliğiyle var olmasına yardım ettiği soğuk bir tonda yaptı.

"Yine de karşı önlemler almadan önce ordularının ve makinelerinin Narfour'a inmesini ve sarayı ele geçirmesini beklemeyeceğim. Sadrazam'ın proaktif olmakta yarar gördüğünü biliyorum." Vezirlerin çoğundan daha kısa olmasına rağmen uzun boyluydu, sesine uymak ve kızgınlığını gizlemek için yüzünü sakin ve tarafsız tutuyordu. Odada doğrudan olmasa da yakın tehdidi anlayan tek kişi o olamaz mıydı?

"Peki Altıncı Ev büyücüleri sokaklarda ölüm ve hastalık saçtığında ne yapacaksınız? Bu düşmana karşı bize yardımcı olacak mı?" diye bağırdı diğer Vezirlerden biri. Ayağa kalkıp kendini gösterecek kadar cesareti yoktu ama sesinin geldiği yöne odaklandı.

Naime, "Batıl inançlar ve kocakarı masalları karar almak için sağlam temeller değildir," dedi. "Özellikle de bütün bir ulusu ilgilendiren kararlar."

"Yıkım büyücüleri mi?" Babası kıpırdandı, odadaki havadan daha da tedirgin olmuştu. Ona baktığında, etrafındaki yüzlere bakarken kaşları birbirine yapışmıştı. Artık ipuçlarını nereden alacağını her zaman anlayamıyordu ve belirsizliği şimdi öfkeye ya da korkuya yol açıyordu. Saraydaki söylentiler onun kafasının kolayca karıştığından bahsediyordu ama bildiği kadarıyla kimse onun zihninin hastalığının ne kadar uzağında olduğunu anlamamıştı. Henüz değil. Bunu mümkün olduğunca uzun süre sır olarak saklamak zorundaydı.

Naime bakışlarını Sultan'ın yanına giden İhsan'a çevirdi, eğilip alçak sesle konuşmaya daha fazla rahatsız olduğunu belli etmeden onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Bunlar kocakarı masalları değil Efendim Sultanım." Kadir dönüp konuşmasını Divan'a yöneltti ve onların hoşnutsuzluk alevlerini körükledi. "Kendi ailenizin tarihine ve Eski Sultanlığı sona erdirmek için verdikleri karara saygısızlık ediyorsunuz. Binlerce kişi bizi Eski Sultanlığın tehlikelerinden kurtarmak için öldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altıncı Ev. Hayali bir tehdide karşı korunmak için şimdi bunu geri mi alacaksınız?" Asasını mermer zemine vurdu ve diğer elini kovarcasına salladı. "Konsey bunu kabul etse bile, çok savunmasız durumdayız. Hayatta hiç Üçüncü Ev büyücüsü yok. Söylentilere göre Sarkum'da bile hiç yokmuş. Altıncı Hanenin iğrenç büyüsüne karşı koyacak hiçbir şey yok. Bunu kabul edemem Sultan Efendim." Kadir'in sesi son kelimelere kadar giderek yükseldi. Konsey onu alkışladı.

Naime, öfkesini rüzgarla delip geçen hayal kırıklığını içine çekti. Parmakları entarisinin beyaz ve mavi kumaşında kıvrılırken ellerini onun boğazına doladığını hayal etti. Kadir ondan babasına döndü ve gülümseyerek, "Altıncı Ev büyücülerinin saraya girmesine asla razı olmazsınız, değil mi Sultan Efendim?" dedi.

"Ne?" Babası oturduğu yerden fırladı ve ancak İhsan'ın yakınlığı, kürsünün kenarından aşağı düşmeden önce Sultan'ın kolunu tutmasına izin verdi. "Tabii ki hayır!" Naime'ye baktığında kahverengi gözleri korku ve şaşkınlıkla irileşmişti. Bu ifade onu bir erkekten çocuk gibi gösteriyordu ve yenilgi Naime'nin içine işledi, kendini küçük ve umutsuz hissetti. "Ne diyor bu? Sen ne yapıyorsun?"

"Baba." Sesindeki çaresizliği saklayarak onu yatıştırmaya çalıştı. Onu hemen buradan, onlardan uzağa götürmesi gerekiyordu. "Kabul ettin. Sarkum'a gönderdiğim mektubu mühürledin. Çarkı dengelemek için bu gerekli. Bunu biliyorsun. Hatırlıyor musun, bunun hakkında konuşmuştuk-"

"Hayır!" dedi sertçe. Naime dişlerini sıktı. Her gece üç küçük tur boyunca onunla konuşmuş, aynı şeyi söylemişti. Ama bunun ona ihtiyaç duyduğunda hatırlamasını sağlayacağına dair umudu boşa çıkmıştı. İhsan, Sultan'ı cesaretlendirmek için mırıldanmaya çalıştı ama Sultan kuzeninin elinden kurtuldu. "Hayır, kesinlikle olmaz. Behram, neler oluyor?" dedi yüzü zaferle parlayan Kadir'e. Naime ellerini yumruk yapıp sıktı.

"Sultanım. Rahat olun. Konsey bu işi halledecektir." Kadir derin bir alçakgönüllülükle eğildi, ancak Kadir'den sadece kibir sızdı.

Kadir doğrulurken Sultan gözle görülür bir şekilde sakinleşerek, "Evet," dedi. "Evet, bu iş görür."

Oturacağı yeri bulmaya çalışırken İhsan ona yardım etti, bakışları önce Naime'ye sonra da kapıya kaydı. Naime elini babasının omzuna koydu. Babası kendi eliyle onun elini okşadı ve hiçbir şey olmamış gibi ona gülümsedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki Tamar'ın geleceğini güvence altına almak için en büyük umudunu yok etmemiş gibi. Ve kendi geleceğini.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TMO

NAIME odalarının hemen dışındaki bahçede oturuyordu. Ondan önce annesininmiş ve Naime onları teselli olarak devralmış. Annesi öldüğünde. Bahçenin bu bölümü annesinin yönetiminde özenle işlenmişti, entrikalardan uzakta sessizlik ve huzur bulabileceği bir yerdi.

Bu sessizlik Kadir'in yakıcı varlığıyla zehirlenmişti. İkisi de sahte bir nezaket ifadesiyle birbirlerine baktılar. Kadir'in kâhyası Mahir onun yanında durmuş, iki elinde, içi altın işlemeli beyaz brokarla kaplı altın bir tepsi tutuyordu. Naime tepsinin üzerindeki, her biri özenle katlanmış bir zarfın içine sıkıştırılmış küçük kâğıtlara baktı. Bunlardan dört tane vardı. Çark'ın her Hanesini temsil eden bir aday olmak üzere altı tane olmalıydı ama Tamar'da Üçüncü ve Altıncı Hanelerden büyücü bulunmadığı için bu imkânsızdı. Ne yöne dönse Çark denge istiyordu. Neden bunu fark eden tek kişi oydu? Ya da umursayan?

"Samira," dedi Naime. En yüksek rütbeli hizmetkârı Samira Azmeh Sabri-ih yanında durdu ve onun emriyle uzanıp Mahir'den tepsiyi aldı. Naime'nin maiyetinde tuttuğu tek Beşinci Ev büyücüsüydü. Ailesi, politikada Kadir'in yanında yer almayan birkaç kişiden biriydi.

Naime tepsiden zarfları alırken Kadir'e bakmadı.

"Sanırım çok memnun kalacaksınız," dedi Kadir, ses tonundaki kendini beğenmiş zevk, yapabileceği her şeyden daha sinir bozucu ve rahatsız ediciydi.

"mi?" Naime çekti, başparmağının bir hareketiyle ilk zarfı açtı. *Cemil Kadir.* Adı mükemmel bir kaligrafiyle yazılmıştı. Samira

durduğu yerden görebiliyordu ve Naime arkadaşının yumuşak, ölçülü nefes verişini hayal ettiğini sanmıyordu. Kalbi sıkışmıştı ama teselli etmek ya da sessiz vaatlerde bulunmak için Samira'ya bakmadı. Ne bir söz verebilirdi ne de Kadir'e ikisinden birinin zayıflığını gösterebilirdi.

Cemil'in adının altında vereceği gelin hediyelerinin ayrıntılı bir listesi vardı. Naime listeyi sadece göstermelik olarak taradı. Hiçbirinin ne sunacağı umurunda değildi. Ne zenginlikleri ne de asaletlerinin kanıtı umurundaydı.

Hiçbiri ona ihtiyacı olan şeyi, halkını Cumhuriyet'in ellerinde yok olmaktan korumanın bir yolunu veremezdi.

Kartı zarfına geri koydu ve tepsiye geri koydu.

Bir sonraki isim, kuzey vilayetinin veziri Yavuz Paşa'nın oğlu, babasının sekreteri ve Kadir'den sonraki en saygın ve paralı nazırdı. Yavuz çoğu konuda Sadrazam'ı destekliyordu ama aynı zamanda sağlam bir mantık ve düşünce adamıydı ve tüm planları mahvolursa, müttefik olarak seçebileceği en iyi kişi oydu. Oğlu ise başka bir konuydu.

Cemil Kadir'in zeki ama işe yaramaz, acı bir sarhoş olduğu yerde, Sadık Yavuz kibirli ve aptaldı. Naime onun teklifine üstünkörü bir göz attıktan sonra zarfı Cemil'inkinin yanına koydu.

"Bu başlık paraları çok fazla," diye kuru bir yorumda bulundu. "Babamın valilerinin cömertliği beni onurlandırdı." Kelimeler alışılmıştı ama ağzında kül tadı bırakıyordu. Sonraki ikisini okudu ve ikisine de şaşırmadı. Hepsi de Divan'daki en zengin ve en nüfuzlu vezirlerin oğullarıydı ve hepsi de onu Tamar'ın hükümdarı olarak hak ettiği yerden uzaklaştırmak için işe yaramaz eşyalar ve topraktan başka bir şey teklif etmemişlerdi.

"Yeterince cömert değiller Sultan Efendim," dedi Kadir, kendi yeteneğindeki bir ateş büyücüsünün sahip olabileceği tüm tutkuyla. "Sen babanın sarayının ve seni yanında görmek için varını yoğunu feda etmeyecek tek bir erkek bile yoktur."

Naime gözlerini onunkilere dikti ve zarfların geri kalanını Samira'ya uzatırken tek kaşını kaldırdı. Beşinci Ev'in büyücüleri Çark'taki en iyi yalancılardı. Dengede, İhsan gibi su büyücüleri yalanlara karşı neredeyse dirençsizdi. Ama Naime'nin Kadir'in yalanını tenine dökülen bir yağ gibi hissetmesi için kuzeni gibi İkinci Haneden bir büyücü olmasına gerek yoktu.

"Babamla konuşacağım ve size haber verilecek." Bir süre oyalanmak zorundaydı. Sarkum'un bir ittifak isteyeceğine ve bir delege göndereceğine inanmak zorundaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Babanız Sultan Efendim ile çoktan konuştum. Bu küçük dönemecin sonunun böylesine sevinçli bir karar için uğurlu bir gün olacağı konusunda anlaştık."

Elbette önce babasına yaklaşmıştı, işbirlikçi piç kurusu. Daha üç gün vardı. Naime paniğini bir gülümseme ve kahkahayla bastırdı.

"Böyle bir şey için sadece üç gün içinde hazırlanmam beklenemez." Bir ulak, eğer kış geçişi uygun olursa, üç gün gibi kısa bir sürede Sarkum'a yeni bir mektup ulaştırabilirdi. Eğer bir delege acele gerektiğini belirten bir mektup aldıktan sonra hemen Sarkum'dan ayrılırsa, daha yavaş yol alarak iki kat daha uzun sürebilirdi. Bu da en azından küçük bir buçuk tur demekti. Çok uzun süre oyalanırsa, Kadir Konsey'i onlara karşı geldiğine ikna eder ve derhal bir karar alınmasını talep ederdi.

Ellerini önünde kavuşturdu ve saygılı görünmek için çenesini eğdi. "Tekliflere hak ettikleri saygıyı göstermek istiyorum. Her birini ayrıntılı olarak değerlendirmek için bir gün, babamla tartışmak için bir gün, ardından geleneksel üç günlük temizlik, meditasyon ve oruç."

Bunlar Eski Saltanat'tan kalma, artık nadiren uygulanan modası geçmiş geleneklerdi. Ama bunları talep etmek onun hakkıydı ve Kadir'in onu reddetme yetkisi yoktu.

Maskesi bir parça düştü ve hesapçı bir gülümseme takındı. "Babana her zaman annenin hukuk okuman konusundaki ısrarının evleneceğin kişi için büyük bir nimet olacağını düşündüğümü söyledim." Annesinin zekâsını ve bilgisini sevmişti, ta ki annesinin bunu kendisine karşı kullanmasına kadar.

"Hizmet etmek için yaşıyorum." Naime ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. Babasına tam tersini söylediğinden şüpheleniyordu. O asla başka bir oyuncuyu kendi oyununa teşvik etmezdi.

"Dengede kimin duracağını bilmeden çarkı nasıl çevirdiğinize dikkat edin Sultanım Efendim." Gözlerinde ateş parladı.

"Benim iyiliğimi düşünmeniz her zaman yüreğimi ısıtmıştır Kadir Paşa," dedi Naime. "Yine de annem gibi ben de ip kılığına girmiş bir yılanı tanıyorum."

Soğukkanlı yüzü buharlaştı, öfkesinin gücü büyüsünü onunkine doğru itti, böylece aralarındaki havada sıcaklık soğuklukla buluştu. Naime sakinliğini korudu, sanki onun kaydığını hiç fark etmemiş gibi gülümsedi. Annesini ona karşı kullanmak normalde başvuracağı bir numara değildi ama dikkatini dağıtmazsa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona karşı yine kaybedecekti. Ayrıca, annesine sevgisi onun tek erdemli yönüydü ve bunu lekelemek istemiyordu.

"İsteklerinizi Konsey'e bildireceğim Efendim." Kadir eğildi ve kâhyası da aynısını yaptı. Naime selamına karşılık vermedi ama Kadir'in doğrulurken ve sendeleyerek uzaklaşırken onu izledi.

Adam gözden kaybolduğunda, kadın odasına doğru döndü ve Samira da onu takip etti.

"nedir?" Samira tepsiyi oturma odasının içindeki küçük masanın üzerine bıraktı, böylece arkalarındaki kemerli cam kapıları kapatabildi.

"Kadir tüm taşlarımı ele geçirmeden önce tahtadaki bir sonraki hamlemi yapmalıyım." Bir Sarkum delegesi gelip töreni ertelemesine izin vermeden önce Konsey tarafından nişanlanmaya zorlanırsa, ittifak için hiçbir umut kalmayacaktı. Konsey'de ittifakın gerekli olduğuna, dengeli bir Çark'ın Tamar ve Sarkum'a geri getireceği gücün Cumhuriyet'i durdurmak için gerekli olduğuna ikna Vezirler olduğunu biliyordu. Ama Kadir , yalanlarını ve baskılarını fısıldarken ve Altıncı Haneye karşı bağnazlığının tohumlarını beslerken bunu yapamazlardı.

Evlilik teklif edilen adayların hiçbiri onun planlarına uygun olmayacaktı. Yeni buldukları gücü alıp ortalığı kasıp kavuracaklardı. Ya da belki daha kötüsü, hiçbir şey yapmayacaklardı.

Naime alçak masasının önündeki yer minderine oturdu ve yeni bir kâğıtla bir kalem çıkardı. Samira mürekkep şişesinin tıpasını çekip Naime'nin elinin yanına koydu, sonra Naime yazmaya başlarken onun yanında diz çöktü. Naime planlarını yüksek sesle söyleme riskini göze alamazdı, hele ki bir toprak büyücüsü büyünün ötesine geçip sözlerini susturmadan. Ama Samira onun omzunun üzerinden okuyabilir ve planlarına kendisi ulaşabilirdi.

"Bu riskli görünüyor," diye önerdi Samira.

Naime elini kâğıdın üzerinde tuttu ve gücünün ince bir esintisi mürekkebi kuruttu. Normalde gücünü önemsiz şeyler için harcamazdı ama şimdi her an önemliydi. Samira haklıydı, bu bir riskti. Bir ittifak için zamanın azaldığını belirten bir mektup göndererek Tamar'ın çaresiz olduğunu da göstermiş ve Sarkum'a anlaşmalarında üstünlük sağlamıştı. Bu durumda, ya elini biraz açmak ya da şansını tamamen kaybetme riskini göze almak zorundaydı.

Eğer Çark denge gerektiriyorsa, bunu başarmak için gördüğü tek yol buydu ve bunun kendi lehine döneceğini umuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kadir babamı benim isteklerime karşı çıkmaya ikna etmeye çalışacak. Nişanın bir an önce imzalanması için bastıracak, böylece Sarkum bir delege gönderse bile artık müzakerelerde bulunma yetkim olmayacak. Bunu yapmak için nişan sözümü bozmam gerekecek." Geleneklere ve Çark'ın kendisine karşı korkunç bir hakaret.

Samira kuru bir sesle, "Bu da Vezirlerin kafasını patlatır," dedi.

Naime de benzer bir tonda, "Yeni bir Konsey atamak zahmetli olur," diye cevap verdi. "Ve birinin bu pisliği temizlemesi gerekecek." Teatral bir şekilde iç çekti.

Samira gülümsemesine karşı koyarak onaylar gibi bir ses çıkardı. Mizah yardımcı oluyordu ama bir çözüm değildi. Naime Konsey'e bir daha bu kadar açıktan karşı çıkamazdı, yoksa kendisini desteklemeyi seçenlerin inancını ve geri kalanları dikkatli manevralarla ikna etme şansını kaybedecekti. Gerçekte Konsey Sultan'a emir vermek için değil, sadece tavsiyelerde bulunmak için kurulmuş olsa da, soylu ailelerin tüm gücünü ellerinde tutuyorlardı. Bir iç savaş başlatmamak için onları görmezden gelemez ya da aşağılayamazdı. Tamar Sultanlığı'nı yönetmek her zaman bir oyun olmuştu. Naime şimdilik vasat bir oyuncuydu, annesinin ünü ve babasının kanı sayesinde onlar üzerinde sahip olduğu güce sahipti. Ancak onlara kendi haklılığını kanıtlayana kadar, bir erkeğin pozisyonunu elde etmeye çalışan bir kadın olduğu için yıkımın kıyısında tehlikeli bir şekilde dengede devam edecekti. Neyse ki her zaman hızlı bir öğrenci olmuştu.

Naime mektubu babasının adı ve unvanıyla, onun eliyle imzaladı, küçük yaşta öğrendiği bir şeydi bu. Bu kez mürekkebe üfledi, gözlerini yazıya dikti, onu çok özlüyordu. Artık ona güvenemezdi ve onsuz verdiği her kararda kalbinde ince bir çatlak daha oluşuyordu.

Samira, "Bunun sizi çok fazla dezavantajlı duruma sokmasından endişe ediyorum," dedi.

"Kılıç oyunu sırasında zafere ulaşmak için bir darbeye adım atılması gereken bir zaman yok mudur? Ben de böyle düşüneceğim." Naime bir çubuk mühür mumu seçti.

"İnsan böyle bir şeyi ancak o zafer uğruna kendini feda etmeye hazır olduğunda yapar." Samira parmağını balmumuna dokundurdu ve balmumu eridi. Naime onu kâğıda bastırdı.

"Nihayetinde en çok önemsediğim şeyin bizi Cumhuriyet'ten korumak olduğunu biliyorsun." Naime babasının mührünü aldı ve balmumuna bastırdı. Parşömeni çekip çıkardığında, babasının *tuğrasının*, saray hattatı tarafından onun için tasarlanan mührün izini bıraktı. Parşömeni yuvarladı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve daha fazla balmumu ile mühürledi ve Sabri ailesinin armasını taşıyan mührü, bir yatağan ile delinmiş ve parlak bir küre ile taçlandırılmış bir hava mührü.

"Kraliçe Sultana olup bizi Cumhuriyet'ten korumaktan bahsediyorsun," dedi Samira, alaycı gülümsemesi sert bir bakışa gömülmüştü.

"Bunu istiyorum çünkü senin gibi ben de biliyorum ki Konsey'in Tamar'a benim gibi bakacak potansiyel bir koca olarak önereceği kimse yok. Onlar benim gördüklerimi görmüyorlar." Mektubu Samira'ya uzattı. "Sarkum'a ihtiyacımız var. Dengeli ve güçlü bir Çarka ve tam bir Chara'a Çemberine ihtiyacımız var. Ayrıca, yönetmeseydim ne yapardım? Günlerimi asla tefekkür içinde oturarak geçiremem." Bir parmağını mektuba dokundurdu. "Bunu şimdi gönder. Saray ulağı ya da at kullanmayın. Saygıdeğer Sadrazam'ın ne yaptığımı bilmesini istemiyorum." Naime bir kaşını kaldırdı ve Samira komplocu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Karşı saldırıya geçmesi için çok geç olana kadar değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇ

TGÜN SOĞUKTU, güneş ışığı sonbaharın sonu ile kışın başlangıcı arasında olduğu gibi . Bu Makram'ın mevsimiydi,
gücünün en güçlü olduğu zamanlardı. Yine de kardeşinin Tamar Sultan'ın mektubunu bir kez daha incelemesini izlerken kendini boğulmuş ve hissediyordu.

Kinus sarayın bu bölümünde taht kullanılan altın işlemeli, taba rengi divanda oturmuş, bir elinde tuttuğu mektuba eğilmiş, diğer kolunu dizine dayamış, kaşları çatılmıştı. Makram oturduğu yerden ona bakıp duruyordu ve bu görüntü her geçen dakika daha da bıktırıcı hale geliyordu. Pencerelerin batı duvarından süzülen ışık sabahın solgun ışığından öğlenin dengesiz ışığına dönüşmüştü ve birazdan akşamın gümüş rengine bürünecekti. Kinus mektubu okuduğundan beri ne kımıldamış ne de homurtudan daha aydınlık bir ses çıkarmıştı. Makram sekreteri kovmuştu ve en azından onun, sinir bozucu bir sessizlik içinde beklemekten daha verimli bir işle uğraştığını umuyordu.

"Belli ki" -Kinus mektubu yere bıraktı ve sırtını dikleştirirken kâğıt çatırdadı- "umutsuzca bir şeye ihtiyaçları var." Kolunu dizinin üzerinde durduğu yerden kaldırdı ve parmaklarını siyah, kalın bıyığının üzerinde gezdirdi, bunu yaparken kaşlarını çattı.

Makram sesini eşit tutmaya dikkat ederek, "İlginç bir gözlem," dedi. "Benim anladığım ton bu değildi." Kardeşi günün büyük bir bölümünde düşüncelere daldığı için Makram onun ruh halini tam olarak okuyamıyordu ve bu nedenle Kinus'u fikirlerinden tamamen soğutmamak için fikrini söylemekten çekiniyordu. Okumak için bolca zamanı vardı ve

Kinus bugüne kadar mektuba bakmayı bile reddettiğinden, mektup geldiğinden beri mektubu tekrar tekrar okudu.

Mektup, kontrolün tamamen kendisinde olduğuna inanan biri tarafından yazılmıştı; ölçülü yazıdan, kısa ve muhafazakâr ifadelere kadar her şey, Tamar Sultanı'yla hiç tanışmamış olmasına rağmen Makram'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Kinus alnını eğerek ona baktı, gözlerinde sessizlik emri vardı. Makram değerlendirmesinin geri kalanını çenesini sıkarak ve başını göstermelik bir şekilde eğerek bastırdı.

"Bu bize pazarlıkta üstünlük sağlar." Kinus ayağa kalktı ve kürsü ile divandan uzaklaşarak pencerelere doğru yürüdü. "Bir ittifak istediğini söylüyor ama danışmanlar onun gerçek niyetinin bu olduğuna inanmamamız gerektiği konusunda hemfikir. Ordumun gücünü değerlendirirken bizi müzakerelere mi boğmak istiyorlar? Ya da Sarkum'da kaç Altıncı Ev büyücüsünün yaşadığını mı araştırıyorlar?" Makram söylediği her şeyin, Yaşlılar tarafından ellerinin arkasından ve koridorlarda yanlarından geçerken fısıldandığını zaten duymuştu.

Ama Kinus şu anda Makram'la konuşmuyordu. Kışla kaplı avluya bakan dar, kemerli pencerelerin yanında volta atıyordu. Kürsünün arkasındaki duvarda sıralanan aynalar soluk ışığı geri yansıtıyor, zeminde gölge ve gün ışığı sütunları oluşturuyordu. Ateş ve su, karanlık ve aydınlık. İkinci ve Beşinci Ev nitelikleri, ancak çoğu kişi karanlık ve gölgeyi yanlışlıkla yıkım ve Altıncı Ev ile ilişkilendirirdi. Eğer kişi alametlere dikkat etme zahmetine katlanırsa, veliaht prensin Çark üzerindeki zıt Evlerin tezahürleri arasında yürümesi önemliydi. Bunlar herhangi bir kararda dengelenmesi gereken terazilerdi.

Makram alay etti. Sadece konseydeki batıl inançlı ahmaklar böyle saçmalıklara inanırdı. İnsanın ihtiyacı olan tek şey sağduyuydu. Ama Kinus'un dinleyebileceği çok fazla ses, çok fazla görüş vardı. Cumhuriyet'le yoğunlaşan ilişkilere bir de nesiller öncesinden kalma bir düşmanla yapılan müzakereler eklenince, en kararlı olanlar bile yardım için işaretlere ve kehanetlere bakmaya başlayabilirdi. Makram, Kinus'un gençliklerinde yaptığı gibi bu yardım için kendisine başvurmasını tercih ederdi. Şimdi yapabileceği tek şey Kinus izin verdiğinde kardeşini doğru yöne itmek için elinden geleni yapmaktı.

Kinus bir ışık içinden geçip altın kaftanının üzerinde parlarken, "Korkarım işleri daha başlamadan karmaşık hale getiriyoruz," diye öneride bulundu. Tamar'la bir ittifak onlara büyük fayda sağlayacaktır. Tamar, Altıncı Ev büyücüleri için kalıcı bir moratoryum koymuş olsa da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sundering, Tamar'da hâlâ Sarkum'dan daha fazla büyücü doğuyordu. Ayrıca Tamar'da doğan büyücülerin Sarkum'da doğanlara kıyasla yüksek mertebede olma ihtimali çok daha yüksekti. Eğer Cumhuriyet'i savuşturmak için bir umut varsa, bu da düşmanlıklarına rağmen komşularıyla ittifak kurmalarında yatıyordu. Savaş düşüncesini bir kenara bıraksak bile, Blight kök bitkilerde bile yayılmaya devam ediyordu ve Tamar ve büyücüleri bundan tek kurtuluşları olabilirdi. Eğer Sultan mektubunda belirttiği gibi makul biriyse, geçmişi geride bırakıp yeniden birleşmek için daha iyi bir zaman olamazdı.

"Yine de bir hükümdar olarak bu kadar kolay göz ardı ettiğiniz bu karmaşıklıkların farkında olmalıyım." Kinus, Makram'a kibir ve onaylamama karışımı bir bakış fırlattı.

"Kutsiyetinizi, sizi yönlendirecek kadar aptal olan tebaanız için saklayın, kardeşim. Bir şeye ihtiyacı olan biri varsa o da biziz. Güce ihtiyacımız var, lanet olası Blight'a karşı yardıma ihtiyacımız var yoksa elinizdeki tek üstünlük açlıktan ölmek üzere olan vatandaşlardan oluşan bir dağ olacak." Makram, sözleri öyle bile sesini saygılı tuttu. "Tamar bunu teklif ve istekliyse, neden onları bir müzakerede dinlemiyorsunuz?"

"Bu onlara hadlerini bildirmek için bir fırsat." Kinus pencerelerin durdu, sesi geçmişin yanlışlarına karşı haklı öfkesine eşlik eden karanlık ve acı tonlara büründü. Makram bir elini yatağanının kabzasına dayadı ve gerginliğini kabzaya yönlendirdi. "Savaşa başladıklarında ve Çarkı kırdıklarında bizi mahvettiler ve ben onlara el pençe divan durmayacağım. Sarkum'un yarısı kadarlar ve orduları da yok denecek kadar az. Şimdi onları dize getirme zamanı. Ve bu ittifaka en çok karşı çıkmanız gerekir." Kinus ellerini kavuşturdu. "Agassi olarak yerini korumana izin vereceklerini mi sanıyorsun? Herhangi bir şey olmana izin verecekler mi?"

Seni bir pislik gibi aşağılamak yerine. Kinus asla Makram'a böyle bir şey söylemezdi ama başkaları söylemişti. Arkasından, yanından geçerken fısıldayarak. Onun büyüsünden korkanların hiçbiri gözlerinin içine bakıp *hiç doğmasaydın daha iyi* olurdu demezdi. Kinus'un gerçekleri acımasızdı ama en azından önemsemekten kaynaklanıyordu ve dürüsttü. Ayrıca, sadece sınandığını hissettiğinde sert davranırdı. Makram eski duygusal yaralarının sızısını görmezden geldi. Önemli olan Kinus'un daha büyük sorunu görmesine yardımcı olmaktı.

"Yine de bunu riske atmaya hazırım ve kaybedecek en çok şeyim var. Cumhuriyet'in nefesi ensemizde - Tamar'la bir çatışmaya girersek ne yapacaklarını düşünüyorsunuz? Gizlice girip bizi engellerler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biz meşgulken." Cumhuriyet ordusunun komutanı olsaydı o da böyle yapardı. "Lütfen. Eğer gitmek istemiyorsanız Tamar'a delegeler gönderelim. Sultan müzakere teklif etti. En azından şartlarını dinleyin. Kan bağına güç katabiliriz-"

"*Yeter*. Bu işe güç karıştırmayın." Kinus'un sesi çatallaştı. Güneş ışığı onu solgun bir ihtişamla çerçeveliyordu, cübbesi parlıyordu, siyah saçları yağlanmış ve başının tepesinde bir düğüm halinde toplanmıştı. Otuz altı yaşında, Makram'dan on yaş büyüktü ve geleneklere göre ölçüldüğünde hükümdarlık için genç sayılırdı. Yine de bir hükümdarın resmiydi, babalarının tam bir kopyasıydı. Neredeyse. Babalarının özgüveninden yoksundu, bu da Büyükler'in toptan faydalandığı bir gerçekti ve uygunsuz zamanlarda ayaklarını yere basmasının sebebiydi. Şimdi olduğu gibi. Makram'ın tek yapması gereken kardeşini haddini aşmaya çalışmadığına ikna etmekti, o zaman daha makul davranacaktı.

"Cumhuriyet Tamar'dan çok daha iyi bir müttefik olacaktır. Onlar askeri bir güç. Bizim hayal bile edemeyeceğimiz teknolojiye sahipler. Tamar'da ne var?" Kinus alaycı bir kahkaha attı. "Bozuk bir Çark ve güçlü büyücüler. Onlar da en az bizim kadar kolay bir şekilde Cumhuriyet'in eline düşecekler."

Ciddi olamaz. Cumhuriyet, her ikisi de dahil olmak üzere tüm büyücülerin yaşamlarını ya da hapsedilmelerini talep ederdi. "Peki ya Blight?" "Yeter dedim Makram. Ben kararımı verdim. Eğer Tamar Bizden bir şey istiyorlarsa, cevap verecek zamanım olana kadar bekleyebilirler. Başka seçenekleri yok. Onlarla, kimseyle ittifak kuracak kadar birlik içinde olmayan Menei dışındaki müttefikleri arasında biz varız. Kimse tarafından maniple edilmeyeceğimi anlasınlar."

Kinus mektubu buruşturdu ve Makram'ın ayaklarının dibindeki mozaik karoların üzerine fırlattı. "Gidebilirsiniz."

Makram bir süre daha durdu ve daha fazla tartışma isteğinin kaybolmasına izin verdi. Ona bağırıp çağırmak onu daha da sağlam bir yere oturtmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Şimdilik kabul etmek ve kardeşi gururunun etkisinden kurtulma şansı bulduktan sonra tekrar denemek zorundaydı.

"Nasıl ." Makram buruşturulmuş mektubu yerden aldı ve mağara gibi odadan dışarı çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRT

SKINUS'un Sultan'ın mektubunu ilk kez okumasından birkaç gün sonra Makram, odalarını avluya bağlayan verandada oturuyordu saray yaşam alanlarının bahçesi, bekleme. Tüm odalar bu alana açılıyordu ve kraliyet ailesi ve hizmetkârları için ayrılmıştı. Bahçedeki ağaçlar meyvelerini çoktan vermiş, çiçekli bitkilerin çoğu çiçeklerini dökmüş, her şey sonbahardan kışa geçiş yapmıştı.

Saray, Sundering Savaşı'ndan sonra, Eski Sultanlığın hüküm sürdüğü Narfour'daki sarayın daha küçük bir kopyası olarak inşa edilmişti. Sarayı inşa ettiren Birinci Ediz Rahal, Eski Sultanlığa rakip olacak kadar insanla dolu olmasını amaçlamış ve bu yüzden genişleyebilecek şekilde inşa ettirmişti. Ama Sarkum sönük kalmıştı. Saray çok büyük ve sessiz kalmıştı. Her nesilde biraz daha azaldılar, sihir kan bağlarında azaldı. Sarkum'daki hükümdarlar, Yıkım'dan sonra hiçbir zaman hayal ettikleri imparatorluğu kuracak kadar müreffeh olamadılar, sadece onu yok olmaktan korudular.

Makram bakışlarını bahçeden masanın yanında duran pipoya indirdi. Nargile temizlenmiş ve oturduğu bank ile ona bakan iki sandalyenin arasına yerleştirilmişti. Kâhyası ve arkadaşı Tareck Habaal, sigara içtiğinde düşüncelerini toparlamasına ve zihnini sakinleştirmesine yardımcı olduğunu söylerdi. Akşamlar soğumaya başladığında bile çoğu akşamı burada konuşarak geçirirlerdi. Makram soğuğa nadiren aldırış ederdi ve Tareck de Dördüncü Ev'in toprağına ve yazın sıcaklığına olan büyülü yakınlığına rağmen şikâyet etmeyecek kadar metanetliydi.

Dışarıda olmak, kadar hızlı ve karmakarışık gelen düşünceleri yavaşlatmaya yardımcı oldu. Tareck Kinus'un yanına çağrılmıştı ve

Makram beklemekten başka bir şey yapamayacak kadar gergindi. Çocukluğundan beri beklemekten nefret ederdi. Eğitimine ara verip eve döndüğünde, ailesinin onu görmek için zaman ayırmasını beklemek zorunda kalırdı. O zamanlar Kinus onunla birlikte bekler, oyunlarla dikkatini dağıtırdı. Ve Makram'ın ailesinin onu görmek için hiç zaman ayırmadığı zamanlarda, onu unutturmanın, meşgul etmenin yollarını bulan Kinus'tu.

Salondan, yatak odası ve oturma odasının mütevazı bir bileşimi olan odalarına açılan kapı açıldı. Tarık oturma odasına girip verandaya çıkmak üzere koridoru geçerken Makram ayağa kalktı.

Tareck de saraydaki diğer hizmetkârlar ve görevliler gibi zarafet ve itaatkârlıkla hareket ediyordu ama sessizliğinin bir sınırı vardı. O önce bir askerdi, bir savaşçıydı ve kâhya pozisyonu için eğitilmemiş olsa da Makram onun süslenmemiş, dışarıdan gelen fikirlerinden hoşlanıyordu. Saraydaki pek çok görevli gözüne girme ve yükselme derdindeydi. Tareck dönüp günlerini kılıç ve dizgin kullanarak geçirmekten çok mutlu olurdu. Bu durum değişene kadar Makram onu olduğu yerde tutacaktı çünkü eski hayatına duyduğu özlem, yeni hayatını dikkatle izlemesini sağlıyordu.

"Ne istiyormuş?"

Tareck bir kâğıt parçası uzattı ve Makram incelemek için kâğıdı alırken başını salladı. Makram kelimeleri taradı, inançsızlık vücuduna soğuk bir şekilde çöktü ve sonra aciz bir hayal kırıklığıyla tutuştu. Tareck'in yanından geçip oturma odasına, oradan da saraya giden salona girdi. Tareck biraz mesafeyi koruyarak onu takip etti. Kardeşinin cevap mektubunu buruşturup atabileceği en küçük top haline getirmemek için Makram'ın tüm iradesini kullanması gerekiyordu. Onu bulduğunda Kinus'un suratına fırlatmak çok cazip olacaktı.

Günün bu saatinde kardeşinin kılıç salonunda olduğundan, yetenekten ziyade egzersiz yapmak için çalıştığından şüpheleniyordu. Bu, Makram'ın hayatında kılıçtan başka bir şey olmadığı için iki kat daha rahatsız edici bulduğu bir şeydi. Kılıç ve savaş ona uygun olsa da, çocukken eğitime gönderildiğinde bu konuda çok az seçeneği vardı.

Tareck arkasından kibarca, "Belki de öfkeni dizginlemek için biraz zaman ayırmalısın," önerdi. Makram ona dönüp bakmadan mektubu salladı.

"Eğer mantıklı davranmazsa dişlerine karşı öfkemi dizginleyeceğim." "Nasıl istersen."

Sarayın cephaneliğine eklenen kılıç salonunun kapıları ince ahşaptan, dört yapraklı yinelemelerle oyulmuştu. Makram rahatlamak için bir an durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onları itmeden önce. Kinus'un üzerine hücum eden bir öküz gibi gitmenin anlamı yoktu. Kardeşini daha en başından sinirlendirmek amacına hizmet etmeyecekti.

Kinus odanın uzak köşesinde durmuş, batı duvarı boyunca uzanan uzun masanın üzerine, bir sıra kemerli, pervazlı pencerenin altına bir yatağan yerleştiriyordu. Rakibi, babalarını eğitmiş olan aynı yaşlı dövüş hocası, Makram odayı geçerken eğilerek selam verdi. Kefah Behnassi Çark'ın altmışıncı turundaydı ve Makram'ın çağırabileceği yıkıcı bir büyüsü olmasına ve Kefah'ın olmamasına rağmen, kılıçtaki becerisiyle Makram'dan çok daha üstündü.

"Sen de mi antrenman yapmaya geldin Efendim?"

Sorunun nezaketi uyarıcıydı. Makram durdu, kendini toparlamak için derin bir nefes aldı ve başını adama doğru eğdi. "Başka zaman, Behnassi Bey. Mirza ile görüşmem gereken acil bir mesele var."

Kinus Makram'ı görmezden geldi ve sırtı odaya dönük bir şekilde önündeki bıçakları inceledi. Bu durum Makram'ın fikrini değiştirme şansı için pek de iyiye işaret değildi.

Kefah kömür grisi feracesini alıp kaftanının üzerine çekti, düğmelerini ilikleyip kemerini bağlarken Makram ve Kinus'baktı. "Kâhyanızın size yeterince meydan okumadığından eminim ve korkarım yetenekleriniz körelecek. Her zaman olduğu gibi emrinizdeyim." Selam verdi. Ayağa kalktığında Tareck'e parlak gözlü, alaycı bir gülümseme fırlattı, o da karşılığında alaycı bir selam verdi. Onlar usta ve öğrenci olmanın yanı sıra uzun süredir arkadaştılar.

"Cömertliğinizi unutmayacağım, Efendim. Yeteneklerimi ihmal etmek niyetinde değilim." Belki de bir kılıç dövüşünde iyice yenilmek, askerliği neden siyasete tercih ettiğini kendine hatırlatmak için tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Elbette Agassi. Pozisyonunuz yoğun bir pozisyon ve bunlar sıkıntılı zamanlar." Kefah Kinus'un arkasından baktı. "Ben artık gideyim. Kaptan Habaal, belki siz de bana katılırsınız?"

Tareck Makram'a baktı, o da başını salladı ve iki asker birlikte ayrıldılar. Tareck oymalı kapıları bir kez daha kapattığında, Makram kâğıtları Kinus'un sırtına doğru uzattı.

"Bu delilik," dedi Makram. "Benden istediğin her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ama bu... Boş boş oturup bu hatayı yapmana izin veremem."

"İzin verir misin?" Kinus güldü ve Makram'a doğru dönerken kılıcını yere indirdi. "Sen, ikinci doğan mı? Sen Mirza değilsin. Sen Mirza değilsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cetvel. Sen bir hiçsin."

Makram'ın hayal kırıklığı soğuyup çöktü ve göğsünde acı, asit bir duyguya .

"Yaşlı Attiyeh ve kâhya dediğin o savaş köpeği yine kulağına bir şeyler fısıldıyor. Onların fikirleri ve senin gücün sana bana dikte etme hakkını vermez Makram. Diğer herkes bundan dehşete düşebilir ama ben düşmüyorum. Bu dünyada büyüden daha önemli şeyler de var."

"Size dikte etmeye çalışmıyorum. Bu Sarkum'u yok olmaktan korumakla ilgili." Makram kardeşinin sözlerinin neden olduğu acıyı bir kenara iterek sesini yükseltti. Tamar'a böylesine sert bir reddiye yazmasına, şimdi böylesine sert bir dil kullanmasına neden olacak ne olmuştu? İhtiyarlar onun öfkesini artıracak bir şey yapmış olmalıydı ve Makram öfkesini güvenle kusabileceği tek kişiydi. Bunu anlayabilse de, güçlü bir müttefik ve Blight için bir tedavi kazanma şanslarını kaybetmelerinin nedeninin bir öfke nöbeti olmasına izin veremezdi.

"Yaşlılar son zamanlarda seni konseyde çok uzun süre tuttular. Kendinde değilsin. Kelimeleri affedeceğim ama *bu* bir çözüm değil." Parmaklarıyla mektuba vurdu. Kinus ona bir göz attı ve sonra uzaklaştı.

"Hayır mı? Nasıl bir çözüm öneriniz var? Engeli'yi yok etmeye yardım edelim mi?

Tamar'ın gelip seninle Altıncı Ev'den geriye ne kaldıysa yok etmesine izin mi vereceksin?" Kinus'un sözleri kiremitli duvarlarda yankılandı. İçini çekti, sırtını tekrar Makram'a dayadı ve yumruklarını alıştırma kılıçları sırasının yanındaki uzun masanın üstüne bastırdı.

"Kardeşim." Makram odayı geçti ve Kinus'un omzunu kavradı. "*Beni* dinle. Büyükler ailelerini satranç taşları gibi oynatıyor, planlar yapıyor ve manevralar yapıyorlar. Eğer izin verirsen sana da aynısını yapacaklar. Ama sen her zaman bana göz kulak oldun ve ben de şimdi hem senin hem de Sarkum için bu iyiliğinin karşılığını vermeye çalışıyorum."

"Büyükler buna karşı olmasaydı bile ben karşı olurdum. Varlık ticareti yapmak ve el sıkışmak düşmanları müttefik yapmaz." Masanın üzerine eğildiği yerden kalktı ve Makram'ın omuzlarını kavradı. "İlerlemenin yolu geçmişten geçmez."

"Bu çok saçma."

"Mektubun beni öldürtmek için Narfour'a çekmeye yönelik bir oyun olmadığını nereden biliyorsun?" Kinus ellerini indirdi. Makram parmaklarını kaşlarının arasındaki boşluğa bastırdı ve Kinus hareket ederken gözlerini kapattı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzakta. Kinus paranoyayı takmazdı. Bu, Yaşlılar ve onların entrikaları tarafından bahşedilen ve giymek zorunda hissettiği bir kılıftı.

"Eğer endişeleriniz varsa, beni yerinize gönderin. Yaşlıların düşüncelerini kendi sağduyunuzun üstünde tutmayın. Sadece bazıları güvenilirdir."

"Buna ben karar veririm, sen değil. Aslına bakarsan, ben yanlarında olmadan onlarla, özellikle de Attiyeh ile ilişki kurmanı yasaklıyorum." Kinus bir yatağanın fildişi kabzasını kavradı, bir o yana bir bu yana incelemek için kaldırdı, süslü kılıcı yere bırakırken omzunun üzerinden Makram'a baktı.

Makram savaşı kaybetmişti ama ne yapabilirdi ki? Daha fazla tartışmak anlamsızdı ama yine de öyle yaptı. Kinus ateşin yön değiştirmesi kadar çabuk ruh hali değiştirebilirdi ve Makram Kinus'a müttefik olduğunu hatırlatmak için ne zaman doğru şeyi söyleyeceğini asla bilemezdi. Ya da tam olarak yanlış bir şey.

"Ben bir saray görevlisiyim, ordularınızın komutanıyım. Bu tür kısıtlamalar işimi yapmamı engelleyecektir. Size sadakatten başka bir şey yapmadım ve her zaman da yapacağım."

"Seni yeniçerilerden, ailemizin seni attığı yerden çıkarıp saraya getiren bendim. Yaptığın işin hala bana faydalı olduğunu kanıtlarsan, kısıtlamayı kaldırmayı düşünebilirim. Görevden alındın."

"Kinus." Makram eski acılarının sızısını duymazdan gelerek gözlerini kapadı. Kinus onu yaralamak istememişti.

"Bana resmi bir şekilde hitap et ya da hiç etme." Kinus uzaklaştı, böylece Makram'a sadece arkasından bakmak ya da gitmek kaldı. Elindeki mektubu dikkatlice bir silindir haline getirdi ve feracesinin göğsüne sıkıştırdı. Sonra Kinus'un arkasından eğilerek selam verdi ve oradan ayrıldı. Tarık ve Kefah koridorda olmadıkları için Makram ofisine doğru yürüdü.

Tüm saray görevlilerinin ofisleri tek bir salonda toplanmıştı ve ana saraydan biraz uzakta olmalarına rağmen bu yürüyüş Makram'ın kafasını dağıtacak kadar uzun değildi. Makram'ın ofisi olan Agassi'nin ofisi en sondaydı.

Sarayda sığınabileceği en yakın yer burasıydı ve odanın arka tarafına doğru yürüdü; burada dar bir bank tek pencerenin tabanını kaplıyordu. Alçak çalışma masası pencerenin verdiği ışıktan faydalanmak için pencerenin önünde duruyordu. Rulo halindeki mektubu ceketinden çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve okumak için otururken kenarlarını düzeltti.

Kinus her şeyi reddetmişti. Müzakere görüşmelerine bile yanaşmadı. Onları tehdit etmedi -küçük iyilikler için Çark'a teşekkür etti-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama üslup en iyi ihtimalle kibirliydi.

Makram dirseklerini mektubun iki yanına dayayıp avuçlarını gözlerine bastırdı. En azından kibarca yeniden edebilirdi. Gelecekte müzakere etmek için en ufak bir ihtimal bile bırakabilirdi. Hayır, bu hüsnükuruntu olurdu.

Erken kışın nemli soğuğu arkasındaki ince camdan içeri sızdı ve Makram başını kaldırdı, büyüsüne ve bedenine enerji veren bu soğuktan memnundu. Soğukta berraklık vardı. Kinus'la ayrılmaz bir ikili olmalarının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti. Babalarının ölümünden bu yana geçen sürede Yaşlılar aralarını açmayı başarmış, Makram da fiziksel olarak bunu engelleyemeyecek kadar uzak durmuştu. O zamanlar biri ona bunun olabileceğini düşünüp düşünmediğini sorsaydı gülerdi. Kinus çok korumacı davranmıştı. İkinci oğullarına eğitimli bir tazıya gösterdikleri sevgiden daha fazlasını göstermeyen ebeveynlerin açtığı yaraları saran hep Kinus olmuştu. Ne olmuştu ki? Bir grup telaşlı yaşlı adam kardeşler arasındaki bağı nasıl zedeleyebilirdi?

Kapının çalınması onu melankoli çukurundan çıkardı. Ritmin Tareck'e ait olduğunu biliyordu.

"Gel," dedi kollarını mektubun üzerinde kavuşturarak. Kapı açıldı ve Tarık eşikten adımını hemen önce koridordan biri ona seslendi. Makram bir habercinin Tareck'e deri bir taşıma tüpü uzatmasını izledi, tüpün üzerindeki beyaz balmumu mühürlü toka hâlâ yerindeydi.

Tareck kapıyı kapattıktan sonra Makram, "Bir süreliğine saraydan ayrılmamın iyi olacağını düşünüyorum," dedi.

Tarık homurdanarak feracesinin altından beline dolanan kumaş kemerden bir hançer çıkardı ve deri tüpün üzerindeki balmumu mührü kesti. Yeniçerilerin eğitim gördüğü Jaramin'e geri dönebilir ve Kefah'ın önerdiği gibi hayal kırıklığını eğitimle geçirebilirdi. Hiçbir şey aşırı duyguları idman ya da savaştan daha iyi boşaltamazdı ve Tarık ile Kefah dışında sarayda ona meydan okuyacak kadar yetenekli kimse yoktu.

"Mantığa olan cehennemi bağlılığınla Mirza'yı kızdırdın, değil mi?" Tareck tüpün içinden rulo halindeki mektubu çıkardı ve kutuyu bir kenara koydu.

"Başlama yine," dedi Makram. "Kulağında bu kadar çok ses varken hangi sesi nasıl bilecek?"

"Bir kartalı bir eşekten ayırt edememekten hiç muzdarip olmadınız. Belki de başka bir eksiklik ikinci oğula izin vermiştir." Tareck omuz silkti

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

omuz. "Onu kızdırdığını unutmasını sağlamak için ne kadar uzağa kaçacaksın?" Tareck, kısmen Makram'ın bakışlarından kendini saklamak için mektubu açıp taradı. Tareck'i dürüstlüğü için yanında tutup sonra da aynı şey için ona kızamazdı. Bu, Kinus'un yönetmeye uygunluğu konusunda geçen eski bir tartışmaydı. Bu Makram'ın hiç katılmadığı bir tartışma değildi ama de Tareck onu iğneliyordu. Hâlâ ara sıra ders vermeye devam ediyordu.

Kinus'un fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı Jaramin'e dönüp saraydan bu kadar uzaklaşmak istemiyordu. Entrikalar çevirmek için saklanıyormuş gibi görünmesine yol açmayacak tek bir yakın yer vardı.

"Saa'ra'daki mülk. Ahırlara ve kartallara bakacağım. Bir süredir gitmemiştim." Makram doğruldu, Tareck'in kaşlarının birbirine yaklaşmasını ve dişlerini sıkarken çenesindeki kasların gerilmesini izledi. "İlginç bir şey mi var?"

"Tamar'dan," dedi Tareck, odayı geçip mektubu Makram'ın masasının üzerinde duran Kinus'un mektubunun üstüne bastırarak. Makram mektubu incelemeden önce Tareck'in sıkıntılı ifadesine baktı. Aynı düşünceli yazıyla Sultan'dan bir mektup daha. Ancak bu seferki garip bir şekilde, hatta bir öncekinden daha kesin bir şekilde yazılmıştı.

Makram bir kez okudu, sonra tekrar okudu.

"...Konseyimin bir grubu Sarkum ile ittifak yapmaya istekli değil. Korkarım küçük turun sonuna kadar bir haber ya da temsilci gönderilmezse müzakereler imkansız hale gelecek."

Sultan tarafından imzalanmış ve beyaz balmumuyla *tuğrasının* mührünü . Makram'ın elleri kâğıdın üzerinde kasıldı, içindeki her şey onu parçalara ayırmak ve hayal kırıklığını haykırmak için çığlık atıyordu. Şanslarını daha ellerine bile geçmeden kaybedeceklerdi.

Tareck kuru bir sesle, "Tamar'daki Konsey sanki akrabamızmış gibi görünüyor," dedi.

Makram başını salladı. Her şey aniden daralmış hissetti; giysileri, saçlarını tutan kazınmış metal kapak, oda. Buradan, Kinus'u ve kendisini Sundering'den beri yürürlükte olan aynı yavaş, cılız siyasi sisteme bağlamak isteyenlerden uzak durması gerekiyordu. Bir çift eşleşmiş aptal aynı çürük yolda devam edecekti.

"Ben daha çok söylemediği şeylerle ilgileniyorum. Eğer Konseyi bir ittifaka karşıysa, o zaman çok az destekçimiz var demektir. Kinus asla birini göndermeyi kabul etmeyecektir. Onun yerine bunu gönderecektir." Makram kardeşinden gelen ret mektubuna dokundu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yaşlı Attiyeh'e danışmayı düşündünüz mü?"

"Hayır. İhtiyacım olan son şey, Kinus'un yerine benim başarılı olmamdan bahsederek Konsey'i bir kez daha karıştırmasına neden olmak." Makram gözlerini kapadı. Aklına gelen tek bir çözüm vardı ama bu inanılmaz bir kumardı. Kardeşinin kendisine olan güvenini muhtemelen kırılma noktasına kadar test edecekti. Ama Kinus'tan af dilemek her zaman izin istemekten daha iyi olmuştu. İlkini kabul etme olasılığı çok daha yüksekti.

Makram hiçbir şey yapmadan oturamazdı. Sarkum'daki herkesin hayatını tehdit eden Blight'ın devam etmesine izin veremezdi, Cumhuriyet onların sonunu planlarken sessizce bekleyemezdi.

Ayağa kalktı. "Sabah yola çıkıyoruz. Atları ve eskortu hazırlayın. Küçük tutun, en fazla altı adam olsun."

Tareck yanaklarını şişiren bir nefes verdi. "Ama Saa'ra'ya değil."

Makram, Tareck'in muzaffer ifadesini görmezden gelerek Sultan Sabri'den gelen yeni mektubu Kinus'un mektubuyla birlikte yuvarladı. Tareck ona haberci tüpünü uzattı ve Makram her ikisini de içine doldurdu. "Bunu mühürle ve yanında tut."

"Mirza'ya mektubunu elden teslim edeceğinizi bildireyim mi?" Tareck, yüzündeki ve ses tonundaki alaycılığın tüm gücüyle sordu.

"Şimdilik aramızda kalsa iyi olur. Birkaç gün içinde teslim edilmek üzere Yaşlı Attiye'ye yazılı bir açıklama bırakacağım." Makram düşündü. birkaç yol vardı, bazıları diğerlerinden daha güvenliydi. "Engeli Kapısı'na giden kuzey yolunu kullanacağız. En hızlısı o."

"Ve daha tehlikeli," dedi Tareck. "Kefah'ın yeteneklerinin paslanmasından endişe etmesine gerek yok. Yakında onlara ihtiyacın olacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞ

Umutsuzluk Naime'nin içindeki boşluklara nüfuz etti, inançsızlığın durgunluğu. Günler geçmiş ve Sarkum'dan hiçbir haber alınamamıştı.
Artık oyalanacak bir yol, pozisyon alacak bir parça kalmamıştı. Kaybetmişti. Umabileceği en iyi şey, babasını kendisini en kolay manipüle edilebilecek kişiyle evlendirmeye ikna . O zaman bile bir ittifak, denge ve Cumhuriyet'i püskürtecek kadar güçlü bir büyü için çalışmanın bir yolu olmayacaktı. Bu onların sonu olacaktı.

Yine de cömertçe döşenmiş odasında, kadife minderli taburesinde, mücevherlerle kaplı aynanın önünde otururken Samira saçlarını tarıyordu. Bu absürtlük ona sırayla gülme ve hıçkırma hissi veriyordu.

Samira sakin bir ifade takınmıştı ama Naime'nin gizli acıyı fark etmemesi için birbirlerini çok uzun zamandır tanıyorlardı.

"Cemil'in olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun," dedi Naime aynadaki Samira'ya bakarak usulca. Samira hızlıca başını salladı ama bir şey söylemedi. İkisi de bugünkü işlemlerin tek bir sonucu olduğunu biliyordu. Sadrazamın oğluyla nişanlanması, Naime'yi tarladaki şişman ve işe yaramaz bir midilli gibi köstekleyecek ve Samira'yı yok edecekti.

Çark'ın dengesi bazen bir engerek yılanı gibi vurur.

"Eğer alınmak istiyorsanız..." Naime kelimelerin aralarında asılı kalmasına izin verdi. Samira'dan kalmasını nasıl isteyebilirdi? Bundan daha büyük bir zalimlik olamazdı.

"Dünyada en çok seni seviyorum," dedi Samira ifadesiz bir şekilde. *Cemil hariç.* Samira artık bunu yüksek sesle dile getirmiyordu ama yine de Naime bu sözleri duymuştu. "Bunu da benden almayın."

Naime, Samira'nın fırçayla uğraşırken elinin titrediğini hissetti. Naime ona doğru uzandı ama Samira başını salladı. Dokunmak, açılmasını istemediği bir sel kapağını açabilirdi. Naime ellerini birbirine kenetledi ve başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Törende olacağını bildiği halde İhsan'ı hâlâ görmemişti. Onun varlığı bile bu felakette onu teselli etmeye yetmeyecekti. Samira fırçayı bıraktı ve altın şakayıklarla işlenmiş beyaz, ipek bir entari tuttu. Naime ayağa kalktı ve Samira onun entariyi giymesine yardım ettikten sonra etrafından dolaşıp düğmelerini ilikledi. Belden yukarısı ve aşağısı açık kalmış, krem kaftan ve salvar ortaya çıkmıştı. Ardından Samira, Naime'nin kalçalarına daha fazla altın şakayıkla işlenmiş uzun, soluk pembe bir eşarp sardı ve her iki ucundaki altın püsküller öne sarkacak şekilde düzenledi.

"Hangi mücevheri istersiniz?" Samira entarinin kollarını krem rengi kaftanı daha iyi gösterecek şekilde ayarladı. Naime boy aynasının önünde bir platformun üzerinde duruyordu. Çerçevesi gümüştü ve üzerinde safir ve zümrütlerle süslü sarmaşıklar ve çiçekler vardı. Babasından annesine bir düğün hediyesi.

"Hiç kimse. Bugün göreceğim hiç kimse onları görmeye değmez." Samira dilini şaklattı. "Ben bazılarını seçeceğim."

"Annemin inci damla küpeleri o zaman," diye kabul etti Naime, Tekerlek onun küpesiz ve kolyesiz ortalıkta görünmesini yasaklamıştı. Elmaslar ve gözyaşı damlası safir diademini süslüyordu. İkinci Ev'e bir selam niteliğindeki inciler, Birinci Ev'in taşlarını dengelemese de tamamlıyordu.

Samira itaat etti ve Naime'nin mücevher dolabından küpeleri getirip dikkatle kulaklarına yerleştirdi. Ardından diademi Naime'nin başının üzerine yerleştirmek için getirdi, böylece safir Naime'nin alnının ortasından sarkıyordu. Naime'nin yanık sarı saçlarını hem diademi yerinde tutması hem de yüzünden geriye doğru süpürmesi için ustaca düzenleyip tutturdu. Saçı iki büklümlü örgüye ayırdı, sonra bunları birbirine doladı ve iğnelerle sabitledi. Son olarak tepesine tül bir örtü taktı. Naime'nin saçlarını ve sırtını örttü.

Naime normalde saçlarını örtmekten kaçınırdı ama bir prensesin nişanı geleneklere bağlıydı ve öfkesini yatıştırmak için yapabileceği her şey şimdi gerekliydi. Gerçi tüm planları mahvolmuşsa, onları üzmek neden hâlâ umurunda olsun ki?

"Cüretimi bağışla Efendim-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dur," dedi Naime. "Cesaretin için seni yanımda tutuyorum."

Samira nazlı nazlı gülümsedi ve başını yana eğdi. "Sorunlu kalbini görüyorum." Tuvalet masasından küçük seramik bir sürme kabı getirdi ve Naime'nin gözlerini çizmek için kullandı.

"Elbette biliyorsun. Neredeyse herkesin görebilmesi için havada asılı duruyor." Naime parmaklarını şıklattı. "Hayatım boyunca hiç bu kadar şeffaf olmamıştım."

Samira sabırsızlıkla, "Sana defalarca söylediğim gibi duygular başarısızlık değildir," dedi. "Bunu kendi lehine çevireceğini biliyorum. Her zaman yaptığın gibi. Benim sana duyduğum inancı sen de kendine duy." Samira sürmeyi bir kenara bıraktı.

"Kendime güveniyorum. Endişelendiğim diğer herkes. Hepsi horoz kafalı. Birbirlerini gagalamakla o kadar meşguller ki ağılda dolaşan tilkiyi göremiyorlar." Naime Samira'dan uzaklaştı ve aşağı indi. "Bu kadar yeter. Burada sinip makyaj yaparak ve mücevherler takarak onlarla yüzleşmeye daha hazır hale gelmeyeceğim."

"Hayır," diye kabul etti Samira. "Hizmetlileriniz dışarıda toplandı, gidelim mi?"

Naime cevap vermedi ama kapıya doğru ilerledi, kapıyı açıp görevlilerin arasından hızla geçti. Bir an şaşırdılar, alışılmadık bir sakarlıkla tökezleyerek yoldan çekildiler. Samira'ya odadan çıkması için zaman tanıyarak durakladı. Samira düzen için ellerini çırptı ve altı refakatçi, başlarında Samira olmak üzere gevşek bir düzene girdi.

Ellerini karnının üzerinde birleştirdi, biri diğerinin üzerinde, sırtı bir mızrak gibi dik, ifadesi dingin ve başını Naime'ye doğru eğdi. Diğerleri o kadar sakin değildi. Samira'nın belirlediği standardı yakalamak herkes için zordu ama yine de yeterince iyiydiler.

Naime de aynı sakin ifadeyi takındı. Ne de olsa Samira bunu ondan öğrenmişti. Dinginlik Beşinci Ev'den bir büyücünün mizacının doğal bir parçası değil, Birinci Ev'den her büyücünün doğuştan gelen bir yeteneğiydi. İçinde, sanki bir zırh giymiş gibi, gücünü fiziksel bedeninin en uç noktasına kadar bastırdı. Hava hem doğal haliyle hem de bir büyü Evi olarak doğası gereği tamponlanmıştı. Sarayın ana avlusunda bekleyenler arasında Naime'nin iç çalkantılarını görmesine izin verecek tek bir kişi bile yoktu. Onlara her zaman olduğu gibi soğukkanlı, sakin ve ölçülü görünürdü. Gerçek olana kadar rol yapması gerekiyorsa, içindeki fırtına ne olursa olsun yapardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşam alanından ana saraya ve ötesindeki avluya kadar olan yürüyüş bitmek bilmiyordu. Nişan için seçme törenlerini her zaman avluda yaparlardı, böylece halk isterse katılabilirdi, ancak Sabah Kapısı'nın dışında toplanmakla sınırlıydılar. Görevliler ve törene katılanlar kimsenin avluya girmesine izin verilmezdi. Saray muhafızları, bir sonraki Sultanlarının kim olacağını görmek için şehirden gelen kalabalığın düzenini sağlamakla meşguldü.

Sarayın kapısında göründüğünde, kalabalık alkışlarla patladı, ses o kadar güçlüydü ki Naime sanki fiziksel bir duvara çarpmış gibi hissetti. Gürültü, solgun güneşin ani parlaklığıyla birleşince, saraydan dışarı çıkan merdivenlerin tepesinde bir an için afallamıştı. Bu noktadan, gözlerini kırpıştırdığında, saray duvarlarının dışında toplanan kalabalığın şehre doğru eğimli geniş cadde boyunca birkaç blok boyunca uzandığını görebiliyordu.

Samira omzunun üzerinden, "İşte Tamar'ın kalbinin seninle olduğuna dair kanıtın, Efendim," dedi. "Konsey öyle olmasa bile."

Naime yutkunarak bir cevap verdi. Kakofoninin içinde kaybolacaktı. İzleyicilerin işlemleri duyacak kadar yaklaşmalarına izin şükretti. Konsey ve onların önerdiği oğullarla etkileşim kurmanın inceliklerini çözebilirdi; şehrin yarısı gibi görünen insanların duygusal belirsizliklerini yönetemezdi.

İhsan onu saray merdivenlerinin dibinde karşıladı ve kolunu uzattı. Beyaz üzerine turkuaz ve gümüş işlemeli resmi kaftanı ve feracesi ile alışılmışın dışında bir kraliyet figürü çiziyordu. Renkler teninin sıcaklığını ve gözlerinin soluk elasını ortaya çıkarıyordu. Yüzünün sağ tarafında, boynundan çenesinin kancasına doğru yükselen ve sağ gözünün hemen altında duran kırmızı, çizgili bir yara izi vardı.

"Seni geç arayabilirim," dedi, ancak kasvetli ifadesi ifadenin alaycı doğasını yansıtmıyordu.

Naime, "Kendi törenime geç kalmam mümkün değil," dedi.
Ağzının köşesi yukarı doğru kıpırdama tehdidinde bulundu ve bu da Naime'nin gülümsemesine neden oldu. Ruh hali onunkinden daha iyi olmasa ve hiçbir çözüm öneremese bile onun yanında olmasından memnundu. Samira'ya sıcak olmasa da kibar bir gülümseme sundu.

Gün serindi ama rahatsız edici derecede soğuk değildi. Kendi ruh halini yansıtmak ve Kadir ile oğlunu kızdırmak için havanın berbat olmasını ve yağmur yağmasını diledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ateş büyücüleri soğuğa aldırmazdı ve Samira ile birlikte acı çekmeleri adil görünüyordu. Yine de Cemil'in müstakbel Sultan olarak kendini desteklediğinden çok şüpheliydi. Bir sultanlığı yönetirken için çok az zaman vardı.

"Sultan Efendim," dedi Naime, avlunun ortasında bir daire oluşturan banklara ve koltuklara ulaştıklarında. Babası, üzeri kadife kaplı, oymalı ahşap bir bankta oturuyordu. Bacakları kavisliydi, milleri akıcı palmetto yaprakları şeklinde modellenmişti. O da hem asaletinin hem de sihirli evinin rengi olan beyazı giymişti ama tüm giysilerinin etek uçları, yakaları ve kol manşetleri altınla işlenmişti. Kaftanın altındaki salvar ve terlikleri de altındı ve alt bandı altın ve mücevherlerden oluşan karmaşık düğümlü iğnelerle süslenmiş beyaz bir türban takıyordu. Naime'yi hafif bir gülümsemeyle selamladığında gözleri berrak ve parlaktı ve bu onu neşelendirdi. Eğer aklı başındaysa, Samira'nın önerdiği gibi işleri daha olumlu bir yöne çevirebilirdi.

"Kızım," dedi Sultan Sabri, yanındaki küçük koltukları işaret ederek. O ve İhsan onun iki yanına oturdular ve hizmetkârları da onunkilerin arasına karıştı. Babası ve İhsan onu Sabah Kapısı'nın görüntüsünden koruyorlardı ve bu da ona çok iyi geliyordu. Bu kadar çok gözün üzerinde olması sadece dikkatini dağıtırdı. Vezirler babasının oturduğu sandalyelerin karşısında duruyordu. Dört nişan adayı diğerlerinin önündeki sandalyelere oturdu, babaları da yanlarında oturuyordu.

Naime önce onlara, sonra da sol omzunun hemen arkasında duran Samira'ya kısa bir bakış attı. Elleri göbeğinde üst üste kavuşturulmuştu, yüz ifadesi boştu. Naime başıyla onu selamladığında Samira babasının arkasındaki diğer görevlilere katıldı.

Naime Samira'yı özenle eğitmişti çünkü ona güveniyordu. Yakınında sadece kendini, dilini ve yüzünü kontrol edebilen insanların olmasını göze alabilirdi. İhtiyacı olan son şey, sırlarının ifadesini koruyamayan biri tarafından ifşa edilmesiydi. Samira uzaklaştığında, Naime'nin hizmetkârlarından biri, içinde meyve suyu ve su bulunan bir tepsiyi Sultan'la Samira'nın arasına, bu iş için ayrılmış alçak bir masanın üzerine koydu.

"Efendim." Kız ona en sevdiği nar suyundan bir bardak doldurdu. Sonra Naime için su doldurdu ve bir dilim limon koydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lütfen vezirlere biraz ikram edin," dedi Naime. Kız eğildi ve itaat etti.

Tepsiyi çemberin etrafında taşırken, Sadrazam ayağa kalktı.

Behram Kadir en cüretkâr kıyafetini giymişti; kan ve ateş tonlarında, baştan aşağı altınla dokunmuş kaftan ve ferace. Yanında Cemil de benzer bir şekilde giyinmişti. Kadir ve oğlunun tek ortak noktası evleriydi. Cemil'in annesini o kadar çok sevdiği söylenirdi ki, Sadrazam'ın babası olduğu bile söylenemezdi.

Kadir, Sultan'a ve onun büyüsüne hürmeten avuçlarını yukarı kaldırarak eğildi. Babası en parlak döneminde Naime gibi Birinci Hanedan'ın müthiş bir büyücüsüydü ama bunadıkça büyüsü zayıflamıştı. Yine de bir zamanlar, Narfour'daki en güçlü ateş kullanıcısı olan Sadrazam da dahil olmak üzere tüm Divan'ı büyüyle alt edebiliyordu.

"Tamar'ın en iyi oğullarını değerlendirmenize sunmak bizim için bir onurdur Sultanım," dedi Kadir.

Sultan derin ve güçlü sesiyle, "Onları kabul etmek benim için bir zevk," diye karşılık verdi. Naime'nin çenesini geren gerginlik azaldı. Babası tüm gençliği boyunca onun arkadaşı olmuştu. Sadece annesinin ölümünden beri çocuktan çok ebeveyn, korunandan çok koruyucu olmuştu. Şu anda kendisi gibiydi ve o da gardının bir parça düşmesine izin verdi. "Başlık parasını söyle."

Kadir kollarını arkasında kavuşturdu ve kendisinden en uzaktaki vezir olan Şakir Eşber'in önünde hafifçe eğildi; oğlu Aref dörtlünün en kibarıydı ama aynı zamanda zayıf bir büyücü ve daha zayıf bir politikacıydı. Naime bu adamla kaç kez sohbet ettiğini bir elin parmakları kadar sayabiliyordu ve hiçbiri bıktırıcı bir sessizliğe gömülmeden önce birkaç dakikadan fazla sürmemişti. Yine de sarhoş ve Sadrazam'ın kuklası olmaktansa bu tercih edilebilirdi. Naime bunları düşünürken Cemil'e bakmaktan kaçındı.

"Çark dönmeyi bıraktığında," dedi Sultan nefesinin altından.

Eşber Paşa teklifini açıklarken Naime başını eğerek takdir ediyormuş gibi yaptı.

Naime yarı şaka, "En azından ben ne dersem onu ," diye karşılık verdi.

Boğazını temizledi. "Evlilikte bu her zaman bir lütuf değildir canım," diye karşılık verdi. İhsan kıkırdadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Güney vadisindeki arazimiz, meyve bahçeleri ve üzüm bağlarını da içerecek şekilde.
Dükkanlarımızı da içerecek şekilde, şehrin Toprak Bölgesi'ndeki mülkümüz..."

Naime dikkatini adama vermeye çalışıyordu ama hiçbirinin sunabileceği hiçbir şey zerre kadar umurunda değildi. eve, ne araziye, ne de paraya ihtiyacı vardı. Hiçbiri ona güç teklif edemezdi, çünkü Naime hem siyasi hem de büyüsel yetkinlikte onları geride bırakıyordu. Eğer bir oğul olsaydı, tüm bu değiş tokuş gülünç olurdu. Kendisine hiçbir şey sunamayacak biriyle evlenmesi beklenmezdi, boş zamanlarında seçim yapabilirdi.

Ama o bir oğul değildi. Babası ölmeden önce annesinin ve kendisinin baskılarına boyun eğmiş ve Naime'nin onun yerine tahta geçebileceğine söz vermiş olmasına rağmen, unutuyordu. Günden güne hangi Sultan olacağını bilmiyordu; onu bir oğul gibi yetiştiren güçlü, kendinden emin adam mı - onun yerini alacağı beklentisiyle - yoksa gençliğinin geleneklerinin kolay güvenliğinde sinmek isteyen korkak, hayaletlerle dolu adam mı?

Bir sonraki Vezir de benzer anlamsız şeyler söyleyerek öne çıktı. Naime o konuşurken bakışlarının adamdan ayrılmasına izin vermedi ama zihninin dolaşmasına izin verdi. Çevresinde Kalspire'ı, Tamar'ın omurgasını ve Narfour'un doğu ucunu oluşturan büyük dağı ve eteklerini görebiliyordu. Tepesinde kar tozu vardı. Belki de Sarkum bir temsilci göndermişse, geçitte gecikmişlerdi. Orada her yerden daha çok kar yağardı. Geciktikleri düşüncesini hazmetmek, ona ulaşma çabalarını görmezden geldikleri düşüncesini hazmetmekten daha kolaydı.

Artık bunun pek bir önemi yoktu. Birkaç işaret içinde planlarının ölüm çanı çalacak, evleneceği adamın adı kılığına girecekti.

Son vezir de konuşmayı kesmişti ve Yavuz Paşa başlık parası teklifini sıralamayı bitirmek üzereydi. Kadir, işler kendi planlarına göre gittiğinde takındığı o özel gülümsemeyi takındı. Bu gülümseme boynundaki ve kollarındaki tüylerin diken diken olmasına ve sihrinin huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu.

Alçak yılan.

Yavuz Paşa oturduktan sonra Kadir, "Efendim, Tamar'ın en parlak mücevherine karşılık verecek değerli bir şeyimiz yok," dedi.

Naime, İhsan'ın homurdandığını duyduğundan emindi. Neredeyse yüzünde bir gülümseme belirecekti. Yanında Sultan kıpırdandı, parmak eklemlerini İhsan'ın dizine vurarak onu azarladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadir ya bu konuşmayı görmezden gelerek ya da farkında olmadan devam etti. "Yine de bizim olan her şey, Sultan'ın elinin onuru için sizindir." Mallarını sıralamaya başladı ama kapının dışındaki kalabalığın içindeki bir kargaşa Naime'nin dikkatini dağıttı. Çok gibi görünüyordu, her ne ise kapıya daha yakın olan insanlar farkına vardıkça onlarda bir heyecan yaratmaya başlamıştı. Belli belirsizdi ama Naime hava konusunda yetenekliydi ve sesin uzaklığı onun için hiçbir zaman bir engel olmamıştı. Babasının etrafını görmek için eğilip Kadir'in sözünü kesemese ya da onu görmezden geliyormuş gibi görünemese de dinleyebilirdi ve kendi gözlerinden başka kullanabileceği gözler de vardı.

Naime, Samira'ya kıpırdanmanın nedenini araştırması için öyle sessiz bir komut verdi ki babası bile onu duyamadı. Büyüsünün bir itişiyle komutu Samira'nın işitme duyusuna gönderdi. Samira diğer görevlilerden birine fısıldayacak kadar döndüğünde kumaş hışırdadı. Genç kadın, Naime ve babasına ait hizmetkâr ve oluşan kalabalığın arasından geriye doğru kayarak saray duvarına yakın bir muhafızın yanına gitti.

Naime yine Kadir'e odaklanmıştı ama gözleri ondan hiç ayrılmamıştı. Kadir hâlâ sunduklarının ciddiyetini anlatmaya devam ediyordu, bu yüzden Naime zihnini ve büyüsünü kapıya yöneltti. Naime büyüsüyle komut verdiğinde, sadece bir kargaşanın, yükselen seslerin, ton değişikliğinin, daha fazla konuşmacının belirtisi olan şeyler kelimelere dönüştü. İsteseydi körfezdeki gemileri ya da Kalspire'aki keçi sürülerini dinleyebilirdi ama gücünü bu şekilde tüketmeye nadiren ihtiyaç duyuyordu. Bu basit bir çalışmaydı, sesi ve sesi yükseltiyordu.

Biniciler. İnsanlar kelimeyi tekrarladı. *Gördünüz mü?* Naime büyüsünü ve farkındalığını daha uzağa itti. *Kim onlar?*

Kadir elini oğluna doğru uzattı, o da bir adım öne çıkıp eğildi. Cemil Kadir pek çok kişi tarafından alışılmadık derecede yakışıklı bulunurdu ve Naime sık sık hizmetçilerin ve soylu kızların ondan bahsettiğini duyardı. Bu ilginin farkındaydı ve hatta bazen görünüşünü bir soylunun oğlunun standardında tutacak kadar . Bugün, siyah, kıvırcık saçları kısa kesilmiş ve sakalları düzgünce kesilmiş olarak iyi bir bakımla onları memnun etti. Kare bir çenesi ve belirgin elmacık kemikleri vardı ve gözleri dövülmüş altın rengindeydi.

Ama diğer kadınların çekici bulduğu gülümseme ona kendini beğenmiş görünüyordu ve Cemil'in gözlerindeki parlaklık ona İhsan'ın huzurunu kaçıran yangını hatırlatıyordu. İhsan'ın trajedisinden sonra Naime, Samira'nın ısrarlarına rağmen Cemil'e bakıp bir canavardan başka bir şey göremiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi gülümsüyordu ama her zamanki kibirli sıkılganlığından ya da alaycılığından eser yoktu. Yüz ifadesindeki alışılmadık gerginlik, dikkatini saray duvarının dışında giderek yaklaşan tamamen uzaklaştırdı. Bir gün Behram ve Cemil Kadir'i Uçurumlar'da göreceğine yemin etmişti, tabii bundan çok önce ciğerlerindeki havayı çalmazsa. İçindeki gizli öfke karnında dönüp duruyor, onu sıcaklığı ve mantıksızlığıyla dolduruyordu.

"Ne ?" diye sordu Sultan, Kadir geri elini Sultan'a doğru eğilen oğlunun omzuna koyarken.

"Malikânelere ve çiftliklere ne ihtiyacım var Sultanım?" Sesini Vezirlerin duyabileceği şekilde yükseltti ve yüz ifadesini nötr tuttu. "İhtiyacım olan ya da isteyebileceğim her şeyi bana verdiniz. Tamar'a verecek bir şeyi olan birini seçerdim ve bunların hiçbiri böyle bir teklif etmedi," dedi Naime, göz ucuyla babasını dikkatle izleyerek. Alnındaki çizgi derinleşti.

Naime'nin hizmetkârı omzunun üzerinden dönüp Samira'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Naime, Samira'ya onu dinlediğini belirtmek için başını hafifçe eğdi. Samira bir elini öksürüğünü kapatır gibi kaldırdı ve kulağına fısıldadı. Naime'nin büyüsü sesi yakaladı ve sanki Samira doğrudan onun kulağına konuşuyormuş gibi ona verdi.

"İki şehre girdi ve saraya ulaşmaya çalışıyorlar. Kalabalık onları engelliyor ve şimdi saray muhafızları tarafından sorgulanıyorlar. Biri yaralandı."

"Muhafızlarımız tarafından mı yaralandı?" Naime dudaklarının hareketini gizlemek için başını eğdi ve sesi onları ayıran mesafenin ötesine gönderdi. Buna inanmakta güçlük çekiyordu -Komutan Ayan'ın adamları gereksiz şiddet için fazla disiplinliydi. Kadir'e ait olmayanlar yani.

"Yoldalar. Al-Nimas'tan geldiklerini ve Sultan'ın davetiyle burada olduklarını iddia ediyorlar." Samira elini indirdi ve dikkatle beklediği duruşuna geri döndü.

"Onları bana getir, hemen."

"Kızım mı?" dedi Sultan, meraktan çok kızgınlıkla. Naime başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Bağışlayın beni, Sultan."

"Sultanı üzen bir şey mi var?" Kadir konuştu ve Naime onun gözleriyle karşılaştığında, istediği şeye yaklaşmaya o kadar odaklanmış olduğunu fark etti ki, dışarıdaki kalabalığın içindeki kargaşayı fark etmemişti. Bu olmamalıydı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu şaşırttı, onun için şehrin sıradan insanları karıncalardan daha önemli değildi.

Naime ona gülümsedi, kalbinin çılgınca atmasına rağmen bu gülümsemenin nezaketten öte bir anlam taşımamasına izin verdi. "Hiçbir şey beni üzmedi, Sadrazam." Sadece muhafızın Sarkum delegesini getirmesi için yeterince oyalanması gerekiyordu. Şüphesiz bu, babasını nişanı ertelemeye ikna etmek için yeterli olacaktır. "Babamın Divanı'nın cömertliği beni çok etkiledi."

Babasının yanına eğildi ve sessizce, "Bu başlık paralarını uygun buluyor musunuz Sultanım?" dedi.

"Bilmiyor musun?" Gözleri, kafa karışıklığına eşlik eden boş bir bakışa bürünmeye başlamıştı. Tören çok uzun sürmüştü; kendisinden talep edilen dikkatin bedeli ağır olmuştu. Yorgun olduğunda her zaman en kötü halini sergilerdi. Onu birkaç dakika daha hazır tutabilirse, bu yeterli olacaktı. Bunu umuyordu.

"Evliliğin beni daha önemli işlerden alıkoyacağını konuşmuştuk," dedi Naime, tüm alçakgönüllülüğüyle.

"Evet," dedi ama bunun bir onaylama mı yoksa soru mu olduğundan Naime emin değildi. Muhafızların kapıya ulaştığını duyabiliyordu ama diğer herkes için bu sadece kargaşa içinde kargaşaydı. Vezirlerin hepsi ona ve babasına odaklanmıştı. Sadece bir dakika daha.

Kadir konuştu. "Korkarım ki, özellikle kızınızın bugün için yaptığı özenli hazırlıktan sonra, bir karar vermeyi geciktirmek akıllıca olmaz." Kadir'in özür dileyen ifadesi, genç kızın gözlerini yüzünden çekip alma arzusunu yeniden canlandırdı. "Sarkum'la olan işinizin bir evliliğe karışmasından endişe ediyorsanız, bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Henüz bir delege haber göndermediğine göre, ittifak girişimlerinizin başarısız olduğunu varsayabiliriz."

"Sadrazam, başarısızlıkla neyi kastettiğinizden emin değilim." Naime gözlerini büyüttü. Kadir'in kaşları birbirine yaklaştı ve tereddüt etti. Naime başını kapıya doğru eğdi. Naime göremiyordu, görmek için babasının etrafına eğilmek ayıptı ama Kadir onun gösterdiği yöne döndü. Bütün vezirler de onu izledi. Sonra şaşkınlıkla ve görmek için zorlanarak durdular. Naime, Kadir'in yüz ifadesinin kısa bir süreliğine öfkeye dönüşmesini ve tekrar eski haline dönmesini izleme zevkini tattı.

"Baba, Al-Nimas'tan bir temsilci geldi."

"Al-Nimas?" Kapıya doğru döndü. Naime, yüzünde fırtınalı bir deniz gibi bir ifade ile kapıyı izleyen İhsan'a bakma fırsatını yakaladı. Üç saray muhafızı iki adama eşlik ediyor, onlar da bineklerini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arkalarında. Kir içindeydiler, seyahat etmekten toza bulanmışlardı ve binekleri yok olmaya ramak kalmış gibiydi. Her iki adam da Hane'lerini yansıtan renklerde kaftanlar giymiyordu ve kollarının üst kısmında büyü bağlarını gösteren tirazlar da yoktu. Naime tozun altında gri ve siyahın sıkıcı tonlarını giydiklerini anlamakta bile zorlandı.

Müzakere için gelen hükümet yetkilileri değil, askerler gibi görünüyorlardı. Vezirler yer açmak için sandalyeleri karıştırmaya başladığında zafer duygusu tamamen kaybolmuştu.

İkisinden daha uzun boylu olanı, babasının önünde diz çökmek için ilerlemeden önce dizginlerini arkadaşına uzattı. Alışılageldiği gibi ellerini açmak yerine secdeye kapandı ve doğrulduğunda devrilecekmiş gibi sendeledi. İçini bir telaş kapladı ve Naime ayağa kalkmak için kendini zorlamaya başladı, aynı anda adamın arkadaşı da onun yanına koşmak istercesine hareket etti. Adam elini sallayarak onu uzaklaştırdı ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

Naime artık önünde olduklarına göre yorgunluktan bitap düştüklerini ve babasının önünde diz çökmüş olanın kanlar içinde olduğunu görebiliyordu. Feracesinin sağ kolu tüm katmanları boyunca yırtılmış, yarığın etrafındaki kumaş kirle ıslanmış ve kanı tarafından koyu renge boyanmıştı. Kan parmakları boyunca kurumuştu. Dinlenmeye ve bakıma ihtiyaçları vardı, olayların ilerlemesine izin verirse maruz kalacakları sorgulamaya değil.

"Sultan Sabri Efendim," dedi yaralı olan yorgun ve boğuk bir sesle, "Ben Makram Attaraya Al-Nimas, Mirza'nın Sarkum'daki yeniçeri ve sipahi kuvvetlerinin ağasıyım. Mirza bizi sizin emrinizle Sarkum ve Tamar arasında bir ittifak görüşmesi yapmak umuduyla gönderdi."

Bellerinde yatağanlar vardı ve atları tutan kişi aynı zamanda bir yay ve sadak taşıyordu. Görebildiği kadarıyla, Sarkum'un doğuyla kısa süreli ittifakını yansıtan bir yapıya ve renge sahiptiler, Odokan ovalıları, saçları uzun ve başlarının arkasına tutturulmuştu. Yüzlerinde sakallar vardı ama Naime bunun kasıtlı mı yoksa günlerce süren yolculuktan mı kaynaklandığını anlayamıyordu. Vezirlerin oluşturduğu fonun parlak, cilalı renkleri arasında tuhaf bir şekilde vahşi ve yırtıcı görünüyorlardı. Tamar'daki erkekler açıkça savaş silahları taşımazlardı ama Sarkum bir savaş devletiydi. Büyü artık onların en büyük silahı değildi.

Babası düşünceli bir ses çıkardı. "Hoş geldin Agassi."

"Tamar Sultanı'nın huzuruna silahla çıkmaya nasıl cüret edersin?" dedi Kadir, Sultan'ın koltuğuna yaklaşmak için ilerlerken babasının söyleyebileceği başka bir şeyi keserek.

Agassi'nin bakışları Kadir'i yaralamaya yetecek kadar zehirle kesildi ama o başını çevirmedi. Kemerinin tokasını yırtıp açarken dümdüz önüne baktı. Kınlı yatağanı kavradı ve çekiştirerek kemeri belinden çıkardı ve önündeki yere fırlattı. Arkadaşı da aynı şeyi kılıcı ve yayı için yaptı.

Naime, kırlaşmış kaşları çatılmış, gözleri seğirerek kapanmış olan babasına baktı. Parmaklarını kıvırıp açıyor, huzursuzluğu giderek artıyordu. Babası kendini Sarkum'un adamlarına ele vermeden ve onlar da babasının zayıflığını öğrenip ona karşı kullanmadan önce bu işi hemen bitirmeliydi. Ya da Kadir yaşadığı şoku atlatıp durumu kendi lehine çevirmeyi başarmadan önce.

"Bağışlayın beni Sultan Efendim," dedi Agassi. "Çorak arazideki yürüyüşümüz sırasında haydutlarla karşılaştık. Silahlar yolculuk için gerekliydi ve varmak için acele ederken onları saklamayı düşünmedim."

"Sakla onları demek istiyorsun." Kadir ikisini işaret etti. "Muhafızlar! Kim olduklarını kanıtlayana kadar bu adamları hapiste tutun."

MAKRAM DUYGULANDI. Kırmızılı adam rahatsız bir tarla tavuğu gibi kabarmıştı ve Makram'ın tecrübesine göre böyle adamlar sizi darağacında sallandırdıktan sonra soru sormaktan çok mutlu olurlardı. Bakışlarını, durumu nasıl ele alacağından emin değilmiş gibi görünen Sultan'a çevirdi.

Adamı suçlayamazdı. Şu anda kolayca bir dilenciyle karıştırılabilirdi. Bu kadar az adamla kuzey yolunu seçmek bir kumardı, riskleri biliyordu ama hız için bunu seçmişti. Sadece bir saldırıya maruz kalmışlardı ama bu değerli zamanlarını çalmıştı. Narfour'a varabilmek için refakatçilerinden ayrılmak ve tüm giysileriyle birlikte ağır çantalarını geride bırakmak zorunda kalmıştı.

"Agassi," diye uyardı Tareck, gözleri onları getiren ve şimdi bağıran adamla Sultan'ın oturduğu masanın arasına bakan muhafızların üzerindeydi. Makram kılıcını çekmeye cesaret edemedi ve

burada büyü kullanmayı kesinlikle planlamamıştı. Avlu kan gölüne .

"Sadrazam." Sultan'ın yanındaki kadın ayağa kalkarak avludaki herkesin dikkatini ona çevirdi. Şimdiye kadar sadece kadının orada olduğunu fark etmiş, onun hakkında hiçbir şey bilmemiş, onun bir eş olduğunu varsaymıştı. İlk karşılaşmada bir başkasının kadınıyla ilgilenmek asla iyi bir fikir değildi. Kötü bir emsal oluşturmaya meyilliydi.

Elinin en ufak hareketi muhafızları rahatlattı. "Onları hapsetmenize gerek yok." Ellerini önünde kavuşturdu ve kibarca gülümsedi. "Bu adamlar bizim emrimizle aceleyle geldiler. Onlara kefil olacağım." Bu sözleri Sadrazam'a söyledi ama Makram'a öyle bir bakış fırlattı ki, hoşnutsuzluğundan şüphe kalmadı. Boşluk ve yıldızlar göz kamaştırıcıydı. Hayatı boyunca daha güzel bir kadın görmemişti. Yanındaki yaşlı adama kıyasla Kraliçe Sultan ya da eş olmak için genç görünüyordu. Kızı mı?

Sadrazam Makram'a sırtını dönerek onunla yüzleşti. "Seçiminizi yarıda kestiler Sultan Efendim. Elbette onlarla daha sonra ilgilenebiliriz-"

"Bu adamın kanaması var, Sadrazam." Gözlerindeki tiksinti parıltısı şimdiye kadar gösterdiği tek duyguydu. Bunun hitap ettiği adama duyduğu tiksinti mi yoksa Makram'ın avlusunun taşları üzerinde kanlar içinde yatma cüreti mi olduğundan emin değildi. "Sultan ve dolayısıyla ben, konuklarımıza misafirperverlik göstermeliyiz. Sarkum'un delegelerinin geri dönüp dünyanın en güçlü Sultanının basit bir nezaket gösterme zahmetine katlanamayacağına dair hikâyeler yaymaları doğru olmaz." Makram'ın o güne kadar gördüğü en soğuk gülümsemeyi takındı.

"Sultan Efendim, bu mümkün değil. Karar bugün verilmelidir." Sadrazam ölçülü ama öfke dolu bir tonda konuştu. Siyasi bir manevranın başarısızlığa uğramasıyla gelen özel türden bir öfke.

Makram gözlerini kapadı. Haydut saldırısı ona saray dışında işlerin nasıl bu kadar net ve kolay hatırlattığı için ferahlatıcı olmuştu. Şimdi silahsızdı ve birbirlerinden nefret ettikleri belli olan iki kişinin arasında kanlar içindeydi. En azından Al-Nimas'ta tüm oyuncuları tanıyordu.

"Sultan bir karar verdiğinde dikte ettiğinizi söylemek istemediğinize eminim?" Kadın ya çok genç bir kraliçeydi ya da

Sultan'ın kızı, kendisine hitap ediliş şekliyle, yine gülümsedi ve Makram'ı büyüleyen yavaş bir göz kırpışıyla buna eşlik etti. Kinus onu bir görse, ittifak içinde onunla evlenmek için can atardı. Belki de sağduyunun başaramadığını güzel bir kadının teklifi başaracaktı.

"Elbette hayır, Prenses Sultanım." Sadrazam, hürmet gibi görünen ama aslında yenilgiyi kabul eden bir tavırla başını eğdi. O zaman kızı, eğer Prenses ise.

"Sultanım." Genç kadın Sultan'a döndü ve ellerini açarak eğildi. Bir başkasının büyüsünün gücünü onurlandıran Eski Sultanlık geleneği. "Misafirlerimizle ilgilenmek için izninizi rica ediyorum. Kararınızı öğrenmek için en kısa zamanda sizinle ."

"Neden diz çöküyor? Onlar Odokan mı?" diye sordu Sultan. Makram gözlerini yere indirmiş, başını eğmişti ama Sultan'ın ses tonu ve sorduğu tuhaf soru onu germişti. Sarkum'da uzaktan yaptığı değerlendirmede göründüğü gibi olmayan bir şeyler vardı.

"Bununla sadece saygıyı kastediyor baba. Onlar Odokan değil, Sarkum'dan. Lütfen Şehzade'nin sizi odanıza götürmesine izin verin. Eğer sizi memnun edecekse, bu adamlarla ben ilgilenirim."

"Evet, evet. Ve benimle konuşmaları için onları getirin," dedi. Makram'ın arkasındaki vezirler ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya başlayınca Makram ayağa kalktı. Sadrazam kaşlarını çatarak oyalandı.

Makram gülümseyerek , sonra doğruldu. "Sadrazam," dedi.

Yaşlı adamın ağzı açık kaldı ve sonra Sultan'ın oturduğu yerden kalkıp saraya doğru ilerlemesini izledi. Sultan giriş merdivenlerine ulaştığında, Sadrazam onu takip etmeden önce Makram'a son bir kez daha baktı.

Tarık Makram'ın yanına geldi ve atları sandalye çemberinin dışında oldukları gibi bıraktı. Yeterli itici güç olmadan koşamayacak kadar yorgunluktan düşmek üzereydiler. Merdivenlerden çıkan alayı izlediler; önce Sultan ve çok sayıdaki görevlisi, sonra da vezirler. Makram, kaftanların ve feracelerin renkleri arasında kimin kim olduğunu ya da rütbelerinin ne olabileceğini anlamaya çalışırken kör olabileceğini düşünse de, on iki görevli varmış gibi görünüyordu. Sarkum'da sihir bu kadar hararetle sergilenmezdi.

Sultan tekrar Makram'a odaklanmadan önce diğerlerinin gidişini izledi. Yanında sadece bir görevli kalmıştı, o da hemen arkasında ve yanında duruyor ve başını eğik tutuyordu. Bir kadın için yeterince güvenli olduğunu düşündü.

yabancılarla birlikte, tüm muhafız gücünün dikkati onun üzerindeyken.

Vezirler, hizmetkârlar ve Sultan'dan oluşan grup sarayın girişini çevreleyen kemerlerin altında kaybolduğunda, eliyle işaret etti ve bir muhafız yaklaştı. Makram onu değerlendirmek için gözlerini dikti. Adam yekpare bir heykel gibiydi ve Sultanın yanında cüce gibi kalıyordu.

"Kalabalığın dağıldığından emin olun. Söylentiler hızla yayılacaktır," dedi.

Makram'ın üniformasındaki örgülere bakarak komutan olduğundan şüphelendiği muhafız başını eğdi. Bakışları Makram'ı taradı, değerlendirdi ama kovmadı. İtaat etmek üzere ayrıldı ve Sultan masanın etrafından dolaşarak çakılların üzerinden Makram ve Tarık'a doğru ilerledi. Hizmetçisi sessizce arkasından ilerledi, durduğunda sessizdi. Sessizlik bir ateş büyücüsüne özgü bir özellik değildi, eğer altın ve turuncu giysileri bir gösterge ise görevli de öyleydi.

Sultan başını ona doğru eğdi ve hizmetkârı da alçak sesle eğildi. "Kabalığımızı bağışlayın, Agassi. Vezirler rahatsız edildiklerinde oldukça sinirli olabiliyorlar." Kısa bir gülümseme sundu. "Ben Prenses Sultan Naime Sabri ilr Narfour, Birinci 'ın Sival'ıyım. Lütfen babamın yerine sizinle ilgilenmeme izin verin. Kendisi mevsim değişikliği nedeniyle hasta."

Makram tüm unvanları sıralamak için bir an durmak zorunda kaldı. Sadece bir prenses değil, aynı zamanda güçlü bir büyücüydü. Her tarafı altın çiçeklerle işlenmiş, etek uçları ve kolları altın örgülerle süslenmiş beyaz bir ferace giymişti; altındaki kaftan ve elbiseler ise krem ve pembeydi. Bal rengi teni ve örgülü, sarmal saçlarının siyaha yakın rengiyle çarpıcı olmasaydı, giydiği renkler umurunda bile olmayabilirdi. Sırf onunla tanışmak için bu hızlı yolculuğun zorluğuna değdiğini düşünmesi yanlıştı. Ama düşündü. Güzel bir kadını takdir etmeyen bir erkek, erkek bile sayılmazdı.

"Kaba davrananın sen olduğunu sanmıyorum," dedi Makram, her şeyden çok uzanıp olduğu yerde uyumak istemesine rağmen neşeli görünmeye çalışarak. Ne tür bir töreni böldüklerinden tam olarak emin değildi ama kadın töreni bitirmeye çok hevesli görünüyordu.

Bakışlarını onunkilere dikti, dingindi, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Dünyada bir ölüm büyücüsünün gözleriyle karşılaşıp da içgüdüsel olarak gözlerini kaçırmayacak pek fazla insan yoktu. Babası ve kardeşi bile bunu yapamazdı.

Tüm yetilerini geri kazandığında bu kadından hoşlanacağına dair bir vardı.

"Zararsız olmaya devam etmeye gayret edeceğim." Soğuk, düz bir ton kullandı. Yine de onun şaka yaptığını biliyordu ve sırıttı. Yerde bıraktıkları silahları, sonra da başları öne eğik, paltoları ter ve tozla kaplanmış halde duran atları inceledi. "Dünyadaki en kötü zamanlamaya mı sahipsin yoksa en iyisine mi karar veremiyorum."

"Bu ifadede banyo yapmadan önce incelenemeyecek kadar çok şey var Sultanım. Ve belki de bir doktor görmeden, eğer ayıracak bir doktorunuz varsa."

Ağzının bir köşesi kalktı. Ona bakmayı bırakması gerekecekti, Tekerlek ona yardım etti. "Birkaç tane. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya mısın?" diye sordu. Eğer sorusunda ciddiyse, bu ihtimalden rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

"Bu sizi memnun eder mi?"

Ondan Tareck'e baktı ve bir şekilde ikisini de kapsayan ve etkilenmediğini belli eden bir bakış attı.

"Size canlı olarak ihtiyaç duymak gibi talihsiz bir durumdayım." Başını, belinden eğilen ve saray merdivenlerine doğru aceleyle ilerleyen görevlisine doğru eğdi. "Gelin. Size hamamları gösterebilecek hizmetkârlar görevlendireceğim.
Doktor yaralarınıza bakacak ve siz de dinlenip iyileşeceksiniz. Bıraktığınız kötü izlenimi nasıl düzelteceğimizi görüşmek üzere sabahleyin yanınıza geleceğim."

Sultana yanlarından geçerken Makram Tareck'e baktı. Tareck bir omzunu kaldırdı.

"Daha fazla adamım geliyor. Altı kişi."

Sustu. Dudakları sanki konuşuyormuş gibi kıpırdadı ama adam hiçbir şey duyamadı.

Bir an sonra iki muhafız duvardan onlara doğru koştu ve onu selamladı. Sadece üçüncü dereceden bir büyücü, kendi deyimiyle Sival ya da daha yüksek bir mertebeden bir büyücü, sözlü ya da yazılı bir büyü olmadan büyü yapabilirdi. Kardeşi Beşinci Ev'in birinci dereceden bir büyücüsüydü, bir Aval'dı ve herhangi bir büyü yapmak için sözlü büyüler kullanmak zorundaydı. En basit ateş büyülerinden sadece birkaçını yapabiliyordu ve Mirza Işık Getiren olarak adlandırılırdı. Bu kadın sadece iradesiyle sarayın duvarına kadar bir fısıltı göndermişti. Tamar'ın çok sayıda üst düzey büyücüye ev sahipliği yaptığı söylentisi şimdiye kadar doğru çıkmıştı.

"Kendini insanlara emir vermek için kullanışlı bir beceri," dedi Makram yumuşak bir sesle. Tareck bir kahkaha attı.

"Bu silahları saklayın ve atlarına göz kulak olun. Kalspire'den giren ana yola bir eskort gönderin Altı adam daha geliyor. Karınlarını doyurun, hamamı ve kışladaki odaları gösterin," diye emretti Sultan, minnettar olduğunu hissettiği bir kararlılıkla.

"Emredersiniz Efendim," dedi muhafızlardan biri, eğilerek ve ellerini önünde açarak. Her iki adam da dönerek atlara doğru ilerledi. Tareck, iki kısrağın avluya fırlamasını önlemek için koşarak onları karşıladı.

Makram, kadın tekrar karşısına geçtiğinde, "Teşekkür ," dedi. Kadın bir mermer kadar okunaksızdı. Kardeşi ondan bir sürü şey öğrenebilirdi, yeter ki tenezzül etsin.

"Bu taraftan," dedi ve bir kez daha saraya doğru döndü.

ALTI

SKOLUNA DİKİŞLER, bir banyo ve tok bir karın. Bugünkü rahatlığının tamamen tersine dönmesinde eksik olan tek şey nasıl olduğunu bilmemekti.

Kinus onun ayrılış haberini almıştı. Ancak şu anda bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu, bu yüzden en iyisi düşüncelerini eldeki duruma çevirmekti.

Makram Sultanı suçlayamazdı. Misafirperverlik gösterdiğinde, bunu seve seve yapıyordu. Misafir odalarına vardıklarında hekim onları bekliyordu ve birkaç dakika sonra bir sürü hizmetçi yemek tepsileri, bir şişe arak ve onları hamama götürecek görevlilerle gelmişti. Engeli'den önce çorak arazide ayrıldığı adamların başka bir saldırıyla karşılaşmamış olmasını umuyordu ama bu pek olası değildi.

Ayrılmadan önce çorak arazilerin en kötüsünden geçmeyi başarmışlardı. En çaresiz haydutlar bile zamanlarını geçitteki diz boyu, bazen de kalça yüksekliğindeki karda yolcuları pusuya düşürmek için bekleyerek ya da Engeli Kapısı'ndaki muhafızların onları hedef tahtası olarak kullanabileceği yerlerde geçirmiyordu.

Günün henüz yarısı bitmişti ama Makram yolculuk sırasında kaçırdığı uykuyu yakalamak için zamandan yararlanmayı düşündü. Dışarıda ve pek de konforlu olmayan koşullarda uyumaya alışkın olsa da bundan hoşlanmıyordu. Şu anda oturduğu kanepe de kestirmek için fazlasıyla elverişliydi.

Tareck, üç pencere ve kapının dışında uzanan bahçeyi izlerken durduğu yerden, "Bundan hoşlanmadım," dedi. Süitteki oturma odasının neredeyse tüm duvarını kaplıyorlardı; iki kemerli pencere, birbiriyle eşleşen bir dizi çift kapıyı çevreliyordu ve manzaranın engellenmemesi için tamamı cam bölmelerle kaplanmıştı.

"Bahçe mi?" Makram gözlerini açmadan sordu. Bunların hiçbirini tartışmak istemiyordu. Bu ilk kısa girişte bile incelenecek çok şey vardı ve yabancı bir sarayın entrikalarına dalma ihtimali onu zaten olduğundan daha fazla yoruyordu.

Makram, Sultana'yla bir sonraki karşılaşmalarından hoşlanmayacağı izlenimine kapılmıştı. Gördüğü en kontrollü kadınlardan biriydi. En azından ona bakmak bir zevkti. Daha önce de dil kırbaçlarına ve nasihatlere katlanmıştı ama güzel birinden asla.

"Saray. Bu lanet saraydaki her şey Birinci ," dedi Tareck, ses tonunu renklendiren hoşnutsuzlukla.

Makram tek gözünü açtı. Çark'ta toprak ve hava karşı karşıyaydı. Makram bunu pek fark etmemişti ama Tareck bundan söz edince etrafını gözden geçirdi. Renkler bastırılmıştı, maviler, beyazlar, gümüşler. Bunlar elbette Sabri ailesinin ve kraliyetin renkleriydi ama aynı zamanda Birinci Ev'in, hava âleminin de renkleriydi. Sarayın salonlarında yaptıkları gezinti, yüksek tavanlı, duvarları ışık ve havayı içeri almak için tamamen kemerli pencerelerden ya da kafeslerden oluşan bir yer ortaya çıkarmıştı. Bahçelere açılan galeriler, bitkilerden oluşan atriyumlardan geçen salonlar ve daha fazla pencere.

Makram kıkırdadı. Belki de tasarımı sakinleştirici bulduğu için rahatsız olmamıştı. Işığı ve sürekli açık havayı hatırlatan şeyleri severdi, oysa Tareck istese bir mağarada yaşardı.

Makram gözlerini tekrar kapatarak, "Ahırlar daha çok hoşuna gidebilir," diye önerdi. Uyku onu çağırıyordu ve ona kulak vermeyi düşünüyordu.

Kapıya vurulması Tareck'in cevap vermesini engelledi ve Makram inleyerek olduğu yerde kalırken Tareck odayı geçip kapıyı açtı.

"İyi günler beyler. Ben Mahir Balık, Sadrazamın kâhyasıyım. İhtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olmak için geldi."

Kırık Çark'ı vardı. Sultana da aynı girişimlerde bulunmadan önce onların ölçüsünü almaya ve onları kendi davasına katmaya gelmişti. En azından onlara sabaha kadar zaman tanıma nezaketini göstermişti.

Makram gözlerini açtı ve tavana baktı. Kanepenin arkası yattığı yerden kapıyı görmesini engelliyordu. Tüm mal varlığını Al-Nimas'ta bırakmıştı, özellikle de Sarkum sarayını idare etmek için gerekli olan casuslarını. Görünüşe göre seyahat arkadaşlarına iyi bir ek olabilirlerdi. Artık çok geçti. Durumu kurtarmak için elinden geleni yapmalı ve Sultan'ın kendisine şartlarını söylemesini sağlamalıydı ki o da bunları Kinus'a iletebilsin. Özrüyle birlikte.

Yaşlı Attiye'nin, yeniçerilerle geçirdiği on buçuk yılın ardından saraya yeniden geldiğinde ona defalarca söylediği gibi, "Geçiş dönemindeki bir kraliyet sarayından daha amansız ve yorucu bir savaş alanı bulamazsın."

Makram doğrulup ellerini yüzüne sürerken, "İçeri gönderin," diye homurdandı. Sadrazam odaya girdiğinde ayağa kalkıp arkasını döndü; kırmızı, mor, turuncu ve altın rengi odanın sade dekoruna bir saldırı gibiydi. Sundering Savaşı, Sarkum'un Çark'ın doğasında var olan bölünmelerden hoşlanmamasına neden olmuştu ve bu yüzden hayatlarının akla gelebilecek her alanında Hanedanlarını göstermeye yönelik eski geleneklere bağlı kalmadılar. Giysiler, unvanlar, boyalar, dekorlar. Makram çeşitli nedenlerden ötürü buna her zaman minnettar olmuştu. Sadrazam'ı selamlarken şu anda aklında en çok öne çıkanı, ateş büyücülerinin hiçbir şeyi yarım yamalak yapamayacağıydı. Buna renk de dâhildi. Gözlerinin arkasında bir acı zonklaması olmadan adama zar zor bakabiliyordu.

Makram doğrulurken, Sadrazam onu tepeden tırnağa inceledi ve bulduklarından eğleniyor gibiydi. Yolculuktan ve çorak arazideki çatışmadan dolayı harap olmuş giysilerinin yerine yenileri verilmişti. Ama bunlar hizmetkârların kahverengi ve ten rengi keten giysileriydi. Adamları kendi kıyafetleriyle geldiğinde ve ona bir nebze de olsa otoritesini geri verdiklerinde çok sevinecekti.

Tarık konuşacakmış gibi hareket etti, Sadrazam'ın selamına karşılık vermediği için kaşları çatılmıştı. Makram avludaki tepkilere bakarak kendisinin Sarkum prensi olduğunun farkında olmadıklarından şüphelendi. İkinci oğuldu ve bu yüzden babasının değil annesinin taşıyordu, anlaşılan Tamar'la paylaşmadıkları bir gelenek daha vardı. Sessizlik emrine itaat eden Tarık'a başını salladı.

Şimdilik, oyuncuların durumu kendisi tarafından bilinene kadar onlara daha az şey söylemeyi tercih ediyordu. Sultan ile babasının sadrazamı arasında kaybolmuş bir aşk olmadığı, o karmaşık ruh halindeyken bile belliydi ama hangisinin kendisi için daha değerli olacağı henüz değildi. Ve kızı ile babasının aynı hizada olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Son mektup, Sultan ve Konseyinin aynı fikirde olmayabileceğini gösteriyordu. Kimsenin ona hizalanmalar ve karşıtlıklarla ilgili bir harita sunması mümkün değildi, bu yüzden kırılmaları kendi başına aşması gerekecekti.

"Sizi tekrar görmek büyük bir zevk, Sadrazam. Ziyaretinizden duyduğum onuru neye borçluyum?" Makram söyledi.

"Görüyorum ki çoktan yemek yemişsiniz. Kahve içmek için bana katılmak ister misiniz?" "Elbette." Makram masayı çevreleyen sandalyeleri işaret etti,

Yüzünü buruşturduğunu gizlemek için döndü.

"Mahir, kahve. Ve...?" Sadrazam soru sorarcasına Tarık'a baktı. "Yüzbaşı Habaal," diye yanıtladı Makram.

"Ah. Yüzbaşıyı yanına al," dedi Sadrazam.

Tarık yol göstermesi için Makram'a baktı ve Makram başıyla onayladı. Her iki adam da gittikten sonra, Sadrazam Makram'ın gösterdiği sandalyeye oturmak için hareket . Makram da tekrar oturdu.

"Bu öğleden sonra için özür dilemeye geldim. Hazırlıksız yakalandım ve kötü davrandım."

"Geliş şeklimizin bir sürpriz olduğuna eminim." Makram koltuğa yaslandı ve bir bileğini diğer dizinin üzerine çaprazladı. Sadrazam onaylamaz bir ifadeyle kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Makram bir sırıtışı bastırdı. Çok az güce sahip bir prens olmaktan her zaman hoşlanmasa da, istediği herkesi rahatsız etme özgürlüğüne sahip bir asker olmaktan hoşlanıyordu. "Görünüşe göre bir tür töreni yarıda kesmişiz."

"Prenses Sultan evlenecek yaşa geldi. Sultan'a talipler sunuldu."

"Anlıyorum," dedi Makram. "Kötü zamanlamamız için özür dilerim." Töreni doğal sonucundan önce bitirmekten memnun görünüyordu, belki de seçimlerini eksik bulmuştu. Belki de Sultan olmak üzere olan bir adamı tercih ederdi? Belki de Sultan ittifak teklifini gönderirken bunu amaçlamıştı. Bu, onların aceleyle gelmelerini istemesini açıklıyordu.

Makram keşke duruma tamamen kör olmasaydı da Sultan'ın ne gibi şartlar sunmaya niyetli olduğunu bilseydi.

"İşlemlerden haberdar edilmemiş olmanız tuhaf." Sadrazam gülümsedi. "Sultan'ın şartlarını düşünecek vaktiniz oldu mu?"

Makram bir kolunu kanepenin arkasına uzattı ve hemen cevap vermedi. Soru, Sadrazam'ın Sultan'ın yazışmalarında şartlar sunmadığından habersiz olduğunu gösteriyordu. Acaba Sultan'ın Sarkum'la iletişim kurduğundan haberi var mıydı? Sultan'ın Sarkum'la müzakere etme niyetini Divan'a bildirmiş olması gerekirdi; en azından çoğunluğun onayı olmadan böylesine büyük bir hamle yapması mümkün değildi. Aksi takdirde iç savaş riskini göze almış olurdu.

Sultan'ın haberleşmelerinden haberdar olmaması, bunların Sadrazam'dan gizli tutulduğunu, bu da onun Sultan'la aynı hizada olmadığını düşündürüyordu. Eğer öyle değilse, Makram onun Divan'ı bir ittifaka karşı yönlendirmede güçlü bir etkisi olacağından şüpheleniyordu. O halde fazla gücendirilmemesi gereken bir adamdı.

Sadrazam, Makram'ın cevap vermemesinden hoşnut olmamış olacak ki yerinden kıpırdandı.

"Hayır," dedi Makram.

Tareck ve Mahir bir tepsi kahve ile döndüler ve kalan yemek tabaklarının arasına yerleştirdiler. Mahir masayı temizledi, boş tabakları tepsilere aktardı ve onları yoldan çekti. Gerçek bir kâhyaydı, muhtemelen küçük yaştan itibaren bu iş için eğitilmiş bir soylunun oğluydu. Tareck sadece öyleymiş gibi davranıyordu ve bu yüzden odayı düzene sokma zahmetine katlanmamıştı. Bakır bir ibrikten küçük fincanlara kahve doldurup Makram ve Sadrazam'ın önüne birer tane koyacak kadar uzun süre hizmet ediyormuş gibi yaptı. Tareck'in soylulara kahve dökmektense yoldaşlarına arak dökmeye çok daha alışkın olduğu düşünülürse, bu kötü bir hareket değildi.

"Yüzbaşı Habaal'a sarayı gezdirin. Kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyoruz," dedi Sadrazam kadehini kaldırırken Mahir'e.

Tareck kaşlarını kaldırarak Makram'a baktı, zaten emir almaktan yorulmuştu. Makram onaylarcasına başını eğdi ve emretti. Tareck gözlerini devirerek selam verdikten sonra Mahir'in peşinden salona girdi. Tareck'in Al-Nimas'ta bu kadar edepli davranmasına gerek yoktu. Narfour'da kaldıkları süre boyunca bunu yapmaya devam etmek zorunda kalırsa çok öfkelenecekti.

Kadir kadehini içmeden yere bıraktı, Makram da aynısını yaptı. "Bana söylendiğine göre Al-Nimas'ın İhtiyar Heyeti'nde de tıpkı Narfour da Yüksek Konsey'de aynı yükün altında mı?" Sadrazam bunu sanki az önce Al-Nimas'ta casusları olduğunu açıklamamış gibi sohbet edercesine söyledi. Bu ilginçti. Sarkum'da kim bir Tamar büyücüsü için casusluk yapar ki? Casusları Kinus'un tahta geçmesi lehinde mi yoksa aleyhinde mi konuşanlar arasındaydı?

Makram, "Ben Mirza'yı tek başıma temsil ediyorum ve korkarım ki Al-Nimas'taki Büyüklerin tasarrufları konuşamam," dedi.

Sadrazam küçük bir imtiyaz gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Sultan ile görüşmelerinizi dört gözle bekliyorum. Sarkumun Eski Sultanlığın merkezine neler sunabileceğini görmek çok ilginç olacak." Zımni

Hakaret, belki de Sadrazam'ın amaçladığı gibi acı vermedi. Tamar, Bölünme Savaşı'ndan sonra gelişmişti, eğer Hanedanlardan ikisi eksikse gelişiyordu. Sarkum gelişmemişti. En azından büyü söz konusu olduğunda. Ancak Makram şehirdeki kısa ve dikkati dağınık gezintisinde bile müzakereleri üzerine kuracağı bir değerlendirme yapabilmişti. Burası barış ve refaha alışkın bir yerdi. Yoksulları bile Al-Nimas'takilerden daha iyi beslenmiş ve giyinmiş görünüyordu. Tamar savaşa hazırlıklı değildi.

Güçlü büyücülere sahip olabilirlerdi ama bunlar Cumhuriyet'in devasa ordusuyla savaşmak için yeterli değildi. Sultan Kinus'un ordusunu istiyordu, Makram'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Başka ne isteyebileceğini ya da ne teklif edebileceğini Makram tahmin edemezdi.

"Prenses Sultan'ın istediği kişi ne zaman tahta geçecek?" İktidardaki bir değişiklik, bir Sultanla başlayıp diğeriyle biten müzakerelere yardımcı olacak ya da engel olacaktı.

"Ah, Sultan." Sadrazam nihayet kahve fincanına uzandı ve Makram da minnetle aynısını yaptı. Enerji sarsıntısına ihtiyacı vardı. "En azından evliliğin yakında gerçekleşeceğini umuyorum. Ama ne yazık ki duruma hâkim değilim." Kahvesinden bir yudum aldı. "Zeki bir kız ama korkarım babası onu çok fazla şımartmış." Onu böyle değerlendirmek canını acıtıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Evlenmeye ve özgürlüklerinin elinden alınmasına hevesli değil. Eğer istediği olsaydı, süresiz olarak oyalanacağına inanıyorum. Bununla zarar vermek istediğini sanmıyorum, sadece bunun insanlar üzerindeki etkisinin farkında değil, babasından sonra kimin yöneteceğini bilmemek, belirsizliğin nasıl çekişmelere neden olabileceğini ve bölünmelerin büyümesine izin verebileceğini bilmiyor."

Kahvesinden bir yudum daha aldı ve fincanı masaya geri koydu.

Makram fincanından bir yudum aldı ve fincanı tabağına geri koyarken iki ayağını da yere koydu. Müttefik olarak şımarık bir kız zaten içinden çıkılması zor olan bir durumu daha da karmaşık hale getiriyordu.

Makram şakayla karışık, "Belki de onu Mirza'yla evlendirmeli, pazarlıklara ve hükümdarlık belirsizliğine bir çırpıda son vermeliyiz," dedi. Sadrazam kıkırdadı ve başını salladı.

"Sarkum'un dost mu düşman mı olduğunu öğrenene kadar Mirza'yı böyle bir kadere terk etmem." Gülümsemeye devam ediyordu ama Makram bunun mizahtan çok hesaplamaya dönüştüğünü düşündü. Makram kadını Sadrazam'ın öne sürdüğü kadar çekilmez bulmamıştı ama yine de onunla sadece birkaç dakika geçirmişti.

"Konsey ve Sultan ile daha uygun koşullar altında ne zaman görüşebileceğimi biliyor musunuz? Al- Nimas'tan sonsuza kadar uzak kalamam."

Aslında, mümkün olan en kısa sürede müzakere şartlarıyla geri dönmesi gerekiyordu. Aksi takdirde Tamar'a gitmek için Kinus'a meydan okuyarak aldığı risk, kardeşini başladığından daha iyi bir durumda bırakmayacaktı. Bu ittifak, kardeşinin yönetmeye uygun olmadığını iddia edenleri susturmaya hizmet edecekti.

Makram'ın tahta geçmesi gerektiği fikrini besleyenler, ki aptallardı, Tamar'ın Cumhuriyet'i engellemeye yardımcı olacak güce sahip olduklarını bilmekten dolayı sessiz kalacaklardı.

Sadrazam, "Küçük bir dönüş içinde olmasını sağlayacağım," dedi. "Şimdi ben . Sizinle emin olmak istedim. Eğer bir şey isterseniz, lütfen ihtiyaçlarınızı bana bildirin. "

"Elbette." Makram ayağa kalktı. "Teşekkür ." Kısaltılmış bir selam verdikten sonra Sadrazam'la birlikte kapıya doğru yürüdü, rahatladığını koşarak ya da onu fazla coşkuyla salona iterek göstermemeye çalışıyordu.

Başı ağrıyor, kolundaki kesik yanıyor ve zonkluyordu ve uyku onu acımasızca çekiştiriyordu. Kapıyı Sadrazam'ın arkasından kapattığında neredeyse kapıyı çarpacaktı ama kendini tutmayı başardı.

Küçük fincan kahvesini aldı ve kış havasını solumak için bahçeye çıktı. Kış burada dağlarda ve Sarkum'un yüksek düzlüklerinde olduğu uzakta değildi ama yine de havada hissedebiliyordu ve ürperti kafasını temizledi.

Bahçe dardı ve iki uzun oda bölümünün arasında yer alıyordu.

Bunun sarayın yaşam alanı olduğundan şüphelendi ve Al-Nimas'taki kendi evinin tasarımı için ilham kaynağı olduğunu fark etti. Sarayın batı yarısı, şehirden geçerken tadını çıkarmaya vakit bulamadığı deniz manzarasıyla arasında duruyordu. Sokaktaki kalabalığın onları atlarından sürükleyeceğinden korkuyordu. Saraya giden ana yol boyunca sıralanmış muhafızların hakkını teslim etmek gerekirdi. Kinus'un kendi muhafız gücünün yatkın olmasına izin verdiği zorbalık olmadan düzeni sağlamayı başarmışlardı. Geldiğinde kısa bir süre karşılaştığı komutanın bu disiplinin sebebi olduğundan şüpheleniyordu.

Acı siyah kahveden bir yudum daha alırken Makram'ın nefesi buğulandı. İyi beklemezdi. Asker olmanın ona prens olmaktan daha uygun olmasının bir nedeni de buydu.

Kendini meşgul edecek bir şey. Kılıç savaşları, haydut avı ve Odokan atlılarının yağmacı grupları, ne zaman ve nerede harekete geçileceğine karar vermenin mümkün olduğu bir işti. Sarayda savaşlar kalem ve kâğıtla, fısıltıyla yapılan hilelerle, birinin kendilerini açığa çıkaracak bir hamle yapmasını beklemenin sonsuz işkencesiyle yapılırdı. O böyle şeyler için yaratılmamıştı.

Tareck oturma odasına doğru yürüdü ve dönüşünde bahçede ona katıldı. Dramatik bir ürperti verdi. Makram gülümsedi. Soğuğa karşı bağışıklığı yoktu, sadece daha rahattı. Tarık'ın evi onu sıcağa ve yaza alıştırmıştı. Kış ve soğuğu onu huysuzlaştırıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Mahir kendini beğenmişin teki," dedi Tareck. "Hayatının yarısı boyunca başka bir adamın kıçını sildiğini kabul etmenin nasıl bir gurur kaynağı olduğunu anlamıyorum."

Makram kahkaha attı ve kahvesinden son yudumu tükürmemeye çalıştı. "Bunu o mu söyledi?"

"O kadar çok kelimeyle değil," diye kabul etti Tareck. "Peki ya Sadrazam?" "Topallıyor." Makram gözlerini kısarak öğleden sonra güneşine baktı. "Acaba bu
bir savaş yarası mı? O da bir yara izi taşıyor." Makram, yaşlı adamın yüzündeki yara izini taklit ederek yanağından aşağı bir çizgi çekti.

"Tamar'ın yakın tarihinde gelen önemli bir savaş olmadı." Tareck omuz silkti. "Bunu, karşılaşma sırasında işe yarar bir şey keşfetmediğiniz anlamına alıyorum."

"Haklısınız. Bildiğim tek şey Prenses Sultan'ın Sadrazam'dan hoşlanmadığı ve Sadrazam'ın da Prenses Sultan'a pek iyi gözle bakmadığı. Ayrıca nerede olduğumuzu da fark etmeden edemiyorum."

Makram fincanının dibinde kalan kahve telvesini yere döktü. Tareck etraflarındaki bahçeye şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırarak sordu. "Burası sarayın yaşam alanı." Makram fincanı Tareck'e uzattı. "Misafir kanadı değil. Bu büyüklükteki bir sarayda misafir kanadı olduğuna eminim."

"Ne istiyorsun?"

"Peki, bir prenses neden düşman bir devletin elçilerini sarayın uzak bir kanadına göndermek yerine Sultan'ın bu kadar koyar?" Makram boynunu bir o yana bir bu yana çevirerek gerginliğini biraz olsun hafifletmeye çalıştı.

"Tehlikeli olmaları ihtimaline karşı onları izlemek için mi?"

"Bah. Muhafız güçleri belli ki iki adamla başa çıkabilecek kapasitede. Hayır, sanırım bizi koruyorlar," dedi Makram.

"Neyden?"

Makram Sadrazamın gittiği yöne odaklandı ve gözlerini kısarak düşündü.

"Etki."

YEDİ

Seçme töreni felaketinin ve Sarkum delegelerinin gelişinin ertesi günü İhsan, Naime'nin odasından çıkarken ona yaklaştı. İhsan koridorun sonunda, geceyi geçirdiği babasının odasının bulunduğu yöne doğru yürüdü. Yaklaşırken kaşları aşağıya çekilmiş, duruşu sertleşmişti.

"Sultanım," dedi ona ulaştığında ve eğilerek selam verdi.

Naime Samira'ya baktı. "Sarkum delegelerinin kahvaltı edip etmediklerini öğren ve eğer etmedilerse getirmelerini sağla."

Samira onaylamak için bir parça öne eğildi, sonra döndü ve diğer görevlilere talimat verdi. Koridordan aşağıya ve mutfaklara doğru dağıldılar. Samira, Naime ve İhsan'ın özel olarak konuşabilmeleri için yaklaşabilecek herhangi birini gözleyerek kaldı.

"Onu uzun zamandır bu kadar kötü görmemiştim. Ölüm büyücüleri ve Sarkum istilacıları hakkında atıp tutuyor." İhsan yüzünü buruşturdu.

"Odasında mı?" Sakinleşene kadar onu Kadir'den uzak tutmak . Delegelerin gelişindeki tuhaflık belli ki babasını baş edebileceğinin ötesinde strese sokmuştu. İhtiyacı olan son şey, Sadrazam'ın babasının mantıksız paniğini beslemesi ya da onu zihinsel bozulmasının tam pençesinde görmesiydi.

"Onun kamarası. Bir muhafız görevlendirdim, kâhyası ve hizmetçileri de yanında."

"Kadir'önce bu adamlarla görüşmeliyim." Başıyla iki odayı işaret etti. "Sorduğum için üzgünüm ama onunla biraz daha kalabilir misiniz? Kadir'in onun yakınında olmasını istemiyorum."

"Ben ya da en azından biri olmadan onlarla görüşmeni istemiyorum." İhsan koridora doğru sert bir bakış fırlattı.

"Yarım düzine hizmetçim var, San. O adamları gördün. Ayakta neredeyse ölüyorlardı. Benim için hiçbir risk teşkil etmiyorlar."

"" -gözleri suçlamayla kısıldı- "büyüleri ya da niyetleri hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve o zamandan beri dinleniyorlar."

Naime'nin İhsan'ın korumacı doğasının alevlenmesi için ne zamanı ne de sabrı vardı. "Babamın yanında sana ihtiyacım var. Dikkatli olacağım."

"Tamam. Ama mümkün olduğunca çabuk onu görmeye gel. Onunla konuşursan sana yardımcı olabilir." İhsan onaylamayan bir bakış daha fırlattı odaya doğru.

"Yapacağım."

Kendisini izleyen hizmetkârlara göstermek için tekrar eğildi, sonra geldiği yoldan geri döndü.

Naime Samira'ya işaret etti ve koridorda ilerlemeye devam ettiler. Saat erkendi, bu da ya misafirlerini sinirlendirmeye yarayacak ya da onları hâlâ uykuyla karışık ve daha telkin edilebilir bir durumda bulacaktı. Kapıya vardıklarında Samira kapıyı çalmak için öne atıldı. Naime düzgün olduğundan emin olmak için bir an durdu, ellerini mavi ve altın rengi entarisinin üzerinde gezdirdi. Samira o sabah Naime'nin saçlarını örmüş ve başının arkasına doğru sarmıştı. Saçları açık değil de bağlı olduğunda erkekler onu daha ciddiye alıyormuş gibi görünüyordu, bu da Samira'nın aklında tuttuğu pek çok küçük ayrıntıdan biriydi.

Kapılar uzun süre sonra açıldı ve iki adamdan kısa boylu olanı ortaya çıktı. Bir gün önce onlarla geçirdiği kısa anlarda adam diğerine karşı saygılı görünmüştü. Keten bir hizmetçi salvarı ve kaftanı giymiş, kahverengi bir bezi kemer olarak beline birkaç kez sarmış ve pamuklu terlikler giymişti. Yüzünü yaşlandırmak zordu, engebeli ve yıpranmıştı ama genel olarak genç bir çehresi vardı. Saçının stili ve biraz daha köşeli yüz hatları dışında yapısında ya da görünüşünde onu bir Tamar erkeğinden ayıracak hiçbir şey yoktu. Teni Tamar'daki ortalamadan bir ton daha koyu, saçları koyu maun rengindeydi ve kırlaşmamıştı. Saçları burada moda olandan daha uzundu; ara sıra küçük parçalar halinde alnından uzakta örülmüş ve tamamı sıkıca geriye çekilerek deri bir toka ile tutturulmuştu. Yüzü yeni tıraş edilmişti, bu da bir başka farklılıktı. Narfour'da keçi sakalları şu sıralar revaçtaydı ama tarzı ne olursa olsun çoğu erkek sakal bırakırdı.

Ayrıca hiç utanmadan huysuz görünüyordu, gözleri hâlâ uykudan yarı kapalıydı ve yanağında bir yastık izi vardı. Güzeldi. Onların her dezavantajı onun için bir avantajdı.

"Sultan, Sarkum delegeleriyle görüşmek istiyor," diye duyurdu Samira ve eğilerek selam verdi.

"Lütfen, içeri buyurun." Adam selamına karşılık verdi ve Samira, Naime'nin içeri girebilmesi için kenara . Adam kapıyı arkasından açık bıraktı, Naime bu durumun İhsan'ı ve onun dededen kalma nezaket anlayışını memnun edeceğini düşünüyordu.

"Bağışlayın beni, Efendim. Size nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum," dedi Naime odaya girip yüzünü ona ve kapıya döndüğünde ve sırtını orta alanın iki yanında yer alan iki yatak odasından birine verdiğinde.

"Ben Tareck Habaal, eski yeniçeri yüzbaşısı ve şimdi kâhyayım."

"Anlıyorum. Peki sizin için hangi unvan uygun?" Gece boyunca Sarkum unvanlarını araştırmış ama pek bir şey bulamamıştı. Bazıları Tamar'da paylaşılan unvanlardı, bazıları Odokan'dan gelen terimlerle karıştırılmış ya da değiştirilmişti. Tamar'da insanları unvanlarına göre sıralamak basit bir meseleydi ve bu unvanlar ilk tanışma sırasında verilirdi. Ama diğeri kendini tanıtırken sadece kendisi için bir unvan vermişti ve ikisi için de bir ev belirtmemişti. Eğer bunu düzeltmezse, bilgi eksikliği onu dezavantajlı duruma düşürecekti.

Tareck hafifçe eğilerek gülümsedi. "Sultana sorusuyla beni onurlandırdı. Çoğu kişi bana hâlâ Kaptan diye hitap ediyor."

Mirza, askerleri delege olarak göndererek bir mesaj mı vermek istemişti? Garip bir seçim gibi görünüyordu.

Aralarında Tareck'in gözlerini dikip ona baktığı uzun bir sessizlik oldu.

"Agassi burada mı?" Naime sonunda söyledi. Bakışları onunkilerden uzaklaştı.

"Evet Efendim," dedi Tareck, "ama bu kadar erken kalkmaya alışık değil."

"Ve ben bekletilmeye alışık değilim," diye yanıtladı Naime, adamın efendisine ve ona karşı takındığı rahat tavır karşısında şaşkına dönmüştü. Tareck'in dudakları birbirine yapıştı ve boğazını temizledi. Arkasından ayak sesleri duyuldu.

Naime aniden döndü ve Agassi onun arkasında durduğunda neredeyse ona çarpıyordu. Aralarında sadece bir el mesafesi vardı ve adam hâlâ

Sanki kaftanını giymeyi yeni bitirmiş gibi kaftanını düzeltiyordu. Adam ona acımasız bir eğlenceyle baktı. Kadın ılımlı bir selam verdi ve adam cevap olarak sadece başını sallayınca bir kaşını kaldırdı.

Bir ordunun generali bile olsa, ondan daha üstündü. Mirza'nın kendisiyle ya da babasının pek çok valisinin yaptığı gibi ona da aynı muameleyi yapmayacak bir temsilciyle muhatap olmayı umuyordu. Ama çocukken kanatlara sahip olmayı da dilemişti ve Çark ona henüz kanat vermemişti.

Kadın onaylamadığını belirtmek için Naime'nin gözlerine bakmaya çalıştığında Naime bakışlarını kaçırdı. Naime bir gün önce geldiklerinde onun bakışlarını tutmuştu. Bu son derece zor olmuştu ve gece boyunca bunun nedenlerini düşündü. Birincisi, adamın gözleri siyah kahve rengindeydi ve bir kez onunkileri tuttuğunda daha da koyulaşıyor, onu bütünüyle yutacak kadar koyulaşıyor ve büyüsü fısıldayarak kıvranıyordu. Daha önce hiçbir Ev'in büyücüsü kendi büyüsünü bu şekilde etkilememişti ve bu durum onu, içinde taşıdığı güç konusunda şüpheye düşürdü.

Bir diğeri ise, yüz hatları Eski Sultanlık kanı ile ona geniş, yüksek elmacık kemikleri ve kapüşonlu, içe dönük gözler hediye eden doğunun Odokan'ının alışılmadık bir karışımı olan çarpıcı biriydi. Arkadaşının saç stilini ve yeni tıraş edilmiş yüzünü paylaşıyordu ama daha uzundu, saçları gerçek siyah, teni bal rengi altındı. Avluda, kanlı ve seyahat lekeli olsa bile, onu incelemeye devam etme arzusuyla savaşmıştı. Bu, ergenlikten çıktığından beri sık sık karşılaştığı bir zorluk değildi. Bir yetişkin olarak, bunun kendisine istediği gibi davranma hakkı verdiğine inanmayan yakışıklı bir adamla hiç karşılaşmamıştı.

Ve şimdiden bu kuralı ona bir kez daha kanıtlıyordu.

"Odama gelmeyi alışkanlık haline getirirsen" -güneşin henüz ışıklarını yaymadığı bahçeye baktı- "ben göremeden, korkarım bekletilmeye çok alışacaksın." Bir gün önceki ses kısıklığı gitmiş, Sarkum soyunun ses ritmini ve yansıttığı mizahın sıcaklığını duymasına izin vermişti.

Sesler kitaplar kadar bilgilendiriciydi ve işitmenin en güçlü duyuları olduğu bir hava büyücüsü için paha biçilmez bir araçtı. Sesi bas ile bariton arasındaki çizgiye oturuyordu ve kadının duyularına kadifeden yumuşak bir dokunuş gibi geliyordu. En azından müzakerelerde onun sesini dinlemek bir zevk olacaktı,

Sözleri öyle olmasa bile. Bir su büyücüsü olması mümkün müydü? İkinci Ev büyücüleri çekici sesleriyle tanınırlardı.

"ettiğim için bağışlayın, Narfour'da işler erken başlar," dedi Naime, ondan uzaklaşma dürtüsüne direnerek. Bu yakınlıkla onun gözünü mü korkutmaya çalışıyordu? Geri adım atarak onu bir şeyi kabul etmeye mi zorluyordu? Ya da belki de onun kendisine uzun uzun baktığını görmüş ve bunun kendisine onu sıkıştırma hakkı verdiğini düşünmüştü.

Naime rahatsızlığını yatıştırmak için içindeki büyünün serin girdabını aradı.

"Sarkum'da erkeklerin bir kadının izni olmadan ona bu kadar yakın durması yaygın mıdır?"

Çenesinin uzunluğu boyunca bir kas sıçradı ve ağzının eğimindeki mizah . Cevap vermek istediyse de, odaya giren diğer görevliler bunu engelledi. Naime dönüp kadınların masaya meyve, kuruyemiş, gözleme ve labne tabaklarını yerleştirmesini izledi.

"Beni affedin Prenses Sultana. Sizi gücendirmek istememiştim."

Naime, adam ondan uzaklaşır uzaklaşmaz daha derin bir nefes aldı ve alçak masayı çevreleyen yer minderlerine oturdu.

Agassi satrançta tahtayı silip süpürecekmiş gibi bir ifadeyle, "Duyduğuma göre tebrikler sıradaymış," dedi. Naime gücünü kendi etrafında daha sıkı sararak ifadesini, düşüncelerini ve duygularını eğitti. Seçtiği kelimeler hem Kadir'in ona kendisinden önce ulaşmayı başardığını hem de evlilikten bahsettiğini ele veriyordu. "Yaklaşan bir nişanınız var."

Naime başını eğdi. "Sarkum'la olan işimiz sonuçlanana kadar babamın beni kimseyle nişanlamak gibi bir niyeti yok. Size bu bilgiyi kim verdiyse yanlış bilgilendirilmiş."

"Anlıyorum. Oturmak ister misiniz?" diye sordu. "Sadrazamınız en azından niyetimi anlamaya çalışırken benimle kahve paylaşma nezaketini gösterdi."

Naime, Kadir'in onları ziyaret ettiğine dair hiçbir şey duymadığını belirtmek için başını hafifçe sallayan Samira'ya soran gözlerle baktı. Kadir'in Sultan'ın kanadından gelip gittiğini ve kendisinin bundan en ufak bir haberinin olmadığını bilmek onu çileden çıkarıyordu. O lanet kâhya Mahir, onları gizlemek için bir sönümleme yapmış olmalıydı ve Naime bunu hissedemeyecek kadar babasıyla meşguldü.

Bu onun kendi hatasıydı. Onlarla konuşmak için beklememeliydi ama çok yorulmuşlardı. Babası onu, konu saraydaki oyunlara geldiğinde saygı ve merhametin çoğu zaman silahtan çok zayıflık olduğu konusunda uyarmıştı. Bakışlarını Agassi'ye çevirdiğinde, Agassi'nin yüzünde, hoşnutsuzluğunu belli etmese de Kadir'in ziyaretinden rahatsız olduğunu anladığını gösteren, karanlık ve eğlenceli bir ifade vardı.

"Daha yemek yemediniz mi?" Eliyle yiyecekleri işaret etti. Naime tereddüt etti, sonra masanın karşı minderlerin arasına diz çöktü ve küçük bir parça gözleme kopardı. Adam onaylamaz bir ifadeyle ona baktı. "Yemek için sadece havaya ihtiyaç duyacak kadar güçlü bir hava büyücüsü müsün?"

Naime kaşlarını kaldırdı ve ekmeği ağzına attı. Daha önce tanıdığı hiçbir asker, bırakın bir prensesi, bir soyluya bile bu kadar cüretkârca sataşmazdı. Ya kibirliydi ya da bir askerden daha fazlasıydı. Belki de ikisi birden. Bunu neden saklıyordu?

"Hava. Ve erkeklerin gözyaşları," dedi. Kaptan bir ses çıkardı, sonra göğsünü yumruklayarak öksürmeye başladı. Naime öne doğru eğilip bir bardak su doldurdu ve ona uzattı. Kaptan başını sallayarak teşekkür etti ve bardağı boşaltıp içti.

Agassi kuru bir sesle, "Hiç yok," dedi, ama sesinde eğlence de . Tareck'e baktığında onun profiline hayranlıkla baktı, sonra bakışlarını bahçeye çevirdi.

Yakışıklı ve alay etmeye meyilli. Kaldığı süre boyunca tüm görevlilerin ne hakkında konuşacağını tahmin edebiliyordu.

"Peki bizi kibar bir topluma dahil etmeye mi geldiniz Sultanım? Yoksa sadece babanız bizi görene kadar bize eşlik etmek için mi buradasınız?"

"Oldukça kabasınız. Bu bir delegede garip bir özellik gibi görünüyor." Naime bir dilim salatalığa uzandı.

"Hayır, ben açık sözlüyüm. İkisi farklı şeyler. Oyunlara tahammülüm yok." Bir bacağını yer minderine koymuş, diğerini göğsüne doğru eğmiş, kollarını kanepenin koltuğuna uzatmış, ağır ağır oturuyordu. Başka biri olsaydı, böyle oturmak ağır bir hakaret olurdu ama Sarkum gelenekleri hakkında çok az şey biliyordu ve bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Garip bir şekilde, onun rahatlama yeteneğini silahsızlandırıcı buldu. Bunu onun bir yabancı olmasına ve belki de açık sözlülüğüne bağlıyordu. Bu ferahlatıcı bir değişiklik olabilirdi.

"Kibar bir toplumda gezinme konusundaki yetersizliğinden bir erdemmiş gibi bahseden tanıdığım ilk asker siz değilsiniz."

Sırıtışını gizlemek için yüzünü eğdi ve parmağını gözlerine silerken başını çevirdi. Adamın onun sözde eleştirisini aşağılayıcı değil de eğlenceli bulmasına sevinmişti. Bir parça daha rahatladı.

"Toplumu nadiren kibar bulurum," diye karşı çıktı başını kaldırdığında, "sözleri öyle görünse bile."

"Yeterince makul," diye onayladı Naime, bir parça daha pide koparırken Tareck'i tekrar fark etti. "Böyle hazır olda durmanıza gerek yok Kaptan Habaal. Buraya orucunuzu bozmanızı engellemek için gelmedim." Agassi ile arasındaki minderi işaret etti. Tarık minderi aldı, sanki ikisine de güvenmiyormuş gibi onunla efendisi arasında bir bakış fırlattı.

"Samira"-Naime sağındaki minderi gösterdi-"eğer bu seni rahatsız , Agassi?"

Samira kanepenin üzerinden geçip Naime'nin işaret ettiği yere diz çökerken omzunun üzerinden yukarı baktı ve davete şaşırmış gibi göründü.

"Öyle değil. Öyleyse, babanızın seyahatlerimde acele etmemi istemesine kulak vererek üzerinizde bıraktığım bu kötü izlenimi açıklayın."

"Bana değil, kibar topluma." Naime onun resmiyetsizliğine en azından bir müttefikten başka bir şey olduğunu kanıtlayana kadar ayak uydurabileceğini düşündü. "Babamla ittifakı görüşmek üzere buluştuğunuzda Konsey'in size saygı duyması şart, ki davranışlarınız kusursuz olmazsa saygı duymayacaklardır."

"Anlıyorum." Kuru bir hurmayı soyarak açtı ve çekirdeğini çıkardı. Samira bir parça bazlama ekmeğini labneye bulayıp üzerine salatalık parçaları koyduktan sonra Naime'ye uzatırken gözleri hareketleri takip etti. Naime gözlerini kıstı ama Samira ona bakmadı, sadece işlemi kendisi için tekrarladı.

Naime bakışlarını Agassi'ye çevirdi ve onun kendisini izlediğini gördü. Zayıf görünmeden gözlerini kaçıramazdı ve bu yüzden yemeğini kemirirken onun bakışlarını üzerinde tuttu. Adam aniden gözlerini kaçırdı, bakışları başka bir yerde bir şeyler arıyordu.

"Tamar'daki herkesin ittifak istemediğine inandırıldım," dedi alçak sesle ve dikkatinin dağıldığını ima etti. Bunu bilmesi pek de şaşırtıcı değildi. İkinci mektubu Mirza'ya Konsey'deki gerginliği ortaya koymuştu ve Mirza da belli ki temsilcisini bilgilendirmeyi uygun görmüştü. Ve Sadrazam'la aralarındaki sürtüşmeyi gözden kaçırmayacak kadar zeki görünüyordu.

Naime, "Bana insanların her türlü değişime mutlulukla koştuğu her derde deva bir ilaç gösterin," diye yanıtladı.

Gözleri onun yüzüne yerleşti ve başını hafifçe eğerek kabul ettiğini gösterdi. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ama buna karşı koydu. Tareck, Samira'nın Naime'ye uzattığının özensiz bir kopyasını, labneli ve salatalıklı bir gözleme uzattığında yüzündeki ifade tamamen kayboldu. Agassi ona sert bir bakış fırlattı ve kaptan omuz silkerek gözlerini kocaman açarak kendisi de büyük bir ısırık aldı. Samira biraz tıkandı ama bunu saklamak için başını eğdi. Naime su bardağından uzun uzun içerek kendi eğlencesini gizledi.

"Eğer" - Agassi Kaptan Habaal'a bir uyarı bakışı daha attıktan sonra tekrar ona döndü - "Sultan'ın Yüksek Konseyi onun ittifak arzusunu paylaşmıyorsa, bunu nasıl halledecek?"

"Bu Sarkum'un ne sunabileceğine ve senin ne kadar ikna edici olabileceğine bağlı." Naime'nin ihtiyacı olan tek şey, aklı başında olanları ikna edecek kadar sağlam terimlerdi ve geri kalanlar da ikna olabilirdi. Keşke onları Kadir'in etkisinden kurtarabilseydi. Sarkum'dan güçlü birinin gelebileceğini ummuştu, Konsey'i en azından babasıyla üzerinde çalıştığı ittifak şartlarını okuyup düşünmeye sevk edecek kadar karizması olan birini ummuştu.

Naime bir kuru kayısıya uzandı. Acıkmıştı. Sık sık yemek yemeyi unutur, zihninde dönüp duran sonsuz yapılacaklar listesinin içinde kaybolurdu.

Tareck ona doğru eğildi ve bir eliyle ağzını çerçeveledi. "Çok çekici olabiliyor, aslında-"

"Sarayda bir tur daha atmak ister misin?" dedi Agassi kayıtsızca, başparmağını Samira'ya doğru uzatarak. Tareck onu değerlendirdi, Samira da ancak bir ateş büyücüsünün hakkını verebileceği o sessiz, için için yanan kızgınlıkla karşılık verdi. Tareck dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

Agassi, "Özür dilerim Prenses Sultana, yoldaşım bir mağarada doğdu ve kurtlar tarafından büyütüldü," dedi.

Şaşırtıcıydılar, ancak edep yoksunlukları da masumca eğlenceliydi. Sarkum'un memurları olan erkekler için norm olsun ya da olmasın, bir ömür boyu süren gözlemleriyle birleşen gücü, bir insanı ölçme konusunda onu nadiren başarısızlığa uğratırdı. Bu adamlar samimi görünüyordu. Ya da en azından yabancı bir saraydaki yabancılar için olabildiğince samimiydiler. Bu gerçekten de güzel bir değişiklikti.

Söylediği her kelimeyle her şeyiyle kumar oynamadığı insanlarla birlikte olmak. Sadrazamının onlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Ya sen?" Naime sordu.

"Bir sarayda doğdu," dedi zengin sesiyle alay ederek, "ve aynı kurtlar tarafından büyütüldü." İpuçları. Tehlikeli değil, eğlenceli oyunlar. Tüm dikkati onun üzerindeyken, bunun yoğunluğu büyüleyiciydi, onu içine çekiyor, yerinde tutuyor, takip edildiğini hissettiriyor ama tehdit altında hissettirmiyordu. Bunu heyecan verici ve tedirgin edici buluyordu. Zihinsel ve büyülü zırhının içine girebilen nadir insanlardan biriydi.

Yine büyülerini, neden Hane'lerini gösteren hiçbir şey takmadıklarını, neden bundan bahsetmediklerini merak etti. Bu yüzden sorma ve onları aşağılama riskini göze alamadı.

İfadesi şüphelerinin doğru olduğunu gösteriyordu. O sadece bir asker değildi. Yanlış hesaplamasından dolayı yıpratmadan bilgilendiriyordu. Bu da onu çok fazla kırmadığını gösteriyordu. Ayrıca sarayda ikamet edenlerin çoğundan daha ahlaki cömertliğe sahip bir adam olduğunu da gösteriyordu.

"Bir sarayda mı doğdunuz? O zaman yeniçeri artık köle vergisi uygulamıyor," diye önerdi Naime. Eski Sultanlığın yeniçerileri esas olarak fethedilen ulusların çocuklarından oluşuyordu. Fethedilen halklar, *rahat* yaşamları karşılığında en büyük oğullarını askere vermek zorunda kalıyorlardı. Barbarca bir uygulamanın artık geçerli olmadığını umuyordu.

"Bölünmeden sonra köleliği kaldırdık," dedi. "Askere alınmak artık gönüllülük esasına dayanıyor." Sözcükler karmaşık bir ağırlık ve ritim taşıyor, katmanlı hikâyeler anlatıyordu. Hüzün, süregelen kızgınlık ve boyun eğme.

"Tamamen gönüllü değil," dedi, dikkatlice bir kase zeytini karıştırarak, gözleminin onu parçalanmış hissettirmemesini sağladı.

"Neden böyle söyledin?" diye sordu, aynı dikkatle.

Naime bir zeytin seçti ve etini dişleriyle çekirdeğinden . Gözlemlerini ileride kullanmak üzere gömdü.

"Sebebi yok." Çukuru bir kenara bıraktı. "Sadece bazen Birinci Haneden olanlar, başkaları konuştuğunda kelimelerden daha fazlasını duyarlar." Ona bir gülümseme sundu.

Sessizce onu inceledi ve Tareck labneli ve salatalıklı bir gözleme daha yaptı.

"Bu oldukça iyi," dedi biraz fazla hevesle. Sanki adam hiç salatalık yememiş gibiydi. Samira başını nezaketle eğdi ama

Gülümsemesini engellemek için ağzını sıktı. Agassi iki bacağını önünde birleştirerek ve yumruklarını dizlerine dayayarak kımıldadı.

"O zaman doğru duymuşsunuz. Yeniçerilerin yanına gönderildim, kendi isteğimle değil. Sarkum'da geleneksel olarak ordulara bir prens komuta eder. Ben Mirza'nın kardeşi ve danışmanıyım, aynı zamanda onun komuta generaliyim."

Naime gözlerini kapadı; utancını bastırmak için yapabildiği tek şey buydu. Elbette Sarkum kraliyet ailesini araştırmıştı. Ama Mirza'nın adı Kinus Rahal Al-Nimas'tı, Sundering Savaşı'nın paramparça mültecilerini ittifaka çeken adamın soyundan geliyordu. Eğer Agassi bir prensse, adı bunu göstermiyordu.

"Bağışlayın beni," dedi Naime ve özür dilemek için başını öne eğdi. "Daha iyi bilgilendirilmeliydim." Sırrı sakladığı için özür dileyeceğini ummuyordu. "Agassi sizin gerçek unvanınız mı, yoksa başka bir unvan mı tercih edersiniz?"

"Agassi ya da Prens, eğer gerekiyorsa. Ama bence her iki durumda da beni güneşsiz bir uyandırmak için ısrar ettiğinizde önümde eğilmeniz gerekir. Al-Nimas'ta prensesler prenslerin önünde eğilir."

Samira soluk soluğa bir of çekti ama bunu yemeğinden bir ısırık daha alarak gizledi.

Naime bir kaşını kaldırdı, bir an için onun yorumundan rahatsız oldu. Ama birbirlerine baktıklarında, adamın gözlerinin etrafındaki çizgiler mizahıyla derinleşmişti ve Naime onun oyun oynadığını fark etti. Naime ellerini kucağında kavuşturdu, onun alayına ve buna verdiği baş döndürücü tepkiye hazırlıksız yakalanmıştı. Erkeklerden ve onların oyunlarından etkilenecek kadar küçük bir kız değildi. Adamın arkadaşlığı neşeliydi ve Naime bundan keyif alıyordu ama bu onun içinde rahat olabileceği anlamına gelmiyordu. Sıcaklığı ve esprileriyle hangi gündemleri sakladığını kim bilebilirdi?

Naime kendisini etrafındaki erkeklerden çok daha fazla kısıtlamak zorunda kalmaya alışkındı. O oynayabilir ve rahat olabilirdi, Naime bunu yapamazdı.

"Sana boyun eğmeyeceğim," dedi Naime.

"Sadrazam beni aşırı şımartıldığınız konusunda uyardı." Zengin ses tonunda eğlenmenin izleri görülmeye devam ediyordu. Naime, Kadir'in kendisini yabancıların yanında küçümseme cüretini göstermesi karşısında duyduğu öfke dalgasını yatıştırmak için nefesini yavaşça dışarı verdi. Kadir onun tepkisini fark etti, bakışları Naime'nin yüzünde gezindi.

"Sen Mirza değilsin," dedi Naime. Gözleri kısıldı, ifadesi gerginleşti. Belki de bunu umursadığından daha sık duyuyordu. "Hangi

ilk doğan sen değilsin demektir. Ancak ben öyleyim. Ben Sultan Sabri'nin tek çocuğuyum. Yine de sizden üstünüm ve bu yüzden boyun eğmeyeceğim. Umarım bunu fazla hoşgörülü bulmazsınız."

Başını hafifçe salladı. Yanındaki Tareck bir bardak suyu kaldırırken gülümsemesine engel çalışıyor gibiydi.

Naime ayağa kalkarak, "Sanırım yeterince vaktinizi aldım," dedi. Samira da aynısını yaptı. Agassi aceleyle ayağa kalktı.

"Babanız ve Konsey ile görüşmek istediğinizi sanıyordum?" dedi.

Naime kapıya doğru ilerledi ve o da onu takip etti. Tareck de ayağa kalktı ve ağzına büyükçe bir lokma . Ellerini kaftanına sildi.

Naime durup Agassi'yle yüzleşirken Samira kapıları açtı. Adam yine çok yakındaydı. Naime başını eğmek zorunda kalmamak için bir adım geri attı. Adamın kaşları çatıldı.

"Konsey'le görüşmeye hazırlanırken bıraktığınız izlenimi tartışmaya geldim. Artık bir prens olduğunuzu biliyorum. Sarayda dikkatli davranır ve fazla resmiyetten kaçınırsanız, işlerin olabildiğince sorunsuz gideceğine inanıyorum."

"Bu" -kaşını kaldırdı- "kulağa pek de cesaret verici gelmiyor."

Naime özür dileyerek gülümsedi. "Sen bir yabancısın. Sarkum'dan. Sanırım umabileceğimizin en iyisi bu. Size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

Alnındaki çentik düzeldi ve o kadar kısa bir an için şaşırmış gibi göründü ki, yüzündeki ifadenin kaybolduğunu gördüğünden şüphelendi. Başını eğdi. Naime de ona karşılık verdi. Arkasında Tareck eğildi.

Naime salona girerken, "İyi günler Agassi," dedi.

Samira kapıları arkalarından kapattı ve ona yetişmek için acele etti.

Odalardan yeterince uzaklaştıklarında Naime ona, "Beşir'e söyle, muhafız koysun," diye emretti. Bunu onlar geldikten sonra yapmalıydı ama kendilerini misafir yerine mahkûm gibi hissetmelerini istememişti.

Ve Kadir'in yalanlarının tohumlarını ekmeye çalışmasına izin vermişti. En azından Agassi bu girişime direnmiş görünüyordu. Ya da yetenekli bir yalancıydı.

"Şimdi Sultan'ı görmeye gidecek misin?" Samira onun yanında hızlı adımlarla ilerledi. "Evet."

"Eğer kendisi rahatsızsa, loncalarla dönem ortasında yapılacak görüşmede sizin yer almanız gerekecek. Belki de Sadrazam koltuğa oturmadan önce erken gelmeniz akıllıca olacaktır."

Naime yavaşladı, sonra durdu ve bir elini kaldırarak gözlerine bastırdı. İhtiyacı olan son şey, loncaların şikâyetlerini duyma ve cevap hakkı için Kadir'le savaşmaktı. Ama babasını ihmal edemezdi, hele ki bu kadar üzgünken. Müzakerelerle başa çıkabilmesi için onun en iyi halinde olması gerekiyordu.

"Belki de onların istediğini yapmalıyım. Aref Eşber'le evlenirim ben odamda kitap okuyup şekerleme yiyerek vakit geçirirken onlar da bu ahmağı alsınlar."

Samira'nın bal rengi gözlerinin kenarları kırıştı ve sadece ağzının kenarları yukarı kalktı. "İnsanların kendi kararlarıyla kendilerini cezalandırmalarına izin verme konusunda bir yeteneğiniz var. Bu uygun bir son olurdu," dedi Samira. "Ve eğer o kadar sık odanızda olursanız, belki de sizi unutur ve onun beceriksiz ellerine katlanmak zorunda kalmazsınız." Kadın ürperdi.

Naime sessizce kabul etti ve tekrar babasının odasına doğru yürümeye başladı. Eğer birinin beceriksiz ellerine katlanmak zorunda kalacaksa, bu onun yaptıklarına için olacaktı. Ancak evlilik onun planları arasında yoktu. Tamar'ı yönetmek istediği şeydi, bunun için yaratılmıştı. Çark ona ayrıcalık vermişti. Bu hediyeyi tembellik içinde heba etmeyecekti. Halkını güvende tutması gerekiyordu.

SEKİZ

MAKRAM oda süitinin dışındaki bahçede oturmuş, Tareck'in kendisi için hazırladığı berbat kahveyi yudumlarken bir yandan da inciri inceliyordu.

biraz uzaktaki ağaç. Sabah güneşinin hafif sıcaklığına rağmen incir, uykudaki güller ve sarmaşıklardan oluşan özenle bakılmış bahçenin geri kalanı karşısında şekilsiz bir iskelet gibi duruyordu. Tamamen yapraksız olduğu düşünüldüğünde ölü gibi görünüyordu. Tamar'ın kışları, özellikle de Güneş Denizi'ne bu kadar yakınken, kesinlikle böyle bir ağacı öldürecek kadar soğuk geçmiyordu. Ağaca gücüyle dokunursa bunu kesin olarak anlayabilirdi ama bu apaçık bir büyü israfıydı ve onu başka bir büyücü tarafından fark edilme riskiyle karşı karşıya bırakacaktı.

"Bunu neden orada tutuyorlar ki?" Tareck içeriden gelip ona katılırken Makram sohbet edercesine sordu.

Tareck onun görüş alanını takip etti. "Ne? Şu ağaç mı? Bir önemi var mı?" "O ölü. Tabii ki önemli." Makram iç çekti.

Tareck, "Sadece öfkeliyken anlamsız şeyler hakkında yorum yapıyorsun," diye gözlemledi.

"Kızgınlığımın nedenlerini sıralayayım mı?"

Tareck odasından getirdiği ibriği kaldırıp Makram'a uzattı, o da başıyla onayladı. Tareck küçük fincana biraz daha kahve doldurduktan sonra ibriği çakıllı yolun üzerine koydu.

Tareck mülayim bir tavırla, "Yardımı olacaksa yapabilirsiniz," dedi.

"Bir şeylere saldırmanın faydası olur. Gönüllü müsün?" Kahveyi boğazını yakacak şekilde tıslayarak içti.

"Zaten yeterince yaralanmadın mı?" Tareck sırıttı. Makram gözlerini devirdi.

"Tamam. Bir liste yapacağım. Birincisi, burada açıkça bölünmeler var ve ben bunlar karşısında belirgin bir dezavantaja sahibim. İkincisi, ona karşı gelmenin anlamsız bir irade gösterisi olmadığına dair bir kanıt olmadan kardeşime kendimi açıklayabileceğimden emin değilim, ancak Sultan henüz beni göreceğini bile açıklamadı. Ve kolum ağrıyor." Bir yudum alarak kendini noktaladı. Kahvenin buharı yüzünde buğu bıraktı ve onu sildi. Ona gönderdikleri doktor yarayı dikmekle iyi bir iş çıkarmıştı ama Makram'ın yarayı tedavi etmek için bekleyerek kendisine iyilik yapmadığı konusunda uyarmıştı. Pusudan sonra Tamar'a mümkün olduğunca çabuk ulaşmak için yola devam etmekten başka çare kalmamıştı.

"Tüm bunların yanı sıra, o lanet ağaç tam bir rezalet. Neden bahçede ölü bir ağaç bırakmışlar ki?" Sarkum'da ölüm, insanlara istenen bir şey değildi. Belki de Tamar'da durum farklıydı, her ne kadar soykırım geçmişi öyle olduğunu göstermese de, diye düşündü alaycı bir kara mizahla.

Tareck kıkırdadı. "Sultana'nın en azından öyle göründüğünü sanıyordum-" "Mermer bir sütun kadar sıcak ve samimi mi?" Makram söyledi. Tareck

Gerçek şu ki, onun da ilgisini çekmişti. Sabahın erken saatlerindeki ilk kabalığını etkileyici bir nezaketle karşılamıştı. Zeki, zekâlıydı ve Tareck'e ve kendisine çabucak uyum sağlamıştı ki bu, Tareck'in onun yanında en uygun davranışlara alışkın olduğundan şüphelendiği biri için hiç de azımsanacak bir başarı değildi.

Kendini nasıl bu kadar sakin ve kontrollü tutabiliyordu?

Makram onun yüzünde sadece doğuştan gelen hakkını ona açıkladığında bir öfke ya da duygu belirtisi görmüştü ve geri kalan zamanlarda her kelimeyi aynı soğukkanlı ve ölçülü tonda söylemişti. Belki de bir hava büyücüsü yeteneğiydi. Eğer kız onu bu kadar telaşlandırmasaydı, bu değiş tokuşa bu kadar hazırlıksız yakalanmayabilirdi. Baktığı her yerde hayranlık uyandıracak küçük bir ayrıntı buldu. Bir gün önceki tören talipler için yapıldıysa, şehirdeki tüm erkeklerin saraya doluşmamış olmasına şaşırdı. Kadın nefes kesiciydi.

"Mmm." Tareck ciddi bir şekilde başını salladı, sonra kahve bardağına doğru, "Ondan hoşlandım. "

"Tabii ki öyle. Seçtiğiniz atlarla aynı özelliklere sahip."

Tareck boğuldu, sonra nefes almaya çalıştı, ardından şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı.

Makram boş yere eliyle hiçbir şeyi işaret etmedi. "Bakması güzel ve kişilikleri buzlu cam gibi. Hepsi de ısırıyor."

"Sultana hakkında konuşmamalısın bence," dedi Tareck huysuzca. "Seni hiç ısırmadı ve büyü yeteneği sayesinde muhtemelen şu anda seni dinliyordur."

"Ben atlardan bahsediyordum, Tareck." Makram, Sultana'nın kendisini ısırdığını hayal çalışarak iç geçirdi. Isırmak için fazla kibar bir kadın olduğu kesindi. "Ayrıca Hanedanımdan şüphelenebileceğini düşünüyorum." Onun bakışlarıyla karşılaşmaktan hiç çekinmiyordu ve Makram onun büyüsünü hissettiğinden emindi. Gözleri çok şey görüyordu.

Çark. Bir bakışıyla insanların içini dışına çıkarabilecek biri olması gerekiyordu ama kız onun içini görüyor gibiydi.

Derisi diken diken oldu.

"Tüm konaklama boyunca bunu bir sır olarak saklamayı mı planlıyordunuz?"

"Eğer . Tamar'dan meşaleler ve asitle kovalanma fikri umurumda değil."

Tamar'ın kendisini Altıncı Ev büyücülerinden nasıl temizlediğine dair hikâyeler çocukken gördüğü tüm kâbusların sebebiydi. Yine de kardeşini mutlu edecek bir pazarlık yapmazsa, kendisini bir kutlama meşalesi gibi yakmalarına izin verebilirdi. Eve döndüğünde kesinlikle hoş karşılanmayacaktı.

Biri kapıya vurdu, sesi bahçeden duyulacak kadar yüksekti. Tarık cevap vermek için içeri girdi ve Makram yeni bir karşılaşma için kendini hazırlamaya çalıştı. Kadir'in kâhyasını uzaktan ve pencerelerden bir an için görebildi, sonra Tarık onun yanına döndü.

"Sadrazam, lonca tüccarlarıyla ilgilenirken bizi de kendisine katılmaya davet etti. Tamar'ın yönetimini gözlemlemekle ilgilenebileceğinizi düşündü." Tareck'in sesi sanki sıva yapımını izlemeye davet edilmişler gibi çıkıyordu.

"Burada kalmaktan daha iyidir, öyle değil mi?"

"Fazla değil. Tüccarlar ve onların sızlanmaları," homurdandı Tarık, Makram'ı odalarından geçip salona kadar takip ederken. Makram odasının önünde iki saray muhafızı görünce şaşırdı, onlar yürürken selam verip arkalarına düştüler.

Sultanın büyülenmiş olmasa bile en azından dostane göründüğünü düşünmüştü. Muhafızlar onu idare etmek için miydi, yoksa başkalarını uzak tutmak için mi? Sadrazamın ziyaretini duyunca pek hoşnut olmamıştı. Makram'ın, ikisinin ne şekilde anlaşmazlığa düştüklerini ve Sultan'ın onların oyununda nereye düştüğünü bilmesi .

Mahir onların küçük alayını saraydan geçirip kabul salonuna götürdüğünde, Makram siyasi kargaşayı çözmenin ürkütücü görevini düşünmekten bitkin düşmüştü. Oraya vardıklarında salon Sultan ve Sadrazam dışında boştu ve Makram hemen odasına dönmeyi düşündü. Kendisine düşünmek için zaman tanınmazsa ve onlar onun gözüne girmek için birbirleriyle yarışmazlarsa, onların oyununu nasıl yönlendirebilirdi?

İçeri girdiklerinde, görevlendirdiği muhafızlar giriş kapılarının iki yanına yerleştiler. Kabul salonu, kürsüye doğru boylu boyunca uzanan sütunlu, uzun ve geniş bir odaydı. Kadife minderli geniş bir sandalyenin arkasına şatafatlı bir Çark temsili oyulmuştu ve kürsünün üzerinde oturuyordu. Üç tarafı ve üstü kafesli, yaldızlı bir çerçeve ile çevriliydi. Sultan sandalyede sırtı dik ve taş suratlı bir şekilde oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuştu. Sadrazam onun önünde, kürsünün dibinde, sırtı onlara dönük bir şekilde duruyordu.

İkisini görünce Mahir durakladı ve çatık kaşlarından Sultanı olduğu yerde görmeyi beklemediği anlaşılıyordu. Koltuğu Sadrazam'dan mı almıştı? Bir gün önce babasının mevsim değişikliği nedeniyle hasta olduğunu söylemişti. Görünüşe göre o kadar hastaydı ki, yokluğunda ufak tefek çekişmeler başlamıştı bile. Eğer tüccarların ve lonca siyasetinin küçük çekişmelerini kimin yöneteceğinden başka tartışacak bir şeyleri yoksa, Tamar gerçekten de müreffeh bir ülkeydi. Eğer Kinus hastalanırsa Makram ilk günlerde cinayetler işleneceğini tahmin ediyordu.

"Bu bölümde istediğiniz yere oturabilirsiniz." Mahir kapılara en yakın, yastığı olmayan ahşap sıraları işaret etti. Makram odanın baş tarafında, kapıya en yakın iki köşeyi Sultan'ın görüşünden korumak için yerleştirilmiş gibi görünen çeşitli saksı palmiyeleri fark etti. İstenmeyenleri buraya gönderiyorlardı ki. Sırıttı. Bu onun için gayet iyiydi, şimdilik Sadrazamın ya da Sultanın dikkatini çekmek istemiyordu.

Mahir ustasının yanına gitmek üzere yanlarından ayrıldı ve Tareck hemen duvarın köşesine yaslanıp gözlerini kapatabileceği bir bank buldu.

Yıkım Savaşı'yla ilgili bu kadar çok tarihin bulunduğu bir odada olmak tuhaftı. Narfour Savaşı'na dair anlatılanlara göre, bu oda ile hapishaneler arasında Makram'ın atasının Sultan Üçüncü Ömer Sabri'yi öldürüp sarayı ele geçirmesini sağlayan bir geçit vardı. Kısa bir süreliğine de olsa.
Belki de Al-Nimas'a dönmeden önce onu aramak için zamanı olacaktı.

Sadrazam asasını yere vurdu. "Babanızın yanında olmanız gerekmiyor mu, Sultan Efendim? Zamanınızı burada günlük şikâyetler ve ihlâl iddialarıyla uğraşarak geçireceğinize orada geçirseniz daha iyi olmaz mı?" dedi, yüksek sesle değil ama sesi o boşlukta yankılandı.

"Çoktan gittim, Sadrazam. Şu anda dinleniyor, ilginiz için teşekkür ederim. Sağlığını sorduğunuzu bilmek eminim onu rahatlatacaktır." Kadın gülümsedi. Makram bu ifadenin özellikle soğuk olduğunu düşündü. Oysa konuştukları zaman gülümsemişti, sıcak ve esprili davranma yeteneğine sahipti. Görünüşe göre Sadrazam için öyle değildi.

"Bunlar Konsey'i ilgilendiren konular. Sizi salondan zorla çıkarmak zorunda kalmamayı tercih ederim Sultanım," dedi Sadrazam. Makram kaşlarını kaldırdı. Bu bir hükümdarın kızına yapılabilecek cüretkâr bir tehditti. Eğer biri Kinus'u böyle bir şeyle tehdit etmeye cüret ederse, bu muhtemelen gün ışığını son görüşü olurdu.

"Sana tekrar hatırlatacağım" -son kelimeyi yorgun bir güçle söyledi -"Konsey Sultan'a tavsiyelerde bulunmak için vardır, onu yönetmek için değil. Ben onun varisiyim ve görevlerini yerine getiremediği zaman onun yerine geçeceğim. Onun isteğinin bu olduğunu biliyorsunuz." Hiç korkmamış ya da korkutulmamış birinin vakur duruşuyla durdu.

Sözlerine şöyle devam etti: "Şimdilik, beni zorla götürmekten söz etmenizin sadece zevksiz bir şaka olduğunu varsayıyorum. Ve eğer herhangi bir nedenle içinizde böyle bir tekrar söyleme arzusu uyanırsa, saray muhafızlarının komutanının ve teğmenlerinin bana sadık olduğunu hatırlatırım."

"Ah evet, senin gecekondu köpeğin. Tabii ki sadıktır, ona yeterince para ödediğiniz kesin," dedi Kadir nankör bir gülümsemeyle.

"Annemin bursu, yetenekli bir büyücünün Üniversite'deki eğitimini, tıpkı bir düzine başka büyücüye yaptığı gibi, sınavdaki performansına göre karşıladı. Muhafız birliğindeki pozisyonuna liyakat sayesinde geldi." Bu gerçekçi açıklamayı, banktaki koltuğuna dönerek noktaladı.

"Huzuruma geldiğiniz için ve babamın umarım kısa sürecek hastalığı sırasında ek görevler üstlenme isteğiniz için teşekkür ederim Kadir Paşa. Ama bugün ben yöneteceğim. İsterseniz kalabilirsiniz. Bilge görüşlerinizi her zaman dikkate almaya hazırım."

Ustalıkla uyguladığı sözlü şah mat, Makram'ın gözünde onu birkaç derece yükseltti.

Kadir topuğunun üzerinde dönerek kürsünün en sol tarafına doğru ilerledi ve makam asasını büyük bir gürültüyle yere vurdu. Sultan bu şok edici ses karşısında gözünü bile kırpmadı. Bunun yerine başını kürsünün arkasında yarım bir daire oluşturan hizmetlilerine doğru çevirdi.

"Samira, muhafızların loncalara eşlik etmesini sağlayabilirsin." Bunu söylerken dikkatini öne doğru kaydırdı ve Makram'ı gördü. Dudakları aralandı ve derin bir nefes alırken göğsü kabardı. Soğukkanlılığı, kapattığı bir perde gibi üzerine kapandı. Bu bir şaşkınlık mıydı? Hayal kırıklığı mı? Az önce Sadrazam'la bir tartışmaya tanık olmuştu, utanç olabilirdi.

Hizmetçisi koridordan geçip kapılardan çıkarak Makram'ın düşünce çizgisini kırdı ve Sultanın dikkatini ondan . Kadın geri döndüğünde, tüccar ve esnaf geçit töreni onu takip etti.

Makram Tareck'in yanına oturdu ve başını duvarın serin fayanslarına yasladı. Giysileri o ana kadar gördüğü vezirlerinkinden daha az renkli değildi. Bu ona, gün sonuna kadar gelmesi gereken adamlarla birlikte paketlenmiş olan kendi kıyafetlerini düşündürdü. Eğer gelmezlerse, kar fırtınasında kaybolmadıklarından ya da bir yerlere zarar vermediklerinden emin olmak için birkaç atlının onları aramasını isteyecekti.

Loncalar ve tüccarlar, gruplar halinde bir araya gelseler de salonu neredeyse tamamen doldurmuşlardı. Ona en yakın olan beş adam bir araya gelmiş ve kış fırtınası nedeniyle geciken bir demir sevkiyatını tartışıyordu. Smiths. Onların ötesinde, yaşlı erkek ve kadınlardan oluşan karışık bir grup kahkahalara boğuldu, aralarındaki genç adam çılgınca el kol hareketleri yapıyor ve sırıtıyordu.

Salonun ön tarafındaki en büyük grup, Makram'ın tüccar loncası olduğunu tahmin ettiği grup tarafından domine ediliyordu. Sarkum'un en büyük loncasıydılar ve diğer loncaların çoğunu kapsıyorlardı. Önce onlar gitti, sözcüleri gümüş rengi saçlarını yüksek alnından geriye doğru taramış, keçi sakalını düzgünce kesmiş, griden çok siyahı barındıran yaşlı bir beyefendiydi. Makram parmaklarını kendi çenesinin üzerinde gezdirdi. Kendisi ve Tarık dışında yeniçerilerde adet olduğu üzere sinekkaydı tıraş olan bir adam görmemişti henüz.

Makram, Sultan ile aralarında geçen konuşmayı parça parça dinledi. Sıra dışı bir şey yok - sınır kaygıları, loncanın olması gerektiğini düşündüğü yerde uygulanmayan vergiler, lonca ile devam eden bir anlaşmazlık

Loncaya bağlı olmayan göçmen tüccarlar. Bu karşılaşma, Tamar ve Sarkum arasındaki benzerliklerin altını çizmesi açısından aydınlatıcı oldu.

Düşünceleri kardeşine gitti ve tekrar geri döndü. Evdeki loncalar ve tüccarlar da aynı şikâyetleri Kinus'un önüne getirmişlerdi. Sultan ilgileniyormuş gibi yaptı, hem de Kinus'tan daha iyi. Ya da belki de hiç numara yapmıyordu. Konuşurken kelimelerini dikkatle ve bir hükümdarın ilgisini gerektirmeyen konularda bile saygılı davranıyordu. Bu yönüyle babasına benziyordu, söylemleri onun Sarkum'a yazdığı mektupları andırıyordu. Onunla konuşan erkekler ve kadınlar, sanki onu tanıyorlarmış ve kendileriyle adil bir şekilde ilgileneceğine güveniyorlarmış gibi, bunu hürmetle ve açıklıkla yapıyorlardı. Bu, ağabeyinin sarayındaki bu tür görüşmelerin kaosundan çok farklıydı; erkekler seslerini duyurabilmek için birbirlerine bağırıyor, Kinus çoğu zaman reddederek ya da küçümseyerek tepki veriyor, hatta İhtiyarların onun adına cevap vermesine izin veriyordu.

Makram Sadrazam'a baktı, birbirlerini selamlayan ve konuşma sıralarını beklerken boş boş sohbet eden insan kalabalığı arasında onu zorlanıyordu. Kürsünün alt kenarında durdu ve kâhyasının kulağına bir şeyler söyledi. Mahir eğildi, sonra kalabalığın arasından geçerek salonun arka tarafına doğru ilerledi.

Makram kâhyayı salondan çıkana kadar izledi, sonra tekrar odanın önüne baktı. Gruplar odanın kenarlarına doğru kaymaya başlamıştı. Yanı başında Tareck ara sıra yumuşak bir horultu çıkarıyor, başı periyodik olarak duvardan öne doğru eğiliyor, sonra hareket onu uyandırdığında geri çekiliyordu. Makram kendi uykusunu bastırmak için ayağa kalktı ve en yakındaki sütuna yaslandı. Bunu konuşmalar arasındaki sükûnet sırasında yaptı ve bu hareket Sultanın bir kez daha ona doğru bakmasına neden oldu. Onu ilginç bulduğu için baktığına inanmak gururunu okşardı ama Makram onun sadece kendisini ölçüp biçmeye devam ettiğinden şüpheleniyordu.

Üniformalı bir grup adamın içeri girmesiyle dikkati dağıldı. Bunlar saray muhafızlarının üniformaları değildi, kum ve taşın amansız tonlarıydı. Bunlar çelik grisi ve gök mavisi giymişlerdi, kuşakları daha gri renkteydi ve aralarında el ve ayak bileklerinden zincirlenmiş bir adam vardı. Makram tepkisini öğrenmek için Sultana baktı.

Grup ona yaklaşırken Sultan'ın dudakları birbirine yapıştı. Mahkûmun zincirleri her adımda taş döşemelerde çınlıyordu. Tüccarlar

ve tüccarlar, muhafızlara ve mahkûma geniş yer açmak için salonun yan taraflarına doğru kayarak ayrıldılar. Uyumsuz alay Sultanın önünde durdu. Makram, Sadrazam'ın kâhyasının, toplanan loncaların arkasındaki duvarı aşarak odaya girdiğini gördü.

"Bu adamın burada ne işi var?" diye sordu Sultan, gözlerinden öfke fışkırıyordu.

Makram havada belli belirsiz bir değişim hissetti, sesine hacim kazandırmak için kullandığı bir büyü ipliği. Amaçlanan etkiyi yarattı ve izleyenleri susturdu.

Sadrazam Sultanın yanına yaklaştı ve ona bir şeyler fısıldamak için yarı eğildi. Başını yavaşça çevirdi ve yanında doğrulurken ona bakmak için eğdi. Adam ona iyi niyetle gülümsedi, o da kötü niyetle karşılık verdi. Hava tekrar değişti ve Makram hissedemediği bir esintiyle saçlarının dallarının yer değiştirdiğine yemin etti. İnsanlardan bazıları kıpırdanmaya başladı, isimler ve *öldürüldü* ve *yağmalandı* kelimeleri birkaç kez söylendi. Sultan, muhafız ve mahkûm grubunun başındaki adamı dikkatle inceledi.

"Bu bir mahkeme değil Kaptan Akkaş. Bu adamı Kayalıklar'a geri götürün," dedi Sultan ve ona bakışına bakılırsa, Makram uzun süre kaptan olamayacağından şüphelendi.

"Dün gece Kayalıklar'dan getirildi Efendim. Bana Sultan'ın emriyle duruşmadan vazgeçtiğinizi . "

Öfke gözlerinde alevlendi ve yüzünü kaplayan kış tarafından uzaklaştırıldı. Ellerini kucağından kaldırdı ve sandalyesinin kollarına koydu, parmakları tahtaya sıkıca yapıştı. Yanında oturan Sadrazam asasını iki kez kürsüye vurdu.

"Gördüğüm kadarıyla bir karışıklık olmuş," diye anons etti salona.

Zincirli adam gülmeye başladı. Kesik kesik, Makram'ın sinirlerini gıcıklayan ve büyüsünü duman ve mürekkep girdabına gönderen yüksek bir tonda geliyordu. Adamın zihnindeki deliliğin kokusunu alabildiğini hayal etti ama bu sadece büyüsüydü, çürümeyi hissediyordu.

Mahkûm, "İtiraf etmek istiyorum," diye bağırdı, "Üzerimdeki elleriniz için bunu yapacağım." Salon bir anda çalkalanmaya başladı ve Sultan adamın iğrençliğini görmezden geldi. Makram'ın bile bu ses tonu ve öneri karşısında tüyleri diken diken oldu ve onun adına müdahale etmesi gerektiğine dair yanlış bir hisle öne atılma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Sadrazam onun yerine

Kâhya adamın getirilmesine neden olacaktı? Zamanlama şüpheliydi ve Makram onun böyle bir şeyden ne kazanmayı umduğunu tahmin edemiyordu.

Tareck uyanmış ve onun yanında durmak için hareket etmişti.

"Sultan'ın bu adamın saraya getirilmesini emrettiğini size kim söyledi?" Sultan, Sadrazamı görmezden gelerek yüzbaşıya hitap etti.

"Bir mektup," diye cevap verdi . Adamları birbirlerine yer değiştirdiler.

"Onu bana ver." Sultanın sert tonu ve kesik kesik konuşması bastırılmış bir öfkeye işaret ediyordu.

Makram kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu adamın odadaki varlığı büyü havuzuna sızan bir zehir gibiydi ve ona daha fazla yaklaşmayı kaldırabileceğini sanmıyordu. O buna nasıl dayanıyordu? Sadrazam bile huzursuz görünüyordu.

Yüzbaşı, "Ofisimde," diye cevap verdi. Mahkûm kıkırdadı.

"Sizi sevmiyorlar, Prenses. Ama ben seviyorum. Eğer aklımı istiyorsan, alabilirsin." Sanki ona doğru hücum edecekmiş gibi başını eğdi. Muhafızlardan biri onu durdurmak için zincirlerini sertçe çekti ve o da bağırdı.

"Dur," diye emretti. "Bu adamı Kayalıklar'a geri götürün ve aldığınız emri bana getirin. Bundan böyle Kaptan, ne ben ne de Sultan bir mahkûmu saraya huzura getirmeyeceğiz. Beni anladınız mı?"

"Emredersiniz Sultanım." Kaptan Akkaş eğildi.

"Durun." Sadrazam kürsünün yanından bir adım öne çıktı. "Efendim. Bir dakikanızı ayırırsanız bu aşağılık yaratık vatandaşlarımızı bir daha asla rahatsız edemeyecek. Adaletin gözlerinin önünde tecelli ettiğini görmenin onları ne kadar rahatlatacağını bir düşünün" -toplanan kadın ve erkekleri işaret etti-.

"Bir adamı yargılamadan mahkûm etmeyeceğim, hele ki halkın eğlencesi için hiç etmeyeceğim," dedi hiddetle ve Sadrazam'a ters ters bakarak.

"O bir katil!" diye bağırdı biri Makram'ın yakınında ve Makram yan tarafa baktı. Salondaki hava dalgalandı, öfkeli bir kalabalığın havasına büründü. Mahkûm gelmeden önce sıkılmış ya da neşeli olan ifadeler şimdi kızgın ya da şaşkındı.

"İlginç kısımlarda uyuyakalmışım." Tareck ensesini ovuştururken esnedi. Makram onaylar gibi bir ses çıkardı.

"Sultanım Efendim, kendisi birçok kez itirafta bulundu. Bu durumda bir duruşmanın gerekli olduğuna inanmıyorum," dedi Sadrazam. "Basitçe

Onu mahkum edin ve işiniz bitsin. Kararlı bir lider, tebaasının huzuru için bunu yapardı. Baban gerçeği öğrenmek için anılarından sıyrılırdı."

Makram'ın Sadrazamın son sözlerinin anlamını tam olarak kavraması bir an aldı.

"Boşluk ve yıldızlar," diye nefes aldı Makram. Sultan bir Veritor muydu? Yıkım'dan beri böyle bir şey duymamıştı. Çark'ın en güçlü büyülerinden bazıları savaşta kırıldığında kaybolmuştu ama ondan önce bile Veritorlar nadirdi. Birinci Hane zihni yönetirdi ve çocukları düşünür, problem çözer ve genellikle siyah beyaz düşünürdü. En zayıfları havaya ve sese hükmedebilir, normalde bir insan için çok uzak olan mesafeleri duyabilir ve konuşabilirdi. En güçlüleri rüzgârı manipüle edebilir ve onu bir silaha dönüştürebilirdi.

Daha nadir olarak, güçleri bir kişinin anılarına girme yeteneği olarak ortaya çıkmıştır. Tarihsel olarak, en kötü suçlulardan isteksiz itiraflar almak için kullanılırlardı. Makram bu süreç hakkında çok az şey biliyordu ama hafızası alınan kişinin geri dönülemez bir şekilde zarar görmesi ya da Veritor'un bir başkasının zihni tarafından delirtilmesi riskinin yüksek olduğunu biliyordu.

Sultanın soğukkanlılığı bozuldu, kirpikleri düştü, ağzı inceldi. Kendini toparladı ve "Kanunlar mahkemede adil bir yargılama vaat ediyor, Sadrazam" dedi.

"Bu adam delirmiş Sultanım. Böylesine ağır ve bariz vakalarda kanun uygulanmaz." Sadrazam gülümsedi ve salondan onay mırıltıları yükseldi.

"Ben," dedi suçlu, "bir maymun kadar deliyim." Özür diler gibi omuz silkti ve kadın ona kutuplu bir bakış attığında güldü. Sadrazam ne düşünüyordu ki, bariz bir deliyi huzuruna getirmişti? Makram elini kılıcının kabzasına doğru indirdi ama kılıç orada değildi. Onun yerine muhafız kışlasında saklanıyordu. Elini yumruk yaptı ve kalçasına vurdu.

"Onu mahkûm edin!" diye bağırdı bir adam Makram'ın önünde bir yerden. Bir başkası da aynı fikirde olduğunu haykırdı, ardından daha fazla ses yükseldi, ta ki salonda kargaşa ve kakofoni hâkim olana dek.

Tareck Makram'ın kaburgalarına dirsek attı ve başını kapılara doğru sallayarak gerçek bir kalabalığa dönüşmeden kaçmalarını önerdi. Ama Makram

başını salladı. Hem onun ne yaptığını görmek istiyor hem de durum tehlikeli bir hal alırsa elinin altında arzuluyordu.

"Bu" -Sultan'ın berrak sesi örse bir çekiç kadar keskindi- "yeter." Odayı huzursuz bir sessizlik kapladı.

"Sultan Efendim," dedi Sadrazam, öfke nöbetinin ortasındaki bir çocuğu sabırla azarlar gibi üstünlük ifadesini uzatarak. Ağzı gerildi ve sert bir bakışla onu susturdu. Sessizlik derinleşti, beklenti içindeydi, kaostan önce gelen türden bir sessizlik.

"Pekâlâ," dedi, soğuk sesi odayı kışla dolduruyordu. Koltuğunda arkasına yaslandı, dirseğini kolçağa dayadı ve mahkûmu incelerken başparmağını katlanmış parmaklarının arasında .

Odayı bir memnuniyet dalgası kapladı ve tedirginliğin çekiciliğiyle geri çekildi. Mahkûm kıpırdandı ve zincirlerinin fayanslara sürtünmesine neden olan bir adım geri attı. Sultan onu buzdan oyulmuş bir ifadeyle değerlendirdi. Elini tekrar kol dayanağına indirdi.

"Eğer istediğin buysa." Sesi konuşmanın dalgaları arasında yükseldi. "Ama neden bu adamla yetineyim? Bana karşı gelen herkese aynı şeyi yapabilirim. Bana karşı olduğundan şüphelendiğim herkese. Benden hoşnut olmayan herkese."

Ayağa kalktı, katılımcıları görsel olarak inceledi. Bir konu seçtiğinde, işaret etti.

"Nalcı Usta, Sultan'ın vergilerinizi nasıl kullandığını sorguladınız. Bu bana isyanı çağrıştırıyor. Fikirlerinizin yayılmasını önlemek için sizi hapse mahkûm edeyim mi?" Hitap ettiği adam bembeyaz kesildi. Kadın bir kez daha kalabalığa döndü. Bakışları Makram'ınkilere değdi ve Makram onun yüz ifadesinin her ayrıntısını göremeyecek kadar uzakta olsa da, kontrollü öfkesinin gevşettiği büyüsünün Makram'ınkilere doğru döndüğünü hissedebiliyordu. Bu his ona kış rüzgârını ve güneş ışığını hatırlattı. Kendini tutsak hissetti, onu izliyor, tuzağının kapanmasını bekliyordu.

Toplanan insanları incelerken yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı, bakışları bir kişiden diğerine gidip geliyordu. Bakışlarından etkilenen kadın ve erkekler geri çekildi ve onun dikkatini çekmemek için ayaklarını sürüyerek kaçmaya çalıştı.

"Bayan Ozil," dedi saklanmak istercesine etrafına bakınan bir kadına, "lonca dışındaki tüccarları sizi kazıklamakla suçladınız. İkinizi de hapse atmak, bir lonca soruşturması geçirmenizden ya da istenmeyen söylentiler yaymanızdan çok daha az zaman alır." Kadın boğulur gibi bir ses çıkardı, eli boğazında kıvrıldı, gözleri büyüdü.

Sultan bir kez daha oturdu ve parmağını kolçağın tahtasına vurdu. Odanın arka tarafında durduğu yerde bile, Sultan'tahtaya vuran tırnağının sesi derin sessizlikte ona ulaştı.

"İstediğiniz şey bu, rahatlık için adaletten ve kanundan kaçınan bir hükümdar." Durakladı ve Sadrazam'a sert bir bakış fırlattı. "Kararlı bir lider."

Makram aptal gibi sırıttığını fark etti. İfadesini düzeltti ve bakışlarını ondan, yenilgisi karşısında kaskatı ve sessiz duran Sadrazam'a çevirmek zorunda kaldı. Üzerinden akan sıcaklık etrafındaki havayı bozuyor, Sultan'ın soğukkanlılığına tezat teşkil eden itidal eksikliği daha da korkunç bir hal alıyordu.

"Böyle için için yanmaya devam ederse o güzelim perdeler alev alacak," dedi Tareck nefesinin altından. Makram gülmemek için dişlerini sıktı.

"Şüpheli bulduğum herkesi cezalandırmaya başlamamı mı istiyorsunuz, Sadrazam?" Kelimeler hançer gibi keskin bir tehdit içeriyordu.

"Hayır Efendim," diye cevap verdi Sadrazam ve eğildi. Sultanın büyüsü söndü, dokunuşu Makram'ın duyularının sınırından geri çekildi. Makram herkesin nefesini tuttuğunu hayal etti. Mahkûm bir kıkırdama çıkardı. Sonra da teatral bir selam verdi.

"Kaptan Akkaş." Sesi sessiz boşlukta boş geliyordu. "Adamlarınız mahkûmu Kayalıklar'a geri götürecek. Belirlenen tarihte mahkemeye çıkarılacak. Bu emir gayet açık mı?"

"Emredersiniz Efendim." Yüzbaşı eğildi ve açık elini kalbine dokundurdu.

"Bugün göremediklerim için özür dilerim. İlgilenmem gereken başka konular var. Lütfen bir sonraki oturumda tekrar gelin" -ayağa kalktı ve ellerini entarisinin önünde birleştirdi- "o zaman sizi dinleyeceğim."

Muhafızlar mahkûmu dışarı çıkarırken bir elini kaldırdı ve hizmetkârları etrafını sardı. Koridordan aşağı inip odadan çıkmadan önce Sadrazam'la bir an daha bakıştı. Makram onu takip etmek için sütundan uzaklaştı. Kapıya doğru ilerleyen diğerlerinin yarattığı izdihamı atlatmak ve yarım ay şeklinde dizilmiş görevlilerin etrafından dolaşmak için koşması gerekti.

"Sultana," diye seslendi. Durdu, ona döndü, yüz ifadesi şaşkınlık ve temkinlilik arasında gidip geliyordu, sonra bir kayıtsızlık maskesinin ardında kayboldu. Makram onun yanında durdu ve büyüsünün arkasına saklanarak bunu yapmaktan nasıl vazgeçirebileceğini merak etti

"İyi günler Agassi. Sizi burada görmek ne hoş bir sürpriz oldu," dedi onu selamlarken. Agassi onun yalanına biraz gülmekten kendini alamadı ve bu onun kızgınlığını bir nebze de olsa hafifletmiş gibiydi. Etrafına bir göz attı ve derin bir nefes aldı. "Bir dakika müsaadenizle," dedi ve salondan çıkan kaptanı karşılamak için yanından geçti.

"Yeni göreviniz için Şehir Gözcüsü'ne rapor vereceksiniz," dedi kaptana. Makram sempati içinde irkildi.

"Sultanım Efendim, bunun Sultan'ın emri olmadığını bilmeme imkân yoktu," dedi Yüzbaşı Akkaş. "Aldığım belgeyi size getireceğim. Onun mührünü taşıyordu."

"Onu bulamayacağınızı söylediğimde bana güvenebilirsiniz," dedi acı bir şekilde. "Ve üzgünüm Kaptan, ama ne Sultan'ın ne de benim yasaların böylesine saçma bir şekilde saptırılmasını emretmeyeceğimizi hemen anlamalıydınız. İlerlemenizle ilgili görüşünü almak için Şehir Gözcüleri komutanına danışacağım ama Kayalıklar'ın başında güvenilir olmayan birini bulunduramam."

"Güvenilir mi? Bir emri yerine

getirdim!" "Kimin emrini?"

Adamın yüzü öfkeyle karardı ve uzaklaşmadan önce sert bir selam verdi

Kadın geri döndüğünde Makram sessizce, "Ustalıkla yapılmış," dedi. Hayranlığının statik enerjisinden arınmak için coşkulu olmak istiyordu ama burası fazlasıyla halka açık bir yerdi. Salondan çıkan kadın ve erkekler çoktan ona bakmaya, onu incelemeye ve birbirleriyle neden konuşuyor olabilecekleri hakkında yorum yapmaya başlamışlardı. Belki başka bir zaman bir şansı olabilirdi.

"Teşekkür ," dedi kahverengi gözleri ısınarak. "Buna tanıklık etmemenizi tercih ederdim."

Ona kolunu uzattı, çünkü onun odadan ve salondan çıkıp yavaşça etraflarını saran insanlardan uzaklaşmak için huzursuz olduğunu anlayabiliyordu. Gözlerini dikmiş bakıyorlardı ve odaklanmaları sırtına bir ağırlık gibi baskı yapıyordu. Sultan tereddüt etti, elleri entarisinin altın ve mavi brokarının içinde kıvrıldı, ama pes etti ve kolunu onunkine doladı. Eli onun ön koluna doğru zar zor kıvrıldı. Kolunun onunkinin etrafındaki baskısı bir kalp atışı için yabancı hissettirdi, küçük ve çok hafifti. Bir kadına eşlik etmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Nerede?" diye sordu. Kış ve güller onun yakınında burnuna doldu ve gülün bir parfüm mü yoksa büyüsü mü olduğunu merak etti. Büyünün genellikle kendine has bir kokusu ya da tadı vardı ve eğer dikkat edilirse ve büyücü yeterince güçlüyse, büyücüyü bu kokudan tanıyabilirlerdi. Büyünün itici bir kokusu olduğunu hiç tecrübe etmemişti ama eğer bu onun imzasıysa, özellikle çekiciydi.

"Babamın odaları. Seninkiyle aynı salonda."

Etraftaki insanlar bakmaya devam etti, bazıları birbirlerine dönüp tahminlerde bulundu, diğerleri ise konuşmanın ortasında durup onu aralarından geçirirken izledi. Ah evet. Koluna dokunmaya cüret ettiğine göre dedikodular başlayacaktı. Küçük dönüşün sonunda, Tamar'da bir gün bile kalmamış olmasına rağmen, çocuğunu taşıdığına ya da babasının koltuğunda gözü olduğuna dair hikâyeler çıkacağından şüpheleniyordu. Ona baktı ve o da kaşlarını kaldırıp gözlerini sahte bir şokla açarak ona karşılık verdi. Makram ileriye bakarken gülümsedi. En azından bu durum onu eğlendirebilirdi.

"Bu adam suçlandığı suçlardan dolayı suçlu mu?" Makram kalabalığı temizledikten sonra sordu.

"Kuşkusuz," diye içini çekti, "ama o aynı zamanda tamamen deli. Onun başkalarından daha az terbiyeyi hak ettiğine karar verme hakkına sahip olduğuma inanmıyorum."

"Baban bir Veritor mu?" Makram onun da öyle olup olmadığını merak etti. Yine de onun sakin ve dingin güzelliğini, zihninin işgal edilmesi gibi iğrenç bir fikirle bağdaştırmakta zorlanıyordu. Kızın kolu Makram'ın koluna sıkıca yapıştı ve yüz ifadesi değişti. Makram onu rahatsız ettiği için özür dilemek amacıyla elini tutma isteğine direndi.

"Evet," dedi ve onları koridordaki bir dönemece yönlendirdi.

"Sık sık doğrulama yapar mıydı?"

"Sadece en kötü koşullarda. Kanıt toplamak zor olduğunda, birisi itiraf etmediğinde. Mahkeme bölündüğünde." Sesinin tonu kelimeleri pişmanlıkla lekeliyordu.

"Ya sen?" diye sordu. Adam izledi ama kadın başka bir şey söylemedi.

"Seninle seve seve sihrimden bahsederim Agassi" -gözlerinin ucuyla ona baktı- "eğer sen de kendi sihrinden bahsetmek istersen." "Büyü Sarkum'da Tamar'da olduğundan daha özel bir şeydir," dedi, ki bu tamamen yalan değildi.

"Ben öyle düşünmüştüm. Nedenini bilmek isterim. Sarkum hakkında aklımda pek çok soru var." Sanki sözlerini durdurmanın tek yolu buymuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Hava büyücüleri doymak bilmez meraklarıyla ünlüydü. Bu hareketi sevimli buldu.

"Sarkum hakkında mı? Yoksa Altıncı Ev hakkında mı?"

Odalarının bulunduğu salona ulaşmışlardı ve kadın onları geçerek koridorun sonuna, Tareck'in omuzlarında oturarak geçebileceği yükseklikteki yaldızlı çift kapıya doğru ilerledi. "Eğer benim soruma cevap verirseniz Sultanım, ben de sizin bir sorunuza cevap vereceğim."

"Önce sen," dedi ve adam ona baktığında, güzel yüzünü aydınlatan bilmiş, gizli bir gülümsemeyle gülümsedi. Bu gülümsemenin gücünü anlıyor ? Onun kendi cazibesini çok iyi bildiğinden şüpheleniyordu.

Makram kapıların önünde durdu ve onları çevreleyen duvar resmini inceledi. Çark'ın tasviri boyunca savaşlar ve büyü uzanıyordu. Son zamanlarda aklından çıkmayan Narfour Savaşı'na benzediğini görünce şaşırdı. Yüzlerce Altıncı Ev büyücüsünün öldürülmesini ve işkence görmesini tasvir eden bir duvar resmi olmadığına sevinmesi gerektiğini düşündü. O duvar resmi muhtemelen bir yerlerdeydi ve kitleler için bir hatırlatma olarak belirgin bir şekilde sergileniyordu. Tamar'da, yenilgiyle ve Sultan'ın ölümüyle sonuçlanan bir savaşı Sultan'ın kapısını taçlandıran bir sanata dönüştüren anlatının ne olduğunu merak etti.

"Altıncı Ev'in büyücülerine neden ölüm dendiğini biliyor musun?" diye sordu, kız kolunu onunkinden kurtardığında hayal kırıklığına uğramıştı. Kadının soğukkanlı tavrı ve büyüsü sakinleştiriciydi ve onu rahatsız eden huzursuzluğu yatıştırıyordu.

"Çok açık görünüyor, bu da bana yanıldığımı düşündürüyor," diye cevap verdi, cevapla ilgili bir ipucu bulmak için yüzünü inceleyerek. Kadının sadece birinin yüz bile çok şey anlayabildiğinden şüpheleniyordu. Hava büyücüleri.

"Eğer bunun Altıncı Ev ve yıkımın ölümle eşanlamlı olmasından kaynaklandığını düşünüyorsanız, evet, yanılıyorsunuz. Eski günlerde Altıncı Ev büyücülerinin cellat olarak kullanılması yaygındı. Onların büyüsüyle kalbinizin durması ya da uykunuzun ölüme dönüşmesi, asılmaktan, diri diri yakılmaktan ya da kafanızın kesilmesinden daha nazik bir ölümdü. Merhamet olarak başladı," dedi, kızgınlığını sesinden uzak tutmaya çalışarak.

Kadının yumuşak bakışları ve derin sessizliği onda kaçma isteği uyandırdı. Bu tür bir odaklanmaya alışık değildi. Sarkum'daki çoğu insan onun bir

Altıncı Ev büyücüsü ve güçlü büyücü. Ona doğrudan bakmadılar, sanki bu bir şekilde büyüsünü açığa çıkaracakmış gibi.

"Ancak, çoğu zaman olduğu gibi, bağlamından koparıldı. Sadece cellat olarak çalışanlara ölüm büyücüsü diyerek başladılar. Sonunda Altıncı Ev'in tamamını kapsayacak şekilde yayıldı."

"Bunu hiç duymadım," dedi üzüntüyle. "Bulabildiğim her şeyi inceledim, ki bu çok fazla değil. Yıkım'dan sonra metinlerin çoğu yakıldı. Tüm saray kütüphanesi neredeyse kaybolmuştu."

"Bir tarihçi *ve* hukuk öğrencisi. Takdire şayan." Yorumun ardındaki duygunun derinliğini gizlemek için sırıttı. "Şimdi bir gerçeği paylaştım. Şimdi sıra sizde." Günün geri kalanında olduğu yerde kalıp onunla sohbet etmek kolay ve keyifli bir şey olurdu. İfadelerinin ortaya çıkardığı pek çok soru vardı. Bunlardan en yakıcı olanı neden Altıncı Ev'i incelediğiydi. Jilet gibi keskin bir konsantrasyonla onu izleyen ve öyle değilmiş gibi görünmeye çalışan yarım düzine refakatçisi olmasaydı, onu kendisiyle daha uzun süre yürümesi için ikna etmeye çalışabilirdi.

"Ben bir Veritor değilim," dedi, "ve bundan memnunum."

Makram, "Bu sahip olmak güçlü bir araç ve silah olabilir," dedi.

"Tıpkı bir kılıçta olduğu gibi, bıçağın ucu rakibi olduğu kadar kullananı da kolayca kesebilir." Sesinde böyle bir olayı gördüğünü düşündüren bir ton, dalgın bir tempo vardı. Babası mı?

"Akıllıca bir nokta," dedi, hayranlığı ve merakı kızın söylediği her kelimeyle birlikte artıyordu.

"Benim durumumda kesen şey o büyünün eksikliği. Sabris'in tüm geçmiş nesilleri bir Veritor olarak doğdu. Ne ben, ne de kuzenim öyle değiliz. Bazıları bunu bir alamet olarak görüyor." Duygudan yoksun kelimelerle konuşuyordu ama elleri birbirine kenetlenmişti.

"Neyin alameti?"

"Sabri Sultanlığı'nın sonu." İfadesinde kelimelerden fazlası vardı ve yüz ifadesinin şüphe ve işten çıkarma yansıtmasına izin vererek bunu bilerek görmesine izin verdiğini düşündü. Onu sormak için yemliyordu, böylece karakteri ya da bakış açısı hakkında bir şeyler öğrenebilecekti.

"Kehanetler hakkında ne düşünüyorsun?" Onunla konuşmaya devam etmek için yanıp tutuşurken, onu zorlamakta bir sakınca görmedi.

"İktidardakilerin diğerlerini korkuyla kör etmek için kullandıkları bir yöntemdir. Sonlar aynı zamanda başlangıçlardır." Gülümsedi, gülümsemesinin kenarında

onu. "Ya sen, Agassi? Kehanetler hakkında ne düşünüyorsun?"

Adam gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdi ve kadının bakışları onunkilere kayarak uzaklaştı.

Böylesine kısa bir bağlantı bile kış rüzgârı kadar canlandırıcı geldi. "Onlar tarafından yönetilmektense onlara sebep olmayı tercih ederim."

Yumuşak, bastırılmış bir kahkaha attı. "Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Eğer beni bağışlarsanız, babamın yanına gitmem gerekiyor. Ama belki yakında konuşmak için başka bir şansımız olur."

"Elbette. Onun bir an önce iyileşmesini dilediğimi iletirseniz sevinirim."

"Elbette." Kapıyı çalmadan önce veda etmek için çenesini ona doğru eğdi. Kapıya.

Makram kovulduğunu bildiği için yerinden ama kapının açılmasını beklerken oyalandı. Kapı açıldı ve Makram'ın bir gün önce avluya geldiğinde gördüğünü hatırladığı adam ortaya çıktı. İkisini yan yana görünce ağzının kenarları gerildi.

Makram kapıların solunda durduğu için adamın boynundaki ve yüzünün sağ tarafındaki yara izlerini, büzülmüş deriyi net bir şekilde görebiliyordu. Kesinlikle yanık izleri.

"Şehzade İhsan Sabri ilr Narfur, İkinci Evin Sival'ı." Sultan Makram'ı işaret etmek için elini kaldırdı. "Bu Agassi Makram Attaraya, Al-Nimas delegesi."

Bir su büyücüsü. İlginç. Serbest ateş bir su büyücüsünü yakamazdı ve İkinci Ev'den bir Sival'ı yakmak için müthiş bir ateş büyücüsü gerekirdi. Çark'ta karşı karşıya gelen evler genellikle birbirlerinin büyüsünü iptal ederdi. Yanıkların ardında büyük bir hikâye yatıyor olmalıydı ama Şehzade'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa konuşmakla ilgilenmiyordu.

"Şehzade Prens mi?" Sarkum'da kullandıkları bir unvan değildi.

İhsan bir kez başını salladı, bakışları Makram'dan Sultan'a gidip geliyordu.

"Bu senin kuzenin mi?" Bu, İhsan'ın rütbesinin aşağı yukarı kendisine denk olduğu anlamına geliyordu.

"Evet," dedi. "Babası Sultan'ın kardeşiydi. Şehzade tahtta ikinci sıradadır."

"Sizinle tanışmak bir zevk Şehzade," dedi Makram. Erkek varisin bir prensesin arkasında sıraya girmesi ilginçti.

İhsan kuru bir ses tonuyla, "Acele vermeyin," diye karşılık verdi. "Çok az insan benimle tanışmaktan zevk alır."

"San," dedi Sultan nefesinin altından.

"Korkarım Sultan sizi göremeyecek Agassi," dedi İhsan. "Bana sadece kabul salonundan itibaren eşlik etti. Biraz sorun vardı karıştırın," dedi ve odaya girdi. Kapılardan birini tutup kapatırken, "En kısa zamanda sana bir toplantı haberi vereceğim Agassi," dedi. Sadece baş hizmetkârı onu takip etti, diğerleri salonda kaldı ve o kapıyı kapatırken baykuş gibi gözlerle Makram'a baktılar.

Tareck köşeyi dönerken o da koridora doğru döndü.

"Adamlar geldi," dedi Tareck Makram'ın önünde dururken. Tareck, Makram'ın omuzlarını fark ettikten sonra yana doğru baktı ve kaşları eğlenerek kalktı.

İki muhafızın da çok gerisinde olmaması Makram'ı daha da gerginleştirdi. "Şimdiden ortalığı karıştırmaya mı başladın?" Tareck suçladı.

" değil." Tareck'le birlikte yanlarından geçerken kızlardan birine kibarca gülümsedi. Hizmetkârlar kıkırdamalar ve fısıldaşmalarla sıkı bir kümenin içine çöktüler. Birkaç adım daha attıktan sonra bile bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

"Onu alıp gittikten sonra hepsini görmeliydin." Tareck sırıttı. "Bence çırılçıplak sarayda koşsaydın daha az kargaşaya neden olurdun."

"Bunu bir dahaki sefere düşüneceğim." Makram, Tareck'in sözleri üzerine muhafızlarından birinin kıs kıs güldüğünü duydu.

Düşünceleri kendi etrafında dönüp duruyor, Sultan'dan Sadrazam'a, kardeşinden müzakerelere atlıyordu. Sultan'la görüşene kadar herhangi bir şeyi çözmek için yapabileceği tek bir verimli şey yoktu ve odalarda oturup bekleme fikrine katlanamıyordu.

"Beni bu labirentten çıkarın ki adamlarla konuşabileyim. İçlerinden biri Kinus'a bir mektup götürmek üzere geri dönüyor," diye duyurdu Makram. Tareck nefesinin altından "bırak çürüsün" gibi şüpheli bir şey . Makram bunu duymazdan gelmeyi tercih etti.

Kardeşine sağ salim vardıklarını ve Sultan'ı göreceklerini bildirecekti. Belki bu onun öfkesini yatıştırırdı.

DOKUZ

Naime babasının adımlarını izledi. Kâhyası Samira ile kapıların yanında duruyordu ve ara sıra mırıldanarak konuşuyorlardı konuşma. Hepsi de Sultan'ın ruhsal durumunu değerlendirebilmek için konuşmasını bekliyordu. Naime, bir önceki öğleden sonra Agassi onu odaya getirdiğinden beri onun yanındaydı. Kısa bir süre sonra İhsan'ı eve göndermişti; İhsan sarayda kalma sınırına ulaşmıştı. Kendi evinin yalnızlığını tercih ediyor, saraya sadece Naime'nin ihtiyacı olduğunda ya da Tarım Veziri olarak bir Divan toplantısında bulunması gerektiğinde geliyordu.

Dinlenmek ve yalnız kalmak Sultan'ın ruh haline çok iyi gelmişti ama Naime müzakerelerden ve Agassi'den bahsederek onu tekrar tedirginliğe ittiğinden korkuyordu. Herhangi bir şartı Sarkum'daki kardeşine iletmek için zamana ihtiyacı olacaktı ve babasını bile görmeden çok uzun süre beklemek zorunda kalırsa, tamamen vazgeçip gitmesine şaşırmayacaktı.

Konuşmalarından bu yana geçen süre içinde adam sık sık aklına gelmişti. Sadece planladığı her şeyin ayrılmaz bir parçası olduğu için değil, aynı zamanda onunla konuşmaktan keyif aldığı için. En ufak bir hatanın kendisine bir şeylere mal olabileceği, sözlü bir eskrim gibi hissettirmeyen bir konuşmaya sık sık girmezdi. Adamın sesinin yankılanan kalitesini, ona sırıttığında neredeyse simsiyah olan gözlerinin nasıl parladığını, kendisine iltifat ettiğinde hissettiği gerçek hayranlığı tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Kaç erkek onun güçlü yönlerini meydan okuma, hatalarını da saldırılacak zayıflıklar olarak görmezdi ki? Ailesi dışındakilerin yanında nadiren olduğu gibi onun yanında da rahattı.

Babası aniden, "San bana benim yerime lonca seyircilerinin karşısına çıktığını söyledi," dedi. Volta atmayı bıraktı. Öyle anlar oluyordu ki

Sadece zihninde her zaman canlandırdığı adamın daha yaşlı, daha az bir versiyonuydu; uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı ve heybetli biriydi. Geri kalanı ölümcül derecede ciddiyken bile gülen sıcak kahverengi gözleri vardı. Şu anda da bu bir kısmı onda mevcuttu, tek değişiklik saçındaki ve sakalındaki gümüş çizgilerdi. Fiziksel olarak sağlığı hâlâ yerindeydi.

"Evet," dedi. Çocukluğundan beri bu odalarda bulunan büyük, çirkin bir koltuğa oturdu. Kendisine tarih okuyan, sihir ve cesaret hikâyeleri anlatan bu adamın kucağında oturarak çok mutlu zamanlar geçirmişti. Koltuk hep aynıydı, yıpranmış ve küf kokuyordu ve bu yüzden çoğu zaman ondan daha rahatlatıcı oluyordu.

"İyi geçti mi?" diye sordu ve ona sırtını döndü.

"Evet." Ona olağandışı bir şey olduğunu söylemesi için hiçbir neden yoktu. Kadir'in bu işle bir ilgisi olduğunu kanıtlayamazdı, en azından Konsey'e. Kadir'in bundan ne kazanmayı umduğunu ise ancak tahmin edebilirdi.

Belki de babasının yokluğunda, loncalar arasında popülerlik kazanmak için adamı cezalandırmayı . Kabul etmekten nefret etse de, adam ondan daha esnek düşünen, amacına ulaşmak için hesaplanmış riskler almaya istekli biriydi. Onun yerine dinleyicileri kabul ettiğinde, belki de Agassi'yi zayıf ya da kararsız göstermek için bir fırsat görmüştü.

Her iki durumda da Naime çıkmıştı. En azından Agassi'nin ona nasıl baktığını göz önüne alırsa. Bütün gece düşünceleri, hafızasında silinmez bir şekilde parladığını düşündüğü o bakışa geri dönmüştü.

Hayranlık. Şevk. Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Bunu her düşündüğünde yüzü ısınıyor, bu da onu hem kızdırıyor hem de endişelendiriyordu.

"Tabii ki . Bacakların banktan yere uzanamayacak kadar kısa olduğundan beri benimle oturuyorsun." Babası kıkırdadı. Naime gülümsedi, endişesinin bir kısmı bu normallik ve babasının övgüsü karşısında uçup gitti.

Ona neler anlatmak istiyordu. Ama onunla Kadir hakkında konuşamıyordu. Naime bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadı. Babası Behram Kadir dışında her zaman çok mantıklı, çok duygusuz davranmıştı. Kardeşten daha yakındılar, çocukluktan beri arkadaştılar. Naime'nin annesiyle babası arasında tanık olduğu tek tartışmanın kaynağı da bu olmuştu.

Behram. Adı bir ileri bir geri haykırılıyordu. Annesi, kocasına bir zamanlar dost olan bu adamın Sultan'ın koltuğuna göz dikmiş bir düşman olduğunu göstermeye çalışıyordu.

"Sarkum'dan gelen delege sağlığınız için iyi dileklerini iletiyor," dedi Naime deneysel bir şekilde. Babasının gülümsemesi soldu, tuzlu ve biberli kaşları konsantrasyonla bir araya geldi. "Makram Attaraya, Sarkum Mirzası'nın kardeşi. Aceleyle gelmek için tehlikeli bir yol kat etti. Sanırım ittifak teklifimizle çok ilgileniyor. Onunla görüşmek ister misiniz?"

"Sarkum," diye düşündü babası. Naime sakinleştirici bir nefes aldı. Zihni onlarca yıldır başkalarının zihinlerini açmaktan zarar görmekle kalmamış, onların anılarını da barındırıyordu. Bazen tek bir kelime onu bambaşka bir hayata yetiyordu ve korku ya da yorgunluk bu tür olayların kapısını açan anahtarlardı.

Yavaşça başını sallamaya başladı, adımlarına geri döndü. Sonunda "Evet," dedi ve zafer heyecanı tüm uzuvlarına yayıldı. "Yarın. Konseyi toplantıya çağırın."

Sevinci azaldı. "Önce onunla yalnız görüşmeyi mi tercih edersin? Her zaman çok yetenekli bir karakter yargıcı oldun, Konsey'in dikkatini dağıtmadan onunla konuşmak isteyebileceğini düşündüm." Kadir ona yalanlar söyleyip gerçeği çarpıtmadan.

"Hayır. Eninde sonunda onlara danışılacak ve şartları kabul etmeleri gerekecek. Son zamanlarda ne kadar yorgun olduğumu biliyorsun. Her şeyi bir kerede halletmek daha iyi."

"Elbette baba," dedi Naime. Başını salladı ama onu izlemeye devam etti. Eğer bu aptallar şartları okumazlarsa, onları şartları kabul etmeye nasıl ikna edebilirdi ki?

"Seni rahatsız eden nedir?" diye sordu. İki tur önce bile bu soru cevaplanabilirdi ama şimdi değildi. Bir zamanlar tüm dertlerini anlattığı kişi oydu. Şimdi ise çoğunun sebebi oydu ve geri kalanı için ona güvenilemezdi. Yalnızlık omuzlarına ağır bir şekilde çökmüştü.

"Son birkaç gün çok uzun sürdü," dedi Naime dürüstçe, "ve çok yorgunum."

"Çünkü gerektiği kadar sık yemek yemiyorsun ya da ihtiyacın olduğunda dinlenmiyorsun," diye azarladı. En azından bu konuşma tanıdık bir teselliydi. "Şimdi git ikisini de yap. Burada oturup bana bakmana ve ellerini ovuşturmana ihtiyacım yok." Elini sallayarak onu gönderdi ve Naime ayağa kalkıp ona doğru yürüdü.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "En azından perdeleri açmama izin ver. Sen toprak altında yaşayan bir büyücü değilsin. Güneşe ihtiyacın var."

Ona ters bir bakış attı ama başını salladı. Naime kâhyasına işaret etti, o da kapının yanındaki yerinden ayrılıp oturma odasını boydan boya yürüdü ve giderken perdeleri çekiştirerek açtı.

"Yakında döneceğim," dedi Naime. Babası pencereye bakmadan önce başını salladı. Manzaraya eski, ölü bir incir ağacı hâkimdi. Burası annesinin bahçedeki en sevdiği yerdi, gölgesinde oturup kitap okurlardı. Dallarının altında üzüntülerini ve zaferlerini kutlamışlardı. Annesi öldüğünde ağaç da ölmüştü ve ne Naime ne de babası onu kesmeye dayanamamıştı.

Naime onu düşünceleriyle baş başa bıraktı ve kâhya arkalarından kapıyı kapatırken Samira da koridorda ona katıldı.

"Seni gerçekten rahatsız eden ne?" Samira sordu.

"Her şey," dedi Naime. "Gidip Agassi'ye babamın yarın onu göreceğini bildirelim. Sanırım Sadrazam'a da haber vermesi için birini göndermeliyiz."

Samira, "Ona daha önce haber vermeyi unuttunuz," diye önerdi.

"Bu sefer bunun akıllıca olacağına inanmıyorum. Bunu yapması için başka birini göndereceğim, böylece ona bakmak zorunda kalmayacağım." Son birkaç günde Kadir'i normalde yarım sezonda gördüğünden daha fazla görmüştü ve bunu yorucu buluyordu.

"Ama mesajı Agassi'ye ileteceksin," dedi Samira sinsice, "böylece ona bakabilirsin."

Naime ona yan yan baktı. "Bakmaya iznim var," dedi sertçe.
Sadece o değildi. Hizmetlilerinin ve kabul salonundaki diğer kadınların ona baktıklarına ya da bakmama çabalarında başarısız olduklarına tanık olmuştu. Bunun yarısı, Odokan soyunun belirgin özellikleriyle herkesten çok daha farklı göründüğü içindi. Bir kısmı da yeni bir yüz olmasından kaynaklanıyordu. Ama basit gerçek, adamın karanlık bir yakışıklılığa ve çekiciliğe sahip olduğuydu. Ve saraydaki diğer herkesten çok daha hoş görünüyordu.

"Evet, ama seni daha önce hiç bu kadar... adanmışlıkla bakarken gördüğümden emin değilim." Naime azarlamak için ona çarptığında Samira güldü.

Naime, "Onu ilginç buluyorum," dedi. "konuşmak kolay. Ayrıca, siz bile onu bakmaya değer buluyor olmalısınız?"

Samira kalbi bu işe bağlı olmadığında yaptığı o küçük, hüzünlü gülümsemeyi yaptı ve Naime bundan bahsettiğine pişman oldu. Beşinci Ev'den bir büyücünün aşkı genellikle tüketkendi ve sevdiği kişi onu hak etmese ve sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde olsa bile Samira için bu geçerliydi.

"Senin de bakmaya değer olduğunu düşünüyor," diye konuyu değiştirdi Samira, bal rengi gözlerinin kenarları kırışarak. "Gözlerini alamadı

seni lonca salonunda öldürdü. Sadrazamla işiniz bittiğinde yüzünü görmeliydiniz."

"Gördüm." Sıcak, isteksiz bir gurur göğsüne yayıldı. Ona baktığı için değil, sanki onu gerçekten görmüş gibi hissettiği için. Erkekler ona bakardı. Her zaman bakarlardı. Güzel olduğunu biliyordu, tıpkı bir kadın ve bir prenses olduğunu bildiği gibi. Bu gurur duyduğu bir şey değildi, bir araç olarak kullanılacak bir şeydi. Annesi ona bunu öğretmişti. Ayrıca bunun geçici olacağını da öğretmişti; güzelliği kaçınılmaz olarak solduğunda emrinde başka varlıklar ve araçlar olması gerektiğini ya da gerçekten sahip olduğu tek yetenek olan kendine olan inancını kaybetme riskini göze alması gerektiğini öğretmişti. Görünüşünden başka bir şeyi fark etmişti ve bu, onun deneyimlerinde nadir görülen bir şeydi.

Samira koridorun aşağısını işaret ederek, "Agassi'nin odasındaki muhafızlar gitmiş," dedi. "Belki de dışarıdadırlar? Adamlarının geri kalanının dün gece geldiğini duydum."

"Kontrol edeceğiz ve eğer değillerse, onları avlaması için birini göndereceğim." Onunla tekrar konuşma fırsatı bulmak hoşuna gidecek olsa da, yorgun olduğu konusunda yalan söylememişti ve saray alanını tarayıp birini arayacak gibi hissetmiyordu.

Sarayın kabul salonunun saray fuayesine, ana avluya ve giriş kapısına açıldığı halka açık odalarına doğru ilerlediler.

Sabahın geç saatlerinde güneş ama derinleşen kış tehdidini ortadan kaldıracak kadar sıcak değildi. Gökyüzünde yer yer gri bulutlar vardı ve uzaktaki deniz, beyaz uçlu, çelik gibi dalgaların oluşturduğu bir karmaşaydı. Samira'yla birlikte merdivenlerden inerken avluda sert bir rüzgâr esiyor ve çorak havayı daha da artırıyordu.

Muhafızlar Sabah Kapısı'nın iki yanında ve biri de muhafız barakalarının girişinde . Sesler, kılıç şakırtıları ve boğuk tezahüratlar arenanın bulunduğu yönden onlara ulaştı. Görünüşe bakılırsa Komutan Ayan adamlarına, zaman zaman izlemeyi eğlenceli bulduğu bir müsabaka yaptırıyordu. Müsabakaların belirgin sonuçları, saraydaki entrikalardan bir nebze olsun uzaklaşmayı sağlıyordu. Kafasının içinde geçirdiği onca zamanın tam tersi olan bu fizikselliğin tadını çıkarıyordu.

Agassi'den, arkadaşından ya da adamlarından biri olabilecek herhangi birinden iz yoktu.

Samira dehşet dolu bir ses çıkardı. Dikkatini arenanın girişine vermişti. Bir adam onlara doğru ilerliyordu, Samira'nın haykırdığı şey de buydu. Sanki tüm dünyanın sahibiymiş gibi durgun yürüyüşü ve kısa, kıvırcık siyah saçları onu ele veriyordu. Cemil Kadir.

Naime onu Samira'dan uzak durması için daha önce uyarmıştı. Görünüşe göre kibirli piç onu dikkate alma gereği duymamıştı. durdu, Naime'ye üstünkörü bir selam verdikten sonra altın bakışlarını Samira'ya çevirdi. Naime'nin Cemil hakkında söyleyebileceği tek bir olumlu şey vardı: Samira'ya baktığında, onun Çark'taki en güzel yaratık olduğunu düşündüğünden hiçbir gözlemcinin şüphesi olamazdı.

"Merhaba Spark," dedi. En azından bir kez olsun ayık görünüyordu.

"Cemi," diye selamladı Samira ve ona tek kelimeyle yalvardı. "Burada ne işin var?"

"Gösterinin tadını çıkarıyorum." Başını arenaya doğru eğdi. "Ama aynı kişi tekrar tekrar kazandığında kasvetli bir hal alıyor."

"Kim ve ne kazanıyor?" Naime, Cemil'le Samira'nın arasına girme dürtüsüne direndi, Samira onun yanında olmak zorunda kaldığı için en az bir gün boyunca perişan olacaktı. Onu nasıl incittiği umurunda değil miydi?

Cemil kayıtsız bakışlarını Naime'ye çevirdi. "Yeni Sarkum dostunuz ve adamları sabah boyunca muhafız gücünüzün çoğunu sağlam şekilde utandırdı ve en azından o yorulma belirtisi göstermiyor." Sessizce ona baktı, sözlerini ve yükseltmek için ima ettiklerini özümsemesi için ona zaman verdi. "Arenaya gelen vezirler bu gösteriden benim kadar keyif almışa benzemiyor."

Cemil nadiren gülümserdi ama şimdi gülümsedi, alay edercesine. "Eminim onlara yağmacı Odokan'ların istilasına uğrayacakları kabuslarını yaşatıyordur."

Naime bir laneti güçlükle bastırdı.

Konsey onu buraya geldiğinde zaten kanlar içinde ve darmadağınık görmüştü ve şimdi de muhafızlarıyla kavga ederken görüyorlardı. Belki de onun farklı olduğuna karar vermekte çok acele etmişti. Davranışlarına hiç dikkat et.

Naime kolunu Samira'nın koluna doladı ve uzaklaşmak için bir adım attı. Samira tereddüt etti ve Naime ona baktığında Samira'nın yüz ifadesi izin istiyordu. Naime ona gelmesini emretmek isterdi ama Samira yetişkin bir kadındı. Kendi kararlarını verebilirdi.

"Nasıl isterseniz," dedi Naime ve onları yalnız bıraktı. Arenaya giderken sadece bir kez arkasına baktı. Cemil Samira'ya yaklaştı ve Naime'nin duymadığı bir şey söyledi. Samira başını başka yöne çevirdi. Naime'nin teninde öfke alevlendi ve arenanın duvarındaki kemerin altından geçerken tekrar ileriye baktı.

Taş, arenanın kanlı tarihini tasvir eden duvar resimleriyle boyanmış kavisli bir tavan oluşturuyordu. Bir zamanlar bir kolezyum olarak hizmet vermiş, ancak kölelik yasaklandığında gladyatör dövüşleri de durmuştu. Şimdi ise muhafızları, Şehir Gözcüleri ve nihayetinde Tamar'ın ordusu için eğitim alanı olarak hizmet veriyordu.

Arenadaki koltukların altındaki tünelden çıktığında, yürüyüş yolu her iki yönde de devam ediyor ve ortadaki açık çukuru çevreliyordu. Arenayı ahırlardan ve yürüyüş yolundan ayıran alçak taş duvarın üzerine eğilmiş muhafızlarla doluydu, bazıları tezahürat yapan ve sataşan yükselticilerin arasına dağılmıştı.

Cemil doğru haber vermişti, babasının beş veziri solundaki geçitte bir arada duruyor, birbirlerine mırıldanıyor ve arenanın ortasındaki hareketliliğe sert bakışlar fırlatıyorlardı.

Naime'nin gözleri, birkaç adım sağında kümelenmiş, o anda dövüşmekte olan iki adama kadınsı bir takdirle bakan küçük bir grup hizmetçiye takıldı. İki grup tezahürat yapan muhafızın arasında durduğunda, ona bir kez baktılar, sonra tekrar baktılar ve ondan tek bir kelime bile duymadan arkasındaki kemere doğru koşarak saray alanına geri döndüler.

"Dur," dedi Naime, sonuncusu onu geçmeye çalışırken. Adam itaat etti, gözleri yuvarlak ve çenesi sabitti. "Komutan Ayan nerede?"

"Görevde değilim," diye cevap verdi. Sonra ekledi, "uyuyor."

"Onu hemen yakalayın." İsterse ona büyüsüyle bir emir gönderebilirdi ama bunu göremediği birine yapmak, babasının odasında nöbet tuttuğu uzun bir geceden sonra çok az olan enerjisini büyük ölçüde tüketirdi.

"Evet." Muhafız eğilerek uzaklaştı.

Kavga eden iki adam bellerine kadar soyunmuşlardı, muhtemelen bu da hizmetçisinin utanmaz bakışlarının ve Vezirlerin öfkesinin sebebiydi.

Bu utanmazlığa ve gösterişe duyduğu öfkeye rağmen, kadınlarını izledikleri için suçlayamazdı. Komutan Ayan'ın öğrettiği tatbikatlar ve idmanlar çok daha planlıydı ve kesinlikle

adamlarının üniformalı olması. Tamar, Sundering Savaşı'ndan beri barış içindeydi ve güçlü büyüye sahip çocuklar doğurmaya ve onları eğitmek için kaynak ayırmaya , savaş sanatlarından uzaklaşmışlardı.

Sadece ringdekinin gerçekten Agassi olduğunu doğrulayacak kadar uzun süre izlemek istemişti. Bunun yerine gözlerini . Muhafızı arenanın bir ucundan diğerine acımasızca sürüyor, zarafet ve kendinden eminlikle hareket ediyordu; vahşi, acımasız ve güzel bir şeydi bu. Onu daha uzun süre izlemekten mutluluk duyabilirdi ama rakibini birkaç dakika içinde sırt üstü yatırmış, yatağanının ucu adamın boğazına dayanmıştı. Bir tezahürat yükseldi ve Agassi muhafızı ayağa kaldırdı.

Mağlup muhafız ayaktayken Naime'yi görmüş ve Agassi'nin bakışlarını ona çekerek bunu söylemiş olmalıydı. Tareck son sürat üzerine atılıp kollarını Agassi'nin beline dolamadan ve onu geri itmeden hemen önce yüz ifadesi buruştu. Boğuştular, Agassi kollarını Tareck'in altına sokarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama yeniçeri döndü ve bir bacağını onunkine dolayarak onu kuma çarptı.

Alkışlar ve kahkahalar okul çocuklarının uluması gibi yükseldi. Naime parmaklarını alnına bastırdı. Vezirlerin canına tak etmiş olacaklar ki tünele ve Naime'ye doğru ilerlediler. Naime'nin yanından geçerken kibarca eğildiler ama yüz ifadelerinde algılanan hakarete karşı duydukları küçümseme devam ediyordu. Öfkesi yükselirken aynı zamanda umudu da azaldı. Eğer ona saygı duymuyorlarsa, onunla pazarlık yapmak da istemezlerdi.

Tareck efendisini ayağa kaldırdı. Agassi, bağıran muhafızları susturmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Dikkatim dağıldıysa bu adil bir galibiyet sayılmaz," herkesin gözlerini ona çevirdi. Arena, sanki birisi sönümleme büyüsü yapmış gibi sessizliğe gömüldü.

Adam kumların üzerinde ona doğru yürürken, soyunmuş hali onu rahatsız etmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. Öfkesine rağmen ona aç bir huşu içinde bakmamak için bakışlarını dikmek zorunda kaldı. Nereye bakarsa baksın mükemmeldi, sıcak altın rengi teni terden sırılsıklamdı, kaslı vücudu bu tür egzersizlerin onun için sıradan olduğunun kanıtıydı, umursamaz bir sırıtış eforu görmezden geliyordu. Saçları tokalarından kurtulmuş, yarısı küçük örgüler halinde yüzünden geriye çekilmiş ve başının arkasında bağlanmış, geri kalanı serbest bırakılmıştı. Ensesine kadar inen saçları Tamar çok daha uzundu.

Yaklaşırken yatağanı hızlı ve pratik bir hareketle kınına soktu. Naime yarasını unutmuştu ama kolunun üst kısmını saran kan lekeli bandaj ona bunu .

"Sultanım," dedi Beşir Ayan'ın derin sesi arkasından ve dikkatini Agassi'den uzaklaştırdı. Bir kaçış yolu bulmaya çalışan muhafızlar birbirlerini itip kakarak Naime ve Beşir'in durduğu çıkışa doğru ilerlediler. Beşir'in gözleri kızarmış ve üstü başı dağılmıştı. Kıyafetleri de darmadağınıktı ve bu hiç ona göre değildi. Naime bir vicdan azabı hissetti. Bir elini kaldırdı ve yanından gizlice geçmeye çalışan adamlar durup bir araya geldiler.

"Komutan. Buna bir son verin," diye emretti. "Bunun bir daha olmayacağını umuyorum."

"Elbette," dedi, sesi zaten güçle doluydu, gözbebeklerinde karanlık çizgiler beliriyordu. Eğilerek selam verdi ve onun yanından geçerek duvarda durup emirlerini haykırdı; sesine kattığı sihir tüm arenanın sallanmasına, kumların kaymasına neden oldu. Agassi endişe içinde durdu, arena altlarında hareket ederken ayaklarını destekledi. Beşir'e saygıyla baktı.

"Agassi," dedi Naime annesinin ona bahşettiği tüm buyurganlığıyla, "seninle biraz konuşabilir miyim?"

Sırıtışı soldu. Alçak duvarı aşarak yürüyüş yoluna çıktı. Sağ tarafına baktı, toplanmış, utanç içinde ayaklarına bakıyorlardı. Naime, "Kabul salonunun zeminini fırçalayarak kendinizi affettirebilirsiniz," diye emretti.

Hep birlikte selam verdiler ve neredeyse rahatlamış görünerek aceleyle ayrıldılar.

Belki de uygun davranışları kendine hatırlatmak için yerleri onlarla fırçalamalıdır.

Beşir'in adamları hızla arenada toplanmıştı ve Beşir onların önünde yürüyor, kum altlarında kayarken ve yuvarlanırken onlara bir dizi dayanılmaz derecede yavaş şınav çekmelerini emrediyordu. Naime Agassi'ye bir kez daha bakma isteğini reddederek döndü ve tünelden geçerek avluya ve ahırlara açılan sütunlu kemerlerin olduğu yere doğru ilerledi.

Ona için koşarken botları kumlu taşa sürtünüyordu. Naime, sütunların ve duvarların muhafızların ikisini görmesini engellediği kemerli geçitte durdu.

"Belli belirsiz," dedi, "ama seni üzdüğümü hissediyorum." Gece yarısı gözleri dövüşmenin verdiği enerjiyle parlak ve vahşiydi, yüzü kızarmıştı, nefesi hâlâ hızlıydı. Dokunabilecek kadar yakındı ve kadın ellerini sıktı.

ellerini önünde birleştirdi. Kendini ancak bu kadar kontrol edebiliyordu ve bakışları İhsan'ın öfkeli ifadesinden çıplak gövdesine kaydı. Naime, yanıklarından kurtulmaya çalışan İhsan dışında, tamamen giyinik olmayan bir adama hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Tarlalarda, rıhtımlarda kaftanları olmayan erkekler görmüştü. Ama bu tamamen farklıydı. O farklıydı. Bir savaşçıydı, altın sarısı tenindeki yara izleri de bunu kanıtlıyordu. Naime onları merak etti; göğsünün üzerinde ince bir tane, kaburgalarının üzerinde daha kalın, kısa bir çizgi ve salvarının içinde kaybolan uzun, kavisli bir tane. Cildinin tüm genişliği sanki yanıyormuş gibi hissediyordu.

Naime bakışlarını onun bedeninden ayırdı ve ana avluya açılan geçidin hemen dışında toplanmış olan vezirleri gördü. İkisini birlikte izliyorlardı, yüzlerinde şüpheyle karışık bir ifade vardı.

"Kıyafetiniz var mı?" Naime, onu süzmekle o kadar meşguldü ki, yarı çıplak bir adamla bir kemerin içinde gizlendiği gerçeğini düşünemediği için dehşete kapılmıştı.

"Kıyafetlerimi giyiyorum," dedi. Bakışları onunkilere kaydı ve yüzündeki memnun ifadeyi görünce utancı daha da derinleşti. Elbette onun dikkatinin farkındaydı, bakışlarında hizmetçileri kadar açıktı.

"Daha fazla giysi." Naime umutsuz görünmemeye çalışıyordu ama sesindeki zayıf tını onu ele veriyordu.

"İstiyorum." Elini ensesinde gezdirmek için uzandı. Aralarındaki taş zemine bir kum yağmuru düştü ve ikisi de aşağıya baktı.

"Gelecekte bunları takın. Ve bu tür uygunsuz gösterilerden kaçının." Naime ona bakmadığında biraz sakinleşmeyi başardı.

"Tam olarak neyi uygunsuz bir gösteri olarak görüyorsunuz Sultanım?" Neredeyse gülecekti ama bunun yerine sabırsız bir nefes verdi.

"Tamar bir itidal ve edep yeridir, Agassi. Komutan Ayan nezaret ettiği sürece muhafızlarla dövüşebilirsin" -Beşir'i işaret etti- "ve bunu yine yarı çıplak yaparak kendini küçük düşürmeyeceğini umuyorum. Özellikle de vezirlerin önünde. Bunun Konsey Salonu'nda size hiçbir faydası olmayacaktır."

"Kendimi küçük düşürüyorum," dedi Agassi, sesi inançsızlıkla düzleşmişti.

"Bu çok çirkin." Naime, yarı çıplak halini belirtmek istercesine eliyle işaret etti, sonra da kalan Vezirleri.

"Sadece zayıf bedenli, kendini beğenmiş pasifistlerle dolu bir yerde kılıç talimi aşağılayıcı sayılır. Beni saldırgan buluyorsun," dedi, "iyi. Gösterişe ve yapmacıklığa çok fazla önem veren birinden daha sıkıcı bulduğum çok az şey vardır. Ve sen gösteriş sunağında tapınıyorsun."

Saraya gitmek için ani bir dürtü hisseden Vezirlere baktı. Neredeyse onu düzeltmek için konuşacaktı, onu saldırgan bulmadığını söyleyecekti ama son sözünü söylediğinde kendini durdurdu. "Ordumuzu istiyorsunuz ama bir dövüş müsabakasının şiddetine ya da bir erkeğin çıplak göğsünü görmeye bile katlanamıyorsunuz. Adamları savaşa gönderecek omurgaya sahip değilsiniz." Küçümser bir ses çıkardı.

"Bilmiyor muyum? Bu değil..." Kelimeler boğazında düğümlendi, bakışları adamın gözlerinde yayılan siyah tarafından yakalandı, tutuldu ve çekildi. *Yutmak.* Israrı büyüsünün yüzeyinde bir dalgalanma olarak hissetti. Kelimeler değil, bir his. Ateşin ısı ve tehdit gibi hissettirdiği gibi. Büyüsü büküldü ve kıvrıldı, rüzgâr teninde .

Naime kaşlarını çattı, yenilmiş gibi hissettiği büyüsünü tekrar kontrol altına alarak bakışlarını onun yüzünden ayırdı. Onun yerine omuzlarına odaklandığında gözlerini kırpıştırdı. Bu... derisinin altında dönen bir duman mıydı?

Naime nefes aldı ve büyüsünü tekrar kendi etrafına sardı. Büyüsünün imzası, gözlerindeki kanıt, neredeyse tüm şüpheleri sildi. Karşısındaki adam bir Altıncı Ev büyücüsüydü ve güçlü bir büyücüydü. Çark'ın daha zayıf büyücüleri olan Aval ve Deval için büyü akmazdı, güçlü duygularla açığa çıkmazdı, gözlerinde görünmez ya da tenlerinde dans etmezdi. O bir Sival olmalı.

"Akış halindesin. Kendini kontrol et," diye emretti, "yoksa bunu senin yerine ben yaparım." İzin almadan büyüsünü onunkine dolamak haddini aşmak olurdu ama büyünün itişini şimdiden hissedebiliyordu ve eğer ilerlerse gözle görülür bir şekilde kanamaya başlayacaktı.

"Yapamazsın. Ve kontrol tamamen bende." Nefesini içine çekti, yüz ifadesinde bir farkındalık belirdi. Yerini temkinlilik aldı ve yumruğu yatağanın etrafında kıvrılırken yüzünün çizgilerini sertleştiren öfkeyle ona . Onun bir yıkım büyücüsü olduğu gerçeğine tepki vermesini ya da kendisine saldırmasını bekliyordu. Ama şu anda onun büyüsünü Konsey'inin algısından çok daha az önemsiyordu.

Naime, "İzin ver de her şeyi yapmacıklıktan kurtarayım *Efendim,*" diyerek alay etmeyi en üst düzeye çıkardı, "böylece daha kolay anlayabilirsin. İtidalimiz ve gösterişimiz için bizimle alay ediyorsunuz, bu arada böyle bir itidalden yoksun olduğunuz için neredeyse kendinizi ifşa ediyorsunuz. Bizim güçlü büyücülerden oluşan bir ülke olduğumuzu anlıyorsunuz ama bunun ne düşünmüyorsunuz. Biz , çekingeniz çünkü tutku ve güç birbirine bağlıdır. Eğer kavga edersek, istediğimizi yapmamıza izin verirsek, tutkularımıza yenik düşersek, kontrolü kaybederiz ve insanlar ölür. Bu gelenekler şiddetimizi kontrol altına alan ve bizi insan tutan kilit ve anahtarlardır. Bunu size söylememe gerek yok."

Baktı ve omuzları tek bir derin nefesle yükselip alçaldı. Gözleri kapandı ve açıldığında derin karanlık kaybolmuştu. Büyüsünün baskısı onunkinden geri çekildi ve teninde gördüğü duman ve gölge izi dönerek uzaklaştı.

"Hayır, ," dedi, sesi kızgın değil yorgun çıkıyordu.

"Sarkum'da dilediğinizi yapma özgürlüğüne burada sahip olamazsınız. Orada bir prens olabilirsin ama burada bir barbardan biraz daha fazlası olarak görülüyorsun. Eğer buraya bir ittifak kurmak için geldiysen, seni uyarıyorum, Sadrazam sana ne derse desin, Konsey sana karşı hizalanmış durumda. Onları sizden uzaklaştırmak için yaptığınız en küçük şeyler bile, hedefiniz her ne ise ona ulaşmanızı engelleyen bir duvar örmek için tuğlalar haline gelir."

"Önce beni saldırgan buldun, şimdi de barbar oldum." Artık kızgın değil mutsuz görünüyordu. Onu saldırgan bulmadığını ya da onu izlemeye devam etmekten ya da ona olduğu gibi bakmaktan mutlu olacağını söylemek akıllıca görünmüyordu. İstediğinden daha sert konuştuğu için bunu yapmak istedi ama bu ona atfedilen tüm otoriteyi ya da saygınlığı ortadan kaldıracaktı. Ayrıca, kaç görevlinin ona aynı şeyi seve seve söyleyeceğini ve onun da muhtemelen böyle bir ilgiye alışkın olduğunu düşünmek zorundaydı.

Hayır, planının başarısının onun Konsey üzerinde iyi bir izlenim bırakmasına bağlı olduğunu unutmamalıydı. Onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmasına değil.

Naime sonunda, "Senin bunlardan hiçbiri olduğunu düşünmüyorum," dedi, yaltaklanma ile aşağılama arasında makul bir uzlaşma gibi görünüyordu. "Ama Vezirlerin ne düşündüğünü çok iyi biliyorum, çünkü bilmek zorundayım. Eğer beni suçladığınız gibi gösteriş sunağında ibadet ediyorsam, bu olduğum içindir. Ben bir evlat değilim. İkinci bir oğul olarak bile görülmüyorum. Yüksek Konseyim beni ancak *tek* bir hata yapmazsam dinler. Beni sadece

Yaptığım her şey kusursuzdur; giyimim, davranışlarım, konuşma tarzım, kullandığım kelimeler ve bunları hangi sırayla kullandığım... Ve o zaman bile eksik olarak değerlendirilirim. Size de aynı şekilde davranacaklar, çünkü siz farklısınız ve onlar farklılıktan nefret ediyorlar."

"Agassi," dedi Tareck . Makram döndüğünde Tarık, Naime'nin daha fazla giysi olduğunu umduğu bir kumaş demetini uzattı. Agassi ona şöyle bir baktı ve giysileri alarak arkadaşına doğru yürüdü.

"Adamlara kısa süre içinde döneceğimi söyle. Eğer Sultan onaylarsa, bu yerden kurtulmak için bir gezintiye çıkacağız" -suçlarcasına ona baktı- "yer."

"Evet." Tareck hızlı bir selam verdi ve yanlarından ayrıldı.

Agassi giysilerini lamba asmak için kullanılan bir kancanın üzerine bıraktı ve kendi tarafına dönerek kadına baktı. Aradaki mesafe sıkılmış çenesini ve gergin, keskin hareketlerini gizleyemedi.

Kılıç kemerini çözdü, bu hareket kadının bakışlarını kalçalarına, göbeğinin üzerinden salvarına doğru bir çizgi halinde uzanan yara izine çekti. Göbeğinin altında yara izini takip eden bir tutam jet kıl vardı ama göğsünde hiç yoktu; bu da melez mirasının bir kanıtı ve onu Tamar erkeklerinden ayıran bir başka şeydi. Naime, kaftanını başından çekerken sırtındaki, karnındaki ve kollarındaki kasların esnemesini izledi. Avuçları kaşındı, parmakları ona dokunma arzusuyla karıncalandı, altın teni ve zarif kasları okşamanın nasıl bir his olduğunu bilmek istedi. Kaftan gevşekçe üzerine düşüp vücudunu kendisinden sakladığında kaybının yasını tuttu.

"Senin için sorun olur mu?" Parmaklarının hızlı ve sinirli hareketleriyle kaftanının düğmelerini iliklerken sesi sorudan çok iğneleyiciydi. Naime kendini onun yüzüne bakmaya zorladı. Hayranlığının ne kadarı şimdi onun için aşikârdı?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu sesi titreyerek. Entari'sini kancadan çekip çıkardı, omuz silkti ve kılıç kemerini kaparak ona doğru yürüdü.

"Adamlarımı şehrinizde bir gezintiye çıkarmak istiyorum. Kafeslerden pek hoşlanmayız." Kılıcı yanlarındaki alçak duvarın üzerine astı.

"En azından size söylediklerimi duyduğunuzu ve anladığınızı kabul edebilirsiniz. Eğer özür dilemeyeceksen."

"Yanlış olduğuna inanmadığım bir şey için özür dilemeyeceğim," dedi ve entarisinin tokalarını bağlarken parmaklarının hareketi bakışlarını çekti, "ama sözlerine kulak vereceğim. Eylem, özür dilerken söylediğimiz küçük yalanlardan daha iyidir, değil mi?"

Elleri yanlarına düştü ve Naime bakışlarını düğmelerden kaçırdığında onun kendisini izlediğini fark etti. Nabzı daha sert atmaya başladı. Büyücüler insanlara büyüyle beslenen bir yoğunlukla bakabilirlerdi ama bu yoğunluk farklıydı. Adamın kahve karası gözleri yüzünü taradı ama alışkın olduğu gibi vücudunu değil, ama bunun bir önemi yoktu. Bu inceleme de bir o kadar mahrem, bir o kadar müstehcen hissettirdi. Karnındaki bir girdap daha da aşağılara doğru kıvrıldı ve düşüncelerini daha korkunç görüntülerle ısıttı.

"Bizimle gelebilirsin," diye önerdi, sesindeki öfke gitmiş, ikna edici kadife sıcaklığı geri gelmişti. Naime yavaşça başını salladı, bakışları onunkine kilitlenmişti, sesi çağrısına gelmeyi reddediyordu.

"Kısa bir yolculuk bile mi?" Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın gözlerini onunkilerden ayırmamak için başını eğmek zorunda kaldı. Erkeğin ter kokusu ve başka bir şey... alacakaranlığın ılık, yayılan kokusu onu sardı.

Hayır. Bu adamla yalnız kalmak iyi bir fikir değildi.

"Yapamam," diye başardı.

"O zaman başka bir zaman," dedi, gözleri bir şekilde koyulaşmış, kahverengi siyaha dönüşmüştü. "Herhangi bir zaman."

"Hayır," dedi Naime, ama sesi gerçeği ele veriyordu. Bunu yapmak onu mahvetmeyecekse, onunla her yere seve seve giderdi.

"Edep mi?" dedi çok rahat bir şekilde, kılıcının kemerine uzandı ve onu kalçasına geçirdi. "Yoksa işlediğim ve henüz bahsetmediğin başka bir suç mu var?"

"Şüphesiz Sarkum'da bir prensesin bir askerle gezmesi de aynı derecede yakışıksız olurdu." Naime onun maharetli ellerinin kılıcını yerine oturtmasını ve bacağına göre ayarlamasını izledi.

"Ben de bir prensim," dedi. "Ama nasıl uygun görüyorsanız öyle yapın Sultanım. En başta buraya neden geldiniz?"

Bu soru onu kendine getirdi, nerede olduğunu ve çok uzun zamandır çok fazla insanın gözü önünde onunla yalnız başına durduğunu hatırlamasına neden oldu.

"Babamın yarın Konsey ile birlikte sizinle görüşmeyi kabul ettiğini bildirmek için geldim."

"Güzel." Adamlarının toplandığı arenaya doğru baktı ve Beşir'in kendi adamlarına yaptırdığı alıştırmaları izledi. "Benden tek istediğiniz buysa, adamlarımı saraydan çıkarmak için izninizi alabilir miyim?"

"Komutan Ayan sizin için bir eskort ayarlayacak," dedi Naime. Yavaşça nefes verdi, ellerini yumruk yaptı, sonra da açarak büktü.

"O zaman yarın görüşürüz, sanırım?" Adam ona bakmadı. "Evet."

Başıyla keskin bir selam verdi ve onu terk ederek arenaya doğru geri döndü. Naime derin bir nefes aldı ve zihnini boşaltmak için başını sallama ya da yüzünü ovma isteğini reddetti. Bir erkekten en son ne zaman bu kadar etkilendiğini hayal meyal hatırlayabiliyordu. Ve o zaman bile, bu şekilde değil, aklını başında tutamayacak gibi görünene kadar değil.

"Sultanım?" Samira avluyu sınırlayan kemerlerden birinde durarak seslendi. Naime de ona katıldı, dikkatinin dağılmasına minnettardı.

"Sen iyi misin?" Naime Samira'nın yüzünde üzüntü ararken sordu. "Ne istiyormuş?"

"Biz arkadaşız. Konuşmak istedi." Samira'nın atladığı yalan Naime'ye konunun samimi olduğunu söylüyordu. Naime ısrar etmedi. Samira Naime'ye doğru eğilerek, "Agassi seni izliyor," diye mırıldandı.

"Gitmeliyiz," dedi Naime. Ama yürümeye başladıklarında omzunun üzerinden baktı. Gözleri hiç çaba harcamadan onunkilerle buluştu. Ağzının bir tarafı gülümseyerek kalktı ve sorduğu bir şeye cevap vermek için adamlarından birine baktı, sonra tekrar ona döndü, dinlerken başı öne eğikti, bakışları onunkilere sabitlenmişti.

Naime gözlerini kaçırdı. Bela. Yakışıklı olduğunu bilen, onun gözlerine takıldığını bilen yakışıklı bir adam. Beladan başka bir şey değildi.

ON

Konsey toplantısının sabahında Makram, babasının yanında Konsey Salonu'na doğru ilerleyen Sultana'yı izledi. Bunun nedeni Yürümekten çok havada süzülüyor gibi görünmesi onun havaya olan yakınlığından mıydı? Bunu bir gün önce ahırda da gözlemlemişti. Kuzeni Sultan'ın karşı tarafında yürüyordu ama Makram tekrar Sultan'a odaklanmadan önce İhsan'a sadece şöyle bir baktı. Yüz ifadesi kapalıydı, bir gün önce yanından ayrıldığında yüzünde beliren öfke ve hoşnutsuzluk karışımından çok farklıydı.

Makram içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. Kadın bir kez daha soğukkanlı ve sakindi, saçları ve giysileri mükemmel bir düzen içindeydi. Kendisi ise sanki bir uçurumun kenarında durmuş, kızın kendisini itip itmeyeceğini bekliyormuş gibi hissediyordu. Artık onun ne olduğunu bildiğine şüphe yoktu. Ama bunu ona açıklamamış, hatta bundan söz bile etmemişti. Hayır, bunun yerine bir şekilde ahlaksız bir ateş ve kayıtsız bir masumiyet barındıran bakışlarla ona işkence etmişti. Kızın suçlamaları karşısında yaşadığı tartışma ve ardından gelen öfke nöbeti onun dizginlerini çözmeye yetmişti ama kızın utanmadan yaptığı değerlendirmelerden habersizmiş gibi davranmak onu neredeyse çıldırtacaktı.

Makram düşüncelerini ondan, o giyinirken bakışlarını gizlemeye çalışırken kirpiklerini indiren güzel, kara gözlerinin görüntüsünden kopardı. Gözleri... sıcak, kahverengi tonlu karmin. Tarçın gibi ya da...

Nefesinin altından küfretti. Tareck ona baktı ve Makram hiçbir açıklama yapmayarak kendini onun yerine Sultan'a bakmaya zorladı. Üçlü, Makram ve Tarık'ın beklediği oyuğun yanından geçerken Sultan bir şeyler söylemek için başını eğdi. Makram onu duyamıyordu ama ne kızı ne de yeğeni söylediklerinden memnun olmuşa benziyordu.

Tareck karşısındaki duvara yaslanmıştı, ikisi de Konsey Salonu'nun karşısındaki bir oyuğa sıkışmışlardı. Tırnaklarının altını temizlemek için kavisli bir hançer kullanıyordu ve neredeyse fark edilmeyen sesi Makram'ı çıldırtmak üzereydi. Makram ona onuncu ya da on birinci kez sertçe baktığında Tareck bakışlarını Makram'ınkilere çevirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Hâlâ öfkeli misin, Agassi Efendim?" Tarık bıçağın ucunu Makram'a doğru çevirdi.

"Seni bıçaklamak için kullanmadan önce o lanet şeyi yere bırak," dedi

Makram. "Aptalca kararlar verdin diye bana eşeklik etme. Ben Sadece çantalarınızı taşımak için buradasınız, unuttunuz mu?"

"Belki döndüğümüzde seni görevinden alırım."

"Kimse benim yerime geçmek istemez ama sen nasıl istersen öyle yap. Kışlayı saraya tercih ettiğimi biliyorsun. Ayrıca, bence mantıksız davranıyorsun."

Makram, "Çok iyi bir kâhya olmayan bir kâhyayı ortadan kaldırmak mantıksız değil," dedi. Sultan salona girdi ve Makram oyuğun duvarından uzaklaştı. İki muhafız birkaç adım ötede durmuş, arak içmenin inceliklerini tartışıyorlardı.

"Sultana'dan bahsediyorum. Sana yardım etmeye çalışıyordu." Tareck hançeri belindeki şalın içinde kınına soktu.

"Bana yardım mı edeceksin? Bize barbarlar dedi. Saldırgan olduğumu ve kendimi küçük düşürdüğümü söyledi. Saray muhafızını yenerek kendimi küçük düşürmüşüm." Makram'ın sesi bir mırıltıya dönüştü. "İnanılmaz." Kadının takdir dolu bakışları Makram'ın egosunu yatıştırmaya yetmemişti.

"Kızgınsın çünkü o güzel ve senin için kadınlardan alıştığın şekilde her şeyi yapmıyor." Tareck iç çekti. "Bu da onun zeki olduğunun bir başka kanıtı."

"Değerlendirmeniz için teşekkür ederim." Makram arkadaşına ters ters baktı. Kadınlar onun peşinden koşmazdı. Birçoğu onu yakışıklı buluyor, hatta bazıları ayılıp bayılıyordu ama hiçbiri kanındaki büyüyü telafi edecek kadar yakışıklı bulmuyordu. Onun ne olduğunu öğrendikten sonra bile bakmaya devam etmişti. Adam onun önünde öfkesini ve kontrolünü kaybedecek kadar aptalca davrandıktan sonra bile. Ona bakarken boşluğa ve yıldızlara bakıyordu.

Makram ellerini yumruk yaptı, sonra sallayarak fazla enerjiden ve çılgınca düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. Hiçbir zaman eksikliğini hissetmemişti.

Daha önce kontrol. Ta ki kadın, mantıklı bir dil darbesi ve açgözlü bakışlarla onu bundan mahrum bırakana kadar.

Tareck omuz silkti. "Bence onu dinlemelisin. Sarayı, vezirleri, bölünmeleri ve ittifakları senden daha iyi biliyor. İhtiyacın yoksa neden bir rehber olmadan böyle tehlikelere atılasın ki?"

"Çünkü o kontrolcü ve kibirli." Ve güzel, ve zeki, ve düşündüğü şeylere izin veremezdi. Sanki basit bir köylü kızıymış gibi onu kendisiyle ata binmeye davet etmişti. İstemeden de olsa onu aptal yerine koymuştu.

Tareck'in nefesi sessiz bir dışarı fırladı. "Yaralı gururun ortaya çıkıyor. Muhtemelen Tamar'da buna da izin verilmiyordur."

"Senden ne kadar nefret ettiğimi hiç söylemiş miydim?" Makram nefesinin altından konuştu.

"Sık sık. Gidelim mi?" Tareck Konsey Salonu'nu işaret etti. "Babasıyla buluşmaya geç kalırsan seni nasıl soyacağını bir düşünsene." Makram'ın yanından geçerken biri hançerini gösterince elindeki hançeri fırlattı.

Konsey Salonu'na girdiklerinde Makram da onun yanında yürüyordu. Onlar salona girmeden hemen önce büyük bir gürültü kopmuştu ama herkes onlara dönünce gürültü kesildi. Makram, aralarında Sadrazam'ın da bulunduğu yirmi adamın, kapıdan Sultan'ın oturduğu kürsüye kadar üç sıra halinde duvarlara dizilmiş sıraların etrafına dağılmış olduğunu saydı. Ayaktaki tek kişi Sadrazam'dı ama Makram ve Tarık salonun ortasına vardıklarında Sultan ayağa kalkıp babasını selamladı. Makram bunu olduğu yerde durması için bir ipucu olarak algıladı.

"Sultanım, Sadrazam, Divan'ın beyleri, Sultan Ediz Rahal Al-Nimas'ın küçük oğlu, Mirza'nın yeniçeri ve sipahi ağası ve Sarkum delegesi Şehzade Makram Attaraya Al-Nimas'ı ve Yeniçeri Yüzbaşısı Tareck Habaal'ı takdim etmekten onur duyarım."

Vezirler birbirlerine bakıp mırıldanırken Makram, Sultan'ın kendisine şehzade unvanını vermesiyle Sadrazam'ın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini görmekten keyif aldı.

Sultan onları kabul etmek için ayağa kalktığında Makram ve Tareck Sarkum'da adet olduğu üzere diz çöküp öne doğru eğildiler. Makram onun, daha bir gün önce kızının görevlerini devralmasına neden olacak kadar hasta olan birine göre oldukça dinç göründüğünü düşündü. Uzun boyluydu ve otoriteye alışkın bir adamın sık sık yaptığı gibi omuzlarını taşıyordu. Yaşı ilerlemişti.

Ama Makram'ı tanıdık, okunmaz bir yüz ifadesiyle değerlendirdi ve Makram yan gözle kızına baktı.

Ellerini kaftanının eteğine kavuşturmuş, bakışlarını Sadrazam'la arasındaki orta yere dikmiş, sessiz ve asil bir şekilde duruyordu. İhsan da onunla aynı sırada ama Makram'a daha yakın oturuyordu. Tüm bu olanlardan sıkılmış ve ilgisiz görünüyordu.

"Alçakgönüllülüğünüzü takdir ediyorum," dedi Sultan, otururken eliyle işaret ederek, "ama diz çökmek gereksiz."

"Nasıl isterseniz Sultanim." Makram topuklarının üzerine ayağa kalktı ve Tarık da aynısını yaptı. "Umarım sağlığınızla ilgili duyduğum rahatsız edici söylentiler abartılıdır."

"Muhtemelen," dedi Sultan ve biraz gülümsedi, gözlerinde parlak bir mizah vardı. Kızıyla aynı gözler. "Uzun bir yoldan geldiniz beyler. Bir saldırıya dayandığınızı ve kışın geçide ve Engeli'ye göğüs gerdiğinizi öğrendim. Adanmışlığınız beni etkiliyor."

"Mirza, ittifak önerinizden çok etkilendi Sultan Efendim." Hızının nedeni olarak acele etmesini rica eden ikinci mektuptan bahsetmeyi daha iyi düşündü. Vezirler, sanki yirmi değil de tek bir zihinle düşünüyorlarmış gibi, neredeyse tek bir kişi gibi yer değiştirdiler, gerginlik odayı daralttı. Sessizliğin içinde sıralar gıcırdadı. Bir düşmanın yaklaştığını hissetmiş gibi bir farkındalık cızırdadı ama bu sadece basit bir korku ve etrafında yükselen saldırganlıktı. En azından Al-Nimas'ta kılıcına izin vardı. Şimdi onsuz kendini savunmasız hissediyordu.

"Cumhuriyet sınırlarında dolaşırken kim ittifakla ilgilenmez ki?" dedi Sultan, mizahtan eser yoktu. Makram dişlerini sıktı.

"Sultanım," dedi Sultan hızlı ama sakin bir sesle, boynundaki ince kaslardan biri gerilmişti. "Belki de tartışmayı kolaylaştırmak için şartlarımızı sunmalıyız."

"Yüksek Konsey bu müzakereyi kabul etmediği gibi ittifak şartlarını da kabul etmedi," dedi Baş Vezir. Arkasındaki üç Vezir bilgece onaylarcasına başlarını salladı ve odaya yayılan gerginlik bir kademe daha arttı.

Sultan başını kaldırdı, bakışları önce Sadrazam'ın sonra da babasının yüzünde parladı. "Ben mi konuşayım Sultanım, yoksa siz mi istersiniz?"

Elini kaldırdı ve parmaklarını ona doğru salladı; o da diğerlerine hitap etmek için döndü.

"Konsey, Sultan'ın hiçbir şey için onların onayına ihtiyaç duymadığını hatırlatacaktır." Onların öfkeli konuşmaları dağılana kadar bekledi. "Yüksek Konsey'e birçok kez şartları gözden geçirme fırsatı sunuldu ve reddedildi. Babamın valilerinin muğlak konularla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduklarını varsayabilirdim, bu yüzden onları açık hale getirdim."

Makram'la yüzleşti. Bir gün önceki hararetli etkileşimlerinden kalan herhangi bir duygu varsa bile, sakin yüzünde hiçbir şey görünmüyordu. Onun baktığını hayal etmemişti, değil mi? Merak, sıcaklık? Yoksa onu manipüle mi ediyordu? Kesinlikle manipüle etmiyordu. Yapması gereken tek şey büyüsünü ortaya çıkarmakla tehdit etmekti ki bunu yapmaya hiç de niyetli görünmüyordu. Göğsündeki gerginliğin bir kısmı çözüldü ve bir nefes aldı.

"Agassi, Sultan Cumhuriyet'in sınırlarınızdaki baskısının farkında ve eğer Sarkum'u alırlarsa Tamar'ın da onu takip edeceğini biliyor. Gördüğünüz gibi," dedi bir parça kuru mizahla, "Narfour bir büyü yeri olarak kadim mirasını koruyor. Ancak Yıkım Savaşı'ndan bu yana süren barış, askeri güç eksikliğini besledi."

Sanki en değerli sırları ifşa etmiş gibi birkaç yönden aynı anda yüksek sesli protestolar yükseldi. Makram neredeyse gülecekti.

"Sadrazam," dedi Sultan, "Konseyin endişeleri olduğunu anlıyorum ve bunlar ele alınacak, ancak önce Sultan'ın şartlarını tartışmama izin konusunda ısrar etmeliyim."

"Tartışma boyunca kaç zayıflığımızı ifşa etmeyi planlıyorsunuz Prenses Sultanım?" diye sordu Sadrazam hafifçe, bakışları Konsey'in üzerinde gezinerek ve birkaç gergin kıkırdamaya yol açarak.

"Behram," dedi Sultan, Sadrazam'ı uyarmak için yumruğunu bacağına vurarak.

Sultan, "Bizim askeri eksikliğimiz bir sır değil, Sadrazam, tıpkı Sarkum'un büyücü eksikliğinin olmadığı gibi. Sınırları, mirası ve yüzyıllara dayanan tarihi paylaşıp bu kadar büyük eksikliklerin diğer tarafça bilinmediğine inanamayız." Bakışları Makram'ın göğsüne yakın bir yere odaklanmıştı, o konuşurken yüzü bomboştu. Çark buna nasıl dayanmıştı? Adamın onu sınama şekline? Sadrazamı çok az tanıyordu ve onun adına onu boğmak istiyordu. Ama bu onun savaşıydı ve silahları da edep ve kontroldü. Bir gün önce çok güzel söylediği gibi.

"Sarkum'da eksiklik çok iyi biliniyor," dedi Makram, "ve sizi istila etmememizin tek nedeni büyü üstünlüğünüz."

Sultan'ın gözleri büyüdü, oda patlamadan hemen önce yüz ifadesinde uyarıcı bir kınama ifadesi belirdi. Vezirler bağırarak ayağa fırlarken Tarık onun yanında tısladı ve dilini uyarıcı bir şekilde şaklattı. Çarklar ve teller, kendini tutmaya çalıştığında bile her şeyi mahvetti.

Tareck, Makram ile odanın geri kalanı arasına girerken, "Bu kötü planlanmıştı," dedi. Sultan başını kuzenine doğru çevirdi. Şehitçe bir iç geçirdi ve ayağa kalktı.

"Bu akıl almaz bir şey," dedi Sadrazam, diğerlerinin telaşlı seslerini bastıracak kadar yüksek bir sesle. Makram neredeyse ona dönecekti ama buz ayaklarının dibinden zemine ve duvarlara doğru ilerlerken İhsan'dan gözlerini Banklar ve Makram'ın çizmeleri buz tutmuştu ve Tareck bir ayağını kaldırmaya çalışıp yere yapıştığını görünce küfretti.

Oda öfkeli konuşmalardan şok olmuş bir öfkeye dönüşürken İhsan başını eğdi. Soluk mavi ışık gözlerine doldu, onları büyüsünün akışıyla gölgeledi ve tavandan buz fırlarken açıkta kalan derisinin üzerinde mavi, buzlu girdaplar parladı. Sesler kesildi.

"Oturun," dedi Sultana, büyülü komutu odada yankılandı ve odayı kaplayan buz kristallerinin kısmını yerinden oynattı.

Adamlar yavaşça itaat etti ve İhsan'ın buzu geriledi, ancak damlayan suyun sesi gergin sessizliği noktaladı. "Bu odayı kontrol etmenizi bekliyorum Sadrazam. Ne de olsa bu sizin göreviniz," dedi küçümseyerek.

"Onları kontrol etmek mi? Barbarları saraya getirip bizi işgalci bir orduyla tehdit ederken mi?" dedi Sadrazam, oturduğu yerden İhsan'a bir bakış fırlattı ve bu bakışa gergin, dişlek bir sırıtışla karşılık verdi.

"Ben onları tehdit etmedim." Sultan kötü niyetli bakışlarını Makram'a çevirdi. Dişlerini sıktı. Tarık onun yanına çekildi, böylece kadının hoşnutsuzluğunun tüm şiddetine zorunda kaldı. Çenesini kapalı tutmak daha iyiydi. Büyüsünün yardımı olmadan bile nifaktan başka bir şey ekemiyor gibiydi. "Ve Agassi'nin de niyetinin bu olmadığına eminim."

"Hayır mı? Bu adam ortaya çıktığı andan itibaren şiddete ve saygısızlığa meyilli olmaktan başka bir şey göstermedi. Gerçekten onunla müzakere etmek mi istiyorsunuz? Tamar'a kan dökmeyi, şiddeti ve ölüm büyücülerini geri getirmeyi mi?"

"Evet," diye tısladı Sultan ve babasına döndü. Makram geldiğinden beri Sultan'a bir daha bakmamıştı, dikkati kızı ve odanın değişen enerjisiyle dağılmıştı. Makram içeri girdiğinde bekleneceği gibi, Çark'ın altmışıncı ya da daha fazla turunda bir adam olarak görünmüştü,

kızı gibi otorite sahibiydi. Şimdi kafası karışmış gibiydi, sanki bulunduğu yere nasıl geldiğinden emin değildi.

"Sultanım." Makram'ın tuhaf bulduğu bir şekilde tekrar eğildi ama Sultan'ın dikkatini ona vermesini sağladı. "Devam edebilir miyim?" Kaşları çatılmış bir halde ona baktı ve kararından emin değilmiş gibi görünse de başını salladı.

"Sultanım," dedi Sadrazam, ses tonunu yeniden düzeltmiş olarak. "Şartlar hazırlanırken Konsey'e danışılmadı ve kötü düşünülmüş bir ittifakı kabul etmeleri beklenemez."

Makram alay etme, konuşma ya da odayı terk etme isteğine direndi. Bu onun için zaman kaybıydı ve Kinus'un öfkesini boş yere riske atmıştı. Bu adamlar mantık dinlemeyecekti. Muhtemelen en başta Çarkı kırmaya karar veren adamların soyundan geliyorlardı. Dışarı çıkarken büyüsünü sarayın üzerine saldığı kısa bir fantezinin tadını çıkardı.

"Bu kötü düşünülmüş planı açıklamama izin verin, Sadrazam." Babasının ayaklarının dibinde durmak adım attı ve sanki onu korumak istermiş gibi odaya baktı.

"Elbette," diye cevap verdi, ağzında bir gülümseme belirdi. "Agassi,

niyetimiz Sarkum ve Tamar'ı ticaret yoluyla birleştirmek.

büyülü askeri güç." Gözleri Makram'ın yüzü yerine göğsüne sabitlendi. "Bu takasa, Cumhuriyet hakkında sahip olduğunuz her türlü bilginin, yeteneklerinin ve zayıflıklarının, en son hareketlerinin Tamar ile paylaşılmasını da dahil ediyorum. Karşılığında, Üniversitemiz ve Al-Nimas'taki Akademi'nin kütüphanelerini ve varlıklarını birleştirerek, Sundering Savaşı'ndan sonra ikimizin de kaybettiği bilgiyi yeniden kazanmasını istiyorum."

Askerlik ve Cumhuriyet hakkında bilgi sahibi olmayı bekliyordu ama gerisi sürprizdi. Sadrazam konuşmadan önce bir yanıt vermeyi düşünemeyeceği kadar sürpriz.

"Rezalet. Gerçekten üniversiteye giriş izni vermek istiyor olamazsınız. Altıncı Hane Sarkum'da canlı ve iyi durumda ve onlara sahip olmadıkları bilgileri vermek sadece büyülerinin tehdidini artıracaktır. Sarkum'un ordusuna ve ölüm büyücülerine Tamar'da serbestçe dolaşma imkânı mı vermek istiyorsunuz?" Konuşurken başını salladı.

Makram yüz ifadesini düzeltti. Bunlar hayatı boyunca tekrar tekrar duymadığı korkular değildi. Evet, Sarkum'da yıkım büyücüleri vardı. Hayattaydılar ama iyi değillerdi. Batıl inançlar hâlâ sarmıştı, kendilerine nezaketle mi yoksa saygıyla mı davranılacağını asla bilemezlerdi.

Şüphe. Kendi kardeşi bile zaman zaman ağzından kaçırıyor ve Makram'ın gücünden duyduğu rahatsızlığı açığa vuruyordu. Büyücü yetiştirmek için bir akademileri vardı ama yetenekli eğitmenlerden büyük ölçüde yoksundu. Altıncı Hane hakkında o kadar çok bilgi kaybolmuştu ki Makram kendi büyüsünü öğrenmek için yay ve kılıç eğitimi kadar çok zaman harcamıştı.

Sırf Sultan ittifak istiyor diye Tamarda işlerin neden farklı olabileceğini düşünmüştü, anlayamıyordu. Aptalın tekiydi.

"Ben öyle bir şey söylemedim Sadrazam ve abartılı varsayımlarınız sadece panikçi eğilimlerinizi ortaya koymaya yarıyor." Parmaklarının bir hareketiyle onu başından savdı. "Sizden daha mantıklı olmanızı beklerdim. Ya da en azından babam bunu yapabileceğinizi belirtti."

Sabırsızlıkla, "Ben Tamar halkının çıkarları için konuşuyorum," diye cevap verdi.

"Hayır, öyle. Onları yok olmaktan koruyacak bir ittifaktan bahsediyorum. *Siz* korkudan konuşuyorsunuz. Beşinci Hanedan'dan bir Sival'den beklemeyeceğim bir şey," dedi kuru bir alaycılıkla. Sadrazam gözlerini kısarak ve dudaklarını birbirine bastırarak karşılık verdi. "Çarkın dört değil altı koldan oluştuğunu hatırlatırım. Hayatta en büyük çabamız denge aramaktır. Bozuk bir Çark dengelenemez."

Bakışlarını diğer vezirlerin üzerinde gezdirdi. "Ailem, sizin şu anda kölesi olduğunuz aynı korku , denge şansımızı yok etti.
Masum büyücüler avlandı, işkence gördü, öldürüldü." Aynı soğuk bakışı odanın diğer tarafına da yaydı. Makram onun kendisine bakmasını diledi, böylece gerçeği onun gözlerinde değerlendirebilecekti. inanıyor muydu, yoksa bu politik bir oyun muydu?

Hayır, bunun bir oyun olduğuna inanamıyordu. O hava büyüsü kalkanının altında çok açık sözlü, çok tutkuluydu.

"Masum mu? Doğaları onları katil yapar Sultanım. Romantizm yapıyorsunuz," diyerek onu kovdu Sadrazam ama Makram odadaki diğer yüzlerin onu izlediğini ve düşündüğünü görebiliyordu. Belki de mantıklı düşünebilecek daha soğukkanlı insanlar vardı. Onları ikna etmesine nasıl yardım edebilirdi? O bir muhalefet dağına doğru sözlü olarak savaşırken, sessizlik içinde durarak hiçbir işe yaramıyordu.

"Katil olma ihtimalleri diğer büyücülerden daha fazla değil." Birkaç küçümseyici kahkaha duyuldu ama o bunları duymazdan geldi. Makram nefesini tuttu,

Tek bir kelimeyi bile kaçıracağından korkuyordu ve bakışlarını ondan alamıyordu, bekliyordu. "Kalbinizin durması ya da vücudunuzun aşınması kadar kolay bir şekilde yakılabilir, boğulabilir, toprağın altına gömülebilir ve ciğerlerinizdeki hava çekilebilir. Ve açıkçası, bu seçenekler arasında kalbimin durmasını tercih edebilirim."

Birisi kahkahasını bastırmak için boğazını temizledi ve Sadrazam'ın ifadesi daha da sertleşti.

"Onlara her zaman ölüm büyücüleri denmezdi." Bakışları sonunda Makram'ınkilerle buluştu ve bunu söylerken ağzı zar zor da olsa kıvrıldı. İkiz zevk ve şaşkınlık okları Makram'ı kıstırdı. Onu dinlemişti. Makram onu bir gülümsemeyle bile onaylayamadan bakışlarını Makram'dan ayırdı.

"Yıkım, Çark'ın ve yaşamın gerekli bir parçasıdır." Sözleri havayı ve Vezirlerin sessiz konuşmalarını bilenmiş bir bıçak gibi kesip geçti ve ardında bir sessizlik bıraktı. "Her şey ölür. Her şey çürür.
Duvarlar moloza, kemikler toza, deneyimler anılara dönüşür. Bunlar yeni yaşamı besler ve sürdürür. Bu, Çarkın başından sonuna, şafaktan alacakaranlığa, yaşamdan ölüme dönüşüdür. Altı Hane olmadan o kadar güçlü değiliz ve bu da büyünün dünyanın geri kalanından yavaş yavaş çekilmesinde açıkça görülüyor. Tamar her zaman büyünün kalbi olduğu için bunu hissetmiyoruz ama hissedeceğiz. Büyü bize gelecek."

Durakladı, ifadesi gerginleşti, odayı incelerken elleri entari avuçlarının içinde kıvrıldı. "Denge bize gelecek, o kadar rahat oturduğunuz huzuru paramparça edecek, kıskançlıkla koruduğunuz refahı çürütecek, sevdiğiniz hayatı yok edecek. Ve bunu getirenler yıkım büyücüleri değil, Cumhuriyet olacak."

Neredeyse transa geçmiş gibi görünen babasına baktı, ancak yüzündeki şaşkınlığın bir kısmı gitmiş, yerini coşku ve gurur almıştı.

Makram nefesini bıraktı, diğerleri gibi sessiz ve şaşkın bir şekilde duruyordu. İçini hayranlık kapladı, lonca seyircisini idare edişinin ters gitmesinden sonra onu saran hayranlığın aynısı. Bu adamlar onun nasıl bir hediye olduğunu, ne kadar inanılmaz bir kraliçe olacağını nasıl göremiyorlardı? Bazıları bunu fark etmeye başlamış gibi görünüyordu, şaşkın şaşkın bakıyorlardı, aralarında bakışmalar, birkaç baş sallama vardı. Diğerleri ise o konuşurken öfkeli ya da aşağılayıcı ifadeler takınıyordu.

"Dengeden söz ediyorsunuz ama Altıncı Evi dengeleyecek bir Üçüncü Ev yok.
Yıkımın karşısında büyücüler olmadığı gerçeğini görmezden geliyorsunuz.

yaratılış büyüsü dünyada kaldı." Sadrazam asasını noktalama işaretleriyle yere .

Yüzünde parlayan coşku, soğukkanlılık kalkanının ardında kayboldu.

"Çünkü Çark bozuldu. Sadece Sarkum'la aynı hizaya gelmek değil, Çarkı dengelemek niyetindeyim. Eğer Altıncı Haneyi Tamar'a geri getirirsek, atalarımın yaptığı yanlışı düzeltirsek, Üçüncü Hanenin yeniden doğuşunu göreceğimize inanıyorum," dedi. Makram'ın teninde bir ürperti belirdi ve Sultana'yı dikkatle izleyen Tareck'e baktı. "Çark niyete yanıt verir. Eyleme."

"Böyle söylüyorsun ama Altıncı Haneden bir büyücüyle hiç karşılaşmadın. Ölümün gözlerinin içine ilk kez bakmak zorunda kaldığınızda ve onun saldırısını durdurmak için hiçbir aracınız olmadığını bildiğinizde ne yapacaksınız Sultanım?" dedi Sadrazam. Ama Divan'ını kaybediyordu, ruh hali değişmişti. Makram onların, sesinin sakin ve yatıştırıcı tonuna, inancının kontrollü vahşetine kapıldıklarını hissedebiliyordu.

"Onları evlerinde karşılayacağım." Ciddi bakışları Makram'ınkilere dokundu. "Tamar tıpkı bizim olduğu gibi onların da doğuştan hakkıdır ve Yıkım'dan bu yana Tamar'ı nesiller boyu güvende tutan yasalarla yönetileceklerdir."

Burada, hepsinin önünde çözülemezdi ama boğazı düğümlendi, nefesi kesildi ve sözlerini, kabulünü, içinde bir ömür boyu reddedilme ve önyargı ile iltihaplanmış her gölgeli yerde ışıklarını parlatana kadar tekrarlama şansı istedi.

Makram'açıklamasının gerçekliğinin tadını çıkarmasına ya da ilgisinin tadını çıkarmasına izin verilmedi, çünkü Tareck sırtına vurdu ve Makram ona yan gözle baktığında keskin bir onay işareti yaptı. Arkadaşının yüzünde onay ifadesi vardı. Kinus için hiç göstermediği bir onay.

Makram başka bir şey yapamadan Sadrazam yüksek sesle iç çekti. "Tamar'a denge ve güç getirme arzunuz yüce ve takdire şayan bir hedef Sultanım, sanırım annenizle paylaştığınız bir hedef." Bu sözler odanın üzerinde yarattığı büyünün üzerine bir ateş bombası gibi düşmüştü. Sultanın sırtı sertleşti, babasının yüzü gerildi ve İhsan Sultan'ı gözlemlemek için koltuğunda döndü.

Sadrazam devam etti. "Babanızın halefi olarak seçeceği kişinin de bu hedefleri paylaşmasını umabiliriz. Şimdilik bir çıkmazda olduğumuz görülüyor. Siz evli değilsiniz ve Konsey'i geçersiz kılacak yetkiye sahip değilsiniz. Ve ben inanmıyorum ki" - Sultan'ın yüzüne bakacak şekilde döndü

-"Sevgili dostumun Konsey'in görüş birliğini bu kadar kolay göz ardı etmesi."

Sultan'ın yüz ifadesi buruştu ve Sadrazam'dan kızına baktı.

Makram kaşlarını çattı. Ruh hali çok değişkendi.

"Bu konuda Sultan'ın yetkisine sahibim," dedi Sultan. "Divan kabul etse de etmese de. Sultanım, lütfen Sadrazam'a Sarkum'la ittifakın sizin isteğiniz olduğuna dair güvence verin." Yaklaştı, parmaklarını babasının eline dokundurdu, böylece babasının bakışları onunkilere yöneldi.

"Sarkum?" dedi, yüz ifadesi sıkıntılı bir hal almıştı.

Makram ellerini yumruk yaptı. İşaretleri nasıl gözden kaçırmıştı? Adama odaklandığında büyüsüne karşı oluşan hafif titremeyi, ağzının üstünü kaplayan çürüme ve değişim tadını nasıl hissetmemişti?

Sultan'ın aklı başından .

Konsey'i kendi taraflarına çekmek için daha fazla zamana ihtiyaçları vardı. Makram bir adım öne çıktı.

"Altıncı Hanedan büyücülerinden sanki kontrolsüz bir güce sahiplermiş gibi bahsediyorsunuz Sadrazam, kusura bakmayın ama yanlış bilgilendirilmişsiniz," dedi dağıtmak için hızlıca. Belki de onu babasını sakinleştirecek kadar oyalayabilirdi. Sultan ona döndü, bakışları onunkilere kayıyordu, kınamak için değil, ama amacını değerlendirmeye çalıştığını düşündü.

Makram, niyetini anlayabilmesi için bir sonraki cümleyi dikkatle söyledi. "Sarkum'da herhangi bir Haneden çok az büyücü kaldı ve olanlar da nadiren bir Deval'ın gücünden fazlasına sahip olarak doğarlar." Gerçeği biraz çarpıttı, çünkü şimdi kendini tamamen açığa vurmanın zamanı değildi. Altıncı Haneyi savunarak zaten kendini riske atmıştı. "Büyülerini güçlendirmek için aynı büyü veya enerji ihtiyacı tarafından yönetilirler."

"Sarkum'un gücü yok etme büyülerinde değil" -ona baktı ve o da başını eğerek onayladı- "ama ordularında yatıyor."

Makram ipi tekrar eline aldı, bakışları üzerine çekmek için bir adım öne çıktı ve sesine adamlarına komuta ederken kullandığı tınıyı verdi. "Sipahi ve yeniçerilerimiz çocukluklarından itibaren meslekleri için eğitilirler." Bakışlarını odada gezdirerek tartışmaya en yatkın görünen adamları aradı. "Hayatlarını Odokan sınır bölgelerinde görev yaparak geçirirler ve dişlerini çorak arazilere, kuzey ve güney ticaret yollarına musallat olan haydutlar ve eşkıyalar üzerinde gösterirler."

Tabii ki ilk cevap veren Sadrazam oldu. "Bunlar akıncıların ve savunmacıların taktiklerini gerektirir Agassi, Cumhuriyet'in harekete geçmesi halinde ona karşı koymak için gerekli olan disiplin ve geniş çaplı stratejiyi değil." Onun sözleri Sultan'ın kapısının üzerindeki duvar resmini akla getirdi. Makram'ın aklına yarı şekillenmiş bir fikir geldi.

"Bir taktisyen ilkinin stratejisinin ikincisinden daha zor olduğunu iddia edebilir, Sadrazam." Makram gülümsedi. "Belki siz ve ben, sarayın ve Sultan'ın ilk Ediz Rahal'ın eline geçtiği Narfour Savaşı'nı tartışacak zaman buluruz." Bu söz üzerine bir hareketlenme ve kızgınlık dalgası oluştu ve dikkatler ona çevrildi.

Sadrazam güldü. "İki gün boyunca düştü ve geri alındı."

"Ama düştü, Sadrazam." Makram öne doğru ve hepsi dönüp onu takip ederek dinlemeye başladı. "İki gün Tamar'ın hükümdarının ölümüne ve yirmi yıllık kargaşaya mal oldu." Sultanın birkaç adım ötesinde durdu. "Ve bunu yapanlar barbarlardı." Kadının bakışlarını yakaladı ve ağzının kenarı seğirdi. "Evlerinden sürülmüş, dillerini paylaşmadıkları Odokanlarla zayıf bir ittifak içinde olan ve aralarında neredeyse hiç büyü olmayan insanlar. Sarkum'un ordusu dediğiniz akıncıların eline düştüler."

Sadrazam cevap vermek için ağzını açtığında, önce Sultan konuştu. "Sadece Chara'a Çemberi'nden geriye kalanların çabaları ve büyülü güçleri sayesinde geri alınabildi. İki yüzyıl boyunca çatışmalarla bilenmiş ve Tamar'ın büyücülerinin gücüyle artırılmış bu gücün kapasitesini bir düşünün."

Vezirler birbirlerine dönerek odayı çınlattılar. Bir adam Makram'ı, bir diğeri Sadrazamı işaret etti. Diğer ikisi, sanki bilge görüşleri başlarının üzerindeki tavanı tutan sütunlarmış gibi birbirlerine başlarını salladılar. Sultan, hâlâ önünde durmasına rağmen elini babasınınkinden çekmiş ve ikisini kaftanının önünde birleştirmişti. Başını Makram'a doğru eğdi, ağzının kenarında kıpırdayan gülümseme şimdi gözlerini ısıtıyordu. Bu küçük onay, onu bu kadar neşelendirmemeliydi.

"Asker toplamaya alışkın bir adam gibi konuşuyorsun Agassi. Ve bazı vezirlerimin bu yeteneğinizin kurbanı olduğunu görebiliyorum," dedi Sadrazam. Bu söz üzerine birkaç kişi yüzünü buruşturdu ve Makram köşeye sıkıştırıldığını anladı. "Bunu görmek yeterince kolay, sadece bir

Tamar'ın güçlü bir yer olduğunu. Ama elimizde sadece sipahi ve yeniçerilerinizin yetenekli olduğuna dair önyargılı sözleriniz var."

"Büyü gücünden yoksun Sarkum'un iki yüzyıl boyunca doğudan gelen istilaya karşı durmuş olması yeterli bir kanıt değil mi?" Makram cevap verdi.

"Belki de dün Ağası ve adamlarının Kumandan Ayan'ın adamlarıyla dövüşünü izleyen vezirler onların tanıklık edebilirler," diye önerdi Sultan ve Makram onun gülümserken duyduğu hafif rahatsızlığı hayal edip etmediğini merak . Bunun üzerine odanın Kadir'in karşı tarafında, Makram'ın sağında oturan bir vezir ayağa kalktı.

"Yapabilirim-"

"Eşber Paşa," diye emretti Sadrazam. Eşber Paşa itaat etti. "Birbirinden farklı aşiretlere karşı bir sınırı korumak, bir Cumhuriyeti uzak tutmak değildir. Bir idman maçı da savaş değildir Sultanım. Daha iyi bilgi olmadan böyle bir ittifakı düşünemeyiz bile. Sipahi ve yeniçerilerin sayıları, mevcut düzenleri, ikmal hatları, yetenekleri, komuta yapıları. Mürekkep kurur kurumaz üzerimize yürümeyeceklerini nereden bilebiliriz?"

Makram adama karşı sabırsızlığı daha fazla bastıramadı ve sözleri çok sert çıktı. "Yürümek için Tamar'ın iznini beklemiyoruz, Sadrazam. Daha birkaç dakika önce söylediğim gibi, ordumuz sizin gücünüz karşısında geride kaldı ve bu durum bir ittifakla değişmeyecek. Size istediğiniz her türlü bilgiyi verebilirim, ancak bu tür ayrıntıları sadece bir müttefikime açıklarım."

Makram onu dikkatle izlemeye devam eden Sultana baktı.
Daha önce gözlerinde gördüğü coşkunun bir kısmı oradaydı, küçük, yakıcı bir kıvılcım onun içinde de bir tane ateşledi. Bu ona kendini şiddetli ve yenilmez hissettirdi.

"Yetkinliğimize gelince, eğer bunu size kanıtlayabilirsem, Konsey Al-Nimas'a şartlar göndermeyi kabul edecek mi?"

Sultan kıpırdandı, onu durdurmak için elini kaldırmaya başladı ama ikisini tekrar birbirine kenetledi. Bir kayıtsızlık maskesi düşüncelerini gizledi. Ona kendini kanıtlayacak, bir ittifak kuracak ve belki de hepsine Tamar'ın gözünde bir barbar olmanın o kadar da gereksiz bir şey olmadığını gösterecekti.

"Kendini hangi yolla kanıtlamak niyetindesin?" sordu Sadrazam, kelimeleri bir tuzak telinden şüphelenen birinin yüksek otlara basması gibi araştırıyordu.

"Ben sarayı almaya gidiyorum," dedi Makram. Sultan'a baktı, sözlerinin onu üzeceğinden korkuyordu. Sultan oturmuş, ellerini kavuşturmuş, kızına bakıyordu. Ve Makram, daha güçlü olduğu için sadece kendisinin algılayabildiği kısa bir büyü girdabı hissetti. Sultan babasına kalkan oluyor, onu tıpkı kendisi gibi bir arada tutuyordu.

"Al-" Sadrazam kısa, keskin bir kahkaha attı, sonra mizahını odadakilere doğru çevirdi, onlar da aynı şekilde karşılık verdi. Sultan artık ona bakmıyordu bile, birbirine dolanmış parmakları o kadar sıkı kenetlenmişti ki eklemleri kansız kalmıştı.

"Yedi adamın var Agassi," dedi Sadrazam, sanki Makram'ın hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Ve siz bir yerlerde..." Makram tekrar Tareck'e baktı.

Tareck eliyle çenesini ovuşturdu, gözleri kısıldı, duruşu sertleşti ama Makram'ın dile getirilmeyen sorusuna cevap verdi. "Altı puan."

"Altı puanlık saray muhafızı." Sadece bazı vezirlerin, doğru bir sayı olduğunu varsaydığı bu rakam karşısında şaşkınlıkla hareket etmeleri nedeniyle durakladı. "İnsan savaşmaya alıştığında bu tür şeylere dikkat ediyor." Gülümsedi. "Yüz yirmi saray muhafızına karşı yedi adam. "Ediz Rahal'ın kuvvetleri Narfour Savaşı'nda sayıca bire yirmi üstündü. Yani"-Makram bir omzunu silkti ve sırıttı-"Ona karşı küçük bir avantajım var."

Vezirlerden biri Makram'ın sağında kıkırdadı. Biri müstehcen kibirle ilgili şeyler söyledi, ama sesi odayı aşacak kadar yüksekti. Sadrazam düşünceli görünüyordu. Sultan'ın dudakları birbirine yapışmış, gözleri Makram'a bakarak susması için sessiz bir ricada bulunuyordu.

"Agassi," diye homurdandı Tareck onaylamayarak.

"Bu fikir seni bu kadar rahatsız ediyorsa, bunu yapacağımdan korkuyor olmalısın." Makram, Sadrazam'ın gözlerine bakarak sırıtmaya devam etti. Adamı kışkırtmak iyi hissettiriyordu ve Makram'ın çabalarını yakıcı bir öfke ifadesiyle ödüllendirdi. Sultan kıkırdadı ve İhsan bile yüzünü aydınlatan ilgiyle doğruldu. Vezirler neredeyse hep birlikte Sultan'dan Sadrazam'a, oradan da Makrama baktılar. Sadrazamın en yakınında oturan adam kaşlarını kaldırarak Sultan'dan Sadrazam'a baktı.

Sadrazam yüz ifadesini düzeltti ve bir kez daha odayı yönetmek için teklifte bulundu. "Bu sarayı yedi adamla ele geçirmenin bize askerliğinizi kanıtlayacağını mı sanıyorsunuz? Bu çok saçma."

Makram, "Narfur Savaşı'nda Sultan Üçüncü Ömer Sabri, vezirleriyle birlikte gizlendikleri Divan Salonu'nda öldürüldü," dedi. "Eğer bu zaferi küçültülmüş boyutlarda yeniden yaratabilirsem, Konsey benimle El-Nimas'a gelmeyi kabul eder mi?"

Tarık bir küfür savurdu. Makram Sultana baktı ve onun sabit, kötücül bakışlarının sıcaklığı altında zaferinin bir kısmı buruştu. Neden memnun olmamıştı ki? Eğer başarılı olursa ona hayır diyemezlerdi.

"Agassi," diye başladı Tareck ama Makram elini kaldırdı. Tareck burnundan güçlükle nefes verdi, ellerini kalçalarına koydu ve başını geriye atıp tavana bakmadan önce kısa bir süre öne eğildi.

"Bir çocuğun asker oyununa dayanan bir ittifakı kabul etmeyeceğim," dedi Sadrazam, küçümseyici bir mizah tonuyla.

"Divan'daki tek adam siz değilsiniz Kadir Paşa," dedi yanında oturan adam ve ayağa kalkarak Sadrazam'ın asitli bir küçümseme bakışını kazandı. "Sarkum'un askeri yeteneklerinin kanıtlanmasını istediniz ve Agassi yanıt verdi." Odaya şöyle bir göz gezdirdi ve ekledi, "Ben kendi adıma bunun ilgi çekici olduğunu ve yeni terfi eden Komutanımız Ayan ve adamları için çok etkili bir eğitim çalışması olacağını düşünüyorum. Yedi kişilik bir kuvvet sarayı alabiliyorsa, tüm ordularının neler yapabileceğini bir düşünün. Ne de olsa Sultan haklı. Cumhuriyet tehdit ediyor. Sarkum askerlerini iş başında görmek, ittifak konusundaki kararımızı, ittifak değilse bile düşmanımızın yeterliliğini daha iyi anlamamızı sağlayacaktır."

Vezirler başlarını sallayarak ve heyecanlı konuşmalar yaparak karşılık verdiler, hatta bazıları neşeli görünüyordu. Makram onların heyecanını endişe verici buldu. Ne de olsa bu bir savaş oyunuydu. Sultanı ciddiye almamalarına şaşmamalı, savaşı ciddiye almıyorlardı.

Yavuz Paşa ellerini arkasında kavuşturdu ve başını Sadrazam'a doğru eğdi.

"Yavuz Paşa," dedi Kadir, sanki Yavuz büyük bir şaka yapmaya kalkışmış gibi.

"Bu yarışmayı ne zaman yapalım?" Yavuz Paşa, diğerlerinin kendisine karşı konuşmasına alışık olmadığı anlaşılan Sadrazam'dan bir kara bakış daha kazandı.

"Üç gün sonra mı?" Makram, Sadrazamın sözünü kesmesini önlemek için aklına gelen ilk rakamı söyledi. "Adamlarım ve ben sarayı Komutan Ayan ve muhafız birliğinden almaya çalışacağız. Eğer adamlarımın yarısıyla Divan Salonu'na ulaşmayı başarırsak, bu bir zaferdir.

Yüksek Konsey, Sultan'ın ittifak şartlarını gözden geçirecek ve benimle birlikte Sarkum'a gönderecek." Makram Sultan'a doğru eğildi. "Bu sizin için kabul edilebilir mi Sultanim?"

Sultan uzun bir süre ona baktı, dikkati dağılmıştı, bir elini diğer elinin sırtında kırık bir ritimle ovuşturuyordu. Başını sallamaya başladı, sonra kaşlarını çattı.

"Sultan Efendim," dedi Makram, koridorda ilerleyip onu , "adamlarımın değerini kanıtlamama izin verin, böylece bir ittifakın gerekli ve değerli olduğundan emin olursunuz."

Sultan tekrar başını salladı, gözleri aniden mizahla parladı. "Sıcak kan," dedi. "Güzel, güzel. Buralarda onlardan yeterince yok, en azından senin türünden." Sultan cevap olarak sert bir iç çekti ve bakışlarını ikisinden de ayırdı.

"Salonu alamadığınız zaman ne olacağını konuşmadık," diye araya girdi Sadrazam. "İttifak şartlarından feragat etmek adil görünüyor." Makram doğrulurken sıkıntıyla gülümsedi. Şüphe Makram'ın eminliğini suya düşen bir taş gibi delip geçti. Kaşlarını suçlarcasına kaldıran Sultana yan gözle baktı.

"Sadrazam," diye uyardı Yavuz Paşa.

"Savaşta olduğu gibi kazanmak ya da kaybetmek için riskler eşit olmalıdır. Ve eğer Agassi bu görevi tamamlayamazsa, o zaman Cumhuriyet'e ve sayıca hepimizden fazla olduğunu kabul ettiği güçlere karşı kazanma yeteneğinden şüphe duymalıyım, bu nedenle bir ittifak entelektüel bir egzersizden başka bir şey yapmaz. Riskler bunlar. Eğer başarılı olursanız, şartları gözden geçirip Sarkum'a göndereceğiz. Başarısız olursanız, müzakere tartışmaları sona erer, çünkü bize sunacak çok az şeyiniz olduğu açık olacaktır. Tamar'dan ayrılacaksınız."

Durakladı ve destek veren Vezirler bunun sadece bir oyun olmadığını anladıkça odadaki heyecanın bir kısmı azaldı. "Bu sizin için uygun mu Efendim?" Sadrazam, cevap vermeden önce bir süre duraklayan Sultana döndü. Onaylamak için çenesini eğdi, bakışları uzaklaştı, sonra keskinleşti, sonra tekrar soldu.

"Yorgunum," diyerek ayağa kalktı. İhsan, Sultan'a yardımını sunmak için koltuğundan sıçradı. Bütün vezirler ayağa kalkıp selam verdiler. "Bugünlük bu kadar yeter."

"Nasıl isterseniz Efendim," dedi Sadrazam eğilirken.

Sultan geçerken Makram kenara , kâhyası Divan Salonu'nun kapılarını açtı ve Sultan ile İhsan Sultan'ı odadan çıkarırken arkada kaldı. Makram ve Tareck de onları takip etti ama salonun dışına çıktıklarında vezirlere yer açmak için kenara çekildiler, Makram Sultan'ı ve kızını artık göremeyene kadar onları izledi. Onun peşinden koşmak, onunla konuşmak ve iddia ettiği şeyi yapabileceğine onu ikna etmek istiyordu.

Odadan en son çıkan Sadrazam oldu ve Makram'ın önünde durup asasına hafifçe yaslandı. Gülümsedi ve Makram adamın bakışlarına karşılık verip zihinsel ve büyüsel tüm engellerini kaldırmayı, böylece yaralı yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip silmeyeceğini görmeyi düşündü. Ama bu gücünü açığa vurmak anlamına gelirdi ve zaten yeterince dikkatsiz davranmıştı. Sadrazam'ın Sultan kadar ketum olacağından şüpheliydi.

"Seni uyarmalıyım Agassi," dedi Sadrazam sessizce, "Sultanın beni alt etmeye çalışmak konusunda bir ömür boyu pratiği oldu ve yine de başarısız oluyor. Annesi tanıdığım en zeki kadındı ve kızı da aynı kalıba dökülmüş. Ben sizin yerinizde olsaydım, en iyi ve en zekilerin bile başarılı olamayacağı bir çaba için çabalarımı boşa harcamazdım."

"Mmm," dedi Makram, gücünü serbest bırakma ve adamın korkudan altına işemesini izleme arzusu o kadar güçlüydü ki, bundan kaçınmak için yanağının içini ısırmak zorunda kaldı. "Onun adil bir oyun oynadığını ve benim hiç oynamadığımı düşün. O şiddetten nefret eder, bense şiddetin içinde büyüdüm."

"Kendini benim düşmanım yapmak istemezsin Agassi." Sadrazam gülümsedi ama çenesindeki ve kaşlarındaki gerginlik bunu yalanlıyordu. "Konsey'i ben kontrol ediyorum. Ve bana güvenin, onun cazibesi çok olsa da, istediğini elde etmek için gördüğü ilk fırsatta size ihanet edecektir." Gözleri kelimenin tam anlamıyla ateşle parlıyor, alevleri irislerinin sınırlarına . Gücünün sıcaklığı onları sarmış, Makram'ın teninde ter çiçekleri açmasına neden olmuştu. Zorba olmayan bir ateş büyücüsü hiç tanımamıştı.

"Peki ne istiyor?" "Babasının

tacını."

Makram şaşkınlığını gizlemekte takdire şayan bir iş çıkardığını düşündü. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim Sadrazam ama ben buraya düşman değil müttefik edinmeye geldim."

"İkisini de çok dikkatli seç Agassi," dedi arkasını dönüp topallayarak uzaklaşırken.

Tareck, "O ve kardeşin iyi anlaşırdı," dedi.

Makram kaşlarını çattı. Kardeşi aşağı bir ateş büyücüsüydü. Zorba, huysuz, çoğu zaman başkalarını dinlemek istemeyen biriydi. Makram onun kusurlarını her zaman affetmişti, ne de olsa kardeştiler ve kimse mükemmel değildi. Bunlar düzeltilebilecek, yaşlandıkça düzelebilecek şeylerdi.

Kardeşinin, Makram'ın hayranlık duyduğu Sultandan çok, Makram'ın sevmediği Sadrazamla ortak yönleri olduğunu yeni fark etmesi onu rahatsız ediyordu. O ve kardeşi her zaman kafa kafaya vermiş, Sarkum'u farklı yönlere itmeye çalışmış, bir irade savaşını kazanmaya ve diğerini yönlendirmeye çalışmışlardı.

Ama Sultana... kafa kafaya vermişlerdi ama en azından aynı yöne doğru gidiyorlardı. Aslında, o daha konuşmadan önce onun düşünce çizgisini takip ettiği anlar olmuştu, bu mükemmel, uyumlu bir birleşmeydi.

"Bana yedi adamla küçük bir şehir büyüklüğündeki bir sarayı nasıl ele geçireceğimizi açıkla. Beklemekten nefesim kesildi," dedi Tarık, Makram uzun süre Sultan'ın gittiği yöne dalgın dalgın baktıktan sonra.

"Ediz Rahal'ın kitabını okudun."

"On beş tur önce. Bu bize yardım edecek mi?"

Makram öğüt verircesine dilini şaklattı. "İçindekileri hatırlama zahmetine katlanmayacaksan kitap okumanın ne anlamı var?" Doğrusunu söylemek gerekirse, kitabı okumaları için ilk verildiğinden beri birkaç kez okumuştu. Adamın taktiklerine, küstahlığına, kötü durumları kendi lehine çevirme yeteneğine hayran kalmıştı; gerektiğinde hile yapmaya son derece istekliydi. Narfour Savaşı sırasında sarayı tam da bu şekilde ele geçirmişti.

"Lonca izleyicilerini gözlemlediğimiz o gün, Uçurumlar'dan getirdikleri mahkumu hatırlıyor musun?"

"Biliyorum." Tareck ürperdi.

Makram, "Onu bir gece önce getirdiler çünkü 'dan saraya gitmek uzun bir yol," dedi. "Demek ki onların bilmediği bir şey biliyorum."

ON BİR

SAMİRA, Makram ve Tareck'in önünden hızla yürüyerek onları sarayın Makram'ın henüz görmediği bir bölümüne götürdü. Onlar sarayın Sarayın batı yarısı, saray boyunca uzanan uçurumun kenarında ve ötesinde, hayal gücünden yoksun bir şekilde Uçurumlar olarak adlandırılan hapishanelerin sarayın altındaki kaya yüzeyine kazıldığı yerde oturuyordu. Samira onları bir salonun sonuna ve Çarkı temsil eden spiraller halinde sedef kakmalı kemerli kapılara götürdü.

Kapılar, kubbelerden birinin içi olan geniş, dairesel bir odaya açılıyordu. Kitaplar, kubbeye kadar duvarları görünmeyecek şekilde gizlemişti; kubbenin verdigris rengi yaşlandığını gösteriyordu. Makram sarayın çoğu gibi bunun da Yıkım'dan önceye ait olduğundan şüpheleniyordu. Üstlerindeki odanın çevresini dar bir ahşap balkon çevreliyordu ve raflara ve sayısız kitaba erişim sağlamak için hem alt kata hem de balkona aralıklı olarak merdivenler yerleştirilmişti.

Sultan, kütüphanenin neredeyse kaybolduğunu, birçok kitabın yandığını söylemişti. Var olandan daha fazla kitap olmasının nasıl mümkün olabileceğini merak etti. Sarkum'un kraliyet ve akademik kütüphaneleri, kıyaslandığında küçük kişisel koleksiyonlar gibi görünüyordu.

Girişin tam karşısında, kemerli bir dizi pencere, hepsi camdan yapılmış ve kapıları batan güneşe doğru açılmış eş bir kapıyı çevreliyordu. Deniz görünüyordu, çelik gibi ve kararıyordu, güneş ufukta koyu sarı bir leke . Taştan bir balkon uzağa fırlamış, aşağıdaki kayalıkların üzerinde yükseliyordu.

Makram, Samira'yı odanın uzak tarafına kadar takip etti. Her rafın arasına ve her bir ya da iki kitaplığın önüne banklar yerleştirilmişti. Bunlar masa değil, tek bir açık kitaba beşiklik etmesi için X şeklinde birleştirilen ahşap çıtalar. Samira'nın durduğu

önünde birkaç kitap açık ve üst dizilmişti. yere bir kitap yığını tehlikeli şekilde yaslanmıştı, başka bir kitap da bankın üzerinde duruyordu ve yanında sayfalarca not vardı.

"Burada bekleyebilirsiniz. dönecek, lütfen kahve ve yemek için kendinize yardım edin." Bir elini her ikisinin de bulunduğu tepsilerin dizili olduğu orta masaya doğru uzattı.

Samira selam verirken Makram "Teşekkür ederim," dedi. Samira giderken Makram standın önündeki banka oturdu. Tareck masada durdu ve yemek tepsisini inceledi. Kızarmış bir falafel köftesi seçti ve bir ısırık alırken beğenisini ifade eden bir haykırışta bulundu. Makram kitapları yığından kaldırmaya, kapaklarını ve içlerini başlıklarına göre incelemeye başladı.

"Ne arıyorsun?" Tareck yaklaşırken sordu. "Hiçbir şey," dedi Makram.

Bir şeyler öğrenmek istiyordu.

onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Potansiyel müttefikini daha iyi tanımak için öyleymiş gibi davranabilirdi ama Makram rol yapma konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştı.

Tareck kayıtsızca ve beşikten bir kitap aldı.

Yere yığılmış kitaplar birbiriyle alakası tuhaf bir çeşitlilikteydi. İlk üçü küçüktü, keçi derisiyle ciltlenmişti, başlıkları iç sayfalara elle mürekkeple yazılmıştı. Hepsi Tamar Sultanlığı'na ait kanun kitaplarıydı, sayfalarında tasvir edilen Çark sadece dört Haneyi kapsıyordu. Onları bir kenara koydu.

Altlarındaki daha eskiydi, eskimiş, çatlamış deriyle kaplıydı, ön kapağında altın kabartmalı, altı kollu bir Çark vardı. Dikkatle açtı ve yaşlılıktan zayıflamış omurgası hafifçe kırılınca irkildi. Bu kitapta sadece kanunlar değil, her bölümde kanunları haklı çıkarmak için kullanılan davalar da yer alıyordu. Çark'ın eksiksiz tasvirinden de anlaşılacağı üzere, bu kitap Yıkım'dan önce yazılmıştı.

Sadrazam onun babasının tacını istediğini söylemişti. Bu yüzden mi hukuk okuyordu? Makram eski kanunları yenileriyle bir araya getirdikten sonra sıradaki kitaba uzandı. Sert, siyah kapağının yapıldığına dair hiçbir fikri yoktu ama açtığında ne bir başlık ne de bir yazar vardı. Bir tür kişisel günlüktü. Ortasındaki birkaç paragrafı okudu ve kaşları aşağıya indi.

"...Deneyimlerimize göre, bir Veritor'un gücünü özgürce kullandığı her durumda, zihni zayıflamaktadır."

"Makram," dedi Tareck. Makram başını salladı ve okumaya devam etti.

"Zihinleri ile itiraf ettikleri büyücülerin zihinleri arasındaki sınır aşınmaya başlar, böylece anılar birbirine karışır. Aşırı durumlarda, Veritor delilik ilerledikçe zihinden zihine geçecek ve anılar kendilerininkinden ayırt edilemez hale gelecektir."

Birkaç sayfa daha çevirdi, giderek daha rahatsız edici hale gelen bölümleri okudu.

Güçlerinin kontrolünü kaybeden, başka insanlara dönüşen ve açtıkları zihinler ne kadar ahlaksızlaşırsa düşüşleri de o kadar kötüleşen vericiler. Bazıları katillerin, delilerin anılarında kayboldu.

Makram kitabı aceleyle yere bıraktı ve ellerini kaftanına sildi. Sultan'ın başına gelen buydu. Babasının düşüşünü inceliyordu. Sihrin her zaman bir bedeli vardı ve bu durumda bu bedel çok yüksekti.

"Makram," dedi Tareck tekrar, ona bir kitap uzatarak, "bak." Makram siyah günlüğe son bir kez baktı, sonra kitabı aldı

Tareck uzattı. Kapak koyu maviydi, esnekti ve kapatmak için Tareck'in açtığı bir tokası vardı.

"Nedir bu?" Makram çevirerek açtı. Başlık yoktu, sadece Çark'ın tüm renkleriyle işlenmiş ve Çark'ın kendisini parlayan altınla tasvir eden bir tezhip vardı. Bu olağanüstü resme dokunmak istedi ama dokunmadı, onun yerine sayfayı çevirdi.

"Evlerin evrimi," diye okudu Makram Tareck'in cevap vermesini beklemeden, "ve Çark'ın dönüşü, bir yanlış anlaşılma - bunu neden okuyorum?" Gözlerini kısarak Tareck'e baktı. Eski dini metinler onu isyankâr bir öfkeyle sıkıyordu ve Tareck bunu biliyordu.

Tarık kitabı ondan aldı ve istediği yeri bulana kadar kalın bölümleri çevirdi, gevşek bir not sayfasıyla işaretledi ve ona geri verdi. Makram'ın gözüne çarpan ilk şey el yazısıyla yazılmış notlardı. Karnına bir ağırlık çökerken nefes verdi. Bu yazıyı biliyordu, defalarca okumuştu, elin özelliklerini, mükemmel boşlukları not etmişti, çünkü kendisininkine hiç benzemiyordu, kardeşininkine hiç benzemiyordu. Dikkatli, düşünceli ve mantıklı birinin el yazısıydı.

Sultan kardeşine bir ittifak için mektup yazmamıştı. Kızı yazmıştı. Kara günlüğün bağlamında, bunu yapmak zorunda olması mantıklıydı. Babası, tahtı kocasının değil de kendi gücüyle almak istemesini destekliyor muydu? Hem kendi meclisi hem de Sarkum'un meclisi ittifak fikri konusunda ikiye bölünmüştü ve Makram, Sadrazam'ın Tamar Meclisi'nde Sultan'dan bile daha fazla nüfuza sahip olduğundan şüpheleniyordu, özellikle de değişken ruh hali ve zayıf aklıyla. Ve her ne kadar Makram onun

Konsey'deki etkisi, sadece onun hakkında gördüklerine dayanarak, gerçek şu ki pek bir şeye sahip değildi. Onları kazanmayı nasıl umuyordu?

Notları okudu.

Çark şafaktan gün batımına kadar döner.

Odak noktası nedir? Bunlar onun düşünceleriydi. Görünüşe göre hukukun yanı sıra bir din öğrencisiydi. Keşke onun bilgiye olan tutkusunun bir kısmını şişeleyip kardeşine verebilseydi...

Notlar devam ediyordu, bulmak istediği metinler, bazılarını Al-Nimas'taki kütüphanelerde bulundukları için tanıdığı başlıklar. Mal varlıklarını birleştirmek istemesine . Belki de onu kardeşiyle konuşmak için kendisiyle birlikte Al-Nimas'a gelmeye ikna ederse, teşekkür olarak ona bir kitap hediye edebilirdi.

"Bunu ne için çalışıyor?" Makram sayfaları karıştırıyor, notlarından daha fazlasını bulmaya çalışıyor, onun düşüncelerine, zihnine daha fazla bakış atma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Büyü ve soğukkanlılık zırhının altında onun kim olduğunu bilmek istiyordu. Onun neyi önemsediğini bilmek istiyordu, böylece önceki gün ahırda olduğu gibi kendisine tekrar bakmasını sağlayabilirdi.

"Kitaba bakar mısın?" Tareck sabırsızlıkla sayfaya dokundu.

Makram notlarını bıraktı ve Tareck'ten kitabı alarak ayağa kalktı. Sol tarafta başka bir tezhip resmedilmişti, karşı sayfada Eski Sultanlığın kurulmasından önce yaygın olan şifreli şiirlerle anlatılan bir kıssa vardı. Resim ilginç bir Çark tasviriydi. Süslü parmaklıklara sahip tipik Çark yerine bu resim, her bir parmaklık veya Ev için bir tane olmak üzere, Dönüş'ü temsil etmek üzere güneş gibi görünen şeyin etrafında yürüyen yüzü olmayan figürlerden oluşuyordu. Figürlerin her biri iki renkle ikiye bölünerek boyanmıştı. Birinci Ev figürünün sol yarısı beyaz, sağ yarısı ise turkuazdı. İkinci Ev figürünün sol tarafı turkuaz, sağ tarafı ise yeşildi. Makram'ın gözleri içgüdüsel olarak Altıncı Ev'e odaklandı. Solda siyah, sağda beyaz.

"Büyücülerin Haneler arasında bölünmüş olarak tasvir edildiğini hiç görmemiştim," diye düşündü.

Büyücüler tek bir Hanede doğarlardı. Karşı tarafa geçmezler, kendilerinden önce veya gelen Hanelerin güçlerini paylaşmazlardı. Bir hava büyücüsü İlk Ev yeteneklerine sahipti, başka bir şeye değil. Ve Haneler doğru şekilde ürerdi. Hava büyücüleri hava büyücüleri yetiştirirdi ve farklı evlerden ebeveynlerin birinden ya da diğerinden çocukları olurdu, her birinin yarısı olan çocukları değil.

"Sadece büyücüler değil. Chara'a. Chara'a Çemberi. Okudun mu?"

Çember. Yıkımdan önce, Eski Sultanlık Sultan tarafından yönetiliyordu, ancak en güçlü büyücülerden oluşan Chara'a Çemberi tarafından idare ediliyordu.

Chara'a, "Haneler gerçek doğurur" kuralının istisnasıydı. Aynı Haneden iki ebeveynin çocuklarının bir sonraki Haneden doğma ihtimali her zaman vardı, çok küçük, tamamen rastgele bir ihtimal. Bu çocuk her zaman bir Charah olurdu.

Aval büyücüleri ilk seviyedeydi, zayıf ve kısa ömürlü büyülerini yapmak için kelimelere veya harekete ihtiyaç duyarlardı. Bir sonraki aşama olan Deval, güçlerini korumak ya da güçlendirmek için büyülerine sigiller ekleyerek yeteneklerini artırabilirdi. Sival, Sultan ve Sadrazam gibi, çeşitli karmaşık çalışmalar yapabilir ve para birimi olarak iç enerjilerini, büyüleri olarak da niyetlerini kullanabilirlerdi. Ancak Chara'a bu yöntemlerden herhangi kullanabilir ve muazzam karmaşıklık ve güçteki çalışmaları beslemek için başkalarının enerjisini kanalize edebilirdi.

Makram, Beşinci Haneden bir anne babadan doğan Altıncı Haneden bir büyücüydü. Yıkım'dan bu yana doğduğunu bildiği ilk Charah'tı. Gücü Al-Nimas'ta biliniyordu, böyle bir sırrı saklamak imkansızdı. Ancak hiçbir zaman doğrudan konuşulmamıştı. Belki başka bir zamanda bir Şarah'ın doğumu kutlanabilirdi ama Makram'ın doğumu için bu doğru değildi. Ailesi onun büyüsü yokmuş gibi , kılıç tutmayı öğrenir öğrenmez onu asker olarak yetiştirmek üzere göndermişti.

"Bu kitap Chara'a'nın Hanelerin evrimi olduğunu öne sürüyor Makram. Sen sadece bir yıkım büyücüsü değilsin, aynı zamanda Evler arasında bir köprüsün - bu figürlerin üç Ev arasında nasıl köprü kurduğunu görüyor musun? Önceki Ev, doğum Evi ve sonraki Ev? Sen Beşinci, Altıncı ve Birinci Evler arasında köprü kuruyorsun."

"Bu ilginç," dedi Makram. "Ama sonuçta işe yaramaz." Gücünü tartışmak istemiyordu. Savaş dışında bu bir sorumluluktu.

"Bu önemli," diye sordu Tareck. "İşte, bu. Ne yazdığına bak." Sağ sayfadaki açıklamaya dokundu.

Her Haneden Chara'a'nın aynı nesilde doğduğuna inanılır.

Makram içini çekerek Tareck'e ters ters baktı. Tareck notlarının olduğu sayfayı kaydırdı ve Makram'ın yüzüne doğru salladı. Makram sayfayı geri aldı ve okumaya devam etti.

Emer Saban'ın Evlerin karşılıklı etkileşimine ilişkin kitaplarına atıflar. Al-Nimas'ta kopya mı?

"Tareck." Makram kitabı kapattı ama Tareck elini araya sokup kitabı tekrar açtı.

"Bu." Notlarına kıssayı, şiiri işaret etti. Sayfasının kenarına karalanmış, şöyle yazıyordu:

Çarkı döndürmeye başlamak, Çemberi ayakta tutmak için İlk Ev Karah'ını bulun.

Makram'ın sabırsızlığı buharlaştı. Kelimeleri tekrar okudu.

İçindeki bir şey açıldı, değişti ve uzanmaya, aramaya başladı. Bu ince bir şeydi, büyüsünde bir değişiklik, onu huzursuz, enerjik, çekilmiş hissettiren bir bükülme. Bu his kadar zayıftı ki, okuduğu şeyin sonuçlarını düşündüğünde üzerindeki hakimiyetini kaybetti.

"Sadece Altıncı Ev'i Tamar'a geri getirmek istediğini sanıyordum. Çarkı dengelemek için."

"Hayır," dedi Tareck, Makram'a sertçe bakarak, "Çember'e dayanmak istiyor. Ona yardım etmek zorundasın."

"Yapacağımı söylediğim şeyi yaparak ona yardım edebilirim. Ona bu konuda yardım edemem, bunu Kinus'a nasıl açıklarım? Buraya gelip eski bir düşmana Çember büyücülüğü yapmak için onu terk edeceğimi mi söyleyeyim?"

"Lanet olsun Kinus. Bu daha önemli ve bunu sen de biliyorsun. Eğer Çember'i ayakta tutarsa Çark'a, Sarkum'a, Tamar'a ve ötesine gücünü geri kazandıracak."

"Tareck." Makram kitabı kapattı ve bankın üzerine koydu. "Ona bu konuda yardım etmek istesem bile yapamam. Kinus'un bana ihtiyacı var. Enerjimizi bu alıştırmaya harcamalıyız yoksa ne ittifak ne de Chara'a Çemberi olacak."

"Sen bir Sarkum prensisin, bir Rahal. Sen bir Charah'sın. Sen sadece Kinus'un itaatkâr kılıcı değilsin ve ben yoruldum-"

"Bunu bulduğun gibi yerine koy."

Bu Tarık'ın ilk öfkeli çıkışı değildi. Makram onunla, Elder Attiyeh'le, onun hükümdar olmasını kardeşine tercih eden herkesle tartışırdı. Savaş kokusu alıyorlardı ve bir askerin bu pozisyon için yetiştirilen adamdan daha iyi bir hükümdar olacağını düşünüyorlardı. Daha güçlü bir büyücünün onlara liderlik etmesini istiyorlardı.

Tareck kitabı Makram'ın çekip aldı ve yerine koydu, sonra da falafelden bir ısırık daha aldı, sanki bir şey anlatacakmış gibi kuvvetle çiğnedi.

Makram zihnini vahiylerden ve sorulardan uzaklaştırarak sehpanın üzerinde kalan kitapları karıştırmaya başladı. Her erkeği, kadını ve çocuğu mutlu etmenin bir yolu yoktu. Bir hükümdar bazıları için popülerdi, diğerleri içinse bir zorba. İstediklerine sahip olanlar nadiren bir şeyleri değiştirmek isterdi,

Kendi paylarına düşeni alamadıklarını düşünenler ise başkalarının daha iyi olacağından emindi.

Asla daha iyi değildi, sadece farklıydı. Ve Makram saray için yaratılmamıştı. O savaş için yaratılmıştı, kanla, büyüyle, doğuştan.

Kitaplığın önündeki bankta duran birkaç sayfa notu daha aldı. Odokan'ın sık sık söylediği gibi, çok fazla şeyin, çok fazla konunun çalışıyor, çok fazla atın dizginlerini tutuyordu.

Naipler: Notlarda*, Sultan Heysem Sabri'nin en büyük oğlunun naip olarak görev yaptığı* .

Makram, Sultan'ın serin bir esinti yaklaştığını hissetti ve yanına gelip elindeki kâğıtları alırken başını kaldırdı.

"İyi akşamlar Sultanım," dedi gülümseyerek. Tartışmayacaklarına kararlıydı. Müttefik gibi konuşacaklardı. Ve kızın kendisine nasıl baktığını ya da onu kucağına aldığında çenesinin altına sığacak kadar mükemmel boyda olduğunu .

TMELVE

"D Harekete geçmeden önce HİÇ düşünmediniz mi? Konuşmadan önce?" Naime tüm soğukkanlılığını ve sakinliğini bir kenara bırakarak sordu. Baktı
boş eline ve ona doğru salladığı kâğıtlara baktı ve kaşları çatılmış bir halde ona doğru döndü. "Yoksa sadece her türlü ittifak şansını mahvetmek için mi geldin?" Adamın avucunda tuttuğu sayfaları neredeyse buruşturuyordu. Tareck bankın yanında durmuş, bir falafel yemeyi yarılamış, ondan Agassi'ye bakarken düzenli bir şekilde çiğniyordu.

Naime ona, "Bizi yalnız bırak," dedi ve o itaat edince Agassi'ye tekrar baktı. Kapılar gümbürtüyle kapandığında adam irkildi. "Bu senin için bir oyun ya da sen bir aptalsın. Tamar ve Sarkum'daki herkesin hayatını ve refahını bir ego oyununa alet ettin."

Başını iki yana salladı, elini saçlarını tarayacakmış gibi kaldırdı ve sonra bıraktı. "Bu değil-"

"Ediz Rahal sarayın içini dışını bilirdi Agassi. Savaştan önce burada yaşıyordu. Rahal ailesi savaştan önce nesiller boyunca Sabri Sultanlığı'na Sadrazam olarak hizmet etmişti. Sen sadece birkaç gündür buradasın. Onun yüzlerce adamla yaptığını sen sadece yedi kişiyle yapamazsın."

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok. Her an yaptığım her şeye saldırmak yerine bana güvenebilirsin." Çok sakin bir ses tonuyla konuşuyordu ve Naime hayal kırıklığından başka bir şey hissetmezken onun sakinliğine içerliyordu.

"Sana güvenmek mi?" diye alay etti. "Son tüm döngümü bu ittifakı planlayarak geçirdim ve sen bunu bir heves ve yarım yamalak bir fikirle kumarda kaybettin!" Rüzgâr saçlarını karıştırdı ve gevşek tellerden bazılarını yüzüne doğru savurdu.
Gücünü aşağı itti ve ona ters ters baktı.

"Ben yapmadım." Bir elini kapılara doğru uzattı, yüzünü tamamen ona dönmüştü, sertti ama saldırgan değildi. "Sadrazamınızın onları oyaladığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Hiçbir şey ilerlemiyordu. Hiçbir şey yapmamamı ve bir ittifakı düşünmeyi bile reddetmelerine izin vermemi mi tercih ederdiniz? Bunu yapabilirim." Göğsüne vurdu ve elini tekrar indirdi.

Haksız değildi. Konsey'in elinden kayıp gittiğini hissetmişti. Küstahlığı onu rahatsız ediyordu ama Kadir her fırsatta onu engellerken, akıl ve söylemle müzakere şansını kurtarmak için çok az umut vardı. Eğer Agassi bir adım öne çıkıp çılgın önerisiyle ilgilerini çekmeseydi, Sarkum'a geri dönmek için hiçbir umudu kalmayacaktı ve o da bir nişan çemberinin önünde duruyor olacaktı. Ona teşekkür borçluydu ama ne teşekkür etmek ne de ona bir şey borçlu olmak istiyordu.

"Planlar ters gider. Bazen istediğinizi almak zorunda kalırsınız. Bazen" -omzunu kaldırdı- "hile yapmak zorunda kalırsınız."

Naime parmaklarını baş ağrısının zonklamaya başladığı kaşlarının arasına bastırdı. Makram kımıldadı ve elleri yukarı kalktı, sonra yanlarına .

"Bir antrenman maçını rakibinin sırtına saldırarak , kazanmış olur musun?" diye sordu. Ona ulaşmaya mı niyetlenmişti? O kadar yakın duruyorlardı ki, çaresiz kızgınlığı farkındalığı düşüncelerinden silmeye yetmedi.

"Tabii ki hayır. Ama bu bir oyun dövüşü değil, bu Çark'ın tüm büyücülerinin kaderi." Eli kalçasına doğru hareket etti. Orada olmayan bir kılıca uzanıyordu. Bir alışkanlık hareketi.

"Peki gerçek bir savaşta, pozisyonunu hile yaparak etmiş birine güvenir miydiniz? Onları takip eder miydiniz?"

"Seni takip ederdim," dedi. Bu açık sözlü, ateşli beyan karşısında kuşkuya kapıldı. girmeye mi çalışıyordu? Ahırda tartıştıklarında ona "omurgasız" demesini telafi etmeye mi çalışıyordu?

Başını sallayarak onu başından savdı. "Hayır, yapmazsın." "Hayır mı?"

dedi abartılı bir şaşkınlıkla. "Beni benden daha iyi tanıyorsun. kendimi biliyorum. O zaman neden tanımayayım?"

"Güzelim, bu da erkeklerin beni bir fetih sanmasına neden oluyor."

Naime onun tepkisini görmek için yüzüne baktı. Jet kaşları bir kalkıp bir iniyor, karanlık bakışları kızınkinden ağzına ve oradan da tekrar kızınkine yöneliyordu. Dudaklarını ayırıp

Konuştu, yüzündeki inkâr ifadesi ona en az sözleri kadar şey . Sonra çenesini sıktı.

"Sonra da zeki olduğum için beni düşman sanıyorlar. Ayağa kalktığımda öfkeleniyorlar, çünkü onları aşağı ittiğimi düşünüyorlar. Erkekler kadınları takip etmezler, coşkuları onları o an için neye inandırırsa inandırsın."

Özellikle sorun yaratacak olanın *onun* ateşi olduğunu düşünmüyordu. Bir gün önce onun bariz bakışlarından etkilenmemişti ve kızın kafası hâlâ karışık ve telaşlıydı.

"Bana pek fazla erkek tanıyormuşsun gibi gelmiyor," dedi, gözleri öfkeyle parlayarak. "Sadrazam bana annene çekmişsin dedi."

Naime cevap olarak sessiz kaldı.

"Baban ona bu şekilde mi davrandı?"

"Hayır. Ona tapıyordu." Onu sevdi, ona hayran oldu, onu eşit olarak gördü.

"Bence erkekleri bu örneğe göre yargılamalısınız. Sadrazam ve yardakçıları mantıklı erkeklere, en kötü saray dedikoducuları ve entrikacılarının kadınlara olduğundan daha iyi örnek olamazlar." Adamın sesinin tonu onu hazırlıksız yakalamış, içindeki suçluluk duygusu sözlerini daha dikkatli düşünmesine neden olmuştu.

Naime gözlerini onunkilere dikti, yüz gerçeği aradı ve bulduğunda kendini çözülmüş hissetti. Elbette o haklıydı. Beşir Ayan onurlu bir adamdı ve onu istediği ya da ona üstünlük sağlamak istediği için değil, sadık olduğu için takip etmişti. Ama sadık olduğu için. Konsey'de iyi adamlar da vardı. Bazen unutuyordu, çünkü Kadir'in ve manipülasyonlarının ötesini görmek çok zordu.

"Bağışlayın beni," dedi. "Bu konular hakkında daha fazla konuşmamıza gerek yok. Şu anki sorunumuzla hiçbir ilgileri yok."

"Bu bir sorun değil. Bir planım var," dedi neşeyle. Onu aşağılayarak kızdırdığı zamanlar dışında, sürekli şakacı bir ruh hali içinde görünüyordu. Silahsızlandırıcı bir şeydi bu ve kız, bütün amacının bu olup olmadığını merak etti.

"Planın ?" diye sordu, öfkesi biraz yatışmıştı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını yavaşça salladı ve dudaklarında giderek artan bir gülümseme belirdi.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Avucunu saçlarının üzerinde gezdirerek iç çekti. "Planımı size söyleyemem Sultanım, çünkü başka biri bilirse işe yaramaz." Elindekini bıraktı

ellerini iki yana açtı. "Bana güvenebilirsiniz. Bu ittifakı ben de en az senin kadar istiyorum."

Şu anda ona ve onun gizemli planına ihtiyacı vardı ve bundan nefret ediyordu. Kimseye ihtiyaç duymak umurunda değildi. Kontrol edemediği unsurların eklenmesi onu büyük bir dezavantaja sokuyordu.

"Seni çok az tanıyorum. Etkileşimlerimizin çoğu güven uyandırmadı, yine de halkım için hayati önem taşıyan bir konuda sana güvenmemi istiyorsun. Buna layık olduğunuza dair elimde ne kanıt var?"

O cevap veremeden, sanki beklenmedik bir örümcek ağına adım atmış gibi, bir büyü fısıltısı tenine değdi. İpleri havada esintiler gibi dalgalanıyordu. Bir dinleme büyüsü. Elini kaldırdı, sonra bir parmağını dudaklarına dokundurdu. Kaşları çatıldı.

"Banu Hanım," dedi Naime, öfkesi yeniden kabararak, "efendinize söyleyin, Agassi'yle ne konuştuğumuzu öğrenmek isterse bize katılabilir. Bu büyüyü bırak, yoksa seni casusluktan Uçurumlar'a attırırım."

Naime büyü kaybolana kadar kaftanının önünü kavradı. "Beceriksiz fahişe," diye hırladı nefesinin altında. Agassi bir kahkaha attı ve ona kocaman gözlerle baktı.

Kadir, sadakatleri para ve tehditlerle satın alınabilecek çok sayıda yetenekli büyücü çalıştırıyordu ama Naime'nin belalısı olan iki kişi, kâhyası ve bir toprak büyücüsü olan Mahir ile Birinci Ev'den bir Deval olan ve büyüleri dinleme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip Banu'ydu.

Agassi, "Ne zaman seni anlamaya başladığımı düşünsem, bana yeni bir şey gösteriyorsun," dedi. Naime ona bakarak iltifat mı ettiğini yoksa hakaret mi ettiğini anlamaya çalıştı.

"Sadrazam birazdan burada olacak, bu nedenle sadece benim duymamı istediğiniz bir şey varsa, bunu şimdi yapmanızı öneririm. Şu soruyu yanıtlayarak başlayabilirsiniz: Size neden güvenmeliyim?"

"Size güvenmek zorunda kaldığım bir sırrım var Sultanım." Adamın ağzını kavislendiren gülümseme iması, daha önce gördüğü gerçek, alaycı gülümseme değildi. Bu gülümsemede gerilim vardı.

Naime içini çekerek manşetindeki işlemeyi karıştırdı. "Pek sayılmaz. Kimsenin bilmemesi benim de çıkarıma. Meşalelerle takip edilen biriyle şartları müzakere etmek zor olacaktır."

Tekrar homurdandı, gülümsemesi gerçek olurken gözlerinin kenarları kırıştı ve genç kızın bu çizgilerin ne kadar derine kazındığını fark etmesini sağladı.

Yüz. Sık sık gülen biri. Babasının hastalığı kök salmaya başladığından beri, annesi öldüğünden beri ne kadar seyrek güldüğünü fark etti. Hüzün yine içinde patladı ve onu yine içine gömdü.

"Biliyor musun," dedi boş boş, yıllar önce Veritorlar üzerine çalışan üç doktor tarafından yazılmış küçük, siyah günlüğü almak için eğilerek, "keder benimdir? Altıncı Ev, Beşinci Ev'in tutkuya sahip olduğu gibi ona sahip. Onu başkalarında hissedebiliyorum." Kitabı ona uzattı ve Naime kitabı göğsüne bastırdı. "Bunu sende hissediyorum" -bir elini önündeki havada gezdirdi- "ama sen yas tutmuyorsun. Kendine izin vermiyorsun."

"Nasıl yapabilirim?" Boğazı düğümlendi, bahsettiği her şey kontrolünden çıkmakla tehdit ediyordu. Bunu kabul etmek ona hayat ve özgürlük verecekti ki bu yapamayacağı bir şeydi.

"Evet," dedi üzüntüyle, "nasıl ? Baban kötüye gidiyor, seni yalnız bırakıyor ve sen onun sultanlığını bir arada tutmaya, hatta güçlendirmeye çalışıyorsun. Oysa ne yana dönsen düşman var."

"Her şeyi mahvedebilecek sırları var," diye itiraf etti. Kendisini tehlikeye atacak, tahtta tutunmasını daha da zayıflatacak sırlar. Birinin babasının hastalığını ikisine karşı kullanmasından o kadar korkuyordu ki, kederinden kopmuş hissediyordu. Sanki sevdiği adamın yasını tutmayı göze alamazmış gibi. Bu, kalbine saplanan ve ne ulaşabildiği ne de çıkarabildiği bir bıçaktı.

Naime şans eseri Agassi'nin gözlerine baktı. Gözlerinde gerçekten başka bir şey yoktu, basit, insani bir sempati. Ve ona kur yapan, onu açmaya ikna eden, fısıldayan, *kıran* bir gece yarısı büyüsü girdabı.

Nefesini içine çekti, gözleri yanıyordu. "Dur," diye emretti, kendi kontrolünü geri alarak. Adam onu parçalamak için büyü mü yapıyordu yoksa kadın ne kadar kırılgan olduğunu fark etmemiş miydi, bunun bir önemi yoktu. Onun kendisini tanımasına dayan. Adamın yüzü yumuşadı.

"Ben bir düşman değilim. Seni kandırmak ya da incitmek için burada değilim. Yemin ederim." Üstlerindeki kubbeye bakmak için başını geriye eğdi. "Sen ve ben" -sesi garip açı nedeniyle derinleşti- "işlerin bizim istediğimiz gibi gitmesini isteriz. Evet, tartıştık ama birlikte çalışabiliriz, çünkü ortak bir amacımız var." Bakışlarını yeniden ona dikti. "Çatışma değil, uyum."

Naime'nin parmakları kitabın üzerinde sıkıştı ve yutkundu. Neden bu sözler onu çaresiz hissettirmişti? O da bunu istiyordu. Bir müttefik. Birini.

Onun yaptıklarını isteyen, aynı yöne doğru çekmeye yardımcı olabilecek biri.

Ağzına yine yavaş, alaycı bir sırıtış yayıldı.

"Tek gördükleri sen olsan ve ben sadece arka planda yardım etsem bile umurumda değil." Sanki az önce tanıdığı başka hiçbir erkeğin bir şey teklif etmemiş gibi bir omzunu kaldırdı. "Sonuçta ben sadece bir askerim. Sen kraliçesin."

"Başkalarının çabaları için övgü almıyorum. Ve henüz bir kraliçe değilim."

"Bir şeysiniz ya da değilsiniz. Başkasının bahşettiği bir unvan bu, onu daha az ya da daha çok doğru yapmaz. Siz," dedi, "var olabileceğini ummaya asla cesaret edemediğim bir kraliçesiniz."

"Övgü ucuzdur." Siyah dergiyi masanın üzerine koydu, iltifattan hem hoşlanmış hem de şüphelenmişti.

"Benimki değil," dedi. "Kazanıldı. Bu, bir prense karşı herkesin önünde bir dil ve fikirlerinizin karşıtlarını sözlü olarak yıktığınız iki olaya mal oldu."

Gülümsemesini bastırdı ve onun yerine bir kaşını kaldırdı. "Hakkını vereyim, güzelliğim bir şey için bana iltifat eden ilk erkek olabilirsin."

"Buna da seve seve iltifat ederim, ama sanırım ikimiz de bunun boşa nefes tüketmek olacağını biliyoruz," dedi, gözleri kızın yüzünde gezindikten sonra uzaklaştı.

"Evet." Yine de onun kendisini bulduğu 'in de onu çekici bulduğunu bilmek hoşuna gidebilirdi. Kadir kütüphane kapısından içeri girmeden bir an önce büyüsünden bir farkındalık ipliği geçti.

"İyi günler, Sadrazam," dedi Naime. Birinden diğerine bakarak selam verdi. Kadir odaya girip de odanın havasını ve sakinliğini emene kadar Agassi'nin yanında ne kadar rahat olduğunu fark etmemişti.

"Efendim, ikinizin bu şekilde baş başa, refakatsiz ve gizli köşelerde saklanarak vakit geçirmemeniz konusunda ısrar etmek zorundayım."

"Kütüphane pek de gizli bir köşe sayılmaz, Sadrazam," dedi Ağası. Naime, Kadir'in suçlamalarını kanıtlamak istercesine bu kadar yakın durmamalarını diledi. "Üstelik yalnız da değiliz, kapının hemen dışında muhafızlar ve yarım düzine görevli var. İçeri girerken onları görmediniz mi?"

Kadir'in dudağı kıvrıldı. "Sultana'nın itibarına saygısızlık ediyorsun Agassi. İnsanların itibarını korumakla daha çok ilgileneceğini umuyorum.

Sultan'ın kızı hakkında iyi bir fikir."

"Bu kadarı yeterli," diye girdi Naime. "Bugün oyun oynayacak durumda değilim Sadrazam. Üçümüz de kiminle vakit geçirdiğimi önemsemenizin tek nedeninin Agassi'ye çabalarında yardımcı olmamı istememeniz olduğunu biliyoruz. Babamın sağlığından daha gizli bir şey konuşmadık, eminim ki evcil hava büyücünüz de bunu doğrulayacaktır."

Kadir bir elini göğsüne bastırdı. "İma edilmesine içerliyorum-"

"Dinleme büyüsünü hissedemeyeceğimi mi sanıyorsun? Onun senin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Eğer Agassi yerine senin oğlun olsaydı, köşelerde saklanarak itibarımın zedelenmesinden son derece mutlu olurdun. Rol yapmayı bırakalım, olur mu? Agassi'ye Sabah Kapısı'nın anahtarlarını vermediğimden emin olmak için burada oturmak istiyorsanız, lütfen bunu yapmaktan çekinmeyin." Ona en son ne zaman bu şekilde çıkıştığını hatırlamıyordu ve adamın gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"Sultanım, nişanlanacaksınız. İftiraya uğradığınıza dair söylentileri göze alamazsınız."

Agassi'nin boğazındaki safra yükseldi ve Agassi sözsüz bir uyarı sesi çıkardı.

"Bir yabancının ve Sultan'ın misafirinin önünde böyle şeyler konuşmaya nasıl cüret edersin?" Öfke, gücünü bir kasırgaya dönüştürdü. "Benimle ya da benim hakkımda bir daha *asla* böyle konuşmayacaksın."

"Sultanım," dedi Kadir, bir duruma hâkim olduğuna inandığı zaman yaptığı gibi gülümseyerek. "Sizin itibarınız Sultan'ın itibarıdır."

"Çık dışarı," diye emretti Naime. Adam sanki kadın ona vurmuş gibi sarsıldı. "önünden kaybol. Ve eğer büyücünün bana bir dinleme büyüsü daha yaptığını hissedersem, aramızdaki bu oyun biter. Sefil hayatlarınızın geri kalanında onu da sizinle birlikte Uçurumlar'a tıkarım."

ısı patlaması oldu. "Buna cesaret edemezsin."

Naime alay etti. "Ben kuzenim değilim. Öfkenizin beni korkuttuğunu sanmayın. Ateş havasız yanmaz ve senin büyün benimkinin karşısında güçsüz kalır."

"Seni kibirli küçük kız," diye hırladı Kadir.

"Size kapıya kadar eşlik edeyim mi, Sadrazam?" dedi Agassi, Naime'nin ensesindeki tüyleri hâlâ diken diken eden dostane bir ses tonuyla. Kadir'i anlıyordu. Ona asla açıkça saldırmaz, gücünü gösterse de ona zarar vererek popülaritesini kaybetme riskini göze almazdı. Kadir

Agassi... ne onun gücünün boyutunu ne de öfkesinin eğilimini biliyordu.

Kadir'in bakışlarının bir kartalın kemirgene sabitlendiği gibi sabitlendiğini gördü. "Yolunu kaybetmeni istemem." Agassi gülümsedi, tehdit her gergin kasta ve yavaşça söylenen kelimede belirgindi.

Kadir döndü ve topallığının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde oradan ayrıldı.

Her ikisi de onun ardından bakakaldı. O ana Naime'nin kalbinin gümbür gümbür atışı hâkimdi. Elleri titriyordu. Patlamasının ona nelere mal olabileceğini, etkilerini hafifletmek için neler yapması gerektiğini zihninde hesapladı.

"Size daha fazla hayran olmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Fısıltıyla söylediği iltifat bir ateşin sıcaklığı gibi tenine ve içine işledi ve yanaklarında yanmaya devam etti. Naime ona baktı. Bakışları bir süre daha kapılarda sabit kaldıktan sonra onunkilere kaydı.

Gece gözbebeklerinde kıvrılıyor, kalp atışı olduğundan şüphelendiği şeyle aynı anda dışarı doğru nabız gibi atıyordu. Tamamen serbest bırakıldığında büyüsü nasıl görünürdü? Dehşet verici olur muydu? Kadının nefesi kesildi ve adam gülümseyerek, bakışlarını bir kez daha kapıya doğru kaldırırken yumruk haline getirdiği ellerine baktı.

"Bana en çok kontrolümü kaybettiğimde hayran olmayın," dedi, kendini kaybettiği için sinirlenmişti. "Bunun için teşekkür ederim" -kapıları işaret etti- "ve Konsey sırasında araya girdiğin için." Kadir'e verdiği tepkiyi kontrol etmek için derisinden güç geçirdi. "Yardıma alışık değilim ve teklif edildiğinde nezaketsiz davranabiliyorum." Ama bu çok güzeldi. Bir an için bile olsa bir müttefike sahip olmak.

"Ortak bir zemin bulabileceğimizi ve dost olabileceğimizi umuyorum," dedi geçici bir ifadeyle.

"Bu hoşuma gider Agassi." Gülümsedi.

"Makram," dedi. "Uygun olduğunda bana Makram de."

Naime kaftanını avuçlarının arasına almış, böyle bir davetin sonuçlarını ve kendisini dezavantajlı duruma düşürüp düşürmeyeceğini tartmaya çalışıyordu. İsmiyle hitap ettiği tek kişi İhsan ve hizmetçileriydi.

"Bana adımla hitap etmen senin üzerinde hiçbir güç sahibi olmamı sağlamıyor," dedi eğlenerek.

"Yapamam. Bu çok tanıdık ve Sadrazam söylentilerin yayılmasına izin verme konusunda tamamen haksız değildi."

Ağırlığını kaydırarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni oynamaya zorladıkları oyunları oynamak zorunda değilsin, benimle değil. Ben seninle gerçek bir insan olacağım, sen de benimle gerçek bir insan olabilirsin. Ama önce beni bir insan yapmalısın, bir engel değil," dedi. "Beni adımla çağır."

"Bana benim adımla hitap etmene izin veremem." Yine de izin verirse hoşuna gideceğine karar verdi. İfadesindeki samimiyet ona inanmasını sağladı.

Başını eğdi. "Nasıl isterseniz."

Tereddüt etti, çok fazla şey anlatmış olmanın verdiği olduğu yerde kaldı.

"Eğer istemiyorsanız..."

"İstiyorum," dedi ve kendi sertliği karşısında şaşırdı. "İstiyorum." Ama bu ne işe yarayacaktı ki? Adama karşı bir zaafı olduğunu çoktan keşfetmişti. Eğer yakınlaşırlarsa, bunun için daha da aptallaşacak mıydı? Sadece bakmakla yetinmeyip, daha fazla özgürleşir miydi?

Bunu söylerkenki motivasyonu yersiz olsa da Kadir, Naime'nin itibarı konusunda haksız değildi.

Makram kara kaşlarını kaldırarak sırıttı. "Senin için bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Merak etme, pratik yaptıkça daha kolay gelecektir."

"Zor değil," dedi çok hızlı bir şekilde ve onun adıyla bitirmeye çalıştı ama başaramadı.

Şimdi ellerini arkasında kavuşturarak kıkırdadı. "Mak...ram," dedi, heceleri abartılı bir şekilde oluştururken ona doğru eğildi. Gözlerinin kenarları eğlencesinden kırışmış ve ağzı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Düşünceleri sendeledi, birbirine karıştı, adamın sesinin hınzır sıcaklığı, yakınlığı ve dudaklarının bakışlarını çevirememesi yüzünden altüst oldu. Gülümsemesini seviyordu, her zaman başka bir şeyi, hicivli bir şeyi sakladığını ima ediyor gibiydi.

"Sen tam bir çocuksun," demeyi başardı, "Makram." Adını soluk soluğa bir iç çekişle söylemek ya da onun ağzına baktığını fark etmesine izin vermek istememişti. Ne de düşüncelerinin biri tarafından öpülmenin nasıl bir şey olabileceği üzerinde dolaşmasına izin vermek istemişti. Kendisini çeken, müstakbel bir kocanın yapabileceğinden şüphelendiği gibi onu sadece başkalarının yararı için öpmeyen biri.

Onu öpmek ister miydi?

"Hayır," dedi, sesi ona de yardımcı olmayan bir mırıltıya bürünmüştü, "Ben bir erkeğim."

"Mecazi anlamda söyledim." Naime onu arenada olduğu gibi giysilerinin yarısı gitmiş, altın , bir dövüşçünün gücü ve zarafetiyle hareket ederken düşünmemeye çalıştı. Başaramadı. Onun bir erkek olduğunun farkındaydı.

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi. Koyu, karanlık bakışları onunkinden ağzına kaydı, sonra aşağı indi ve hızla geri döndü. Çenesi gerildi ve başını başka yöne çevirerek doğruldu. "Yapma bunu."

"Ne?" Naime sanki birden uyanmış gibi hissetti.

"Yapma." Yüzünü buruşturdu, bir elini yüzünde gezdirdi. "Bana öyle ."

"Ben..." Kızardı. "Bu senin hatan."

"Gördün mü? Bakıyordun," dedi ve Naime konuşmanın absürd dönüşüne hayret etti.

"Daha yakın olamazdın, başka nereye bakabilirdim ki?" "Daha yakın

olabilirdim," dedi, neredeyse bir tehdit gibi. Dudaklarını bastırdı Kaşları havaya kalktığında gözlerini tavana doğru devirdi. "İnanılmaz," diye nefes aldı. "Aksini iddia eden kanıtlara rağmen ben geveze bir ahmak değilim."

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi Naime, kafası karışmış bir halde.

"Bana hissettiriyorsun." Ondan uzaklaştı ve kahve ile yiyeceklerin serili olduğu yüksek masaya doğru bir adım attı. Bir fincan doldurdu.

"Öyle bir niyetim yok," dedi. İkinci bir kahve hazırlamadan önce doldurduğu kahveyi ona verdi.

"Bunu biliyorum," dedi ve nefesinin altına bir küfür ekledi. Kahvesini fincanın bir ucuyla yuttu. Naime gülümsedi.

"İhtiyaç hissediyorsan daha güçlü bir şey isteyebilirim." Kendi fincanından bir yudum aldı.

Biraz güldü. "Bunun bana bir faydası olacağını sanmıyorum."

"Yani." Naime elindeki fincanı tabağına bıraktı ve bir konu değişikliğine ihtiyaç olduğuna karar verdi. "Bana planını anlatmayacaksın. Benden ne istiyorsun?"

Ona ilk bakışında irkilmişti, sanki şaka yaptığını sanmıştı.
Sonra masaya döndü, fincanını dikkatle masanın koydu ve başını salladı.

"Üzülerek söylüyorum ki, beklemekten başka yapabileceğiniz bir şey yok."

"Eğer müttefik olacaksak, bunu tek başarmak zorunda değilsin." Parmaklarını onun koluna dokundurdu. Onunla bu şekilde bağlantı kurmak kolay hissettirdi.

bir şekilde. Yine de ona dokunduğunda bunun ne kadar tuhaf görünebileceğini, ailesindekiler dışında böyle bir şekilde elini uzattığı başka bir erkek düşünemediğini fark etti. İsimlerin tehlikesi buydu. Engelleri ortadan kaldırmada yıkım büyüsünden bile daha etkiliydiler.

Adam onun dokunuşuna hiç tepki vermeyerek karşılık verdi. Adamın bakmamak, hareket etmemek için kendini zorladığını, vücudunun gergin, gözlerinin kısık olduğunu görebiliyordu. Naime onu gücendirip gücendirmediğini merak etti ve elini geri çekti ama adam dönerek bileğini yakaladı. 'nin avucuna koyarak elini aralarında tuttu.

"Kendi halime bırakılmaya ," dedi. "İkimizin de buna alışması gerekecek, değil mi? Müttefik olmaya?"

Naime sessizce başını salladı. Başparmağı hafifçe avucunun içinde dolaştı. Adamın onun alanındaki varlığının basit rahatlığının bir kısmı gitmişti. Onun yerine, beklenti dolu bir gerilim, alanlarının nasıl birbirine bağlandığının, tenlerinin nerede buluştuğunun, nasırlı başparmağının beklenmedik derecede hassas ve duyarlı olan tene karşı sertliğinin, onun her bir parçası ile her bir parçası arasında ne kadar mesafe olduğunun aşırı farkında olmasını sağladı. Daha önce algılamadığı bir çekim vardı, sanki dünyadaki en doğal şey bir adım daha yaklaşmakmış gibi.

"Bir şey var," dedisesi daha önceki mırıltısına bürünmüştü. Naime daha önce aralarında tuttuğu kızgınlık kalkanı olmadan kendini çok savunmasız hissediyordu. Adamın çekici olduğu, fırsat verildiğinde nazik ve şakacı olduğu gerçeğini aklından çıkaracak bir şeye odaklanamıyordu.

"Ne?" Naime kendi sesinin zayıflığı karşısında dehşete düşmüştü.

"Bu iş bittiğinde sana isminle hitap etmek istiyorum."

"Bu pek de iyi bir fikir gibi görünmüyor." Ona daha da yaklaşmak için çok istekliydi.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diye kabul etti. Ama bunu istiyordu, sanki arkadaşmışlar gibi onun adını söylediğini duymayı. O kadar az arkadaşı vardı ki. Gözlerinde boşluk ve unutulmuşluk, göz bebeklerinden mürekkepli dallar halinde dışarıya doğru sızıyordu. Onun hakkında bilmek istediği o kadar çok şey vardı ki. Büyüsü hakkında. Sarkum hakkında.

"Eğer kazanırsan, kabul edeceğim. Ama aynı zamanda," dedi, "bana büyün hakkında bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın." Elini hafifçe bükerek adamın elinden kurtardı ve yanağına uzandı, gücünün tezahüründen etkilenmiş ve büyülenmişti. Ona dokunmadan önce durdu, büyü adamın yüzünden geçen şüpheyle bozuldu.

"Hayır, senin adın benim kazanmama karşılık," dedi. "Eğer sihrimi öğrenmek , o zaman eşit değerde bir şey sunmalısın." Yüzünü bir parça çevirdi, sanki onun uzanmış parmaklarına doğru hareket ettirecekmiş gibi, ama yapmadı.

"Gelecekle ilgili tüm hayallerimi sana emanet ediyorum. Bu konuda bana güvenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Adın bu kadar değerli mi?" diye sordu kadın elini yanına indirirken.

"Buna sadece sen karar verebilirsin." Ona tekrar uzanmamak için ellerini kaftanının içinde kıvırdı.

"Peki," dedi, "buna hazırlanırken bunu düşünmek bolca zamanım olacak. Bu da bana başka bir şeye ihtiyacım olduğunu hatırlattı." Tabaktan bir avuç badem aldı ve avucunda salladı.

Naime soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. "Sihrin için o senin." Sırıttı ve başını onaylarcasına eğdi.

"Halat." Birkaç bademi ağzına attı. "Ve kancalar."

ON ÜÇ

TBELİRLENEN GÜNDEN ÖNCEKİ AKŞAM, Makram sarayın girişindeki fuayede durmuş Sultanın gelmesini bekliyordu. Saray halkının çoğu Divan toplantısına katılmış olan vezirler dışarıdaki merdivenlerde toplanmış, onu neşeli yoluna göndermeden önce nişan kurallarını bildirmeye hazırlanmışlardı. Tarık ve adamları çoktan Sabah Kapısı'nın yakınında, atlarla birlikte bekliyorlardı.

Kılıcı eyerinin üzerindeydi ama şimdi elleriyle bir şeyler yapmak isterdi. Tatbikata hazırlanma bahanesiyle son iki gündür ondan uzak durmayı başarmıştı. Makram onu görmek istiyordu ama aptal değildi. Belli ki bir noktada içsel bir çizgiyi aşmıştı, korktuğu çizgiyi, hayranlık ve cazibe arasındaki keskin kenarı.

Sadrazam topallayarak fuayeye girdi ve Makram kılıcını daha hararetli bir şekilde diledi.

"İyi akşamlar Agassi," dedi eğilirken. Makram başıyla onayladı. "Bu maskaralığın sonuçlanmasını büyük bir heyecanla bekliyorum."

"Bu senin fikrin olmadığı için mi yoksa başaracağımı bildiğin için mi bir saçmalık?" Makram sordu, sesi donuktu, bakışları Kadir'i geçip onun gelmesini beklediği salona sabitlenmişti.

"Belki sizin böyle anlamsız şeylere ayıracak vaktiniz vardır ama bir vali olarak benim böyle saçma sapan şeylerle vakit kaybedemeyecek kadar çok işim var."

Kinus'un söyleyeceği bir şeye o kadar benziyordu ki Makram kelimeleri bulmak için duraklamak zorunda . Birbirlerine o kadar da benzemiyorlardı, değil mi? Makram endişesini üzerinden attı.

"Öyle mi? İşle meşgul olan birine göre seni çok fazla görüyor gibiyim." Gülümsedi. Kadir'in kaşları birbirine çarptı.

Sultan'ın gelişi Makram'ın dikkatini dağıtmıştı. Sultan babasının yanında yürüyor, kolunu babasının koluna doluyordu ve Makram'ı görünce gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi bu, Makram'ın onun bir arkadaşına bahşedebileceğini hayal ettiği türden. Gözleri ışıl ışıldı, ifadesi sıcak ve sevimliydi. Boşluk ve yıldızlar. Göğsü daraldı; elleri seğirdi.

Kadir onun yüz ifadesindeki değişikliği fark edip döndü. Gülümsemesi kayboldu, bakışları Makram'a gizlemek için anında babasına kaydı. Kendini soyulmuş hissetti ve Sadrazam yırtıcı bir gülümsemeyle ona odaklandığında yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"O sana göre değil *Agassi*," diye tısladı, sesindeki ateş etraflarındaki havayı ısıtıyordu. "Tamar'ın tek varisinin Sarkum pisliğine verilmesine izin vereceğini düşünmeye bile başlama."

"Hayır mı? Sadece Tamar çöpü mü?" dedi Makram. "Tehditlerini ve konuşmalarını benden uzak tut lütfen." Böylesine aşağılık biri için cazibesinin bu kadar açık olmasına izin vermiş olması yeterince sinir bozucuydu. Ona zaten bilmediği hiçbir şey söylemeyen bir nutka da tahammül edemezdi. "Gördüğünüzü sandığınız şeyin bir ittifakla ilgisi yok."

"Bence her şeyin bir ittifakla ilgisi var ve buna izin vermeden önce seni Engeli'de bir mızrağın ucunda göreceğim."

"Bunu denediğinizi görmek isterim, Sadrazam." Makram sadece iradesine hakim olarak öfkesini ve sihrini dizginledi, Kadir'in tehdidinin ne kadar güçsüz olduğunu görmesini engelledi.

Sultan onlara ulaştığında bakışları onun üzerinde gezindi ve onu uyardı. Bu, vücudunun ne kadar gergin olduğunu fark etmesini sağladı ve onu gevşemeye zorladı.

"Agassi, Sadrazam." Bakışları endişeyle Makram'ın üzerinde sabit kaldı. Kolunu babasının kolundan çekti ve eğildi. Makram onu inceleyen babasına daha derin bir selam verdi. Sadrazam da onu takip etti.

"Behram," dedi Sultan, Sadrazam'ın omzuna uzanarak, "az önce tasfiye yağı yutmuş gibi görünüyorsun." Onu kapılara doğru yönlendirdi. Makram onların gidişini biraz şaşkınlıkla izledi.

"Bugün iyi görünüyor," dedi sessizce.

"Şimdilik. Yarın Konsey Salonu'nda beklemesini istemiyorum, korkarım bunun bir oyun olduğunu ve gerçek olmadığını hatırlamayacak." Onun soğuk tonu, kış güneşi ve rüzgârı gibi sesi, öfkesini yatıştırdı ve derin bir nefes aldı

Nefes al. Ona kadar eşlik etmeyi teklif etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Dokunmalarına izin vermemeliydi. Cazibe, en masum şeyleri bir yangının çırasına, sonra da bir alevin yakıtına dönüştürebilecek tehlikeli bir kıvılcımdı.

Elbette, Çark onun için felakete doğru özellikle hızlı dönüyor gibiydi. Elini onun koluna doladı ve pazusunu tuttu. Tıpkı kütüphanede olduğu gibi, yakınlığın ve potansiyelin farkına vardı. Kolunu yukarı doğru bükerken eli dirseğinin kıvrımına doğru kaydı ve tüm endişelerinin doğru olduğu kanıtlandı. Sıradan, resmi dokunuş sadece zihninin dönüp durmasına, merak etmemesi gereken şeyleri merak etmesine, bedenini onun bunu kastettiğinden daha fazlasını kastettiği konusunda cesaretlendirmesine hizmet etti.

"Geldiğimde neden cinayetin vücut bulmuş hali gibi göründüğünü bana söyleyecek misin?"

"Bu bir iltifatmış gibi davranacağım," dedi. "Ve sadece Sadrazamınızın bana karşı size karşı olduğundan daha cesur olduğunu söyleyeceğim."

"İnanmamızı istediğinden daha fazla yanılabilir olduğunun kanıtı."

"Hayır." Makram onun *biz* demesinden hoşlandı. "Sanırım hangimizin daha tehlikeli ve kendini sansürlüyor."

"Bu bir dalkavukluk girişimi," dedi sessizce onaylamayarak.

"Gerçek bu. Onu öldüreceğim. Onu mahvedeceksin. Bu adam rezil olmaktansa ölmeyi tercih eder."

"Ne kadar zeki bir gözlemcisin." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onu öpme düşüncesini engellemekte bir kez başarısız olmuştu. Şimdi yine başarısız olmuş, gülümsemesine kapılmıştı. Onu orada, köşedeki o küçük kıvrımda öpebilirdi, başlamak için çok iyi bir yer olurdu.

"Bakıyorsun," diye mırıldandı gülümsemesi solarken. Orada öylece durup birbirlerine baktıklarını fark etti, kızın kolu onunkinin içindeydi. Herkes görsün diye açlıktan ağzının suyu akan bir yarım akıllı gibi onu takip ediyor da olabilirdi.

Makram kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bunu yapmak istememiştim."

"Hayır mı?" diye sordu. Kapılardan geçip sahanlığın geniş yarım dairesine çıktılar, Vezirler altlarında merdivenlere dizilmişti. Kadın elini çekti.

Yavuz Paşa vezirlerin arasından öne çıkarak Makram ve Sultanın hemen altındaki merdivene çıktı. Sadrazam, Makram'ın solunda, Sultan'ın yanında duruyordu.

"Kuralları şu şekilde belirledik," diye söze başladı Yavuz Paşa. "Divan Salonu'na en az dört kişinin gelmesi gerekiyor. Siz de gelenlerden biri olmalısınız."

Makram başını salladı.

"Komutan Ayan ve saray muhafızları gerçek yaralanma olasılığını azaltmak için alıştırma bıçakları kullanacaklar ve adamlarınıza tebeşir oklarıyla birlikte aynılarını dağıttılar."

Makram yüzünü buruşturdu. Alıştırma kılıçları dengesiz, zayıf ve güvenilmez olarak bilinirdi. Oklar berbattı, uçları küçük, çuval beziyle kaplı toz tebeşir ampulleriyle doluydu. Çarpma anında patlamaları gerekiyordu ama bazen hedeften sekip gidiyorlardı, menzilleri kısaydı ve isabetsizdiler.

"Bir kişi, gerçek olması halinde savaşmaya devam etmesini engelleyecek ölümcül ya da sakatlayıcı bir yara almışsa öldürülür. Yakalanan ya da öldürülenler tatbikat sona erene kadar yerlerinde kalacaklardır. Büyü kullanılabilir, ancak kalıcı zarar vermek için değil. Şehre girmeyeceksiniz. Her iki tarafın da hile yapması, diğer tarafın galip ilan edilmesiyle sonuçlanacaktır."

Kadir itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama Sultan kendi kendine kıkırdayarak sırtını sıvazladı.

"Yarın şafak vakti, güneşin Kalspire üzerindeki ilk ışıklarıyla başlayabilirsiniz ve güneş tamamen denize batmadan önce Konsey Salonu'nda olmalı ve Sultana kendinizi sunmalısınız. Sorunuz var mı?"

Makram ellerini arkasında kavuşturup Sadrazam'a dönerek, "Sadece bir ricam var," dedi. "Kazandığımda, Sadrazam adamlarıma uygun bir kutlama için yeterli miktarda arak sağlayacak." Sözcüklerin içine işlemesine izin verdi ve ekledi, "İyi bir demleme, pazarlarda satılan içkilerden değil."

Yavuz Paşa gülerek merdivenleri çıktı ve Kadir'in yanında durdu. "Bence bu adil, değil mi dostum?"

Kadir, Makram'a öngörülebilir bir gelecekte Kadir'in ikram edeceği herhangi bir içkiden kaçınmak isteyebileceğini düşündüren bir gülümseme takındı.

"O halde yarın görüşürüz beyler." Merdivenlerden inmeye başladı ve Vezirler onun için ayrıldılar.

"Çark senin lehine dönsün Agassi," dedi Sultan arkasından. Ona sırıtmak için geri döndü.

Bir kaşını kaldırdı, gülümsemese de gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Makram merdivenlerden aşağı indi. Vezirlerden bazıları o giderken sırtını . Kapıda adamlarına katıldı, atına bindi ve saraydan uzaklaştılar.

Kapının altından geçtikten hemen sonra bir esinti yanağını okşadı ve kadının sesi kulağına geldi. *"Eğer hile yapabiliyorsa, yapacaktır."* Kadının büyüsü adamınkine değdi ve sonra kayboldu. Sanki onun yanında durmuş ve sözleri kulağına üflemiş gibiydi. Bir ürperti teninde dolaştı, ardından özlem geldi. Sinirle silkeledi.

Bu iyiydi. Saraydan ayrılacak, ondan uzaklaşacak, böylece ne olduğunu ve ne olmadığını hatırlayabilecekti. Ulaşabileceği şeyleri . Ve ona sonsuza dek yasak olan şeyleri.

ON DÖRT

"BİR YERDE UYUMAYI *ÇOK* ÖZLEDİM," diye duyurdu Tareck Makram'ın yanına gelirken. Makram Kalspire'a baktı ve nasıl olduğunu merak etti.

"Kalspire üzerinde güneşin ilk ışıklarını" yorumlamak için gerçek olması gerekiyordu. Bu nispeten öznel bir kuraldı.

Makram adamların hazırlanmasını istediğinde Tareck, "Liberal standartlara göre bile güneş henüz doğmadı," dedi. şeye rağmen, adamlara tüm silahlarını teftiş için sunmaları emrini verdi.

"Sadece gezintiye çıkıyoruz, Tareck. Ne yaptığımız ya da nerede olduğumuz hakkında tek kelime etme," diye emretti Makram, adamlar etraflarında daire çizerken. "Hâlâ Dinleyiciler olabilir."

Tareck kılıçları ve yayları incelerken, "Dinleme büyüsü hissedeceğimden eminim," diye itiraz etti, "ki ." Adamların her birine tebeşir oklardan yirmişer tane dağıtmışlardı ve Tareck hepsini kısa bir incelemeden geçirdi.

Adamlar kontrollerini yaparken Makram tekrar zirveye baktı. Eski hikâyeler Kalspire'ın Çark'ın etrafında döndüğü merkez, Tamar'ın kalbi olduğunu anlatırdı. Zirvede hiç sönmeyen bir ateşin, büyünün kaynağı olduğu söylenirdi. Eğer bu oyunda başarılı olursa, kendi gözleriyle görebileceği bir gün olabilirdi.

Katmanlı, bazalt sütunun ötesindeki gökyüzü siyahtan menekşeye dönüşüyor, güneş dağların uzak tarafına doğru süzüldükçe renk daha da yakınlaşıyordu. Şafak belki bir mum ışığı uzaktaydı. Işık çok fazla ortaya çıkmadan ata binip ipleri kurabilirlerdi.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Tareck döndüğünde sordu.

"Tekrar kontrol et," diye emretti Makram. Sultanın yaptığı dinleme büyüsünü ama Tareck'in toprak büyüsü en yetenekli hava büyücüsünün büyülerinden bile etkilenirdi. Tareck başını salladı.

"Kayalıklar," dedi Makram. "Ediz Rahal, Yıkım Savaşı sırasında sarayı ele geçirmek için Kayalıklar ile Konsey Odaları arasındaki bir geçidi kullandı. Mahkûmları mahkemeye getirmek için kullandıkları tünel buydu."

"Planın bu mu?" Tareck tükürdü. "Sen tam bir delisin."

"Sana söyledim, eğer kitabı okusaydın..." Makram omuz silkti.

"Cehennem kitabını okudum. O şeyleri nasıl hatırlıyorsun ki?
Bunu okumak gözlerime kum dökülmesi gibiydi." Tareck homurdandı. "O kitap iki . Tünelin hâlâ orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"." Makram eyerine doğru sallandı. "Ama bu bizim tek şansımız." "Sence bunu bilmiyorlar mı?"

"Hayır, yoksa lonca toplantısının yapıldığı gün o mahkûmu Konsey salonuna götürmek için kullanırlardı."

"Girişin nerede olduğunu biliyor musun?"

"İşte bunun için bir toprak büyücüm var," dedi Makram, "o yüzden konuşmayı kes ve enerjini sakla."

"Beni erken bir mezara göndereceksin," diye inledi Tareck.

Kayalıklar saraydan tam bir mumyalık mesafedeydi ve muhafızları kendi komuta yapıları altında faaliyet gösteriyordu. Komutan Ayan'ın saray muhafızları tatbikattan haberdar edilmiş olabilirdi ama Makram kimsenin hapishane muhafızlarını planlamaya dahil etmeyi düşündüğünden kuşkuluydu. Kimsenin Makram'ın hapishaneyi kullanacağından şüphelenmesi için bir neden yoktu ve hapishane savaş oyununa tesadüfen dahil olmak için çok uzaktı.

O bile bunun şimdiye kadar tasarladığı en kusurlu plan olduğunu kabul edebilirdi. Kayalıklar'ın içini hiç görmemişti. Onlardan saraya giden tünelin nerede olduğunu bilmiyordu. Hapishane gardiyanlarının tatbikata katılmaya hazır olmaları pek olası değildi, bu yüzden etkisiz hale getirmek yerine öldürmeyi amaçlayan silahlar ve büyüler kullanmaları muhtemeldi.

Kusurlu bir plan yine de bir plandı.

Birkaç avantajları vardı. Sultana'nın kaptanlarını kovması sayesinde muhafızlar kısa süre önce komuta değişikliğine uğramıştı. Bu onları biraz daha az organize hale getirebilirdi. Vardiya değişiminin ortasında, muhafız sayısının iki katına çıkacağı bir anda içeri girmekten kaçınmayı başarabilirlerse, sürpriz yapmak en büyük avantajları olacaktı.

"Hazır," dedi Tareck.

Makram batıyı işaret etti ve koşmaya başladılar. Hapishane sarayın batısında ve güneyindeydi, dışarıdan tek girişi kumtaşı duvara oyulmuş uzun, dar bir merdivendi. Atları bu yolda riske atmazdı ama yeterince zaman verilirse merdivenleri aşmaları mümkün olabilirdi.

Ancak zamanları yoktu çünkü Komutan Ayan'ın şafak söktüğü anda bir keşif ekibi göndereceğinden şüpheleniyordu. Ayrıca merdivenlerin yarısında, üst ve alt kısımların ok menzili içinde sıkışıp kalmak istemiyordu. Bunun yerine, girişe yukarıdan inmeyi planlıyordu.

Doğu gökyüzündeki menekşe rengi eflatuna dönüşürken ve Kalspire'ın tabanından bir ışık halesi yükselirken uçuruma ulaştılar. Geri sayım başlamıştı. Komutan Ayan muhtemelen şu anda onları bulmaları için adamlarına emir veriyordu. Muhtemelen onları hissetmek için bir izleme büyüsü kullanacak kadar güçlü olsa da, mesafe onları tespit etmeden önce zaman kazanmak için yeterliydi. Ayrıca, bunlar pahalı büyülerdi ve enerjisini korumak isteyecektir.

"Bir gözcü ayarla." Makram atından indi. Aşağı inen merdivenler, toprağa yerleştirilmiş kumtaşı kiremitlerden oluşan geniş bir daire ve sağlı sollu uzun taş sütunlarla işaretlenmişti. Makram merdivenlere hayretle baktı, taş yüzey boyunca ileri geri gidip gelirken yollarını görsel olarak izledi. Uçurumların girişi en altta, uçurumun uzunluğunun yarısını kaplayan, merdivenlerden üç kat daha derin bir çıkıntının üzerindeydi, ancak kayanın altına sıkışmıştı, bu yüzden kapının veya kapının tam yerini değil, sadece çıkıntıyı görebiliyordu. Sarayın batı yarısı kuzeylerinde yükseliyordu, soluk kuleler ve kubbeler şafak vakti gökyüzünü karartıyordu. Deniz aşağıdaki uçurumun dibine çarpıyordu.

"Halatlar," dedi Makram, uçurumda volta atıp inişleri için uygun demirleri ararken. Adamların onun niyetini anlamak için uzun açıklamalara ihtiyacı yoktu.

"İşte," dedi, uçurumun yüzünün daha yumuşak kısımlarından birini işaret ederek. Bu onları çıkıntının merdivenlerden uzak tarafına, girişin bulunma olasılığının en düşük olduğu yere bırakacaktı. Adamlarını dışarıda nöbet tutan muhafızlara karşı savunmasız olacakları bir kapının önünde sallamak istemiyordu.

"Çapa yok," diye homurdandı Tareck, etrafına bakınırken. "Kancalar yerine iki adam kullanmamız gerekecek." "Ve içeriye sadece beş kişi mi alacağız?"

Tareck başını salladı.

"Daha sonra bize katılabilirler." Makram merdivenleri işaret etti. "Onlar aşağı inene kadar biz girişi temizlemiş ."

"Emre, Musa." Tareck iki adamı işaret ve emrin geri kalanını el hareketleriyle ve onları yerlerine iterek iletti.
Adamlar kendilerini hazırlarken Makram tekrar kenardan baktı ve Tareck ile kalan üç kişi ipleri düğümlemeye başladı.

İki muhafız aşağıdaki çıkıntının altından çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladığında eğilerek kenardan uzaklaştı. Sesleri uçurumdan yukarı yankılandı ve tüm adamları hareket etmeyi bırakıp ona baktı. Makram hepsini gözden uzak tutmak için uçurumun kenarını işaret etti, sonra da beş parmağıyla merdivenin tepesini gösterdi. Musa ve Emre sıçrayarak diğer üçüne katıldılar ve beşi de iki sütunun etrafında toplanıp çömelerek beklemeye başladılar. Tarık eyerinin yanına gitti ve seyahat çantalarından birini karıştırarak keten bir kaftan çıkardı. İçinden uzun kumaş parçaları kopardı ve yeterince giydiğine emin olana kadar eyerinin üzerine serdi.

İki ses daha da yükseldi ve Makram yüzükoyun yatarak onları görebilecek kadar inişe yaklaştı. İki gardiyan son dönemece ulaşmıştı. Makram adamlarını hazır olmaları konusunda uyarmak için elini kaldırdı. İki adam merdivenleri tırmanıp yaklaştıkça elini kaldırmaya devam etti. Makram her sesten ürküyor, ikisini korkuyordu. Dövüş sesleri onları takip eden herkes tarafından kesinlikle duyulabilir, saray duvarında yankılanabilirdi.

İki adam merdivenlerin doksan derecelik son bir dönüş yaptığı ve adamlarıyla aralarında sadece beş basamak bıraktığı yere ulaştılar. Makram elini bıraktı.

"Günaydın," dedi Tareck atların yanında durduğu yerden ve gardiyanlar şaşkınlıkla ona baktılar, Makram'ın askerlerinin onları pusuya düşürmesi için yeterli bir süre. Makram ayağa kalkmadan önce taş sahanlıkta yüzükoyun yatıyorlardı ve Tareck adamların ağzını tıkaması için askerlerden birine bez parçalarını uzattı.

Makram güneşe baktı. Artık Kalspire'ı tamamen çerçeveliyordu, gölgeli kaya mızrağının etrafında parlak bir korona vardı.

" ve atları ağaçların yanına, olabildiğince gözden uzak bir yere koyun," dedi Makram. Bu iş bittikten sonra Musa ve Emre uçurumun kenarından birkaç adım ötede yan yana oturdular. Tareck ağır, kaba kenevir ipin bir ucunu kenardan aşağı attı ve diğer ucunu iki adamın sırtına doladı. Eldivenli elleriyle ipi kavradılar ve topuklarını

yere. Diğerleri uçurumdan aşağı düşerken da ağırlıklarına yaslanarak karşı koymaya çalışıyorlardı.

"Ulaşmıyor," diye açıkladı Tareck. "Mümkünse tırmanmamız gerekecek."

"Atlamak için çok mu uzak?" Makram mesafeye baktı.

"Aşağıya inene kadar bilemeyiz."

"Önce büyükler ve çocuklar." Makram Tareck'in sırtına bir tokat attı. Makram'dan sadece bir tur daha büyüktü. Tareck homurdanarak yayını sırtına astı ve kılıç kemerini çözdü. Sadağının altından geçirip omuzlarından geçirdi ve kılıcı asılı dururken çekebileceği kadar yükseğe asacak şekilde bağladı. Hiçbir uyarı ya da anons yapmadan ipi aldı, yüzünü yerdeki iki adama döndü ve ipi bacaklarının ve ellerinin arasından geçirerek uçurumun üzerinden geriye doğru yürüdü.

Makram uçurumun kenarına çömelmiş, arkadaşının inişini izliyordu. Tarık ipin ucuna ulaştığında uçurumda tutunacak bir yer buldu ve aşağı inmeye başladı. Makram bir sonraki adama, Cem'e işaret etti, Cem ipten kurtulunca da Ahmet'e.

Sırada Makram vardı. Kaya çukurlu ve aşınmıştı, bu yüzden ipin ucuna ulaştığında aşağı inmek korktuğu kadar zor olmadı. Son adam, Demir, Makram ipi bıraktığında inişe başladı. Makram güvenli bir iniş için yeterince yaklaştığında ipi bıraktı ve Tarık'ın yanına, çıkıntıya indi. Demir de çok geride değildi.

Girişi görmemek için hepsi sırtlarını kayaya dayadı. Merdivenlere yakındı ve uçurumun arkasına yerleştirilmişti, bir mağara ağzından biraz daha fazlası gibi görünüyordu. Kapı ya da geçit yoktu, sadece kayada bir delik vardı.

Uçurum tepedeki şafak ışığını engelliyordu ve Makram buna sevinmişti, en azından hapishanenin karanlığına adım attıkları anda kör olmayacaklardı.

Hızlı bir kuş sesi Emre ve Musa'nın ipi bırakmakta olduğunu haber verdi. Düşerken alçak bir vızıltı çıkardı, çıkıntıya çarptı, kuyruğu kenarda çırpındı ve geri kalanını aşağıya, aşağıdaki okyanusa doğru çekti. Makram sesi tüm kemiklerinde hissetti, hapishane girişini izliyordu, gardiyanların akın edeceğinden emindi. Tarık kılıcını çekti ve kapıya doğru ilerledi, Ahmet ve Cem arkasındaydı, sonra Makram ve Demir.

İki muhafız araştırmak için mağaradan dışarı fırladı. Tareck iyi zamanlanmış bir yumrukla birini bayılttı ve ilk adamı şaşırttı ama diğerini yere yatırmak kaldılar. Tareck'in hazırladığı şeritlerden daha fazlasıyla ağzını tıkadılar ve baygın yoldaşıyla birlikte onu da bağladılar. Makram hapishaneye girmeden hemen önce merdivenlere baktı. Musa ve Emre basamakları olabildiğince hızlı iniyorlardı.

Mağaranın ilk yarısı ışıksızdı ama daha derinlerden zayıf bir büyücü ışığı parlıyordu. Sadece adamlarının mağara girişinin çerçevesine vuran keskin gölgelerini . Makram Tareck'in omzunu tutarak gözleri alışana kadar beklemelerini sağladı. Tareck'in nefes alış verişi Makram'ın nabzıyla eşleşecek şekilde dengesizdi. Bekledi, dinledi, her an atların geldiğini duyacağından ve Komutan Ayan'ın adamlarının üzerlerine çullanacağından emindi.

Tekrar ilerlemeye başladıklarında kısa, asfalt bir patikaya çıktılar. Adımlarını taşların üzerinde susturmak, kendilerini ele verecek çakıl taşları ve çıkıntılar olan, değişmemiş mağara zemininde susturmaktan daha kolaydı. Sürünerek ilerleyen adımlarını daha da yavaşlattılar, mağara duvarlarına sıkıca bastırdılar, ışık daha da parlaklaştı ve ileriden gelen sesler yükselip alçalarak konuşmaya başladı.

Makram önden gidiyor, her adımı hissediyor, sırtını duvara dayıyor, bir eliyle kınındaki kılıcını sıyırmaması için tutuyor, diğer eliyle de önündeki duvarı yokluyordu. Eğer bu bir egzersiz olmasaydı, şimdiye kadar bitirmiş olurdu. Koşarak içeri girerler, sağlıklı bir dozda büyü ve kılıçlarını uygularlar ve her yeri süpürüp temizlerlerdi. Sinsice hareket etmek külfetli ve gereksiz yere yorucuydu ve tüm vücudunu gerginlikle süründürmesinden nefret ediyordu. Sinsice yaklaşmak çok fazla beklemek gibi geliyordu, çok belirsiz, çok savunmasız.

Işık dairesel bir çıkıştan bir odaya dönüştürülmüş geniş bir mağaraya akıyordu. Makram onu görür görmez durdu ve diğerleri de aynısını yaptı. Nefesini tutarak, açıklıktan yayılan ışık halesine cesaret edebildiği kadar yaklaştı.

Çevresine masalar yerleştirilmiş, taş döşeli zemine gelişigüzel halılar serilmiş ve uzak tarafta üç tünel açılmıştı. Odanın ortasında, oturmak için minderlerle çevrili devasa, alçak bir masa . İçeride bir düzine adam vardı. İkisi masalarda oturuyor, üçü masanın yanında uzanmış kahvaltı kalıntılarını karıştırıyordu. Her tünelin yanında bir adam duruyordu. Geriye kalan beş kişi her tarafa dağılmıştı, biri

bıçak, üçü sohbet ediyordu ve son adam masalardan birinin önünde durmuş, arkasında oturan gardiyana ders veriyordu.

Makram, odaya giren Tareck'e eliyle işaret etti.

Bir düzine bakış ona dikildi. Ağır bir sessizlik ortalığı kapladı. "Beyler,"

dedi Tareck. Nazik ses tonu kafalarını yeterince karıştırdı.

Makram ve diğerlerinin odaya girmesine izin verdi ama bu, çekilmiş kılıçları, yayları ve grubun belirgin yabancı görünümünü fark etmelerini engelleyecek kadar değildi.

"Bu da ne böyle?" Bir muhafız masalardan birinin arkasında durmuş, yumruklarının üzerinde öne doğru eğilerek onlara bakıyordu. Verdiği yanıt, Makram'ın Tamar'da şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden daha fazla, barış içindeki bir ülkeden söz ediyordu. Silahlı yabancılara kılıçla değil, soruyla karşılık veriyordu.

"Yüksek Konsey adına bir tatbikat yapıyoruz" - Makram odanın ortasına doğru ilerledi - "ve size zarar verme niyetinde değiliz."

"Olduğunuz yerde duracaksınız," diye emretti muhafız masanın etrafından dolanırken. Diğerleri aynısını yaptı, odanın ortasına, Makram'a doğru kayarak onu adamlarından ayırmaya çalıştılar.

Koşan ayak sesleri giriş tünelinde yankılandı.

Musa kendini tanıtmak için "Biziz," diye seslenince Makram biraz rahatladı. "Bölük yolda," dedi Musa ona ulaştıklarında, ikisi de ağır ağır nefes alıyordu. "Saraydan yaklaşık yirmi adam."

"Bana bir hücrenin anahtarlarını bulun," diye emretti Makram. Sinsice dolaşarak çok fazla zaman kaybetmişlerdi. Büyüsünün dizginlerini serbest bırakma içgüdüsünü bastırırken nabzı şakaklarında zonkluyordu. Büyü yok. Tatbikatı kazanamazdı ama ne olduğunu öğrendikleri için reddedilecekti.

"Seni bir hücreye *tıkacağım*, kimin için çalıştığını söylediğin umurumda değil." Gardiyan diğerlerine işaret etti ve onlar da kılıçlarını çektiler.

Dağınık, sıkışık bir yakın dövüş başladı. Birbirlerini yarım daire şeklinde ilerlediler, bir adam onları karşılamak için hareket eden Cem'e doğru kılıcını savurduğunda yoldaşının burnu kanadı.

Kaos Makram için kendi nefesi ve nabzı kadar tanıdıktı. Onun büyüsü kaostu, düzenin hızla parçalanmasıydı ve o da denizdeki bir balık gibi kaosun içinde var oluyordu. Etrafında akıp giden ve kendisi olan kaos, kalbi ve kemikleri kadar onun için gerekliydi. Bu hızlı, kısa savaş bir nebze de olsa eve dönüş gibi hissettirmişti. Makram şiddeti sevmese de bu konuda iyiydi.

Bunun için yaratılmıştı. Sarayda sıkışık ve sessiz bir şekilde, delirene kadar kendini kontrol ederek çok fazla gün geçirirdi.

Mağarada bağırışların ve kılıçların kakofonisi yankılanıyordu, dövüş sırasında hiçbir şey ifade etmeyen sesler uzun süre sonra yankılandı. Makram kimseye kalıcı zarar vermemek için dövüşmekten çok güreşti. Üzerine gelen ilk adam bunu arkadaşlarının arkasından koşarak yapmak zorunda kaldı ve Makram'a kendini hazırlaması ve muhafızın momentumunu kullanarak onu taş duvara kafa üstü çarpması için kenara çekilmesi için yeterli zamanı verdi. Adamın başı geriye düştü ve Makram'ın ayaklarının dibinde yere yığıldı.

Adamın yerini hemen iki kişi daha aldı. Makram sırtını duvara dayadı ve bir adamı tekmeleyerek uzaklaştırdı, ikincisine dönerek duvardan uzaklaştı, böylece adamın savuruşu sırtının etrafında kıvrıldı. Makram kendi kılıcının kabzasını adamın şakağına dayadı ve adam düşerken üzerinden geçerek ikinciye doğru ilerledi.

Muhafız hamle yaparak yatağanın ucunu Makram'ın karnına doğru sürdü. Makram kılıcı savurdu ama muhafız bir daire çizerek toparlandı ve kılıcın kavisli ucunu Makram'ın kaburgalarına doğru çekti. Başlangıçta acımadı ve Makram omzunu indirip saldırdı, kollarını diğerinin beline doladı ve her ikisini de odanın ortasına çatışmanın geri kalanından uzağa sürükledi. Muhafız yumruklarını ve kılıç kabzasını sırtına indiremeden Makram yere düşüp yuvarlandı ve dirseğini adamın çenesine doğru savurarak yukarı doğru hamle yaptı. Adam geriye doğru sendeledi, kolları dengesini sağlamak için sallanıyordu ve Makram onun bacaklarını tekmeleyerek altından çekti. Rakibi yere yığılırken acı Makram'ın yan tarafına ok gibi saplandı.

"Anahtarlar!" Emre anons etti, bu aynı zamanda dövüşün bittiğini de gösteriyordu. Makram rakibinin kılıcını tekmeleyerek uzaklaştırdı ve kendi kılıcını onun boğazına doğrulttu.

"Kimsin sen?" diye sordu muhafız, Makram'ın adamlarının ne yaptığını izlemek için ayağa kalkarken. Makram onu ayağıyla geri itti.

"Oturarak çok fazla zaman geçirdiğinin ve savaşmaya yeterince zaman ayırmadığının kanıtı." Makram çizmesinin burnunu adamın devasa göbeğine soktu. "Hepsini bir hücreye koyun," dedi.

Musa orta tünelin hemen içinde durarak, "Bu onları tutar," dedi. Diğerleri bilinçsiz muhafızları kendisine doğru sürüklerken Tareck kilidin anahtarlarını denedi. Hücreyi açtığında, uyanık olanları içeri aldı.

Tüm muhafızlar bir araya toplandıktan sonra Tareck kapıyı kapatıp kilitledi ve anahtarları belindeki şalın içine soktu. Makram'ın kaburgalarındaki kesik şimdi öfkeyle yanıyordu ve kan entarisine kadar sızmıştı. Düşündüğünden daha derindi ve savaşın sersemliği geçtikçe acı da artıyordu.

"Siz Sarkum'dan gelenlersiniz, işte onlarsınız," dedi şişman olan. Parmaklıkların arasından onlara tükürdü. Makram tam zamanında sıyrıldı ve karşılık verme dürtüsüne direndi.

"Çabuk , değil mi?" Tareck yüzü hâlâ asık bir şekilde konuştu. "Peki ya bu tüneller?"

"Ayrılacağız," dedi Makram, konuşurken yarasını yokluyordu. "Cem ve Ahmet ilk tünelden aşağıya, Tarık, Demir'le birlikte orayı alın. Siz ikiniz benimle gelin." Emre ve Musa'yı işaret etti. "İşler sarpa sararsa oklarınızla duvarları tebeşirleyin ki dönüş yolunu bulabilesiniz. Saraya giden bir tünelin girişi olabilecek her şeyi arayacaksınız."

"Ya bulursak?" "Bana bir
adam gönderin."

Makram en yakındaki adamın sadağından bir ok çekip bıçağının ucuyla çuval bezini kestikten sonra orta tünelden aşağı inmeye başladı. "Ve acele et. Saray muhafızları her an burada olabilir."

Musa ve Emre saraydan gelen yirmi gözcü görmüşlerdi. Doğru konumlanırlarsa yirmi kişiyi alt edebilirlerdi ama bu hiç de kolay olmayacaktı. Özellikle de Ayen'in adamları akıllıca bir şey yapıp onlara yardım etmeleri için gardiyanları serbest bırakırlarsa.

Makram tünelden koşarak indi, Emre arkasında, Musa da en arkada. Onlar koşarken Makram botlarının sesinden Komutan Ayan'ın saray muhafızlarının gelişini dinlemeye çalıştı.

Kırık Çark, ne düşünüyordu? Nereye gittiği, önünde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayan'ın adamları onu avlamadan önce gardiyanların bile bilmediği bir tünel girişi bulmaları mümkün değildi. Makram adımlarını hızlandırdı, bu da yan tarafına doğru yayılan bir acıya neden oldu.

Her yüz adımda bir damgalı metal lambaların içinde bulunan büyücü küreleri yüzüyordu, böylece gölgeli ve zayıf, sıcak ışıklı bölgelerden geçiyorlardı. Hücreler ışıklı bölgelerde altışarlı setler halindeydi, her iki tarafta üçer tane vardı ve ışığın solduğu yerlerde hücre yoktu.

Musa boğuk bir çığlık attı ve ardından bir çırpınma sesi duyuldu. Makram durup dönmeye çalışırken neredeyse düşüyordu ve Emre de neredeyse ona çarpıyordu. Hücre sakinlerinden biri parmaklıkların arasından uzanıp Musa'yı yakalamıştı. Şimdi mahkûmun bir kolu Musa'nın boynuna dolanmıştı, başka bir adam kollarını tutuyordu ve üçüncüsü Musa'yı kılıcından ayırmaya çalışıyordu. Musa küfrediyor, tekmeliyor ve kılıcını kavramaya çalışıyordu.

Tünelin girişinden, geride bıraktıkları odadan bağırışlar geliyordu. Esir alınan gardiyanlar Ayan'ın adamlarının gelişini selamlıyordu. Makram, Emre'yle birlikte Musa'nın yanına dönerken küfretti. Emre kılıcını parmaklıklara sapladı ve Musa'nın kılıcını çalmaya çalışan adam geri sıçradı. Kılıç taşlara çarptı, Musa'nın kollarını tutan adam onları bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek kılıcı almaya çalıştı, Emre de aynısını yaptı. Emre çok yavaştı. Mahkûm kılıcı parmaklıkların arasından çekip çıkardı, sonra da Emre'ye doğru savurdu; Emre yara almamak için kamburunun üzerinde geriye doğru düştü. Musa boynundaki kolu tuttu ve Makram onu çekip çıkarmaya yardım etmeye çalıştı. Musa parmaklıklara doğru bir tekme savurdu ama bacağı sıkıştı ve onu tutan adam Musa acı dolu bir çığlık atana kadar ağırlığını bacağına verdi.

Makram sonunda yatağanına başvurdu ve ucunu Musa'nın boynuna dolanmış ön kolun etine sapladı. Mahkûm irkilerek kolunu kurtardı ve Makram Musa'yı parmaklıklardan uzaklaştırdı. Mahkûmlar alay etti ve Musa'nın kılıcını çalan kişi zaferle kılıcı başının üzerinde salladı.

Makram bir kez daha gücünü zorlamak zorunda kaldı. Büyüsünü açığa çıkaramazdı. Zerre kadar bile. Ayan'ın adamları tarafından yakalanırlarsa Musa'yı yaralı ve silahsız bırakarak kılıcı terk etmek zorunda kalacaklardı.

Girişten gelen bağırışlar kesilmişti ama sesler mağarada net yankılanıyordu ve adamlara tünellere doğru ilerlemeleri için emir verildi.

Makram Emre'yi ayağa kaldırdı. "Koş!"

ON BEŞ

SAMİRA, biri kahve ve su dolu bir tepsi taşıyan iki görevliyle birlikte Konsey Salonu'na girer.
diğerinde meyve, ekmek ve ekşi, kalın labne ile birlikte çeşitli sebzeler vardı. Naime'nin midesi sıkıştı. Gecenin büyük bir kısmını ayakta geçirmiş, uyuyamamıştı. Kütüphane ona her zamanki gibi huzur ya da rahatlık vermemişti. Güneş Kalspire'ın üzerinde belirdiğinde nihayet Konsey Salonu'na taşınmıştı. Sabah gelip geçmişti ve Beşir'den aldığı tek haber, güneş doğar doğmaz Makram ve adamlarını bulmaları için gözcüler gönderdiğiydi. O gözcüler geri dönmemişti ve Samira'nın yiyecekle gelişinden de anlaşılacağı üzere vakit öğle olmuştu.

Samira geldiğinde bir süredir olduğu gibi volta atıyordu. Vezirler sabah boyunca savaşın işaretlerini izlemek için Divan Salonu'ndan avluya doğru yürümüşlerdi. Samira yiyeceklerle geldiğinde, birçoğu kendi yemeklerini yemek için odalarına dönmüştü.

İki görevli tepsileri banklardan birinin üzerine koydu. İçlerinden biri bir bardağa su doldurdu ve Naime'ye uzattı.

"Beşir'le konuştun mu?" Naime tepsiyi incelemek için kürsüden indi. Suyu alırken görevliye gülümsedi.

"Hayır. Duvarda yürüyor."

"Başka bir şey duymadın mı?" Makram'ın nerede olduğunu bilmek istiyordu. Eğer sarayın yakınındaysa ve onu duvardan ele geçirmeye niyetliyse, başarısız olacağından hiç şüphesi yoktu. Beşir'in adamları Makram'ınkiler gibi savaş eğitimi almamış olabilirdi ama sarayı tutmak için çok iyi eğitilmişlerdi. Ve sayıları Makram'ın kafa kafaya çarpışması için çok fazlaydı.

kazanma şansı yoktu, özellikle de adamın sihrini kullanıp kendini göstermeye niyetli olduğundan şüphelendiği için. Birden fazla yönden kösteklenmişti. Lanet olsun ona ve gizemli planına.

Samira onun bardakla oynamasını, bir o tarafa bir bu tarafa çevirmesini, bakışlarını odanın her yerine yöneltmesini ve asla sakinleşmemesini izledi.

"Efendim," diye başladı Samira iç çekerek, "bence ona daha fazla güvenmelisiniz. O küstah biri, aptal değil."

"Biliyorum." Naime gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Biliyorum." Başarabileceğini düşünmeseydi bu riski almazdı. Onun bilmediği bir şeyi biliyordu. Ona güvenmek zorundaydı. Ona güvenmişti de. Bu, hiçbir gözetimin, hiçbir kontrolün olmamasını kolaylaştırmıyordu.

"Ye," dedi Samira nazikçe. "Midende hiçbir şey yokken böyle endişelenerek sadece kendini hasta edeceksin."

Naime labneyi bir havuç çubuğunun üzerine döktü ve zeytinyağı birikintisinin içinden geçirdi. Samira yemeye devam ederken onu eleştirel bir gözle izledi. Karnında yemek olması sinirlerinin yatışmasına yardımcı oluyordu.

Yavuz Paşa odaya girerken neşeyle, "İyi günler Sultanım Efendim," seslendi. Kâhyası da onu takip etti, yanında oğlu Sadık vardı, Sultan'ın muhtemel nişanlılarından biriydi.

Naime içinden geçen nefretten başka bir şeye konsantre olabilmek için bir yudum su içti. Eğer her şey başarısız olur ve evlenmek zorunda kalırsa, Sadık son tercihi olacaktı. Aslında onunla konuşmaktan kaçınabildiği her an bunu yapıyordu.

"Günaydın Yavuz Paşa," dedi Naime. Sadık eğildi, Naime de başıyla selam verdi ama göz göze gelmekten kaçındı. Sadık ona hep öyle bakardı. Ne iltifat edercesine, ne de Makram'ın yaptığı gibi sıcak, neredeyse hüzünlü bir şekilde.

Bunu düşününce nabzı hızlandı. Bir gece önce ona nasıl baktığını, ona o kadar uzun süre bakmıştı ki durmasını söylemek zorunda kalmıştı. Bunu yapmasını istediğinden değil. Ama Sadiq'in yaptığı gibi kendisini takip edilmiş hissetmesine neden olmamıştı.

"Babam bana bu Sarkum prensinin pervasız olduğunu söylüyor," dedi Sadık, yaklaşıp tepsiden bir incir alarak. Samira'nın onaylamayan ateşli bakışlarına aldırmadan su sürahisine uzandı. Bir parça daha yemek için uzandığında Samira tepsiyi kaptı ve Sadık ile Naime'nin arasına girerek tepsiyi uzattı.

"Koşullar göz önüne alındığında bunun nispeten açık olduğunu düşünmeliydim," dedi Naime, Samira'nın gözleriyle buluşurken.

bir kaseden badem. Samira dilinin ucunu dışarı çıkardı. "Babanın bunu sana göstermesine ihtiyacın var mıydı?" Naime ağzına bir badem attı ve Sadık'ı izledi. Samira kürsünün basamaklarını çıkıp yemek tepsisini Sultan'ın koltuğunun yanına koyarken, o da Samira'nın ardından bakakaldı.

"Yavuz Paşa, kahve ister misiniz?" Naime Sadık'tan yana döndü. Babası başıyla onayladı ve Naime'nin hizmetkârı bir fincan doldurup ona uzattı.

"Henüz bir şey duymadınız mı?" Yavuz Paşa kahvesini yudumlarken sordu. Naime babasının yanına gittiğinde Sadık da takip ederek ikisinin arasına girdi.

"Hiçbir şey."

"Zaman var. Sürpriz, sahip olduğu tek avantaj."

Naime umutlu görünmemeye çalışarak, "Sanki onun başarılı istiyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz," dedi.

"İyi konuştunuz Sultanım" -başını saygıyla eğdi- "ve o da sizin adınıza hareket etti. Bana göre bu, dengeli bir ittifak için fırsat sunuyordu. Ancak sizin de çok iyi bildiğiniz gibi benimki sadece bir görüş ve Konsey'i etkileyecek kadar ağırlık taşıyan bir görüş değil."

Kadir'in asla olamayacağı kadar mütevazı davranıyordu. Divan'ın çoğu Yavuz Paşa'yı takip edecekti. Kadir'den sonra en etkili ikinci vezirdi. Onun sözlerini dikkate aldığını bilmek bile Makram'ın sarayı ele geçirmesi kadar büyük bir zafer gibiydi. Düşünceleri arasında bir umut ipliği dolaşıyordu.

"Baban burada olacak mı?" diye sordu.

"Korkarım bugün çok hasta," dedi Naime. Aslında İhsan'ı ondan uzak tutması için kesin emir vererek onun sorumluluğunu ona bırakmıştı.

"Yazık oldu. Bir zamanlar bu oyundan herkesten çok keyif alırdı."

Konsey'in babasını ne kadar tanıdığını, onun ne kadar hızlı kaydığını fark edip etmediklerini merak etti. Onlar ahmak değildi; yeni bir hükümdar atama zamanının yaklaştığını biliyorlardı. Sadece babasının aklının ne kadar dengesiz olduğunu fark etmemiş olmalarını umuyordu.

"Biliyorum," dedi. Bu doğruydu. Babası böyle şeyleri severdi, tüyleri diken diken eden ve değişime zorlayan şeyleri. Birden, babasının Makram'ı sevebileceğini düşündü, onun cesaretini, rahat güvenini sevebilirdi. Göğsünün görünmeyen bir güç tarafından sıkıştırıldığını hissetti.

"Baban nişanlına karar verdi mi?" Sadık, Konsey Salonu'ndan görebildikleri gökyüzü parçasını izliyordu ama o konuşurken geri döndü. Babası içini çekerek kahvesini bitirdi ve küçük fincanı Naime'nin hizmetkârına vermek üzere döndü.

"Hayır Yavuz Usta, yapmadı. Sarkum ile müzakere öncelikli."

"Bunu çok uzun süre ertelememeli," dedi. "Sonsuza kadar güzel kalmayacaksın."

"Güzelliğim solabilir Yavuz Usta, ama taht her zaman yeşil kalır." Ses tonundaki keskinliği korumayı başaramadı.

Yavuz Paşa boğazını temizledi ve gözlerini devirmemek için kıstı. "Bağışlayın Sultanım Efendim. Kendisine sohbet için daha uygun konular hakkında talimat vereceğim."

Naime başını eğdi, sonra ikisinden de uzaklaştı.

Sadiq uzaklaşırken, "uygunsuz olan bir şey göremiyorum," dedi.

Yavuz Paşa, onunla ya da babasıyla her zaman aynı fikirde olmasa da, her zaman kibardı. Naime karısıyla sadece birkaç kez görüşmüştü ama Sadık'ın Sultan olma arzusunu ve kibirli konuşma tarzını körükleyen şeyin kocasından çok onun etkisi olduğundan şüpheleniyordu. Potansiyel kocalar, geleceğin potansiyel Sultanları olarak önerilen oğullardan hiçbiri onunla kibar nezaketin ötesinde bir sohbete girme zahmetine katlanmamıştı. Hiçbiri onunla eşitmiş gibi konuşmamıştı. Hiçbiri onu önemsememişti.

Dışarıya, ana saray ile Divan Salonu arasındaki bahçeye ve avluya doğru yürüdü. Vezirlerin çoğu orada toplanmış, gruplara ayrılmış, hizmetkârlarının tuttuğu tepsilerden yemek ya da kahve paylaşıyor ya da sadece sohbet ediyorlardı. Onların konuşmaları ve kıpırdayan ıslak, soğuk esinti dışında hiçbir şey duymuyordu. Sarayın iç kısmına sıkışmış olsa bile, Makram ve adamları saldırıyorsa bir şeyler duyacağını biliyordu.

Naime vezirlerin arasından geçerek sarayın güney ucuna ve avluya doğru ilerledi. Samira onu takip etti ama sessiz kaldı. Sabah Kapısı'nın yakınına geldiklerinde Naime surları inceledi. Surlar boyunca düzenli aralıklarla nöbetçiler duruyordu.

"Komutan Ayan," diye konuştu Naime gücünün rüzgârıyla, yaklaşırken zihninin gözünde yiğit komutanı canlandırdı. Tepede, bir figür okçu gruplarından birinden ayrıldı ve koşarak

en yakın merdiven. Kapıya giden yolu yarıladığında onunla karşılaştı. Naime kendini kısa boylu olarak görmüyordu ama Beşir onun yanında durduğunda öyle hissetmesine neden oldu. Onun gözleriyle buluşabilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"Sadece batıya gittiklerini biliyorum. İz sürme büyüsü bile denedim ama bir şey hissetmedim. Gözcülerimden hiçbiri geri dönmedi ve daha fazla adam göndermeyeceğim." Sesi her zaman eski taşları ve dağları akla getirirdi, sabit ve sarsılmazdı. "Bu bir tuzak olabilir." Alnındaki çizgiler hayal kırıklığının tek göstergesiydi. Beşir başarısızlıktan nefret ederdi.

Ona daha fazla adam göndermesini emretmekte tereddüt etti. Müdahale etmek ve Kadir'in bunun tatbikatı Makram'ın lehine değiştirdiğini iddia etmesini istemiyordu. Ne de Beşir'i, Makram'ı Beşir'in başa çıkabileceğinden daha fazla adamıyla boğması için cesaretlendirmek istiyordu. Naime yönü düşündü. Batıda Kayalıklar'dan başka bir şey yoktu ve duvarın o tarafında saraya giden daha kolay bir yol yoktu. Uçurumun kendisi yaklaşmayı imkânsız kılıyordu.

Makram ne biliyordu?

Ellerini kaftanının içine sokarak, müdahale etmenin Makram'a bir faydası olmayacağını bir kez daha kendine hatırlattı. Bu onun oyunuydu ve o bu oyunda sadece bir seyirciydi.

"Eğer bir şey değişirse," diye başladı.

"Biliyorum." Ağzında bir gülümseme belirdi. "Bir şey olur olmaz haber göndereceğim."

Hiçbir zaman gerçek bir arkadaş olma şansları olmamasına rağmen, Beşir'e ve onun konumuna ulaşmak için katlandığı her şeye hayranlık duyuyordu. Bu duygunun karşılık bulduğunu düşünüyordu ve Beşir'in kendisine borçlu hissettiğini de biliyordu. Toprak Bölgesi'nin yoksul kesimlerinde büyümüştü, annesi şehrin en yoksullarına şifa dağıtıyordu. Burs olmasaydı, gücünde ustalaşmak için Üniversiteye gidemezdi. Dördüncü Hanenin güçlü ve yetenekli bir Sival'ıydı ve annesi onun muhafızlarının başında olmasından dolayı minnettardı. Kadir'e şiddetle sadık olan son adamdan görevi devralmıştı ve Beşir, Beşir'in emirlerinden ziyade Kadir'in parasını takip etme olasılığı daha yüksek olanları yavaş yavaş ayıklıyordu.

"Teşekkür ." Kadın biraz mahcup bir ifadeyle gülümsedi ve adam eğilerek duvara döndü.

Naime Divan Salonu'na geri döndüğünde yağmur çiselemeye başlamıştı ve vezirlerin çoğu salona taşınmıştı. Kadir sabahtan beri plan yaptığı yerden gelmiş, yanında kâhyası, Naime'nin Beşir'den çok kendisine sadık olduğunu bildiği üç saray muhafızı, Banu

Hava büyücüsü ve oğlu sarmıştı. Banu, selamlamak için başını eğen Naime'ye baktı.

Banu'nun hem Kadir'in metresi hem de Kadir'in casusu olduğuna dair bazı spekülasyonlar vardı ama Naime bundan şüphe duyuyordu. Kadir, ister nesneler ister yaşayan, nefes alan insanlar olsun, güzel şeylere karşı bir takdiri vardı ve Banu güzel değildi. Çarpıcıydı belki ama sade. Bir büyücünün, Çark'ın kendisine verdiği miktara içerlediğinde, güç vaatleriyle nasıl çarpıtılabileceğinin bir örneğiydi. Kadir, elitizmine rağmen, acı çeken, haklarından mahrum bırakılmış takipçilerini, koyun edinmiş bir çoban gibi terbiye etmeyi başarmıştı.

"Bunun anlamı ne?" sordu daha odanın ortasına hakim olan küçük grubuna ulaşmadan.

Naime ellerini kaftanının önünde kavuşturdu ve bir kaşını kaldırdı. Göstermelik bir selam verdi.

"Sizi üzen nedir, Sadrazam?"

"Bu adamlar Sarkum birliğinin batıya kadar takip edildiğini bildiriyor."

Karnı gerildi ve siniri sırtına vurdu. Bir kez olsun Kadir'in kendisinden daha az şey bilmesini istiyordu.

"Konsey'in kararlaştırdığı kurallarda batıya gitmelerini engelleyen bir şey mi vardı?"

Solundaki biri güldü ve Kadir'in yüzü öfkeyle buruştu. "Sen bu işe karıştın, bunu iliklerime kadar biliyorum. Bu oyun kaybedilmiştir."

Naime, "Bu suçlamayı kanıtlayamadığınız sürece, Sadrazam, oyun kaybedilmiş sayılmaz," dedi.

"Buyurun Kadir Paşa," dedi Yavuz sakince. "Sabah Kapısı'ndan geçmeye çalışacaklarını tahmin etmiyordun, değil mi?"

Sadiq, "Belki de kafaları karışmıştır," diye öneride bulundu ve katkısı için birkaç kahkaha aldı.

"Ona sarayı nasıl ele geçirebileceği konusunda hiçbir kısıtlama getirilmedi, sadece ele geçirmesi gerektiği söylendi. Benim gibi bir savaş acemisi bile surlara doğrudan saldırmanın aptallık olacağını bilir," dedi Naime.

"Hâlâ bu odadaki birinden kendisine bilgi verildiğine inanıyorum; Konsey tarafından bilinmesi halinde mücadelenin niteliğini değiştirecek bir bilgi."

"Tekrar ediyorum, Sadrazam, kanıt olmadan hükmen mağlubiyet kararı veremezsiniz." Naime Yavuz'a baktı, o da başıyla onayladı.

". O zaman egzersizin bütünlüğünü korumak için zorluk eklemeyi öneriyorum."

"Bu hiç adil değil, Sadrazam." Sinir paniğe dönüşürken Naime'nin midesi daha da sıkıştı.

"Savaş adil değildir," dedi Kadir ve birkaç vezir de aynı fikirde olduğunu belirtti. "Uygun bir Sultan'ın bulunacağı taht odasına geçelim."

Naime yüzünü ve nefesini sakinleştirmeye zorladı. Taht odası sarayın daha da derinlerindeydi ve oraya gitmek fazladan zaman alacaktı, ayrıca Kadir'in Makram'ın yoluna daha fazla muhafız yerleştirmesine izin verecekti.

Yavuz Paşa dikkatli bir ses tonuyla, "Oyunun yarısında hedefi değiştiremezsiniz Kadir Paşa," dedi.

"Hayır mı? Bir Sultan boş boş oturup fatihinin gelmesini bekler mi? Madem bu adama ve ordusuna bu kadar güveniyorsunuz, o zaman bize nasıl uyum sağladığını göstersin," diye duyurdu Kadir odadakilere. Onlar da kabul ettiler, gürültülü çağrılar ve vezirler hemen taht odasına yöneldiler.

Kadir gülümseyerek Naime'ye doğru topalladı.

"Ona haber verilmeli," dedi Naime, aklına gelen son fikir buydu. Makram'ı göremediği ve bu kadar uzakta olabileceği bir zamanda ona büyüsüyle mesaj göndermeye çalışmak büyük bir güç harcamak anlamına gelirdi. Bunu gizlice yapmaya çalışırsa Banu bunu bilecek, hissedecek ve Kadir bunu Naime'nin müdahale ettiğine dair bir kanıt olarak kullanacaktı.

Tekerlek onu kendinden kurtarırsa, bir gün kuru bir kamış gibi kırılacağından ve Behram Kadir'i herkesin önünde boğacağından emindi.

"Bu muhafızları ona eşlik etmeleri için geride bırakacağım." Kadir, Cemil'in yanında duran üç adamı işaret etti. Naime öfkesini dizginlemek için yanağını ısırdı, sonra gülümsedi.

"Bir adam yeterli olacaktır," diye önerdi. Adam onun aptal olduğunu düşünmüyordu, bunu biliyordu. Onunla alay ediyordu. Onu yemliyordu.

"O zaman izin verin," diye açıkladı Cemil. Ona döndüğünde karnındaki panik duygusu kol ve bacaklarına soğuk bir şekilde yayıldı.

"Ah, mükemmel," dedi Kadir. Naime, Kadir'in yanından oğluna doğru yürüdü ve normalde olduğundan daha yakın bir şekilde önünde durdu. Cemil gülümsemeye devam etti, altın rengi gözleri Naime'nin yüzüne sabitlenmişti. Naime yavaşça, derin bir nefes aldı. Her zaman Cemil'e eşlik eden bayat alkol kokusu yoktu. Gülümsemesi düzleşti. Bir kez olsun Cemil'in ayık olmasına üzülmüştü.

"Merak etmeyin Sultanım," dedi Cemil nefesinin altından, "ona iyi ."

Onun tehditle parıldayan bakışlarıyla karşılaştı. O tıpkı babası gibi hilekârdı. Makram ve adamlarına saldıracak ve sihrini kullanacaktı.

"Sadrazam'ın küçük kuklası," dedi Naime nefesinin altında. "Ona karşı koyacak omurgan nerede, hmm?"

Gözleri büyüdü ve havada bir sıcaklık belirdi. Ortaya çıktığı gibi aniden kayboldu ve Cemil tekrar gülümsedi.

"Seninki nerede?" diye fısıldadı, sonra onun yanından babasına baktı. "Hepsi halledildi, Sadrazam."

"O zaman birlikte yürüyelim Sultanım. Ve nişanınız hakkında konuşalım," dedi Kadir.

Naime, duyduğu nefretten midesi bulanarak bir süre daha Cemil'e baktı. Döndüğünde Yavuz Paşa da yanına düştü. Kadir de onlara katıldı ve onun topallayan hızına ayak uydurmak için yavaşladılar. Naime, paniğini gizlemek için kullandığı sessiz ifadenin altında kaynıyordu.

"Muhafızlardan biri bana bir kılıç bıraksın," diye seslendi Cemil kapıya .

Naime dönünce Cemil dişlerini göstererek sırıttı. "Ne olur ne olmaz." Göz kırptı.

ON ALTI

Ana hapishaneden çıkar çıkmaz lambalar söndü ve çıkmaz sokaklardan ve dolambaçlı yollardan oluşan bir bal peteğinin içinde sonuçsuzca dolaşmaya başladılar.
kendi etrafında dönen tüneller. Neyse ki Musa bir Işık Getiren'di ama gücü daha fazla dayanamayacaktı.

"Onları duyuyorum," dedi Musa .

"Tekrar koşacağız," dedi Makram.

"Beni burada bırak Agassi." Musa durdu, duvara yaslandı. "Bana zarar vermemeleri gerekiyor ve ben sadece seni yavaşlatıyorum." Hücre parmaklıklarına çarpmış olan bacağını okşadı.

Makram saray muhafızlarının seslerini dinleyerek bunu düşündü. Gözlerindeki teri sildi ve bir elini böğründeki yaranın üzerine koydu. Aynı anda hem uyuşmuş hem de ağrıyordu. Kötüye işaretti.

arasında iki kılıç vardı, Musa zar zor koşabiliyordu ve hâlâ Tareck ile diğerlerine yetişememişlerdi. Hayatını tehlikeye atsa bile kimseyi bırakmazdı ama bu durumda...

"Sana bir at borcum var Musa," dedi Makram.

"Onları çalışacağım," dedi suratsızca, yayını sırtından çıkarırken. Emre sadağını çözdü ve Musa'ya uzattı.

"Büyücü küreni olabildiğince uzun süre bize bağla," dedi Makram. Musa başıyla onayladı ve büyüsünü söylerken Makram'a odaklandı. Küre Makram'ın başının üzerinde süzülmeye başladı.

"İyi adam," dedi Makram omzuna dokunarak. Musa tebeşir oklardan birini taktı ve koridorun aşağısına doğrulttu. Makram ve Emre dönüp kaçtılar ve Musa'yı karanlıkta bıraktılar. Büyücü küresi yarım saat dayanabilirdi.

mum ışığı-Makram o kadar uzun süreye ihtiyaçları olmayacağını umuyordu. Nemli taş labirentinden çıkmaya hazırdı.

"Sen misin Agassi?" Tareck biraz seslendi, sesi yankılanıyordu. Makram karşılık vermedi, ses arkalarındaki saray muhafızlarına çok kolay ulaşabilirdi. İçinden geçtikleri tünel aniden sona erdi ve onları sarayın avlusu kadar büyük, geniş, kubbeli bir tavanı olan, diş gibi sarkan sivri çıkıntılarla kaplı bir mağaraya bıraktı. Yukarıdan su damlıyordu. Makram yavaşlayarak yürümeye başladı ve Emre, Tarık'ın meydan okumasına cevap vermek için keskin kuş ıslıklarından birini daha çaldı.

Büyücü küreleri yoktu ama duvarlardaki bir şey zayıf, soluk bir ışık veriyordu. Liken ya da yosun mu? Sarkum'daki bazı vadilerde böyle şeyler vardı, eğer etraflarındaki kaya duvarlar derin çıkıntılara sahipse, karanlıkta parlayan likenler. Makram soluk ışıkta mağaranın tabanının bağımsız, boş hücrelerden oluşan bir ızgarayla kaplı olduğunu görebiliyordu.

Mağaranın sessizliği en küçük sesleri bile yankılandırıyordu; su damlaları, botlarının sürtünmesi, Tarık'ın diğer adamlardan biriyle yaptığı sessiz konuşma. Makram ve Emre, onu ve Demir'i geniş odanın uzak tarafında, Tareck'in elleri kalçalarında kaya duvarı incelediği yerde buldular.

"Bizi o lanet labirentten çıkarmak için sihrini kullanabilirdin." Makram yüzündeki teri koluyla sildi. Tareck ona baktı.

"Hâlâ kanaman var." Tareck'in bakışları sert ve endişeliydi.

"Evet, farkındayım. Ölmem pek olası değil," dedi. "Saray muhafızları yolda ve Musa'yı geride bırakmak zorundayız. vaktimiz yok. Büyü yapmak için yeterli rezervin var mı?"

"üzereydim," dedi Tareck. "Kaç kez atış yapabileceğimi ya da bu kayanın içinden ne kadar uzağa gidebileceğimi bilmiyorum."

"Yap şunu," dedi Makram. Tarık çömeldi, oklardan birini çekti ve yere bir mühür çizmek için kullandı. "Emre ve Cem, şu gidin, duvar boyunca, bir şey bulabilecek misiniz bakın. Ahmet ve Demir." Makram işaret etti. "Şu tarafa."

Tareck büyüsünü söyledi ve mühür Dördüncü Ev'in sıcak altın ışığıyla parladı. Makram Tareck'ten iki kafesin arasına girdi ve dinlemeye başladı. Burada zamanı söylemesinin bir yolu yoktu ve ışıksız sessizlik zamanın nasıl geçtiğini anlamasını engelliyordu. Musa'dan ayrıldıklarından beri ne kadar koştukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Makram tekrar Tareck'e baktı. Işık mühürden kaybolmaya başladığında tekrar fısıldamaya başlamıştı, kaşları birbirine düğümlenmiş, parmakları

taş zemini tırmalıyordu. Altın çizgiler mühürden zemine ve duvara uzanıyordu.

Makram ilerleyişlerini izliyor, bir kapının dış hatlarına dikkat ediyordu. Tareck'in alnından taşa ter damlıyordu.

"Kendini yorma," diye uyardı Makram.

Tareck, "Bezimi sonra değiştirirsin," diye .

Makram başını salladı. Tareck bir kelime daha homurdandığında mühür yeni bir güç akışıyla parladı. Sürünen çizgiler tepki olarak alevlendi ve bir tanesi Makram'dan on adım ötede, duvar boyunca ileriye doğru fırladı, aniden tırtıklıdan düze dönüşerek bir kapının dikdörtgen hatlarını izledi. Tareck homurdandı ve büyüyü bıraktı. Nefes nefese kalarak ellerinin üzerine düştü. Makram kapıya doğru yürüdü. Taştaki mükemmel, düz kesiklerin en incesi dışında hiçbir belirti yoktu.

Makram adamlarına yaratacak kadar yüksek bir sesle, "Benimle gelin," emretti. Tareck ayağa kalktı ve sendeleyerek Makram'a doğru yürüdü.

"İyi misin?" Makram sordu. Tareck başını salladı. Deval'ın gücü, büyü yapmaya çalıştıkları mesafeyle ve hedeflerinin bilinip bilinmemesiyle orantılı olarak hızla tükenirdi. "İyi iş çıkardın. Şimdi tek yapmamız gereken onu açmak."

Tareck, "Ya büyü ile açılması gerekiyor, ya sadece içeriden açılıyor ya da bir yerlerde bir mekanizma var," dedi. Makram çömelip yavaşça dönerken ve etraflarındaki taşları bir plaka anahtarı için incelerken onaylar gibi bir ses çıkardı. Dizlerinin üzerine ve ellerini yerde gezdirdi. Ahmet ve Demir koşarak geri döndüler.

"Altıya altıya ne dersin?" Tareck önerdi.

"Ne?" Ahmet parmaklarını taştaki çatlağa sokmaya çalıştığı yerden dönerek sordu.

"Eski batıl inançlar," diye açıkladı Makram, zemindeki karolarda herhangi bir desen olup olmadığını araştırırken. "Tekerleğin altı evi vardır. Yani dindarlar altının katlarının denge, talih ve genel mutluluk veren sayılar olduğuna inanırlar. Bunu bir mekanizma yerleştirmek için kullanmış olabilirler."

"Heceleyeyim mi?" Tareck sordu.

Makram bıkkınlık içinde kirle kaplı elini yüzünden aşağı sildi. "Her ihtimale karşı gücünü korumayı tercih ederim."

Cem ve Emre koşarak geri döndüler ve Cem mağaranın uzak tarafını işaret etti. "Işık gördük. Buradalar."

Makram Musa'nın ödünç aldığı büyücü küresine bir güç ipliği iterek onu tutan büyüyü yok etti. Işık söndü ve küre . "Burayla o kafesler arasındaki her taşın üzerinde tepinin," dedi Makram
sessizce, parmağıyla kapı ile en yakın üç hücre arasında kabaca bir daire çizdi. Makram ve Tareck gizli düğmeler için duvarı araştırmaya devam ederken, adamlar itaat ederek alanı kapsayacak şekilde yayıldılar.

Saray muhafız birliğinin mağaraya gelişi boğuk bir bağırışla duyuruldu. Makram Musa'yı da yanlarında getirdiklerini ve Musa'nın onları uyarmaya çalıştığını düşündü ama sesi sanki ağzı kapatılmış gibi çıkıyordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Emre. Makram arasından, muhafızların taşıdıkları büyücü kürelerinin sallanmasını ve karanlık mağarada ışık izleri bırakmasını izledi.

"Hayır," dedi Ahmad.

"Onlarla burada savaşmak zorundayız," diye açıkladı Makram, ödünç aldığı kılıcının kabzasını kavrayarak.

Makram'ın üstündeki duvarda bir şey yüksek sesle, metalik bir sesle gümledi. Bütün gözler ayaklarına bakan diğer askere, Cem'e döndü. Makram duvara baktı, taş bir parça yerinden oynamıştı. Mağaranın diğer tarafında, her kim sorumluysa, hücrelere dağılmaları ve aralarından geçmeleri için emir verdi.

"Açın şunu!" Makram taşın alt kısmını çekiştirirken, adamları da onun üzerindeki noktaları tutarak levhayı yavaş ve kazıyarak açtılar.

"Orada!" diye bağırdı mağaranın diğer tarafından bir ses, duvarın dibinde toplandıklarını görmüştü. Makram ve adamları devasa taş levhayı çekiştirip durdular, ta ki her biri zar zor içeri girene kadar. Tareck döndüğünde Cem duvarla levha arasına girdi ve Makram da içeri girdi.

"Okların geri kalanını ve bir yayı bana bırak," dedi.

"Hayır," dedi Makram yana doğru kayarak boşluktan geçip tünelin ötesine geçerken.

"Bir büyüyle kapatmak çok uzun sürer, bu yüzden ben onların dikkatini dağıtacağım ve umarım size Konsey Salonu'na gitmeniz için zaman kazandıracağım."

Makram düşünürken Emre aradan sıyrıldı.

"İyi. Ahmet, onunla kal," dedi Makram son askere. Bu da ona tam olarak oyunu kazanmak için gereken sayıyı veriyordu. Ama eğer Ediz

Rahal'ın anlattıkları doğruydu, bu tünel Konsey Salonu'ndan çıkmıştı, bu yüzden başkalarını feda etmek zorunda kalmaktan endişe etmesine gerek yoktu.

Tareck omzunun üzerinden, "Çark senin için dönüyor," dedi ve en yakındaki kafesi kapıp tepesine tırmanırken Ahmad arkasındaydı.

"Sol elin duvarda, sağ elin önündeki adamda olsun," dedi Makram, önden giderek. Lanet olası küreyi söndürmemeliydi, geçitteki boşluktan daha karanlıktı.

Koridorda koşarak ilerlediler ve duvarla açık döşeme arasındaki çatlaktan sızan zayıf ışıktan dışarı çıktılar. Makram zamanlarının tükenmekte olduğundan emindi. En azından yarım gündür mağaralarda dolaşıyorlardı, buna bahse girebilirdi. İyi bir tempo tuttururlarsa ve tünel çok uzun değilse, daha fazla savaşmadan Konsey Salonu'na varabilirlerdi. Ama Tareck yirmi saray muhafızını uzun süre tutamazdı.

Makram'ın yarasından günün büyük bir bölümünde kan sızmıştı ve uzuvları olması gereken hassasiyetle çalışmıyordu. Bütün gün koştuğu için zayıf düşmüştü. Durup yemek yiyecek zamanları olmamıştı. Durmak, saray muhafızlarına yetişmeleri için zaman tanımak anlamına geliyordu. Tüm o anlık kararlar, şimdi karanlığa gömülüp onları incelemek zorunda kaldığında kötü verilmiş gibi görünüyordu.

Işık olmadığından, mekânı algılayışı bozulmuştu. Tünel geniş gibi görünse de dardı; sağ elini uzattığında karşı duvara dokunabiliyordu. Eğim kademeli bir yokuştu ve bacakları yanıyordu. Adamları da en az onun kadar zor nefes alıyordu.

Arkalarından bağırışlar ve taşların taşlara sürtünme sesleri geliyordu.

Lanet okudu ve koşmaya başladı. Tünel düzleşti ve Makram adımlarını uzattı. Üç adım daha attı ve ayağı bir şeye çarptı. Bir dizi taş merdivenin üzerine yuvarlandı. Yaralı tarafının üzerine düştü ve adamlarından biri onun üzerine düştü, ancak diğerleri zamanında durmayı başardı. Makram acı içinde inledi, kendini elleri ve dizleri üzerinde zorlayarak merdivenleri yokladı. Ayağa kalkarken yan tarafındaki kaslar kasıldı, protesto ediyor, durmasını istiyordu.

Emre kendini Makram'dan , "Umarım bu neredeyse anlamına geliyordur," dedi.

"Katılıyorum. Bir içki iyi giderdi," dedi Makram ve diğerleri soluk soluğa güldüler ama bu gergin bir kahkahaydı.

Muhafızların sesi arkalarında daha da yükselirken dik, sığ basamakları tırmandılar. Bir elini denge için duvara koyarak hareket etti.

Uzanmış, an tünelin sonuna geldiklerini gösteren sağlam bir şeye rastlayacağını umuyordu.

Ve sonra yaptı.

"Tekerlek beni götürüyor," diye inledi inanamayarak, önündeki engebeli, kayalık yığını hissederek.

Bir göçük.

"Kazmaya

başlayın."

Adamları kayaları yığından uzaklaştırmaya başlarken başının üstünden uzanarak kayaları yokladı.

"Havayı hissedebiliyorum," dedi Cem. "Bana bir destek ver."

Diğerleri onu yukarı kaldırırken Makram kenara çekildi. Cem tekmeliyor ve pençeliyor, onların üzerinde dolaşırken homurdanıyordu.

"Burada yer var," diye duyurdu. "Zar zor. Bana ellerini ver."

Makram yukarı, Cem aşağı uzandı. Birbirlerinin bileklerine kilitlendiler. Cem geriye doğru kayarak Makram'ı yukarıya, tavanla göçük arasındaki yarığa doğru çekti. Makram acı dolu bir çığlığı bastırmak için dişlerini sıkmak ve burnundan nefes almak zorunda kaldı. Taş yığını ile tavan arasına karnının üzerine sıkıştığında alnından ve şakaklarından ter damlıyordu.

Cem geriye doğru eğildi ve diğer tarafa düştü. Makram'ın etrafında ancak nefes alabilecek kadar boşluk vardı ve hareket etmek için parmaklarıyla tutup ayak parmaklarıyla itmesi gerekiyordu; dizini ya da dirseğini bükecek kadar boşluk yoktu. Sonunda diğer tarafa geçmeyi başardığında, Cem ona yardım etti ve Emre'yi çekmek için tekrar yukarı süründü.

Makram duvara yığıldı, yan tarafını tuttu ve başını taşa yasladı. Zifiri karanlığın yorgunluğunu adamlardan gizlemesine .

"İşte " diye bağırdı yabancı bir ses, Makram'la arasındaki taş duvar tarafından boğuklaştırılmıştı. Son asker de sürünme boşluğundan aşağı inerken, dar aralıktan tünelin tavanına doğru ışık parıldıyordu.

"Kımıldayın," diye emretti ve bir eliyle önlerini yoklayarak ileriye doğru koşarken daha önce oldukları düzene girdiler. Arkalarındaki kaya duvarı bir inilti çıkardı, şüphesiz bir toprak büyücüsünün emrine itaat ediyordu. Nefesinin altında tekrar lanet okudu. Kalan adamları büyücü değildi ve büyüsü taş yığınını çabucak halledebilecekken, bunu yapamadı.

kendini açığa çıkarma riskini göze aldı. Koridor tekrar tırmandı, sonra kayalardan oluşan duvarın arkalarında taş kırılması gibi bir sesle çökmesiyle düzleşti.

İkinci merdiven setini de ilkinde olduğu gibi buldu ama bu sefer düşmedi. Merdivenden çok diktiler. Adamlardan biri ağlamaklı bir inilti çıkardı. Makram ellerini kullanmak zorunda kalmasına ve bacakları bir Ateş Fırtınası'nın gazabıyla yanarak altından çıkmakla tehdit etmesine rağmen olabildiğince hızlı tırmandı.

Kendini olabildiğince hızlı tırmanmaya zorladı ve acelesinin karşılığını başını taş tavana çarparak aldı. Lanet okuyup ellerini kaldırarak bir çıkış ya da kapı ararken gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Hiçbir belirti yoktu, o yüzden itti. Üstündeki bölüm yer değiştirdi.

Adamlarından biri "Agassi!" diye bağırarak onu uyardı. Makram iki elini üstündeki taşın üzerine koydu ve kendini yukarı doğru kaldırdı. Taşın bir bölümü onun üzerinden kalktı. Makram onu yarattığı delikten geçirdi ve başını yukarı kaldırarak aydınlık bir odaya girdi. Tüneldeki delik kürsünün ve Sultan'ın Divan Salonu'ndaki koltuğunu çevreleyen kafesli paravanın arkasından çıkmıştı.

Bir ok, ayaklarının dibindeki duvarda tebeşir yağmuruna dönüşerek patladı ve zaferini susturdu. Makram sürünerek delikten çıkıp odaya girdi ve adamlarını sürüklemek için aşağı uzandı. Sonuncu olan Demir kendini yukarı çekti ve arkasındaki taş merdivene tırmanmış olan saray muhafızlarından birine aşağı doğru bir tekme attı. Muhafız dengesini kaybedip bir çığlık atarak düştü ve giderken iki arkadaşını da tünelin içine düşürdü.

"Taş," diye emretti Makram ve Cem ile Emre taşı yerine yerleştirdiler, sonra üçü de taşı tutmak için üzerine oturdular.

Makram hâlâ elleri ve dizleri üzerinde, zafer kazanmış bir halde Konsey Salonu'nu inceliyordu.

O haklıydı.

Rahatlaması sert, yakıcı bir düğüme dönüştü.

Oda boştu.

Ayağa kalkarken şaşkınlık öfkeyle savaşıyordu. Çok geç kalıp kalmadığını merak ederek bahçenin ötesine baktı. Akşam gökyüzünü daha yeni karartıyordu, bu da hâlâ biraz vakti olduğunu gösteriyordu. Salon neden boştu?

Tüneldeki muhafızlar birbirlerine bağırsa da sesler boğuk çıkıyordu. Adamlarının üzerinde oturduğu taş döşeme, aşağıdan hareket ettirilmeye çalışıldıkça kayıyordu. Makram'ın askerleri onu tutuyordu ama ne kadar dayanabileceklerinden emin değildi.

"Nihayet. Sıkıntıdan ölmek üzereydim," dedi bir adam.

Gerginlik Makram'ın kaslarını kilitledi kendisine verilen alıştırma kılıcını çekerek sese doğru döndü. Odada birinin varlığını tamamen kaçırdıysa çok yorgundu

Odanın Makram'ın görüş alanını perdeyle kapatan tarafındaki vezir banklarından birinde bir figür kıpırdandı. Etrafından dolaştı ve kürsüden indi. Sıranın üzerinde bir adam yatıyordu, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş, yakın bacağı yerde, diğer bacağı yukarı doğru bükülmüş, ayağı sıranın üzerindeydi.

" oluyor?" Makram talep etti. Kıyafetinden adamın bir soylu olduğu anlaşılıyordu ve Makram şımarık bir saray veledi tarafından alaya alınamayacak kadar yorgun, kızgın ve acı içindeydi.

Adam kollarını dizlerine dayayarak doğrulup oturdu. Makram'ı değerlendirdi ve sanki onu eğlendiren bir şey görmüş gibi sırıttı.

"Saygıdeğer Sadrazam, oyunun sizin lehinize adil olmayan bir şekilde ağırlıklandırıldığına inanıyordu. Bu yüzden hedefinizi değiştirerek oyunu yeniden dengeye getirdi."

"Hedefim nerede?" Makram gücünün patlayıcı bir şekilde açığa çıkmasını güçlükle engelleyebilmişti, ama bu güç, tuttuğu elin titremesiyle kontrol altında tutuluyordu. Adam ayağa kalktı. Makram'la hemen hemen boy ve kilodaydı, bir ateş büyücüsünün dayanılmaz kırmızı ve turuncularını giymişti, belini saran sarı kumaşın üzerine bir muhafız kılıcı kuşanmıştı.

"Tsk," dedi. "Sadece sana söyleseydim hiç eğlenceli olmazdı." Bir kaşını kaldırdı. Döşeme askerlerin altında sarsıldı ve Makram'ın adamları küfredip kayarak onu tutmaya çalıştı. "Gerçi şimdiden çok eğlenmişe benziyorsun." Makram'ın kanlı kaftanını ve entarisini işaret etti.

"Bunun için vaktimiz yok." Makram dışarıyı, solmakta olan ışığı işaret etti.

"Zaman yaratman gerekecek." Yanındaki yatağanı çekti. Bu bir alıştırma bıçağı değildi. Makram'ın kanı büyü ve öfkeyle akıyordu. Bu ona suikast düzenlemek için özenle hazırlanmış bir girişim miydi? Neden gerçek bir kılıcı vardı?

"Kimsin sen?" Makram talep etti.

"Ah. Benim terbiyem. Üstat Cemil Kadir, Beşinci Ev'in Sival'ı." Makram öfkeyle, "Ailen Tamar'da bir bela gibi," diye bağırdı.

Cemil güldü, sonra saldırdı. Makram kılıcını Cemil'in kılıcına doğru onu savuşturdu ve saldırıyı savuşturdu. Cemil kıpırdadı ve bir kobra gibi saldırdı. Makram bir dizi hızlı, çapraz çizgili savuruştan kurtuldu.

Cemil daireler çizerek uzaklaştığında Makram onu tam olarak ölçtü. Sarkum'da ateş büyücüleriyle dövüşmüştü ve birçoğu aynı özelliklere sahipti; ateşin hızı ve öngörülemezliği. Yeterli eğitim ve pratikle olağanüstü kılıç ustaları olabilirlerdi. Öfkelerini kontrol edebildikleri sürece, ki bu nadir görülen bir şeydi.

Makram hiç Beşinci Ev'den bir Sival'la dövüşmemişti. Ama onun da babasınınki kadar çabuk sinirlendiği kesindi.

"Baba seni eğitimli bir köpek gibi burada mı bıraktı?"

Cemil'in tuhaf, altın rengi gözleri öfkesinden neredeyse parlıyordu ve havada sıcaklık çatırdıyordu. Tekrar saldırdı, kılıçları birbirine kilitlenene ve Cemil Makram'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorlayana kadar Makram'a doğru ilerledi.

"Ve sen de bir prensesle yatmak için buradasın. Hangimiz daha asiliz?" Cemil, ağırlığını kilitlenmiş bıçaklarına yaslarken hırladı. Makram'ın yan tarafındaki derin yaradan dolayı zaten ağrıyan kaslar, Cemil'in aşağı doğru itişine karşı koyma çabasıyla kasıldı. Bu onun öfkesiyle ilgili soruyu cevaplıyordu. Cemil'in sataşması karşısında kendisi de şaha kalkmıştı ama Makram bir kılıç dövüşünün ortasında yemi yutacak kadar asabi bir ahmak değildi.

Makram bir bacağının baskıya dayanamayarak diz çökmesine izin verdi ve Cemil'in bastırdığı ağırlığı taşımak için avucunu bıçağının düz kısmına doğru uzattı. Bu, Cemil'in bıçağını Makram'ın omzuna saplamasını engelledi ve Cemil'in ani pozisyon değişikliğiyle dengesini kaybetmesine neden oldu.

Cemil tökezlediğinde Makram vücudunu yukarı doğru itti, omzunu Cemil'in orta kısmına çarptı ve kılıcını kenara itti. Cemil'in altından sıyrıldı ve kılıcını Cemil'in sırtına savurmak için tekrar döndü. Cemil tökezlemiş, yarı öne eğilmişti ama dönerek bir dizinin üzerine düştü ve Makram'a bir ateş topu fırlattı.

Makram yana doğru sarsıldı ve ok geçerek Sultan'ın koltuğunun üzerindeki kafese çarptı ve kıvılcımlar saçarak patladı. Emre şaşkın bir küfür savurdu. Makram Cemil'e doğru koştu ama Cemil düşüp yuvarlanarak yolundan çekildi ve Makram'ın durup geri dönmesi için geçen sürede ayağa fırladı.

"Büyü olmadan bir kılıç dövüşünü kazanamaz mısın?" Makram alay etti.

Cemil, Makram'ın orta kısmına doğru hamle yaptı, iniş şansı için çok fazla mesafe olduğunu biliyordu. Ama Makram yine de savuşturmak zorunda kaldı ve dengesini yeniden kazanırken, sırtına bir ısı kırbacı kavis çizdi. Şaşkın bir acı homurtusuyla öne doğru tökezledi.

Cemil tekrar üzerine yürüdü, bıçağını Makram'ın bükülmüş boynuna doğru sapladı. Makram iki büklüm oldu ve Cemil'in kılıcını kendi kılıcıyla yakalamayı başardı. Cemil aşağıya indi ve Makram bir açıyla büküldüğü için aşağıya inmek zorundaydı yoksa Cemil'in bıçağı Makram'kurtulacak ve onu kolundan yakalayacaktı. Yere düştü ve Cemil'in bacaklarına tekme atarak yuvarlandı.

Cemil, Makram'ın tekmesinden kaçınmak için tam zamanında yana sıçradı ve aynı anda bıçağını indirerek Makram'ın diğer tarafında bir yara açtı. Acı vücuduna yayılırken Makram yemin etti. Kendini karnına doğru yuvarlanmaya ve ayağa kalkmaya zorladı, yanlarındaki acı bacaklarına vururken ve kasları kasılırken yarı zıpladı. Acıyı bir öfke dalgasının altına gömdü.

Tekrar bir araya geldiklerinde Makram, "Ateş göstermeden yanmak çok faydalı bir numara," dedi.

" değil mi? Bende daha fazlası var," dedi Cemil, altın rengi gözleri yansıyan ateşle parlıyordu.

"Elbette," dedi Makram ve Cemil'i şaşırtan hızlı, çapraz bir kılıç darbesiyle kaburgalarındaki yaraya karşılık verdi, "ama yine de kaybedeceksin."

Cemil yan tarafını tutarak Makram'ın takip eden hamlesinden sıyrıldı. Cemil, böğründeki yaradan dolayı kanayan elini kaldırdı. Cemil elini indirdiğinde Makram'ın kalçasına ve sırtına bir ateş daha fırladı. Makram bağırdı, sanki fiziksel bir darbe almış gibi sarsılarak uzaklaştı.

"Agassi!" Emre endişeyle seslendi.

"Durun," diye bağırdı. Sonra Cemil'in üzerine atıldı ve kılıçlarının birbirine çarpma sesi, tüneldeki muhafızların bir sonraki saldırısı altında kalkıp tekrar yerine düşen kiremidin sesini bastırdı.

Makram acı çekerek dövüşmeye alışkındı ama Cemil öyle görünmüyordu. Ağırlıkla kendi tarafını tutuyor, onu Makram'ın darbelerinden korumaya çalışıyor ve kendi darbelerini kısaltarak onu çekmesini önlemeye çalışıyordu.

Makram, Cemil'in kılıç darbesini ve yüzüne bir yumruk indirdi. Ateş büyücüsünün dudağı yarıldı. Ateş Makram'ın karnına ve boynuna sıçradı ve Makram şaşkınlıkla sarsıldı.

"Beni yakmaya devam et, küçük Kadir. Sadece gücün tükenecek," dedi Makram. Bir Sival için bile bu tür büyülerin maliyeti yüksekti.

"Ben olsam buna bahse girmezdim." Cemil güldü.

Makram atılarak Cemil'in sağ bileğini, kılıç kolunu yakaladı ve dizine çarptı. Cemil'in eli refleks olarak açıldı ve kılıç elinden düştü. Makram'ın Cemil'in bileğini tuttuğu yerde bir ısı oluştu, Cemil ona zehirli bir bakışla ve dudaklarında alaycı bir ifadeyle bakarken Makram bu ısının derisini yaktığını, kabarttığını hissedebiliyordu.

Makram alnını Cemil'in burun köprüsüne çarptı ve Cemil'in büyüsünün sıcaklığıyla koluna yayılan, kemiklerine kadar işleyen acıya rağmen kendini tutmaya devam etmeye zorladı.

Cemil acıdan ve kandan öğürdü, gözleri sulanırken bir anlığına kör oldu.

"Lanet olası hilekâr ateş büyücüleri." Makram kılıcının kabzasını Cemil'in şakağına vurdu. Bileğini bırakarak yere yığılmasına izin verdi. Makram'ın kabarmış avucunun derisi soyuldu ve acı ve farkındalık içinde bir lanet okudu. Artık herkesin nereye gittiğini öğrenemezdi.

Odanın doğru topalladı ve banklardan birini yaralı olmayan eliyle tutarak adamlarının yattığı taşa doğru sürükledi. Onu adamlarına uzattı ve her adımında yaralarının ve yanıklarının acısıyla savaşarak bir diğerine yöneldi.

Kiremiti tutmak için üçüncü bir tezgah yerleştirmelerine yardım ederken Cemil kıpırdandı. Makram onun yanına gitti ve kaftanının yakasını yaralı olmayan eliyle yakaladı.

"Neredeler?"

Cemil sanki bir iltifatmış gibi, parmaklarını şakağında morarmaya başlayan kanayan düğüme dokundurarak, "Sen gaddar bir orospu çocuğusun," dedi.

"Hiçbir fikrin yok. Neredeler?" Makram Cemil'in yakasını bıraktı, yorgunluğu ve öfkesiyle açığa çıkan büyüsünü kontrol altında tutmak, teninde görünmesini engellemek için büyük bir mücadele veriyordu. Eğer sihrini saklamak zorunda kalmasaydı, bu oyunun hiçbir anlamı olmazdı. Ön kapıdan geçebilir ve bir işaretle bu işi bitirebilirdi. Büyük Vezir'e bir ölüm büyücüsünün gözlerinin içine bakmanın nasıl bir şey olduğunu gösterebilirdi, çünkü çok meraklı görünüyordu.

"Taht odası," diye inledi Cemil ve başını tuttu. Makram adamlarına seslendi.

"Ben söylediğimde hepiniz ayağa kalkacaksınız ve koşacağız." Başlarıyla onayladılar.

"Taht odasının nerede olduğunu biliyor musun?" Cemil avuçlarını gözlerine bastırarak sordu.

"Hayır, ama bir rehberim var." Makram, Cemil'in kaftanının arkasından tuttu ve onu ayağa kaldırdı.

Cemil gülerek bir adım sendeledi. "Babamın senden nefret etmesine

şaşmamalı." Taht odası her neredeyse oraya kadar koşmaları gerekecekti. Adamları kapıdan uzaklaştığında, banklar onu sadece birkaç dakika tutabilirdi.

"Sen de bizimle geliyorsun küçük Kadir. Olur da babanın bize başka sürprizleri olursa diye."

YEDİ

NAIME vezirlerden ayrı, taht odasının batı pencerelerine bakıyordu. Suyun üzerindeki güneşten geriye kalanlar kırmızı ve
Altın. Umutlarının alevler içinde ölmesi için uygun bir son, uygun bir sembolizm olduğunu düşündü. Şimdi kendini zaferinden çok Makram'ın güvenliği için endişelenirken bulmuştu. Kadir onları Konsey Salonu'ndan çıkardığı anda vazgeçtiği zafer. Bildiği kadarıyla Makram taht odasının nerede olduğunu bile bilmiyordu. Ona rehberlik etmeleri için Divan Salonu'na gizlice hizmetkârlar göndermeye çalışmış ama Kadir her girişimini engellemeyi başarmıştı. Makram'ın Divan Salonu'na zamanında varması halinde Cemil'in ne yapacağını tahmin etmek zor değildi.

"Sultanım." Yavuz Paşa ona yaklaştı.

"Bunun böyle kalmasına gerçekten izin veriyor olamazsınız?" dedi sessizce, bakışları Kadir'e kaydı ve sonra geri döndü. "Konsey bunun apaçık bir hile olduğunu görmeli. Sizin koyduğunuz kurallara bile saygı göstermiyor."

"Elimden geleni yapıyorum ama sen de benim kadar biliyorsun ki durum bundan çok daha karmaşık. Tamar'da ölüm büyücüleri istemiyorlar. Bazıları şartları reddetmelerini kolaylaştırdığı için rahatlamış durumda." Bakışları Kadir'e kaymaya başladı, sonra durdu ve onun yerine Kadir'le buluştu. "Ve sen ona karşı gelme riskinin ne anlama gelebileceğini herkesten daha iyi biliyorsun."

"Anlıyorum," dedi Naime. , daha doğrusu İhsan'dan daha iyi anlıyordu.

Kadir'in onu aldattığını ve yine yanına kâr kaldığını görmek için İhsan'ın yanında değil de babasının yanında olmasına seviniyordu. Hâlâ ondan kurtulacak güce sahip olmaması onu çileden çıkarıyordu. Ama Kadir'e Konsey'in çoğunluğunun desteklemediği bir şey yaparsa, Tamar'ı yönetme umutları suya düşecekti.

bitmiş olacaktı. İç savaşı önlemek için hiçbir siyasi manevra yapılamazdı.

"Başka yollar da olabilir," diye önerdi.

"Prenslerini ve askeri komutanlarını aşağılayıcı bir tatbikata tabi tuttuktan ve ona yalan söyledikten sonra mı? ," dedi Naime, kastettiğinden daha sert bir sesle. "Bu gülünç olmanın ötesinde bir şey ve Tamar için utanç verici."

Umudunu tamamen yitirmemişti. İçinde hâlâ küçük, sıcak bir kıvılcım vardı; inkârla, çaresizlikle ve arenada onu izlediği anılarla beslenen bir umut. Vahşi ve yetenekli bir dövüşçü. Hile yapan bir rakibin üstesinden gelebilecek kadar cesur.

Ama o kıvılcım da söndü, çünkü tekrar baktığında güneş suyun üzerinde sadece ateşli bir çizgiydi. açılan umutsuzluğa o kadar kapılmıştı ki, koridordaki bağırışları duyması gerekenden daha uzun sürdü.

Naime döndüğünde tüm vezirlerin kapalı olan salon kapılarına odaklandığını gördü. Üç Sarkum askeri kapıları açtılar ve içeri girer girmez içlerinden biri kapıların bir tarafını kapattı. Sonra Makram geldi, yanlamasına, kolu Cemil'in boynuna dolanmış, onu yarı sürükleyerek kapıdan içeri sokuyordu. Rahatlama ciğerlerine ve uzuvlarına soğuk bir ateş gibi yayıldı. Samira Cemil'i görünce nefesi kesildi. Ellerini ağzına götürmüştü ama Naime ona bakar bakmaz ellerini bıraktı.

Makram ikinci kapıyı Beşir'in bir grup muhafızının üzerine tekmeleyerek kapattı ve askerleri kapıları kapalı tutmak için sırtlarını kapılara dayadı.

Yatağanını Kadir'e doğrultarak, "Bu iş bitti diyeceksin Sadrazam," dedi, "tabii korkak gibi seni bu tekerlekli taş yığınının üzerinde kovalamamı istemiyorsan."

Vezirler kakofoni içinde patladı. Öfke çığlıkları ve heyecan tezahüratları onu sağır ederken, batmakta olan güneşe baktı ve son, kâğıt inceliğindeki şerit suyun altına batarken onu yakaladı. Naime bakışlarını, ışığı fark etmiş olan Kadir'e çevirdi. Damarlarında kükreyen zaferle gülümsedi.

Kadir tiksintiyle ona döndü ve "Oğlumu çözün" diye emretti.

Makram kolunu Cemil'in boynundan kurtardı ve onu öne doğru itti. Cemil dizlerinin üzerine çöktü, sonra da ellerinin üzerine düştü. Yüzü kan içindeydi, kaftanı birkaç tebeşir patlamasıyla lekelenmişti, sanki Makram onu talim oklarına karşı kalkan olarak kullanmıştı. Topuklarının üzerine oturdu ve tavana bakmak için başını arkaya eğdi. Makram'ın adamları

değiş tokuş edilmiş bakışlar, kapıları kapalı tutmak için geriye doğru yaslandı. Makram ve Kadir her şeyin ortasında karşı karşıya geldi, Kadir Naime'nin Makram'ı tamamen görmesini engelledi.

"Ona ne yaptınız?" Kadir oğlunun yanına gitmedi, hatta hasarı değerlendirmenin ötesinde ona bakmadı bile. Naime Samira'ya baktı. Yüzünün rengi solmuş, elleri kaftanının içinde kenetlenmişti. Cemil'in hak ettiğini bulduğuna Naime'nin hiç şüphesi yoktu. Samira'nın bundan incinmiş olması Naime'yi üzüyordu.

"Ona ne yaptım ki? Beni aldatmaya çalışan bir sonraki Tamar soylusuna yapmayı planladığımdan çok daha azını," dedi Makram, odadaki tüm vezirleri susturacak kadar yüksek bir sesle.

Yavuz Paşa, Naime'nin yanında durmak için hareket etti ve yan gözle ona baktı.
Yüzü asıktı. "Tehditler
mi?" dedi Kadir.

"Tehdit etmeye başlamadım bile," dedi Makram ve büyüsü onunkine değdi, öfkeyle güçlenmiş bir büyü, güneşin üzerinden geçen gölge. Eğer odadaki herkes bunu , şaşırırdı. Kontrol Makram'da değildi.

"Sanırım bu kadarı yeterli," dedi Naime, büyüsünün doğasını tahmin edebilecekleri kadarını ortaya çıkarmadan önce araya girerek. "Bu oyun sona erdi. Konsey tarafından belirlenen şartları fazlasıyla yerine getirdi, Sadrazam. Oğlunuzun tıbbi bakıma ihtiyacı var." Naime Samira'nın koluna dokundu. "Git."

Samira entarisinin kenarlarını yukarı kaldırdı ve koridordan aşağı koşarak Cemil'in yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Siz ikiniz," diye seslendi Naime hizmetkârlarına, "hekime kısa süre içinde hastaları göndereceğimi bildirin." Selam verdiler ve yan kapıdan çıktılar.

Naime kürsünün üç basamağından mermer zemine indi. Sevinç ve minnettarlık onu enerjiyle doldururken Makram'a koşup kollarını boynuna dolama arzusunu içine gömdü.

Kadir onun için kenara çekildi ve Naime durdu, zaferi yerini dehşete bıraktı.

Makram'ın entari ve kaftanı gövdesini saran kanla ıslanmıştı ve sol elini karnına dayamıştı. Sızan kırmızı, kabarmış deriyi görebiliyordu ve bunun avucunu ve parmaklarını kaplayan bir yanık olduğunu anladı. Adam onun bakışlarına karşılık vermiyordu, kendi bakışları Sultan'ın koltuğunun arkasında bir yerdeydi ama kadın onun bitkin olduğunu biliyordu.

"Her zaman son anda mı gelirsin?" dedi sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla. Kahve rengi gözlerinde mizah parladı, ağzı bir gülümsemeye doğru seğirdi ve bir kahkaha attı.

"Ve kirli ve yaralı," diye kabul etti.

Naime adamlarına, "Şu kapıları açabilirsiniz," dedi. İtaat ettiler ve Beşir'in sekiz muhafızının dışarıda kümelendiğini gördüler, kafaları karışmıştı ama aynı zamanda yorgundular. "Bu adamlara hekime kadar eşlik edin," dedi onlara, "ve Komutan Ayan'a oyunun bittiğini bildirin."

Kadir, "Sultanım, oğlumun yaralandığı gerçeğini ele almak için uygun önlemlerin alınmasını bekliyorum" dedi.

Naime döndü, neredeyse Makram'la omuz omuza gelecekti ki Makram'ın olduğu yerde sallanmaya başladığını fark etti. Ona yaslanmamak, destek olmamak için kendini zor tuttu.

"Onu oyuna siz soktunuz Sadrazam ve görünen o ki" -Makram'ın sol bileğini dikkatle kavradı ve odadaki herkesin yanıklarını görebilmesi için elini kaldırmasına izin verdi- "kurallara uymadı."

Onaylamama sesleri odanın içinde dalgalanırken Makram'ı tutuşunu bıraktı. "Gardiyanlar. Cemil Kadir'e bir hücreye kadar eşlik edin. Agassi ve adamlarını gördükten sonra doktor tarafından orada tedavi edilebilir."

Kadir, "Bu çok çirkin," diye bağırdı ve bazı vezirler de aynı fikirde olduklarını söylediler.

"Oğlunuz bu tatbikatın sınırları dışında yasadışı büyü kullanımının cezasını ödeyecek."

Naime, Kadir'in öfkeli bakışlarıyla karşılaştı, onu en güçlü şekilde destekleyen adamlar öfkeyle bağırıyordu. Kadir'in arkasında, Cemil'in yanında diz çökmüş olan Samira ellerini Cemil'den geri çekmiş, yüzündeki ifade üzüntü ve hayal kırıklığıyla buruşmuştu. Ayağa kalktı ve Cemil başını öne eğdi. Samira onu çok affetmişti ama vahşeti affedemeyeceği belliydi. Elinde entarisinin eteğinden bir tutam vardı ama Samira ayağa kalkınca onu elinden bıraktı.

"Ne kadar yürüyebilirsin?" Naime, Kadir'e sırtını döndüğünde Makram'a sordu.

"Ben iyiyim." Sırıtmaya çalıştı ama ondan uzaklaşıp adamlarına doğru ilerlerken yüzünü buruşturdu. "Adamlarımı hekime gösterir göstermez," diye emretti Makram muhafızlara, "geri dönüp adamlarımın geri kalanını tünellerden alacaksınız. Üçünü."

Muhafızlar Naime'ye boyun eğdi ve Naime de başını eğerek onun emrini onayladı.

Tüneller mi? Hiçbirinden haberi yoktu. Daha sonra açıklayacaktı.

"Sadrazam, adamlarıma bir içki borçlusunuz," diye seslendi

Makram

köşeyi dönüp salona girerken omzunda.

Saray muhafızlarından üçü kaldı. Naime onları Cemil'e doğru yönlendirdi.

"Sultan Efendim, oğlumu hapsetmek çok saçma," dedi Kadir ve ona itaat etmek üzere harekete geçen muhafızlara elini kaldırarak bir komut verdi. "Büyüye karşı bir şart yoktu."

"Kalıcı zarara karşı bir tane vardı. Bu yanık çok derin, Sadrazam. Agassi'nin o elde işlevini yitirmesi oldukça olası. Ve bu" -ayakta duran Cemil'in kalçasını, ödünç kılıcın asılı olduğu yeri işaret etti- "alıştırma kılıcı değil."

"Agassi deneme kılıcı kullandı ve oğlum yine de yaralandı." Kadir eliyle Cemil'i işaret etti.

"Cemil'in oyuna katıldığında farkında olduğu bir şans. Cezasını ödediğinde onu serbest bırakacağım." Elini kaldırdı ve kalan üç muhafız Cemil'in etrafını sardı. Cemil onları el sallayarak uzaklaştırdı ve Naime'nin yanından topallayarak geçip sahte bir selam verdi. Naime Samira'ya baktı, o da dönüp doğru yürüdü, böylece tüm vezirlerin dikkatinden kurtulmuş olacaktı.

Naime odadakilere seslendi. "Bu tatbikat sona erdi ve benim tahminime göre Agassi ve adamları kazandı. Katılıyor musunuz?"

Sırayla her yüze baktı. Günün son yarısı gergin ve rahatsız geçmişti. Vezirlerin çoğu Kadir'in taşınma kararına karşı çıkmıştı ama Yavuz'un da belirttiği gibi Kadir tarafından korkutulmuşlardı.

Şimdi odadaki herkes onun öfkeleneceğini biliyordu. Naime'yi endişelendiren öfkesi değil, takındığı hesapçı ifadeydi.

"Anlaştık," dedi ölü bir ses tonuyla.

"Daha sonra müzakere şartlarını Divan'ın gözden geçirmesi ve mühürlemesi için Yavuz Paşaya vereceğim. Bunlar Agassi ile birlikte Al-Nimas'taki Mirza'ya sunulmak üzere gönderilecek."

"Peki Efendim," dedi Kadir ve eğilerek selam verdi.

Naime'nin Makram'ın başarısından, planının ilerlemesinden duyduğu sevinç, şüphesinin sıcaklığı karşısında söndü.

Kadir doğruldu, doğrulurken de bakışları vücudundan yüzüne doğru ilerledi. Gülümsedi.

SEKİZ

"Yolculuğa çıkmadan önce bir süre dinlenseniz iyi olur," dedi doktor Ceylik malzemelerini toplarken. "Ve eğer Elinizdeki yanıkları merhemle kaplı tutun, böylece elinizi kullanamayacak kadar kötü bir şekilde yara engellemiş olursunuz."

Makram bandajı inceledi ve elini deneysel olarak açmaya başladı.

"Bırak dinlensin," dedi Ceylik sertçe.

"Alışkanlık," diye yanıtladı Makram.

Tareck bahçeye açılan kapının yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüz ifadesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Makram da aynı şeyi hissediyordu. Ceylik onları dikmiş olsa da Makram'ın sağ ve sol tarafındaki neredeyse birbirinin aynısı olan kesikler iz bırakacaktı. Elini tam olarak kullanıp kullanamayacağının yanında bunun bir önemi yoktu. Zaten yara izleri vardı. Cemil'in kullandığı ısı kamçıları sırtında, karnında ve boynunda başka yanıklar da bırakmıştı ama bunlar Makram'ın elinin önemsiz kalıyordu. Eğer elini kullanamaz hale gelirse, Kadir ve oğlu Makram'ın büyüsünün tüm gücünü öğrenecek ve sahip oldukları hiçbir şey sağlam kalmayacaktı.

"Yüzbaşı Habaal sizi adamlarımın yanına götürecek," dedi Makram. Önce onların tedavi edilmesini istemişti ama Tareck tüm yaralarının yüzeysel olduğunda ısrar etmişti.

Tarık, Ceylik'in onu tedavi ettiği kanepeden kalkarken Makram'a eleştirel bir gözle bakarak, "Yemek gönderilmesi için birini bulacağım," dedi. Baş dönmesi gelip geçmiş, geriye sadece yorgunluk kalmıştı. "Sen iyi misin?"

Makram kendini sabitlemek için kanepenin arkasına tutunduğunda Tareck sordu.

Makram el sallayarak onu uzaklaştırdı. İkisi de savaştan sonra büyüsünün yerleşmesine izin vermek için onu yalnız bırakmanın en iyisi olduğunu biliyordu. Acı veren yaralarını daha da acı veren tedaviler ve kötü kokulu kremlerle iyileştirmek ruh halini ya da gücünün sınırlarını iyileştirmemişti. Kapı hekim ve Tareck'in arkasından kapandığında, Makram sessizliğin içinde yüksek sesle nefes verdi.

Doktor odayı ısıtmak için mangalı yakmıştı ve şimdi sıcaklık bunaltıcıydı ve otların ve merhemin kalıcı kokusunu abartıyordu. Makram bahçeye açılan kapıları açtı ve avluya çıktı. Gece nemli ve serindi, güneş batmış olsa da yıldızların görünmesini engelleyecek kadar ışık vardı.

Bu onun mevsimiydi, onun günüydü ve kumarını kazanmıştı. Tamamen huzur içinde olmalıydı. Yine de huzursuzdu, öfkesinin sınırı hamdı, büyüsü hâlâ akış halindeydi ve zar zor kontrol altındaydı. İçeri dönüp hamama gidip gitmemeyi düşündü. Cildi yanıklardan ve dikişlerden dolayı ağrıyordu ve acılarına bir de sabun ve suyun acısını eklemek istemiyordu. Bunun yerine içeri girdi ve feracesini aldı. Sıcak tutması için omuzlarına astı ama kollarıyla uğraşmadı. Onu tam olarak giymek için yapacağı hareketler, bu haldeyken yapmak istemediği bükülmeleri gerektirecekti.

Bahçeye döndüğünde yürüdü ve nereye gittiğini anlamadan önce ölü incir ağacının yolunu yarılamıştı. Makram durdu, ağacın iskeletine baktı, kabukları akşamın derinliğinde soluklaşmıştı. Kendisini çağıranın ağaç olmadığını bildiği halde, sanki ona doğru çekiliyormuş gibi yürüyordu. Bahçe yolu ağacın yanından geçerek Sultan'ın odalarında son buluyordu. Ama ağaç Sultanın odasının önüne, oturma odasına açılan pencerelerin ve cam kapıların tam önüne dikilmişti. Makram zavallı bir aptal olduğu için kendine lanet etti ve ağaca ulaşana kadar yürümeye devam etti.

Elini budaklı gövdesine bastırdı. Bir süredir ölüydü, bunu büyüsüyle hissetti. Sezgi, içgüdüsel hisler... büyücüler böyle şeyleri dinlemek için kendilerini eğitmek zorundaydı. Bunlar büyünün sesiydi, sahibiyle konuşma şekliydi. Bazı hisler diğerlerinden daha incelikliydi, bunun gibi, değişmeyen bir kabuğun üzerinden geçen mevsimlerin geçici bir fikri. Diğer zamanlarda büyü daha yüksek sesle konuşurdu, tıpkı biraz sonra yaptığı gibi, düşüncelerini kış güneşi ve meltemlerle doldururdu. Bu Sultana'nın büyüsünün imzasıydı.

Döndü. Odasındaki büyücü kürelerinin ışığında, kapıların hemen içinde durmuş, bir eliyle perdeleri açık tutarak onu izliyordu. Giysileri daha önce giydiklerinden çok daha sadeydi ve ona yakışıyorlardı; ince kesimli gümüş rengi bir salvar ve aynı tonda, önden iliklemek yerine başının üzerinden geçirilen, vücuda oturan bir kaftan. Üzerinde hacim katacak bir entari yoktu ve sade kesimi ince vücudunu avantajlı bir şekilde gösteriyordu. Saçları koyu bir çağlayan halinde sırtına dökülüyordu. Sarkum'daki soylu kadınların çok sevdiği vizon kürkler kadar zengin parlıyordu. Parmaklarını saçlarında gezdirse o kürkler kadar yumuşak bir his verir miydi? Okşamak istedi.

Bu yüzden ağaca doğru yürümüştü. Onu yakınında istiyordu, günün şiddetini ve öfkesini onun sesiyle temizlemek, savaşın sıcaklığını ve kan kokusunu onun büyüsünün kışı ve parfümünün gülüyle yıkamak istiyordu.

Bunların hiçbirini istememesi gerektiği ve bunlara izin verilmediği gerçeği, diğer her şeyin altında uzak ve gömülü kaldı. Kapıları açtı ve dışarı çıktı, ona doğru ilerlemeden önce kapıları kapatmak için durakladı. Bakışları adamın yüzüne kaydı ama gözlerine değil, sanki adam yaralı ve yorgun bir adam değil de yaralı ve kuduz bir kurtmuş gibi temkinli bir ifade takındı.

"Seni görmeyi bekliyordum," dedi Makram, huzursuzluğunun ne kadarının onun kaynaklandığını ancak sesi suçlamayla hırçınlaştığında fark etti.

"Yapıp yapmayacağından emin değildim. Sonunda Kadir'in entrikası ya da Cemil'in hilesi yüzünden beni suçlar mıydın ya da sihrin bir arkadaş için fazla yüzeye yakın olabilir miydi?"

"Öyle," diye itiraf etti, "ve seni suçlamıyorum." Büyüsü kesinlikle onun yanında olamayacak kadar yüzeye yakındı, onu hiç denemeden hislerinden ve kontrolünden mahrum bırakmıştı. Ama şimdilik yalnızdılar. Konu büyüsünün sırrını saklamaya geldiğinde güvenilir olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

"İyi olup olmadığını sorarsam gururun incinir mi?" "Marjinal olarak,"

diye alay etti. "Benim hakkımda bu kadar iyi düşünmeni tercih ederdim. Sadece iyi olduğumu varsayabileceğin bir beceri." Tedirginliğinin bir kısmı azaldı ve biraz gülümseyerek bakışları Makram'ın sargılı eline kaydı. Makram onu kaldırdı. "Doktorunuz, iğrenç merhemini üzerinde tutarsam yara izi kalmasını önleyebileceğini iddia ediyor."

"Olacak. Bu Şehzade'de kullandığımız merhemin aynısıydı." Bir adım daha yaklaştı. "İğrenç bir şey. Ne zaman koklasam hâlâ midemi bulandırıyor."

"Ama Şehzade yaralı," dedi Makram, onun yanında mutsuz ve huzurluydu. Vücudu ağrıyordu, yanıklar kemiklerine kadar ulaşmış gibiydi, dikişli zonkluyor ve acıyordu, ama o aklını bunlardan uzaklaştırdı. Aklını başka şeylere, sahip olmak isteyip de olamadığı şeylere götürdü.

"Bazı yanıklar..." Titreyen bir nefes aldı, başını sallamadan önce gözleri yarı kapanmıştı. "Sadece büyüsünün buza dönüşmesi hayatını kurtardı. Kimsenin onun için yapabileceği bir şey yoktu."

"Büyünün tezahürünü değiştirdiğini hiç duymadım."

"Benzer bir olayın kaydedildiğini sadece bir kez gördüm, ancak İhsan'ınki şiddetli değildi" dedi.

Onun nefes alışını ve büyük bir sınava hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştirişini izledi. Sonra aralarındaki mesafeyi kapattı ve adamın yaralı elini iki avucunun arasına alarak avucunu bandaja bastıracak şekilde kaldırdı. Büyüsü serbestçe dönüyor, esintiler saçlarının telleriyle oynaşıyor ve teninin üzerinde kayıyordu. Avucu onunkine karşı soğudu, kış rüzgârı elindeki acıyı yatıştırdı.

"Bu bazen ona yardımcı oluyordu," dedi utangaç bir sesle ve yüzünü kaldırdı. Büyü kullanımıyla özgürleşen gözlerinde solgun bir ışık parlıyordu. Onun tamamen serbest kaldığını, teninde dans ettiğini görmek istiyordu.

"Ona ne oldu?" Parmaklarını onunkilerin arasına soktu ve yaralı eli itiraz etti ama büyüsü onu yatıştırdı.

"Bunu hiçbir zaman kanıtlayamadık," dedi sessizce, "ama Kadir'in yoluna çıkanlara nasıl davrandığını görmüş ."

"Bunu kuzenine *o mu* yaptı? Bir su büyücüsünü yaktı mı? Ve hiç kanıt yok muydu?" Çok fazla sorusu vardı ama onu kışkırtmak istemiyordu. Karşısındaki bir büyücüyü neredeyse öldürebiliyorsa, Kadir'in gücü müthişti.
Bu sözde imkansızdı.

"Konsey'i ona karşı çevirecek kadar güçlü bir kanıt yok. O bir yalanlar şarahı, kılıçları aldatma ve cazibe olan usta bir kılıç ustası. Zengin ve nüfuzlu biri ve kanıt bırakmayacak kadar da zeki," dedi sesinde hafif bir öfkeyle.

"Baban neden kanıt için anılarını soymadı?"

"Konsey bunu asla kabul etmez. Bu acımasız, aşağılık bir büyü. Babam ve Behram Kadir çocukluk arkadaşıydılar. Babam ondan bir şey aldı ve Kadir onu hiç affetmedi. Ve babam

Kendisini de affedemeyecek ya da her zaman arkadaşı olarak gördüğü bir adamın kaybının yasını tutmayı bırakamayacak."

Peki ya o ne olacak? Kadir artık onu siyasi manevralarla zapt edemezse ona ne yapacaktı? Hayal gücü bu düşünceyi alıp en korkunç olasılıklara dönüştürdükten sonra zihninde serbest bıraktı, böylece ona bakarken görebildiği tek şey ateş oldu.

karşılık büyüsü büküldü ve tuttuğu yerden dışarı fırladı.

"Makram," dedi nazikçe, ona bakarak, kendi büyüsü aniden söndü ve elini onunkinden çekti. Gücünün üzerindeki bağların çözüldüğünü çok geç fark etti, düşünceleri Kadir'in ona yapabileceklerinin dehşetiyle ele geçirilmişti. Nasıl göründüğünü biliyordu, derisinin altında duman gibi gölgeler, mürekkep ve boşluk girdapları dolaşıyordu.

Bakışları onunkilere kaydı, sonra yüzünde ve boynunda gezindi, büyüsünün dans eden hareketini takip etti. Endişe karnında bir daire çizdi, nefesi kesildi, onun korkusunu, tiksintisini bekledi. Artık serbest kaldığına ve o da gördüğüne göre onu geri çekmek için çok geçti.

Bir keresinde annesinin bahçesindeki yıkık bir heykeli kuş banyosuna dönüştürmek için sihrini kullanmış ve annesi ona çok kızmıştı. Kuşkusuz çok iyi bir kuş banyosu olmamıştı ama o sadece on tur atmıştı. Babası onu yok ettirmişti, çünkü kanında yıkımla doğan oğlunun sürekli görsel bir hatırlatıcısı olmasını istemiyordu. Annesinin öfkesi ve babasının fermanı, sevdiklerinin bile onun sihrinden nefret ettiğini ömür boyu hatırlattı.

"Sanırım anlayabiliyorum" -kaşları birbirine yaklaştı ve elini onun yüzüne ya da en azından büyüsünün dokunmak istercesine kaldırdı- "birinin senden nasıl korkabileceğini." Bir kez daha yaklaştı, giysileri onunkilere değecek kadar yaklaştı.

"Öyle ?" diye sordu, büyünün konuşmasını engellemeye çalışırken sesi düzensizleşmişti çünkü kız ona yakındı ve ona dokunmasını istiyordu. Sihrini ona gösterdiğinde kendini açılmış hissetti ve onun dokunuşunun, kendisinin iğrenç bir canavar olduğunu düşünmediği anlamına geleceğinden emindi.

"Hayır." Gülümsedi. "Ama hiç bu kadar mutlak bir siyah görmemiştim."

Onun gözlerinden bahsediyordu. Onunki büyüsünün parıltısıyla bir ışıkla parlarken ve kuzenininki derin buz gibi maviyken, onunki boşluğa, unutuluşun mutlak hiçliğine açılmıştı. Bunu ilk kez çocukken gördüğünde ağlamıştı, çünkü kimsenin ona bakıp korkmayacağını fark etmişti.

"Ne yazık ki" -boğazındaki sıkışıklığı hafifletmek için boğazını temizledi- "büyümüzün güzel olup olmadığını seçme şansımız yok."

"Bütün sihirler güzeldir," dedi, "ve korkunçtur. Seninkindeki güzelliği ya da benimkindeki dehşeti görmüyor musun?" Parmakları onun yanağını okşadı. "Sen bir kalbi durdurabilirsin, ben de senin nefesini durdurabilirim."

Elini çevirdi, başparmağı adamın çenesinde ve boynunda kıvrımlı bir yol izledi, teninde ilerleyen büyünün izini takip etti ve dokunuşunun ardından çiğ bir sıcaklık çizgisi bıraktı. Adamın nefesi kesildi ama büyüsü yüzünden değil.

"Ben şafak gibi parlayabilirim, sen ise alacakaranlığın huzurunu getirebilirsin." Elini çekti. "Başlangıçlar ve sonlar. İşte bu yüzden denge olmalı. Korkunç olanı güzel olanla hafifletmek, güzel olanı daha değerli kılmak için, yokluğunun tehdidi için." Tereddüt etti, bakışları onunkilere kaydı, gözleriyle buluştu.

"İnanılmaz şeyler söylüyorsun." Adamın gücü kıza doğru yöneldi, onu aradı, çabaladı. Kuzeninin büyüsü kuzeninin gücüne karşılık verdi, teninden belli belirsiz bir parıltı yayıldı. Çoğu büyü, gücünün bir belirtisi olarak ortaya çıkardı, yani kuzeninde buz ve kristal girdapları, Kadir'in gözlerinde ateş. Ama o sadece parlıyordu, o kadar güzeldi ki Kadir ondan gözlerini alamıyordu.

"İzin verir misin?" Ellerini yüzünün iki yanında tuttu ve ne için izin istediğini bilmiyordu ama umursamadı ve sadece homurdandı. Elleri yanaklarına kapandı ve gözlerinin içine bakarken yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Bunu yapmak için mi?" Çok yaklaştı, burnu neredeyse onunkine değecekti, bu yüzden sözleri ve nefesi dudaklarına değdi. "Sanki hiç kaçamayacakmışım gibi beni içine çekmek mi?"

"Tam olarak bilmiyorum." Kadının çekimine karşı yutkundu, nefesi ve ışığı kendi nefesi olana dek onu öpmek istedi. "Sarkum'da bile Altıncı Hane'nin gerçeklerinin çoğu kayboldu."

Gözleri hüzünlendi, bakışları onun ağzına takılana kadar yüzünde gezindi. Sıcaklık omurgasında bir çizgi oluşturdu.

"Sanırım üzerimdeki etkinizi hafife alıyorsunuz Sultanım," diye fısıldadı, bileklerini kavramak için ellerini kaldırarak. Acı sol elini yaktı, yemek yemesi ve dinlenmesi gerektiğini hatırlattı, kadının manyetik çekimine karşı kendini kontrol etmesini değil.

Sesi kırıldı, duygularının ve asla düşünmemeye çalıştığı anılarının yükselişiyle harap oldu. Testini geçmişti ve ne olduğunu bile fark etmemişti.

test ediliyordu ve onu istemiyordu. Onu yanında tutmak istiyordu, böylece bir süre daha normal bir erkek gibi hissedebilecekti.

Geri çekilmek için hiçbir hamle yapmadı. "Arkadaş olabileceğimizi söylemiştin." Yüzündeki elleri nazik ve soğuktu ve büyüsünün fırçasını kendi yüzünde esen rüzgâr gibi hissedebiliyordu. Onun Birinci Ev gücü, Altıncı Ev'e karşı yankılanıyor, Çark'ta uyum sağlıyordu. Kadın soğukkanlı ve sakin, düşünen ve planlayan biriydi; adam ise öngörülemez ve değişken, düşünmeden hareket eden biriydi. O da dengeli olduklarının farkında mıydı?

Dengeli ve imkansız. O bir hiçti ve kız, hayatı boyunca göreceği en büyük hükümdarın tüm sahipti.

"," dedi ve kelimelerin onda yarattığı acı yüzünden neredeyse boğulacaktı.

"Bugün kazanırsanız ödülünüz olarak beni ismimle çağırmanızı istemiştiniz, hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum." Kadir ve hilesi onun zafer sevincini çalmıştı ama ona vereceği her şey yeterli bir ödül olacaktı. "Benden kaçtığını düşündüm, bu yüzden tahsilat yapamadım, bu yüzden seni bulmaya geldim." Başparmaklarıyla bileklerinin iç kısımlarını okşadı, çünkü ona bu kadar yakın olup hareketsiz kalamazdı.

Sessizce güldü, sonra parmak uçlarına doğru yuvarlandı ve dudaklarını onun yanağına bastırmak için uzandı. "Bu senin," dedi kulağına karşı. Teni onunkine karşı serin ve pürüzsüzdü ve saçları çenesine doğru kayıyordu, bu yüzden ellerini saçlarına dolamamak ve ona sarılmamak için tüm kısıtlamalarını kullanması gerekti.

"Naime," diye yalvardı. Vücudu içgüdüsel olarak, çaresizlikten tepki verdi ve onu öpmek için yüzünü onunkine doğru hareket ettirdi, ama Naime döndü ve başını eğdi, zar zor duyulabilen bir özürle topuklarına doğru alçaldı.

Makram onun bileklerindeki tutuşunu bıraktı ve ellerini yanlarına indirdi.

"Geldiğine sevindim," dedi tereddütle. "Teşekkür ederim. Yaptıkların için risk aldı ve bugün başardı. Bunun benim için olmadığını biliyorum ama minnettarım." "Senin içindi." Gerçek onu zorladı çünkü serbest bırakılan büyüsü kısıtlamasını yiyip bitirdi ve onun yakınlığı mantığını yok etti. Geniş, kahverengi gözleri soluksuz bir sonsuzluk boyunca onunkilerle buluştu, bu yüzden zihninin gözünde onu gerçeğe ve kalbine kadar tamamen soyduğundan emindi. Büyüsünün, kendini kontrol edişinin ötesini göremiyor, onun da kendisi gibi hissedip hissetmediğini anlayamıyordu.

"Herkes için olsun, Sarkum ve Tamar için olsun," dedi, "ama benim için olmasın."

"Seni duymaları gerekiyor. Dinlemelerini istedim. Bunu senin için yaptım, çünkü sana inanıyorum."

Kaşları çatılırken, parmaklarını kaldırarak onun çatıklığı düzeltti. Gözlerini kapadı ve bu basit dokunuştan ihtiyacı olanı almaya çalıştı.

"iyi bir adamsın, değil mi?" Ellerini bıraktı, onu istekli bıraktı. "Pervasız." Gülümsedi. "Ama nazik, cesur ve mantıklı. Kardeşin sana sahip olduğu için ne kadar şanslı."

Kinus'tan bahsedilmesi onu ürpertti. Her şey yıkılan bir duvarın taşları gibi üzerine çöktü. Ona güvenebileceğini söylemişti ve yalan . Yalan söylüyordu. Hâlâ Al-Nimas'a dönüp Kinus'u ikna etmesi gerekiyordu ve o bunun çoktan yapıldığını düşünüyordu. Ne büyük bir karmaşa yaratıyordu. Gerçekten de bir yıkım büyücüsüydü. Ona söylemek zorundaydı. Artık ona yalan söyleyemezdi.

"Onunla tanışmanı isterim ve ona ne kadar şanslı olduğunu söylemekten çekinme."

"Buraya gelir miydi?"

"Şartları ilettiğimde benimle birlikte Sarkum'a gelmen için seni ikna etmeyi umuyordum," diye itiraf etti. "İttifak konusunda o da Konseyiniz kadar isteksiz." Kardeşinin büyüyle olan karmaşık ilişkisini anlatmak için uygun bir zaman gibi görünmüyordu, zira bunu bir Charah olduğunu açığa vurmadan yapmak imkânsızdı. Bu da ihtiyacı olmayan başka bir karışıklıktı.

"Anlıyorum," dedi dikkatle. Bakışları adamın yüzüne sabitlenmiş, ifadesi şüpheyle gerilmişti. Bu kadın fazlasıyla anlayışlıydı. "Yine de seni o mu gönderdi?"

Hiçbir şey söylemedi ama yüzüne yansıyan gerginlik gerçeği ona göstermeye yetti.

"Kendi başına mı geldin?" Sesi bir şekilde hem suçlama hem de soluksuz bir inkâr taşıyordu. Onu affetmeyecekti. Bu düşünce umutsuzluğa kapılmasına neden oldu. Onu bir daha hiç görmezse, onunla bir daha hiç konuşmazsa buna dayanamazdı. Eğer onu hor görürse.

"Huysuzdur. İlk tepkisi nadiren son tepkisi olur. Ona zaman tanırsam, somut şartlarla yaklaşırsam, mantıklı düşüneceğini biliyordum. Ve beni dinlemese bile sizi dinleyeceğine inanıyorum."

Ellerini kaftanının önünde kavuşturmuştu; bunun, kendini zırhının arkasına kapattığının ilk göstergesi olduğunu fark etmişti. Zihinsel ve büyüsel korumaların, onu kendisinden, duyularından ve büyüsünden uzak tutmak için soğukkanlılıkla etrafına yerleşmesini neredeyse izleyebiliyordu.

"Benimle gel." Ona doğru uzanmaya başladı ama durdu. Söylemek istediği ama söyleyemediği o kadar çok şey vardı ki. "Benim başarısız olduğum yerde senin başarılı olacağına inanıyorum."

"Benden bunu istemek için sana borçlu kalmamı bekledin," dedi, sesinde gücünün tüm soğuk kışıyla, "bana gerçeği itiraf etmek için."

"Hayır, hiç de öyle değil," dedi ona doğru uzanarak. "Geldim çünkü buna ben de en az senin kadar inanıyorum. Tek yol buydu."

Naime geri adım attı ve onu durdurmak için ellerini kaldırdı. "Düşüneceğim o."

Umutsuzca ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı.
İfadesine sıcaklık geri geldi. Ama onu kaybetmiş, kendisine olan güvenini
zedelemişti. "İyi geceler, Agassi." Odasına doğru yürüdü.

NINETEEN

NAIME'NİN BABASI, *tuğrasını* taşıyan mührü soğumakta olan beyaz balmumuna bastırdı.

Bir gece önce şartları birlikte gözden geçirmişlerdi. Bu bir zafer gibi hissettirmeliydi, ama Makram'ın ifşaatı yüzünden yarım kalmış bir savaş gibi geldi. Belgeleri Yavuz Paşa'ya uzattı ve bunu yaparken Kadir'e bakma fırsatı buldu. Kadir memnun görünüyordu ve bu onu rahatsız etti.

Yavuz Paşa balmumu soğuduktan sonra belgeleri yuvarladı ve tekrar mühürledikleri bir haberci tüpüne yerleştirdi. Deri çantayı Makram'a sundu. Divan Salonu'nda sadece bir avuç vezir vardı ve bir hizmetçi babasına masa olarak hizmet etmesi için küçük bir masa getirmişti. Kasvetli toplantının sessizliği tamamen yanlış hissettiriyordu.

"Ne zaman gidiyorsun Agassi?" Makram haberci tüpünü Tarık'a uzatırken Kadir sordu. Sadrazam kürsüde değil ama Sultan'ın sağında, Naime ise babasının solunda, omzunda duruyordu.

"Yaraların ata binecek kadar kapanması için sanırım birkaç gün daha geçmesi gerekiyor." Sargılı elini havaya kaldırdı, bakışları Kadir'e sabitlenmişti. "Yine de bunun iyileşmesi sırayla olacak."

"Tamar'ın en tecrübesiz büyücüleri bile bir kavgada asla bir Beşinci Ev büyücüsünü tutmamaları gerektiğini bilir Agassi ve bir ahmak bile düşünürdü." Kadir gülümsedi. Birileri sessizce güldü; diğerleri rahatsızlıkla kıpırdandı.

Makram karşılığında gülümsedi. "Sarayınız hakkında sizin sırları bilen bir adama yem atmak akıllıca mı? Uykunuzda başınıza tatsız bir şey hiç istemem."

Kadir'in gülümsemesi korkuyla değil, öfkeyle kayboldu.

"Beyler," dedi Naime, "bu çok önemli bir olay, geçmişi onarmaya yönelik ilk gerçek adımları işaret . Lütfen bunu kılıçlarınızla kirletmeyin."

"Sadrazamın kılıcını şakırdatacağını hiç sanmıyorum Sultanım," dedi Makram. "Herhalde bunu onun için birine yaptırırdı."

Naime, Makram'a şaşkınlıkla bakarak, "Bu kadar yeter," diye emretti. Aklını tamamen yitirmiş miydi? "Sadrazamla saygılı bir şekilde konuşacaksın, Agassi."

Kadir şaşkın bir memnuniyetle gülümsedi.

Naime ona, "Sen de Sarkum prensine yem olmayacaksın, Sadrazam," dedi. Gülümsemesi kayboldu. "Azarlanması gereken başka çocuklar var mı?" diye sordu odadakilere. Toplanan vezirlerden biri boğazını temizledi. Babası kısa bir kahkaha attı.

"Tıpkı annesi gibi, değil mi Behram?" Gözlerinde annesi öldüğünden beri görmediği bir bakış vardı. Hesaplama. Kadir de görmüştü bunu ve başını onaylarcasına eğdi, çenesi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar gergindi. Aralarında daha fazla şey geçti ama Naime bunu anlamadı. Sessizliği anlaşılmaz bir gerginlik kaplamıştı.

Yavuz Paşa ellerini birbirine vurdu. "Sanırım bu işimizi bitiriyor, değil mi Sultanım?"

"Biz delege göndermiyor muyuz?" diye sordu Sultan.

Naime Makram'ın bakışlarından kaçındı. O sabah gitmeye karar vermiş olmasına rağmen, Makram'ın ihaneti hâlâ aklındaydı; ona çok fazla şey vermiş ve yaralanmasına izin vermiş olma duygusu çok aşağılayıcıydı.

"Evet Efendim. Sizin adınıza konuşmak üzere Agassi'ye Al-Nimas'a kadar eşlik etmek için izninizi istiyorum." Hafifçe eğilerek selam verdi.

Kadir dönerek babasına değil Naime'ye seslendi. "Kesinlikle hayır."

Naime kaşlarını kaldırdı ve babası parmak eklemlerini masaya .

Kadir öfkesini dizginlemeyi başararak hafifçe eğildi ve sonraki sözlerini daha sakin bir şekilde söyledi. "Yolculuk tehlikeli Sultanim, Agassi'nin yaralı olarak gelmesinden de anlaşılacağı üzere. Sultanın yaralanması ya da daha kötüye gitmesi riskini göze alamayız. Ve Sultan daha yeni reşit oldu, gönderilecek daha nitelikli delegeler olduğuna emin misiniz?"

"Çocukluğundan beri sizinle uğraşıyor, kim daha nitelikli olabilir bilmiyorum," dedi Sultan.

Kadir kibarca gülümsedi ama gözlerinde ateş ve hakaret vardı. Makram öksürdü, başını çevirdi ve yaralanmamış elini yumruk yaparak ağzını kapattı. Naime ona ters ters baktı ve bir elini babasının omzuna koydu.

"Sadrazam, sağlığım için gösterdiğiniz endişe her zamanki gibi çok dokunaklı. Hatırlayacağınız üzere kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Ancak içinizi rahatlatmak için Teğmen Terzi'yi ve bir muhafız birliğini alacağım." Kendisine berrak ve ciddi bir dikkatle bakan babasıyla yüzleşti. "Başından beri bu ittifakın sorumluluğunu bana verdiniz ve bu yüzden onu temsil etmek için en iyi seçimin ben olduğuma inanıyorum."

"Yanınıza bir muhafız birliği ve tam bir maiyet alacaksınız. Ve sen." Sultan Makram'ı işaret etti. "Eğer ona zarar gelirse, bunu engellemeye çalışırken öldüğünü duymayı beklerim."

Makram onun soğukkanlılığını koruduğu yüzünü inceledi ve Sultan'ın önünde eğildi. "Yemin ederim."

"Bunu desteklemediğim bilinsin," dedi Kadir, eli asasına o kadar sert yapıştı ki derisi ahşaba duyulabilir bir şekilde sürtündü.

"Anlaşıldı," diye iç geçirdi Sultan. "Sen ve ben yalnız konuşacağız Behram. Geri kalanınız dağılabilirsiniz."

"Baba," diye itiraz etti Naime. Onu Kadir'le yalnız bırakmak istemiyordu. Kadir'ne gibi fikirler üretebileceğini ya da o yokken babasının yine hata yapıp yapmayacağını kim bilebilirdi? Aynı korku seyahat kararını neredeyse engellemişti. İhsan ve Beşir, yokluğunda onu koruyacaklarına dair güvence vermişlerdi. Bu bile endişesini hafifletmeye yetmemişti. Eğer ittifak olasılığı onun seyahatine bağlı olmasaydı, onu asla terk etmezdi. Ama Makram bunun böyle olduğunu açıkça belirtmişti.

"Gidebilirsin kızım," dedi sert bir sesle. Naime dişlerini onu selamladı ve kürsüden indi.

"Sizinle yürüyebilir miyim?" Makram onun yanından geçerken nefesinin altından sordu. Naime kendini toparlayarak durdu ve Makram'la yüzleşti. Vezirler sıralardan kalkıp koridora doğru ilerliyordu ve Yavuz Paşa kolunu uzattı. Naime kolunu Vezir'in koluna doğru kaydırdı. Makram'ın çenesi sıkıştı.

"Lütfen seyahat etmek istediğiniz güne karar verdiğinizde beni bilgilendirin. Benimle kimin seyahat edeceğine karar verdikten sonra bilgileri size ileteceğim. Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Makram, gözleri boyun eğmişlik ve belki de kızgınlıkla kısılmıştı.

"İyi günler o zaman Agassi." Naime başını eğdi ve Yavuz Paşa'nın onu odadan çıkarmasına izin verdi.

Makram'la bahçede buluşması, Makram'ın Tamar'a geliş koşulları hakkında yalan söylediğinin ortaya çıkmasından çok daha fazla sorun yaratmıştı. Çok yakınlaşıyorlardı. Uygunsuz bir şeyin ortaya çıkmasını önlemek için bir arkadaşlığın bile dikkatle yönetilmesi gerekiyordu. Yakın ilişkiler konusunda tecrübesiz olduğu ama aptal değildi. Birlikte geçirdikleri her an, ona doğru attığı her bakış, şımarttığı her başıboş, arzulu düşünceyle ona olan çekimi daha da güçlendi.

Ondan ittifak dışında ne isterse istesin, ister arkadaşlık, ister bir prensesle yatma şansı, ister şefkat... fark etmezdi. Çok ileri gitmişti. Kendini ve arzularını kontrol altına alana kadar onunla yalnız kalamazdı.

Fuayeye ulaştıklarında arkasına baktı. Makram kıpırdamadan duruyordu, başı öne eğikti ve onun ötesinde Kadir kürsüde babasının yanında durmuş, öne doğru eğilmiş ve onunla ısrarla konuşuyordu. Babası Makram'ı izliyordu, sonra bakışları Makram'a kaydı, ifadesi okunamıyordu.

TMENTY

TO adam kıyafet gibi RANCOR giyiyordu. Ve bunu sonsuza dek yapabilirmiş gibi görünüyordu.

Naime yolculuklarının ilk iki günü boyunca belki de yüzüncü kez ona baktı. Tareck önden gidiyor, askerleri ve muhafızları da onun ve hizmetkârlarının etrafına serpiştirilmişlerdi. Makram onun ve hizmetçileriyle diğer görevlilerin önünde sürüyordu, bu yüzden Makram'ın sırtına bakarak çok zaman geçirmişti.

Onu saran ruh haline rağmen hoş olmayan bir manzara değildi. Geniş omuzlarının şekli, kaftan, entari ve ferace katmanlarının altındaki güç izlenimi. Siyah saçlarını bağlayan metal toka bile önlerinde sonsuza dek uzanan kışın harap ettiği dağ yamacından daha iyi bir manzaraydı.

Bu tür düşünceleri engelleme çabalarına rağmen, bahçede Makram'a dokunmaktan ne kadar keyif aldığını hatırlamak, sırtının ve bacaklarının ne kadar kötü ağrıdığını düşünmesini engelledi. Makram'ın başına toplayıp kendisiyle konuşmasını ve böylece sırtından başka bir şeye bakabilmeyi dilemek, uykusunda bile peşini bırakmayan sorulara odaklanmasını engelledi.

Kadir ne planlıyordu ve babası onunla ne hakkında konuşmuştu? Onun yokluğunda her şey yolunda mıydı? İhsan'ın durumu iyi miydi? Kadir ile babası arasında olabileceklerden korktuğu için ilk birkaç gece neredeyse hiç uyumamıştı. Mesafe, yanlarında esans suyu taşısalar bile bir Kâhin'in İhsan'la konuşması için çok fazlaydı. O yüzden hiçbir şey bilmiyordu. İhsan'a güveniyordu, Beşir'e güveniyordu. Çok heyecanlandığında Samira ona hatırlattı.

Bu yüzden başka bir şey düşünmeye çalıştı. Hoş şeylere odaklanırsa, bu korku dolu düşüncelerini durduruyordu. Ve bu, Makram'ı böyle dayanılmaz bir pislik gibi davrandığı için eyerinden yüzüstü itme arzusunu bastırmasına yardımcı oldu.

Görünüşe göre sessizliği sadece ona karşı sürüyordu. O ve Tareck hem Tamar muhafızları hem de hizmetkârlarla vakit geçiriyor, hal hatırlarını soruyor ve genel olarak iyi niyet aşılıyorlardı. Çabaları tüm gerginliği ortadan kaldırmadı. Sarkum askerleri, uzun günler at sürmeye ve donmuş vahşi doğada kamp yapmaya alışık olmayan kadın ve erkeklerin yüküne içerliyordu. Halkı, uzun zamandır düşman olan bir ulusun kılıç, yay ve tecrübeyle donanmış askerlerinin varlığıyla gergindi. Metaneti çoğu zaman Naime'ninkiyle yarışan Samira bile büyük ölçüde ateşli bir somurtkanlık gösteriyordu. Karı, soğuğu ve sert, donmuş zemini sevmiyordu.

Naime'nin de pek umurunda değildi ama kış Altıncı ve Birinci Ev tarafından paylaşılıyordu ve serin hava onun kanında ve gücünde vardı, da katlanmasını kolaylaştırıyordu. Samira'nın en mutlu olduğu zamanlar, sıcaklığın toprağı sert bir çamur haline getirdiği ve terin her daim can sıkıcı olduğu zamanlardı. O ve Tareck, Naime'nin soğuğu daha da kötü hissettirdiğini düşündüğü ama ikisini de neşelendiren yaz aktiviteleri ve yemekleri hakkında pek çok hikâye anlatmışlardı.

Geçitten uzaktaki Engeli'ye doğru dar patikadan inerlerken, etraflarına iri ve ağır kar taneleri yağıyordu. Gece olup da kamp kurduklarında herkesin ıslak ve perişan olacağını ve çok az uyuyacağını garanti ediyordu. Geçitte geçirdikleri gece, yaktıkları ateşlere ve Samira ile Teğmen Terzi'nin etraflarındaki havayı ısıtmak için gösterdikleri ortak çabaya rağmen Naime'nin o güne kadar gördüğü en soğuk geceydi.

Sarkum daha sıcak olacaktı, ancak Tareck çorak araziyi kasıp kavuran rüzgârların acımasızca soğuk olduğu konusunda uyarmıştı.

Samira mutsuz bir iç çekişle kapüşonunu başına daha sıkı geçirdi. Naime yan gözle arkadaşına baktı ama o da cevap olarak sadece dilini çıkardı. Cemil Kadir, Kıvılcım'ın Kalspire'in kış çöllerinde yürüyüşü hakkında ne düşünürdü acaba? Onun böyle bir şeye kalkışacak cesarete sahip olduğundan şüpheliydi. Ama sonra, Samira'yı her zaman sevmiş ve Cemil'den nefret etmişti ve aralarındaki bağı anlayamamıştı.

Naime, "Bu yürüyüşün halkımızı sınama yoluyla yakınlaştırmaya hizmet etmesi beni memnun ediyor," diye duyurdu. Düzenin ön tarafında Tareck sert bir kahkaha attı ve bazı askerleri daha az coşkulu kıkırdamalarla ona katıldı. Makram'ın omuzları önce gerildi, sonra gevşedi.

dönebilirdi ama . Bu, herhangi bir noktada ona en çok yaklaşmasına izin verdiği . Geceleri hizmetçileriyle sohbet ederken bile kampın tamamını aralarında tutmaya özen gösteriyordu.

Naime onun kaçınmasından dolayı incinmiş hissetmekle, bunu kendisinin talep ettiğini hatırlamak arasında gidip geldi. Belli ki Naime'nin yapma isteğinden yoksun olduğu şeyi yapıyordu. Bu iyi bir şeydi.

O gece kamp kurduklarında, Engeli'nin Sarkum tarafına ve çorak araziye doğru yarım günlük bir yolculuktan sonra, Tareck Teğmen Terzi ve adamlarıyla oturup yarı donmuş çamurda kabataslak bir harita çizdi. Uzun bir süre boyunca çorak araziden geçecekleri rota, bazen orada dolaşan haydutlar, taktikler ve nasıl ilerleyecekleri hakkında konuştular.

Pusulardan ve bazı yolcuların akıbetinden bahsetmeleri Naime'yi uyanık tutmaya ve gecenin büyük bir bölümünde çadırının tavanına bakmaya yaradı ve Samira onunla birlikte sessiz, endişeli bir yoldaşlık içinde yattı. Sarp, karla kaplı dağlarda saldırı tehlikesi çok azdı ama kış çaresizlik getiriyordu ve düzlükler tehlikeli olabilirdi. Ertesi günden itibaren geçecekleri araziyi Naime sadece haritaları inceleyerek biliyordu.

Sabah kamp toplanırken Naime Engeli incelemek için biraz zaman ayırdı. Adı duvar ya da bariyer anlamına geliyordu ama blok taş ya da tuğla ve harç değildi. Yıkım Savaşı'nın sonunda zamanın toprak Charah'ı Vural Tekin, Engeli'yi kendi hayatı ve bir düzine toprak büyücüsünün hayatı pahasına meydana getirmişti. Siyah, çukurlu bazaltla kaplı beyaz ve sarı taştan jiletler gökyüzüne doğru uzanıyordu, ipler olmadan ve canını hiçe saymadan tırmanılamayacak kadar yüksekti. Tamar'ı kovduklarının geri dönmesinden korumak, büyüyü dünyanın geri kalanından uzak tutmak için inşa etmişti. İki yüzyıl boyunca öylece kaldı. Geçişe izin veren tek bir yer vardı, Kapı. Tamar, Sarkum'un kuru ovalarına bakan ve tüccarlar ve tacirler dışında kimsenin hareket etmesini engelleyen bekçiler için kuleler inşa etmişti.

Onu bir kez Tamar tarafından görmüştü, çocukken, İhsan'ın neredeyse canını alacak olan yangından hemen önce. Annesi onu oraya Vural'ın hikâyesini için getirmişti ve Vural'ın Çember'i ve kardeşlerinin bir kısmını tüm güçlerinden mahrum bıraktıktan sonra yaşam gücünü bu çemberin yaratılması için nasıl akıttığını anlatmıştı. Annesi ona, Altıncı Ev'in Charah'ını öldürmemiş olsalardı, bunu yapmak için ölmek zorunda söylemişti. Kapalı bir Çember, dengeli bir

Çark, tüm büyücülere güç bahşetti. Bu Chara'a, Hanedanlarının tüm büyücüleri tarafından beslendi ve beslendi ve yaşamları ve güçleri Tamar'ı taş ve toprak kanından bir duvara ihtiyaç duymadan korudu. Bu, ayakta kalan son Chara'a Çemberi olmuştu.

Eğer Chara'a Çemberi'ni geri getirebilirse, Engeli'yok edebilirlerdi. Tamar dünyadan uzak tutulmak için değil, bir büyü, mucize ve güç kaynağı olarak hizmet etmek için yaratılmıştı.

Naime avucunun içine bir daire çizdi, eski bir dua ve annesine verdiği sözü hatırlatıyordu. Ve kendisine.

TMENTY-ONE

MAKRAM onun tepeye tırmanışını ve orada durup batıya, Engeli'ye doğru bakışını izledi ve yanına gidip düşündü. O iki gün boyunca kendi kendine dayattığı sessizliğin altında ezilmişti ve dayanabileceği tek şey buydu. İstediği tek kişi dışında herkesle konuşmuştu.

Yükselirken ona katıldı ve o daha orada olduğunu fark etmeden konuştu. "Ona baktığında ne görüyorsun?"

Naime, adam yanına geldiğinde sanki onu şaşırtmış ya da kızdırmış ya da her ikisini birden yapmış gibi nefesini yavaşça bıraktı.

"Ahmaklık," dedi Naime.

Makram güldü ve o da bir bakışla bunu sorguladı.

"Söylemeni beklediğim şey bu değildi." Tamar büyüsünün gücünü ve yapabileceklerini yüceltebileceğini düşünmüştü.

"Ne görüyorsun?"

Makram elini kılıcının kabzasına götürürken, "Bir duvar," dedi. Onu geri almak güzeldi. Sarayda onsuz geçirmek zorunda her an kendini savunmasız hissetmişti.

Kamp altlarında, yükselen taşın gölgesinde uzanıyordu ve o, askerlerin ve görevlilerin günlük yolculuğa hazırlanmak kampı toplamalarını izledi.

"Bir askerin değerlendirmesi," dedi Naime. "Prens ne görüyor?"

"Kelimenin en basit anlamıyla bir prens olduğumu biliyorsun, değil mi? Sen?"

"Bunu anlamaya başladım, evet."

Makram, "İki yüzyıldır kırılamayan bir önyargı görüyorum," dedi.

"Hayır, kırılmaz değil." Geçidi işaret etti, toprak büyücüleri tarafından Turns'ün üzerinde açılmış, kayanın içindeki bir tünel, durdukları yerden zar zor görülebiliyordu. Bunu nasıl yaptı? Olasılıkları... şeylerin içindeki parlaklığı bu kadar kolay görebiliyordu? Hayır, ondan kaçtığı her an işkence değilmiş gibi davranmaya bir gün daha katlanamazdı.

"Naime." Makram iç çekti. "Beni affetmen için ne söyleyebilirim? Bu durumu senden inat olsun diye değil, bir ittifak kurmak için sakladım."

"Seni ayrılmadan önce affetmiştim. Keşke bana daha önce haber verseydin, ama babamın adına sahte bir mektup yazdığımı düşünürsek seni kınayamam," dedi alaycı bir tavırla.

"İki," diye düzeltti. Kadının küçük gülümsemesiyle içinde bir rahatlama belirdi. "Pekala, iki. Seni affettiğimi bilirdin, eğer affetmiş olsaydın
Bunca zamandır benimle konuşmaya tenezzül etmedi." Kızgın sesi rahatlamasını daha da artırdı ve onu kollarının arasına alıp özlediğini anlayana kadar sıkmak istedi. Onu sadece bir tanıyordu ama yine de onu daha iyi tanıma, her şeyi bilme arzusunu zar zor dizginleyebiliyordu.

"Konsey Salonu'nda yüzüme bile bakmadınız ya da açıklama yapmama izin vermek için benimle birlikte yürümediniz. Buna saygı duymaya çalışıyordum." Başını iki yana salladı. "Ama bunlar seninle konuşmak, senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için sahip olduğum son şanslar olabilir. Bundan sonra sen Tamar'a dönüp evleneceksin ve ben de muhtemelen bir savaşa katılacağım."

Onu bir daha asla görmeyecekti. Ya da görse bile sadece emir vermek ve rapor hazırlamak için görecekti. Bu düşünce ruh halinin büyüsünün boşluğuna düşmesine neden oldu.

"O zaman bilmen gereken ilk şey, benim kimseyle evlenmeye niyetim olmadığıdır," dedi kesin bir ifadeyle ama çok az sesle.

Makram şaşkınlığını gizlemeye çalıştı ama başaramadı, bu da Makram'ın yüzünde küçük, teslimiyetçi bir gülümsemeye neden oldu.

"Babamın niyeti beni kendi varisi yapmaktı, ancak ihtiyacım olduğunda bunu hatırlayıp hatırlamayacağı merak konusu."

"İkinci mektubu bu yüzden mi gönderdin?" Makram sordu. "Sen nişanlanmadan önce varalım diye mi?"

Çenesini eğdi. "Şu anda bir ittifak için en iyi şansınız benim. Sadrazam Sarkum'a ihtiyacımız olduğunu düşünmüyor. Ve babamın koltuğunu istiyor, eğer sizin için hemen belli olmadıysa. Onun en iyi yolu

Bunu elde etmenin tek yolu da benimle Sadrazam'ın kuklası olarak hizmet edecek olan oğlu arasında bir evlilik yapmak."

"O zaman başkasıyla evlen."

Cemil Kadir'in ona elini sürme fikri onu çılgına çevirmişti.

Gülme olabilecek yumuşak bir nefes verdi. "Evliliğinin siyasi açıdan pek bir önemi olmayan bir adam gibi konuştun."

Makram yüzünü buruşturdu. Bu yorum, onun dışlanmış konumuna gönderme yaptığı ve kendisini değersiz görebileceğini hissettirdiği için gururunu incitmişti. "Tamar'da insanlar aşk için evlenmiyor mu?"

Kız ona ters ters baktı. "Bazıları yapar, soylular dışında bu yaygındır. Ama ben bir Sultan'ın kızıyım. Beni bir kadından ziyade birisine bahşedilmiş bir makam asası olarak düşünürseniz, şu anda kendi kaderimin hangi kısmını kontrol ettiğim gerçeğine daha yakın olursunuz."

Ona bakmaya devam etti ve ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Babamın teklif ettiği pazarlık şartlarının bir parçası olabileceğimi düşünmen ne kadar sürdü? Bir ordu için takas edilen damızlık bir kısrak mı?"

Sıcaklık yüzünü yaktı ve dişlerini sıkarak bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Bu her halükarda aşağılayıcı olurdu ama ona duyduğu hayranlık birkaç gün içinde o kadar artmıştı ki bu yüzden kendini daha da iğrenç hissediyordu.

Kız düşünceli bir ses çıkardı ve adam dizlerinin üzerine çöküp af dilemek istedi, bu onları aşağıdan izleyen herkes için ilginç bir görüntü olmaz mıydı?

"Babamın koltuğunu, sorumluluk görmesi gereken yerde güç gören birine vermektense ölmeyi tercih ederim. Ve Cemil'le evlenip halkımı Behram Kadir'in ellerine bırakmaktansa saltanatın düşüşünü izlemeyi tercih ederim."

Makram onun sözlerini, bunları söylerkenki şiddetini düşündü.

"İçimde hiçbir şey kalmayana kadar savaşacağım. Tüm hileler, boşluklar ve olasılıklar tükenene kadar."

"Gerçek bir savaşçı gibi konuştun," dedi Makram. Makram'ın şaka yapıp yapmadığından emin gibiydi.

"Kalemle ve kanunla belki. Kesinlikle kılıçla değil."

"Sanırım senin türün daha nadir. Herkes için neyin doğru olduğuna inanan ve bunu önemseyen ve bunun için mücadele edecek olanlar."

"Bir asker olarak bu yüzden savaşmıyor musunuz?"

"Hayır. Bunu yapıyorum çünkü tek bildiğim bu."

"Buna inandığımı sanmıyorum. Seninle ilgili gördüklerimden sonra."

Onun ne gördüğünü, kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordu. Tünellerden sonra taht odasına vardığında, kız ona şiddetli, parlak bir hayranlıkla bakmıştı. Kürsüye çıkıp onu öpmek istemiş ve sonra bunu düşündüğü için bile kızmıştı.

"Ben bir askerim çünkü ailem ihtiyaç duydukları evlada sahipti ve bir başkasını istemiyorlardı." Bir öfke nöbetinde sarayı yerle bir edebilecek, basit bir düşünceyle can alabilecek bir çocuk istemediler. Bir ulusun kabusu olan bir çocuğun hayata gelmesini istemediler.

"Toparladığım kadarıyla, yanlış oğlu seçtiklerini söyleyebilirim," dedi Naime yumuşak bir sesle ve gözlerini onunkilere kaldırdı. "Halkının iyiliğini düşünen sensin, eğer onları güçlendirecek bir ittifak için savaşan, kan döken ve fedakârlık yapan sensen. Kardeşin ne yapıyor? Bunun için, Tamar'a gitmek için ona meydan okuduğun için, bizi seninle geri getirdiğin için sana ne yapacak?"

Ses tonundaki suçlama, küçümseme çok sinirlendirmişti.

"Anlamıyorsunuz. Babamız öldüğünde yönetim aniden onun üzerine yıkıldı ve İhtiyar Heyeti ona zorbalık yapıyor ve babamızın yerine yönetmeye uygun olduğuna inanmıyor. O..." Kadının kaşları her kelimeyle birlikte yavaş yavaş yükselirken Makram sözünü kesti ve ne kadar duygusuz bir aptal olduğunu fark etti.

"Evet," dedi kuru bir sesle ve bakışlarını bir kez daha Engeli'ye dikti. "Bunun onun için ne kadar zor olabileceğini anlayabiliyorum."

"Yani bazen yanlış kararlar veriyor ama ikna edilebilir." Makram kendi aptallığının farkına varınca irkildi ve bir elini ensesinde gezdirdi.

"Al-Nimas'a ulaşana kadar bu konuda hiçbir şey yapılamaz. O zaman ne kadar makul olduğunu göreceğiz."

TMENTY-TMO

T DAĞLAR, rüzgârla savrulan bir sefaletten oluşan özelliksiz bir alandı. Gruptaki ruh hali korku ve endişeyle daha da soğumuştu.
Gerilim. Askerler ana grubun etrafında birbirlerine daha yakın bir şekilde at sürerken, Sarkum atlıları da vardiyalar halinde ayrılarak onları belli bir mesafeden çevreliyor ve olası saldırılar için önceden uyarı görevi görüyordu. Bu durum Naime'yi Makram'ın arkadaşlığından daha da memnun etti.

Günün büyük bir kısmında onunla birlikte at sürdü, ancak en uzaktaki atlılarla konuşmak için birkaç kez çevre yaptı. Yanına dönüşünde Samira Naime'ye merakla yan yan baktı ve gece için kamp kurduklarında sorulara cevap vereceğini biliyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Samira'ya duygularını açıklamak sadece onları güçlendirir ve bu yüzden onu daha da mutsuz ederdi.

Makram yolculuğun büyük bir bölümünde sessizdi, ama bu sessizliği endişeli olmaktan çok rahatlatıcı buluyordu. Ancak havanın en kötü olduğu zamanlarda, Uçurumlar'daki tünellerde yaptıkları savaşın hikâyesini anlatarak kendisini duyabilecek kadar yakın olan herkesin dikkatini dağıttı. Tareck ara sıra kuru yorumlar ekliyor, bu da ona kahkahalar kazandırıyordu. Bu da Sarkum askerleri ve Tamar muhafızları arasında, paylaştıkları ve paylaşmadıkları eğitim taktikleri hakkında konuşmalara yol açtı. Beşir'in fiziksel zorluk içeren cezalara düşkünlüğü gibi ortak bir deneme ortaya çıktığında ara sıra içlerinden biri gülüyordu.

Makram'a baktığı için kendini birçok kez düzeltti.
Hafızasına kazınan detaylar yüzünden birçok kez kendini azarlamak zorunda kalmıştı. Eyerde oturuşundaki rahatlık, sanki bunun için doğmuş gibiydi. Kendinden emin ve pratik bir şekilde ata biniyordu. Onun ata binmeye çok az ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

dizginini tutuyordu; atı sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona karşılık veriyordu. Adamlarının sık sık onu nasıl aradıklarını, emirlerine ne kadar çabuk itaat ettiklerini, Tareck'le nasıl az kelimeyle iletişim kurduklarını gördü. Tetikte ve gergin olmasına rağmen, Narfour'un siyasetinden uzakta olduğu için ne kadar rahat göründüğünü fark etmekten kendini alamadı.

Başka şeyler de vardı. Ona en yakın bacağının esnemesi, salvarının kumaşının altındaki kasların hareketi, otururken kaftanını yukarı kaldırdığı için açıkta kalması. Sık sık üzengilerini tamamen kaldırarak gerinmesi, hareket halindeyken bile huzursuz olması. Grubu incelerken yaralanmamış eli bir açılıp bir kapanıyordu. Ve tüm bu huzursuz hareketler ona baktığında sona erdi. Gün boyunca bakışları kilitlendi ve ayrıldı. Muhafız çemberinin etrafında tur atarken sık sık ona bakıyordu.

Herkes hikâyelerden ve konuşmalardan yorulduğunda, yolculuk sıkıcı bir hal aldı. O gece kamp herkes üşümüş, kızgın ve gergindi. En azından rüzgâr güneşle birlikte kesilmişti, bu yüzden kamp kurmak Naime'nin hayal ettiği gibi bir kâbus değildi. Çadırını kurduktan sonra Samira'yla eşyalarını yerleştirmek için içeri girdi ve Samira da ona katıldı, ikisine de mercimek ve kış sebzelerinden oluşan yiyecekler getirmişti.
Minderlere oturdular ve bir parça bazlamayı paylaştılar, yemeklerini yemek için kırık parçalar kullandılar.

Naime'nin arkadaşça bir sessizlik olduğunu düşündüğü hoş bir sürenin ardından Samira sesli bir şekilde nefes verdi.

"Samira başını yemeğinden kaldırmadan, "Bana bugün gördüklerimi anlatacak mısın?" diye sordu.

"Ne gördün?" Naime sordu. Acımasız soğuk ve yakıcı rüzgâr onu her zamankinden daha aç hale getirmişti, bu yüzden kendi yemeğini şok edici bir bitirdi. Samira'nın tam olarak ne sorduğunu biliyordu ve arkadaşının bakışlarından kaçınarak kâsesini yere bıraktı.

Samira, içinde su olan bir deriyi Naime'ye uzatarak, "Aklı olan herkes gördü," diye cevap verdi.

"Biliyorum." Birbirlerine baktıklarını fark eden başkalarını da görmüştü. Yolculuğun geri kalanında kendini kontrol altında tutacaktı. Doğal hayatının geri kalanı boyunca sarayı dedikoduyla doldurmaya yetecek kadar kâhya ve görevli vardı. Ama en kötü ihtimalle, Al-Nimas'ı ve Makram'ı geride bıraktıklarında sorun sona erecekti.

Göğsünde bir şey sıkıştı, nefesinin kesilmesine neden olan donuk bir ağrı.

"Birbirinize nasıl baktığınızı görmemiş gibi mi davranmalıyım?"

"Evet," dedi Naime soğukkanlılıkla, ayağa kalkarak.

Samira tekrar iç geçirdi, iki kâseyi de aldı ve mırıldandı, "... o zaman daha az belli etmeyi deneyebilirim." Çadırdan dışarı çıktı.

Naime onu takip ederek ortadaki ateşin yanından geçti ve yemeklerini paylaşmak için bir araya toplanmış, yakınlıkları gecenin soğuğuna karşı yardımcı olan hizmetkârlarına doğru ilerledi. Onu ilk gören ayağa kalkmaya başladı ve Naime bu hareketi elinin tersiyle itti. Yemeklerine devam ettiler ve Naime Samira'yı beklerken Samira da kaplarını bir bezle sıyırarak temizledi ve ertesi gün kaldırılmak üzere yığına koydu.

Kızlardan ikisi aniden başlarını birbirine yaklaştırarak sessizce konuşmaya başladı ve Naime'nin arkasından kaçamak bakışlar fırlattı. Kısa süre sonra diğerleri de katıldı ve Naime onların Makram'ı gördüklerini anladı. Wheel, acaba o da onlar kadar aşık mı ? Yürürken bakışları onu takip etti, ta ki ona katılana kadar.

"Çok sayıda hayranınız var," dedi sessizce. Onun bu ani incelemesi görevlileri telaşlandırdı.

"Asla uzun sürmez," dedi Makram, eğlenen bir ilgisizlikle. "Korkarım terör sevgi uyandırmıyor."

Naime, Makram'ın sözlerinin ne anlama geldiğini düşündü. Samira Tarık'ın kâsesini ondan aldı ve onunla sohbet ederken kâseyi temizledi. Onların ötesinde, kampın uzak çevresinde, tuhaf bir gölge anlamsız bir şekilde hareket ediyordu.

"Bu nedir?" Eliyle işaret etti. Kafalar onun gösterdiği yöne döndü ve bir sessizlik çöktü. Biçimsiz şekil, çivit mavisi gökyüzüne karşı birleşti ve parçalandı.

Makram küfretti.

"Biniciler!" Tareck böğürdü.

Ardından, hâlâ biraz uzakta olmalarına rağmen bir dizi atın toynaklarının toplu gürültüsü, saldırganların ve savunucuların körükleri ve çığlıkları, biniciler çevre muhafızlarıyla karşılaştıklarında kılıçların çarpışması geldi. Garip, uyuşuk bir sakinlik onu kapladı ve bunun uygun bir tepki olmadığının uzaktan da olsa farkındaydı. Bu kontrol değil, felç edici bir korkuydu.

"Oklar!"

Tareck Samira'ya doğru atılarak altına aldı.

Mermilerin havada çıkardığı tuhaf, yumuşak ıslık sesinden hemen önce yay kirişlerinin kırbaç ve şakırtısı geldi. Naime öylece durmuş, kararmış gökyüzüne bakıyordu. Makram onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Naime onun üzerindeki zihinsel baskıyı kaldırdığında kendi büyüsündeki yankılanmayı hissetti. Adam büyüyü bıraktığında Naime'nin büyü ve düşüncelerini saran soğuk ve ısrarcı kaosun aksine Naime sağlam ve istikrarlıydı.

Gölge ondan siyah bir alev gibi fışkırdı ve etraflarındaki havada kıvranmaya başladı. Kolunu onun etrafında sıkıca kavradı ve diğerini başının üzerinde bir yay çizerek ateşin yaydığı ışıktan mürekkep ve duman çıkardı. Ok yayları kampın dört bir yanına düştü ama Makram'ın büyüsünün kara bulutuna isabet edenler parçalandı ve onlardan geriye kalanlar, bir araya toplanmış katılımcı çemberinin üzerine kül gibi yağdı.

İçlerinden biri çığlık attı, sanki bir tehditmiş gibi Makram'ı işaret ediyordu, yüzü ateşin ışığında bile solgundu. Tareck ayağa fırladı ve kılıcını çekti. Makram Naime'yi bıraktı ve Tareck'in yanına giderek kendi kılıcını çekti. Gecenin karanlığı kılıcın etrafını sarmış, kıvranıyor ve tütüyordu.

Naime koşarak Samira'nın yanına gitti ve ayağa kalkmasına yardım etti. Atlılar kampın içinden geçerken çılgınca kılıç sallıyor ve bağırıyorlardı. Belki de askerlere meydan okumaktan ziyade korku ve kaos aşılamayı amaçlıyorlardı ve bu, ayağa kalkıp dağılmaya çalışan halkı üzerinde oldukça etkili oldu. Makram ve Tareck sakin kaldılar, sadece birbirlerine sırtlarını dönerek hareket ettiler, atlıların hareketlerini gözleriyle takip ettiler, başka bir şey yapmadılar.

Naime sesini sakinleştirerek, "Yerde kalın," diye emretti. Ayrılırlarsa askerler onları güvende tutamazdı. Bazıları itaat etti. Birkaçı ise etmedi.

Naime koşucuların ardından bağırdı. Gecenin içinden bir atlı belirdi ve atını durdurmadan aşağı doğru salınarak doğrudan Naime'nin üzerine yürüdü. Samira etrafından dolanıp ona doğru hamle yaptı ve Samira gülerek bileklerinden yakalayıp kollarını başının üzerine çekti.

"Aptal," diye hırladı Samira kollarını aşağı doğru savururken, ellerini ters çevirip adamın bileklerini kavradı. Kadından kıvılcımlar ve ateş fışkırdı ve adam acı içinde uluyarak bir elini kadının elinden çekip hançerine uzandı. Samira elini ateşten bir demir gibi parlayan yüzüne bastırdı ve adam bir çığlık atarak hançeri düşürdü, ardından dizlerinin üzerine çöktü. Samira tökezleyerek geri çekildi ve Naime kolundan tutarak onu daha uzağa çekti.

Adam yerde yuvarlanırken yanmış yüzünü tutuyor ve çığlık atıyordu.

İlk geçişlerinde kampı çiğneyen atlılar bir daire çizip tekrar geldiler, bu sefer organize olmuşlardı ve toplanmış kadın ve erkek grubunu hedefliyorlardı.

"Kampa!" Makram kılıcı ve gölgesiyle atlıların arasına dalarken Tareck bağırdı. Naime, Makram'ın serbest bıraktığı büyünün Naime'ninkine çarpışını, ona ulaştığını ve ondan güç çekmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Kısa bir an için aklı karıştı, paniğe kapıldı ama adamın büyü arayışı durdu. Samira kendi karnına baktı ve sanki aynı hissi fiziksel olarak durdurabilecekmiş gibi kıyafetlerine sarıldı.

Charah. O bir Charah'tı ve eğer onlar da Altıncı Ev büyücüleri olsalardı, güçlerini kendi gücü gibi kullanabilirdi.

Şok onu taşa çevirdi.

Adamlar eyerlerinden düştü. Saldırganlardan biri ölüm büyücüsü hakkında bir uyarı çığlığı attı ama Makram öldürücü bir sis gibi aralarından geçip gitti. Gölge kılıcının etrafında dolanıyordu, büyü okşadığı kılıçtan daha ölümcüldü, silahları, kıyafetleri, temas ettiği her şeyi aşındırıyordu. Naime ve Samira birbirlerine sarıldılar, Naime savaşı izlerken Samira yüzünü Naime'nin omzuna .

Korku ve dehşet içinde boğuşuyordu. İçini kaplayan hayvani paniğin anlamsız kıvrımlarına rağmen ondan korkmak istemiyordu. Komik biriydi. Yumuşak konuşuyordu. Kendine hatırlattı. O da diğerleri gibi bir büyücüydü. Ona ve sevdiklerine zarar verme konusunda Behram Kadir'den daha az yetenekliydi.

Makram önünde dehşeti serbest bırakırken Naime bunları tekrar tekrar söyledi.

Makram ve Tareck atlılarla Naime'nin adamları arasında durdular ve Sarkum askerleriyle Tamar muhafızları atlıların arkasından başlayarak onları sıkıştırıp Makram'a doğru sürdüler.

yavaşlayıp binicisiz atlar kaçışırken, Makram ve Tareck Naime ve Samira'ya doğru geri çekildi.

Üçü Makram ve Tareck'e odaklanmış, dördüncüsü ve beşincisi etraflarında manevra yapan atların arasından son bir adam dalgası daha fırladı. Biri onlara ulaşamadan düştü, sırtına bir ok saplanmıştı ama Samira onun için çok iyi hazırlanmıştı, güçle çatırdıyordu. Diğeri Makram'ın iki adım ötesine geçemedi. Yatağanını rakibinin üzerinden yanlamasına kesti ve

dönüş boyunca devam etti ve son adamı ensesinden yakaladı. Haydut garip, ani bir sarsıntı geçirdi. O kadar yaklaşmışlardı ki Naime adamın gözlerindeki hayatın söndüğüne tanık oldu. Kalbi göğsünde çok hızlı atıyor gibiydi, nefesi hızlı ve sığdı.

Makram tutuşunu bıraktı ve adamın momentumunun onu yere devirmesine izin verdi. Gözleri bir an için Naime'ninkilerle buluştu, yüz ifadesi pişmanlıkla gerildi ve sonra dönüp gitti.

"Çevre temiz," diye bağırdı bir asker atlıların geldiği yönden. Bir diğeri kampın uzak ucunda yankılandı. Kamptaki askerler de benzer raporları sıralayarak yavaş yavaş Makram ve Tareck'in yerleştiği merkezdeki ateşe doğru ilerlediler.

"Biliyor muydun?" Samira Naime'ye sordu, gözleri kocaman açılmıştı ve Makram'ın sırtına .

Naime'nin dörtnala atan kalbi ve dengesiz nefesi düşünmesini, içinde dönüp duran tüm duyguları kelimelere dökmesini .

Naime, "Onun bir Altıncı Ev büyücüsü olduğunu biliyordum," dedi. Ama onun bir Charah olduğunu değil. Bu bir ihmal yalanıydı ama Naime bunu affedebilirdi. Tamar'da bir yıkım büyücüsü olmak yeterince tehlikeliydi. Makram'ın az önce gösterdiği şeyi yapabilen bir Charah olmak, ne dokunmaya, ne sigil'e ne de büyüye ihtiyaç duyan, tamamen bağlantısız bir büyü, bir ölüm cezasıydı. Sarkum'da bile yetişkinliğe kadar hayatta kalabilmiş olması Çark tarafından kutsanmış bir mucizeydi.

Sihrini görmek istediğinde ona güvenmemesine şaşmamalı.
Başka herhangi bir Haneden bir Charah bir mucizeydi, büyünün zirvesiydi. Altıncı Haneden bir Şarah ise ölümün vücut bulmuş hali olarak görülürdü. Az önce gösterdiği gibi.

Arkasından suçlayıcı sesler yükseliyordu. Samira muhtemelen onları duymamıştı ama Naime bir hava büyücüsüydü ve sesler ona itaat ediyordu.

Ölüm büyücüsü. Katil. Saraydaydı! O biliyor muydu? Görmüş müydü? Bir suikastçı. Tamar bir Sarkum ordusunu bir Charah ile nasıl yenebilir?

"Sultana." Teğmen Terzi, haydut saldırısından geriye kalan at ve ceset yığınının etrafında koşturdu ve onu görünce rahatladı. "Adamlarımdan biri ve bir kâhya yaralandı."

"Ne kadar kötü?"

"Daha donanımlı bir hekime ihtiyaç duyacak kadar

kötü." Cevap vermeye başladı ama Samira "Hayır!"

diye bağırdı.

Naime tam zamanında dönerek Teğmen Terzi'nin adamlarından birinin Makram'ın sırtına doğru bir kılıç savurduğunu gördü. Makram güçlükle zamanında yolundan döndü ve

bükülmüş kolunu yukarı kaldırıp adamın savuruşunun altına sokarak bir sonraki darbeyi engelledi, sonra da adamın kılıcını bileğinden yakaladı. Kılıcı muhafızın elinden söküp aldı ve bir anda paslanmış, çukurlaşmış bir metale dönüştürdü, gözleri sonsuz geceyle mürekkeplenmişti. Muhafız da Makram'ın bileğini kavradı ve bir ısı büyüsünü serbest bıraktı.

"Çarkın lanetlediği ateş büyücüleri," diye küfretti Makram ve çekip kurtulmaya çalıştı. Sarkum askerleri kılıçlarını çekmiş bir halde Naime ve halkının üzerine çullandı,

Yüzlerinde öfke okunuyordu. Tareck kılıcını çekti ve Naime, muhafızlardan ya da prensten biri ölürse, kendisinin ve halkının Sarkum'dan canlı çıkamayacağını biliyordu.

Görevlilerin arasından sıyrılıp muhafızın arkasına doğru ilerledi. Makram'ın mürekkep ve gölgelerle boyanmış yüzü, muhafızla boğuşurken zorlukla bastırılmış bir öfke ve acıyla buruşmuştu.

"İğrenç!" diye bağırdı muhafız.

Naime büyüsünü yönlendirmek, niyetini belirtmek için ona, onunla ilgili her şeye odaklandı. Hava ve ses onun emrindeydi ve adam sadece kısa bir mesafe ötede duruyordu. Keskin ve sert bir kelime söyledi. Adamın sırtı eğildi, çenesi gevşedi ve gözleri büyüdü. Çığlık atarak öne doğru atıldı ve dizlerinin üzerine çöküp kulaklarını tutarken kollarını Makram'ın pençesinden kurtardı. Çenesinden aşağı kan damlıyordu. Naime büyüyü ve sadece kendisinin duyabildiği delici keskinliği bıraktı ve yere düştü, kendi etrafında kıvrıldı, ellerini kulaklarının üzerine kapattı.

Makram sendeleyerek geri Tareck adamlarına "Geri çekilin," diye emretti. Ceketinin kolunun kenarları yanmıştı, sağ bileğinde kızgın kırmızı bir el izi vardı. Yaralarını görünce duyduğu öfke, serbest bıraktığı büyünün onda uyandırdığı korkuyu kovdu. Onları kurtarmıştı. Onları oklardan, ölümden, işkenceden kurtarmıştı.

Naime yanında getirdiği kadın ve erkeklerden oluşan sıkıca toplanmış grupla yüzleşti. Sarkum erkekleri kılıçlarını isteksizce indirdiler, Tareck'ten Makram'a, oradan da şaşkınlık ve ihanetle ona baktılar.

"Bir dahaki sefere Sultan'ın bir müttefikine saldırmaya cüret eden, hatta ölüm büyücüsü kelimesini ağzına alan, Narfour'a döndüğümüz anda kendini Menei'ye gemilerde ve misafirperver olmayan bir karşılamayla bulacaktır."

İçlerinde bir huzursuzluk vardı.

"Yeterince açık mıyım?" Engeli Kapısı'ndaki muhafızların kendisini duyabileceğini düşündüğü kadar yüksek sesle konuştu.

Samira, "Emredersiniz Sultanım," diyerek selam verdi ve grup da onu izledi. Naime, Teğmen Terzi'ye döndü ve Terzi ile Samira arasında

Makram ve hâlâ yerde yatan, inleyen astı. "Kendimi pek cömert hissetmiyorum, Komiser. Eğer bir tane bile Adamlarınızdan herhangi biri itaatsizlik içeren bir söz ya da eylemde bulunursa, Sarkum yasalarına göre işlem yapılması için onları burada bırakacağım. Beni anladınız mı?"

"Evet Efendim," dedi Terzi, yüz ifadesi , Makram'a bir bakış fırlatıp sonra uzaklaştı.

"O adam bu yolculuğun geri kalanında bağlı kalacak. Narfour'a döndüğümüzde de suikast girişiminden yargılanacak."

"Evet, Efendim." Eğildi.

Naime Makram'a doğru döndü ama o gitmişti. Etrafına bakınarak onu . Tarık onun şaşkın bakışlarını yakaladı ve ona yaklaştı.

"Kaptan Habaal. Teğmen bana iki arkadaşımızın ağır yaralı bildirdi. Bir doktora ihtiyaçları var."

Başını salladı, yerleşmeye başlayan, birbirlerinin yaralarını kontrol eden ve gördüklerini paylaşan görevlileri ve kâhyaları izledi.

"Bazı malzemelerimiz var ama en yakın hastane ve cerrah Al- Nimas'ta. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkarsak yarın akşam oraya varırız. Emin olmak için adamlarımın sizinkilerin triyajını yapmasını ," dedi. "Bazen heyecanlı askerler savaştan hemen sonra yaraların olduğundan daha kötü olduğunu düşünürler."

Onun askerleri kadar savaşa alışkın olmayan muhafızlarının korkudan abartabileceğini kastettiğini biliyordu. Huzursuz bakışları ondan uzaklaşıp Makram'ı aramaya başladı. Tareck boğazını temizledi.

"Geri dönecek. Serbest kaldıktan sonra zamana ihtiyacı var. Özellikle de yaptığı iyilikler cezalandırıldığında." Teğmen Terzi'nin muhafızını çekip kalçalarının üzerine oturtmasını, sonra da ellerini ve ayaklarını iple bağlamasını izledi.

Naime, "Onlar için özür dileyebilirim ama bu bana boş geliyor," dedi. Tareck onun yüzünü inceledi, ağzının bir köşesi alaycı bir mizahla yukarı kalktı.

"Özür dilemek mi? Onu herkesin önünde savunan tek kişi olduğum için mi yoksa ona saldıran birini cezalandırdığım için mi?" Omuz silkti. "Nasıl istersen."

"Tek kişi mi?" Öfke ve hüzün kalbinde yer kapmak için mücadele ediyordu. "Ailesi bile mi?"

"Tek kişi, Efendim." Tarık ondan bir adım uzaklaştı ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra belinden öne doğru eğildi ve ellerini yere koydu.

"Lütfen ," dedi Naime, kadınları ve erkekleri heyecanlı bir şekilde konuşmaya başlarken ve Tareck'in adamlarından bazıları Tareck gibi yapmak için yaklaşıp çamurda dizlerinin üzerine .

"Buna gerek yok. Bizi kurtaran ben değilim. Aslında," dedi, "bu kamptaki herkesin Agassi sayesinde hala hayatta ve iyi olduklarını fark ettikleri anda ona şükranlarını sunmak için dizlerinin üzerine çökmemeleri beni dehşete düşürdü."

Ateşin yanında bir araya toplanmış olan kâhyaları ve sessizleşti, bazıları azarlanmış gibi görünüyordu. Birkaç yüz kızgındı ama hepsi sessizdi.

Tareck tekrar ayağa kalktı ve ayağa kalkan adamlarına eliyle işaret etmeden önce bir sırıtışı bastırdığını düşündü.

"Teğmen Terzi." Tareck uzaklaşırken başını ona doğru eğdi. "Yaralılarınızı bizimkilerin yanına getirin." İkisi, bir Sarkum askerinin kömürleri alevlendirmeye çalıştığı sönmekte olan ateşin yanından geçtiler. Naime onu izledi. Kalıp halkıyla ilgilenmesi gerekiyordu ama Makram'ı da aramak istiyordu.

Samira onun yanına geldi, ateşi dürtmekte olan askeri inceledi ve sonra bir elini ateşe doğru tutup bir büyü fısıldadı. Ateş alevlendi, asker irkildi ve bir çığlık atıp kalçalarının üzerine düştü.
Samira özür diledi ama asker ateşi daha fazla odunla beslerken gözünü ondan ayırmadı.

Naime sessizce, "Belki de bir savaş büyücüsü olmayı özlemişsindir," dedi.

Samira kızardı. "Beni henüz övme Efendim. Onun ne olduğunu anladığımda ben de en az diğerleri kadar korktum."

"Ama onu öldürmeye çalışmadınız."

"Onu biraz tanıyorum," dedi Samira. "Kalbinde kötülük olduğuna inanmıyorum. Ama olabilirler."

Arkasındaki diğerlerine eliyle işaret etti. Naime, yıkım büyüsünü Tamar'a geri getirmenin bu kadar basit bir şey olacağını hiç düşünmemişti ama bu, karşılaştığı şeyin kasvetli bir hatırlatıcısıydı. Onlar için kendini tehlikeye atan, onları kurtaran birinden hâlâ nefret edebiliyorlarsa, yol umduğundan çok daha uzundu.

Muhafızlarından birkaçı kendilerinden birini ateşin uzak tarafına taşıdı. O ve Samira onu yatırdıkları yere kadar takip ettiler. Zayıf ışıkta, kıyafetlerin ve kan lekelerinin dağınıklığında bile Naime onun ağır yaralı olduğunu görebiliyordu. Bir Sarkum askeri diğer yanında oturmuş onu tedavi etmek için malzeme hazırlarken, Naime onun yanına diz çöktü.

"Muhafız Onan," dedi elini onun elinin içine sokarak. Yüzünde ter parıldıyor ve teni solgunlaşıyor olmasına rağmen, adam şiddetle sırıttı.

"Efendim." Sarkum askeri yan tarafındaki yarayı incelemek için yırtık giysilerini kenara çekerken yüzünü buruşturdu.

"Bu acıtacak," dedi Sarkum askeri yarayı dürttüğü anda. Onan irkildi, nefesi kesildi ve bayıldı. Samira bir elini alnına koydu, Sarkum askerinin çalışırken ellerini izledi.

"O iyi olacak mı?" Naime sordu. Asker ona endişeyle baktı. Onan'ın ferace ve entarisinin düğmelerini çözdü, yarayı ortaya çıkarmak için hızla çalıştı.

"Eğer savaşırsa," dedi asker.

Naime, adamın yan tarafındaki ve karnındaki açık yarık ortaya çıktığında mide bulantısını bastırmak için arkasını dönmek zorunda kaldı. Sıcak bakır ve daha koyu bir şey havayı ıslattı. Samira acı dolu bir ses çıkardı. Daha fazla yaralı düz ve kuru zeminde toplanmıştı, yoldaşları küçük ve büyük yaralanmalar üzerinde çalışıyordu, neyse ki sadece üç yaralı vardı. Naime yaralı kâhyasını buldu, görünüşe göre saldırı sırasında kaçanlardan biriydi. Kalçasından bir ok çıkmıştı. Yüzünde vahşi bir acı ifadesi vardı ve paniğini zorlukla kontrol ediyordu.

"Yarın Sarkum'da olacağız ve orada bir doktor tarafından tedavi edileceksin." Onun yanında diz çöktü.

"," diye inledi, dişlerini sıktı ve dirseklerinin üzerine çöktü. Asker oku tutmak için bir elini yarasına dayadı, sonra da yivini kopardı. Kâhya keskin bir nefes aldı, teni keten gibi solmuştu.

"Bir kalmak istemezsin Efendim," diye uyardı asker sert bir ses tonuyla.

"Seni yakında tekrar kontrol edeceğim." Ayağa kalkarken kâhyanın eline dokundu. Tareck de askerlerinden birinin yanından aynı şeyi yaptı. Yaralıların oluşturduğu küçük kümenin içinden geçerek ona doğru ilerledi.

"İşte." Kadının elini tuttu ve içine küçük bir kese yerleştirdi. "Yaralarını tedavi ettirmeye gelmemiş askerlerle karşılaşırsan diye," dedi tek kaşını kaldırarak. O gittiğinde Naime dudaklarını büzdü. Elindeki tıbbi malzeme paketini inceledi, sonra Tareck'in tam olarak hangi askeri kastettiğini bilmiyormuş gibi davranarak takdire şayan bir iş çıkaran Samira'ya yan gözle baktı.

Naime Samira'ya, "Hadi diğerlerini kontrol edelim," dedi, elindeki keseyi sıkarak ve onun nerede olduğunu merak ederek. Yalnız mı kalmak istiyordu? Ya yalnız kalmak

sadece gardiyanın yanığından daha fazla mı yaralanmıştı? Ya Tamar'dan kalan diğer yaraları yeniden açıldıysa?

"Endişeleniyorsan git onu bul," diye önerdi Samira.

"Endişelenmiyorum." Naime keseyi daha sıkı kavradı.

"Herkese yalan söyle ama bana değil."

"O yalnız kalmayı seçti; istediği de bu. Onu rahat bırakacağım." Ateşin ve hizmetkâr grubunun arasında birlikte durdular ve Naime onların nasıl izlediğini hissedebiliyordu.

"Sırtına kılıç saplamaya çalışan biri tarafından hepimizin hayatını kurtardığı için ona teşekkür edildi. Yalnız olmayı o seçmedi, yalnız olmak zorunda."

Naime, "Ona gidemem," dedi.

"Sen bir kraliçesin. İstediğin her şeyi yapabilirsin," diye itiraz etti Samira. Naime öfkeyle ona baktı.

"Ben bir kraliçe değilim ve her istediğimi yapamayacağımı, her istediğime gidemeyeceğimi herkesten daha iyi biliyorsun." Bu kısıtlamalara hiçbir zaman şimdiki kadar içerlememişti.

Samira keskin bir nefes aldı, kaşları aşağı indi.

"Beni affet," dedi Naime, kendi benmerkezciliği karşısında dehşete düşmüştü. Samira başını salladı ama kaçırdı. "çadırda size katılacağım,
Efendim." Eğildi.

Naime onun diğer görevlilere katılmasını izledi, neden olduğu acıyı dindirmek için tekrar özür dilemek istedi. Bunun yerine Samira'yı yalnız bıraktı ve çadırlarına döndü.

TMENTY-THREE

TÇADIRDA BİRÇOK yeni delik ve yan tarafında bir kılıcın sürüklendiği bir yarık vardı. İçeri girdiğinde sadece bir mangalda kalan közlerden gelen zayıf ışık parıltısı ve daha da az ısı. Kömürler, bazı eşyalarına saplanmış okları görmeye yetecek kadar ışık saçıyordu. Naime en yakınına gidip onu oturma minderlerinden birinden çıkardı. Acımasız dikenleri ve hain ucunu inceledi. Bir adamı parçalamak için tasarlanmıştı, dikenler onu yerinde tutacak ve çıkarıldığında yırtılacaktı. bir kenara bırakırken ürperdi, sonra bir sonrakine geçerek çantalarından birinden çıkarmaya çalıştı. Sonunda, Sarkum askerinin kâhyasına yaptığı gibi, yivini kırıp içinden geçirdi.

Çadırın arkasında bir şey hışırdadı ve bakmak için döndüğünde arka duvardan bir gölge geldi.

Dehşet onu olduğu yerde dondurdu ve karnından boğazına doğru fırlayan çığlığı yakaladı. Şeklin boyu uzadı, bir adamdı ve ona doğru bakıyordu.

Naime Makram'ı tanıdı. Ellerini göğsüne bastırdı, kalbi çarpmaya devam ederken sakinleştirici bir nefes aldı. Kapağı tekrar bağlamak için arkasını döndüğünde aralarındaki boşluğu geçti ve iki elini de ona doğru itti. Adam bir adım sendeledi ve şaşkın bir homurtu çıkardı.

"Beni korkuttun," diye suçladı. "Burada ne işin var? Ya seni tanımasaydım ve üzerinde büyü kullansaydım? Hiç düşünmüyorsun-"

Bir koluyla onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti, yaralanmamış eliyle boynunun arkasını kavradı ve alnını onunkine yasladı. Naime nefesini içine çekti ve tuttu, elleriyle ne yapacağından emin değildi. Sonunda onları kaldırdı ve yumruklarını onun göğsüne bastırdı. Bu kadar yakınken bile kendini daha büyük, daha geniş, daha güçlü hissediyordu.

kıyafetler onları ayırıyordu. Naime, yapmaması gereken her şeyi düşünmesine neden olan gergin bir enerji dalgasını yuttu.

Gözleri kapalıydı ama büyü hâlâ teninde dans ediyor ve sanki tüten bir kor gibi gölgeler halinde ondan uzaklaşıyordu. Burnundan keskin nefesler alıp ağzından veriyor, her nefes verişinde gerginlik onu terk ediyordu.

"İyi misin?" Tereddütle onun yüzünü kavradı, gözlerini kapattı ve kendini onun varlığına bıraktı. Bahçede, sihrinin aralarında ilk kez dans ettiği o geceye kadar yıkım sihrini hiç hissetmemişti. Toprağı, havayı, ateşi ve suyu hissetmişti. Her birinin kendi imzası vardı, her biri bir duygu veya zihin durumuyla ilgiliydi. Makram'ın büyüsü şaşırtıcı derecede huzur vericiydi, korkunç bir günün sonunda yumuşak bir yatağın kucaklaması gibi, kendini bırakma hissi gibi.

Ama onun gücünün aurasından aldığı duyguları yansıtmıyordu. Onu tutuşu şefkatli değil, çaresizdi, sanki sürüklenip gitmemek için bir şeye tutunuyormuş gibiydi.

"Ben bir canavar değilim," diye yalvardı. "Ben... Ben zevk için öldürmüyorum. Lütfen yapmayın" - titreyerek nefes aldı - "lütfen bir canavar olduğumu düşünmeyin."

"Sen bir canavar değilsin." Naime onun yanağını okşadı. Sesi çok kırgın geliyordu. Nasıl yardım edeceğini bilemiyordu.

"Ben de seni bekliyordum," diye iç geçirdi. "Konuş benimle. Herhangi bir şey hakkında."

"Senin için endişelendim." Başparmaklarıyla adamın şakaklarını okşadı ve ona bakabilecek kadar uzaklaşırken başını tuttu. Gözleri açıldı, hâlâ gece gibi siyahtı. "Nereye gittiğini bilmiyordum." Naime başparmağını bir kaşının üzerinden geçirdi ve adam başını Naime'nin omzuna yasladı. Naime bir an için onun savunmasızlığı, yakınlığı, başının ona olan yabancı ve bir şekilde mükemmel ağırlığı karşısında kelimelerini kifayetsiz bıraktı. "Tareck bana senin için bazı şeyler verdi, yaralandın mı? O muhafızın seni yaktığını biliyorum."

"Ona ne yaptın?" Makram onun omzuyla boynu arasındaki kıvrıma doğru mırıldandı. Paltosu ve kat kat giysileri sözlerini , feracesinin kapüşonundaki ve yakasındaki kürk, tenine dokunmasına karşı kalkan oluyordu. Ondan hemen kurtulmak ve onu daha yakından hissetmek istemesi yanlıştı. Soğuk kış havası gibi, odun dumanı gibi, alacakaranlık gibi kokuyordu.

"Kulaklarına sesle zarar verdim." Bu acımasız ve acı verici bir saldırıydı ve sadece birini acıyla sakat bırakacak kadar ileri giderek uygulamıştı, asla muhafıza yaptığı kadar ileri gitmemişti. Hiç kimseye zarar vermemişti.

Ama ikisinden birinin ölmesi ya da daha tehlikeli bir şekilde yaralanması dışında pek az seçenek vardı. Naime parmaklarını onun boynuna doğru uzattı, saçlarına daldırmayı, onu kendine daha sıkı tutmayı, acısını düşünmeye dayanamadığı için ona sarılmayı düşündü. Çünkü onun için korkuyordu.

"Bir Sabri'nin bir yıkım büyücüsünü savunması," dedi Makram çakıllı bir sesle, "bu tarih kitaplarında yer almalı." Sanki daha da yakınlaşmak istiyormuş, onun tenini en az onun istediği kadar istiyormuş gibi yüzünü paltosuna sürttü.

"Sana zarar vermeden ya da seni aramadan önce bunu yapmadığım için üzgünüm-" "Bana daha kötüleri de söylendi." Eli kızın boynuna doğru gevşedi ve

Başını kaldırdı, burnunu ve ağzını kızın örgülü ve sarmal saçlarına dayayıp içine çekti. Bu hareket onu yeniden yarattı ve ihtiyaç duyulan bir şeye dönüştürdü. Nefesi sıcaktı ama tenini üşütüyordu, samimi dokunuşuyla yaptığı telkin yeni ve herhangi bir Charah'ın akışından daha büyülüydü. Masumiyetiyle tatlı ve iddiasıyla açıktı.

"Burada bile gül gibi kokuyorsun."

Naime sarsılmış bir halde, "Sanırım bunu hayal ediyorsun," diye nefes aldı. İçgüdüleri, tıpkı bahçede onu öpmeye çalıştığında gibi yüzünü ona çevirmesini gerektiriyordu. Kendini bunu yapmamaya zorladı ve arzusu bunun yerine parmaklarının onun boynuna daha sert bastırması olarak ortaya çıktı. Bu tam anlamıyla kucaklaşma olmayan yakınlık, hayal ettiği bir şeydi. Daha yakın olmak, vücutlarının aynı hizaya gelmesi, adamın şeklinin ve gücünün onu sarması. Yine de, şimdi burada, onun içinde olduğuna göre, bu yeterli değildi.

"Eğer bir şey hayal edecek olsaydım" -dudaklarını kızın kulağına doğru indirdi- "bu senin saçlarının kokusu olmazdı."

Tüyleri diken diken oldu ve nefesi onu aceleyle terk etti. Daha fazlasını isteme duygusu belirginleşti. Ten ve sıcaklık ve nefes, dokunuşlar. Sözlerindeki, sesinin sıcak , dudaklarının dokunmadan kulağının yakınında gezinişindeki telkini yanlış anlamak mümkün değildi. Şu anda ne istedikleri konusunda tehlikeli bir şekilde aynı hizada olduklarını bilmek için bu tür şeylerle ilgili kişisel bir deneyime ihtiyacı yoktu.

İlk kucaklaşmasına izin vermişti çünkü onun sadece büyüsünü düzenlemeye çalıştığını biliyordu. İçgüdüler ve korku, öfke, tutku ve aşk gibi duygular büyüyü besler ve büyü tarafından güçlendirilir, da bir büyücüyü çoğu zaman onları alt eden duyguların pençesinde bırakırdı. Onun için endişelenmişti,

savaşıyordu, sözde bir müttefik tarafından saldırıya uğramıştı. Komutanın tamamen kendisinde olmaması anlaşılabilir bir durumdu.

Ama şimdi çaresizliği azalmıştı ve sihrinin bir kez daha geri çekildiğini hissedebiliyordu. Ondan uzaklaşmalı, yaralarını tedavi ettirmeye göndermeli, istediği şey dışında her şeyi yapmalıydı, kollarını ona dolamalıydı. Dokunuşların ve kelimelerin yakınlığı. Ona değer verildiğini bilsin diye hissettiği şeyi ona açmalıydı. Ona bir canavar olduğunu kim düşündürmüştü? Arzusunun içinden bir öfke ipliği geçti.

Naime kendisine kalan zayıf otokontrolü kullanarak adamın başını sıkıca tuttu ve onları ayırdı. "Otur. Yanığınla ben ilgilenirim." Adam bu kadar yakınındayken, en çok istediği şeyin -saygı görmek, hükmetmek- ne olduğu fikri dalgalandı ve Naime ondan uzaklaşırken yumuşak bir inilti çıkaran adamın şekline büründü.

"Tamar'da neden bu kadar çok ateş büyücüsü var?" Makram homurdanarak onu sandığa doğru yönlendirirken takip etti.

"Sonsuz bir tartışma konusu." Ateş büyücülerinin neden bu kadar üretken olduğuna dair, çoğu ateşin tutkuyla olan bağlantısına atıfta bulunan, yarı şaka sayısız açıklama vardı. Hiçbiri tutku konusunun fazla müstehcen geldiği şu anda özellikle uygun görünmüyordu. Kılıcının kemerini çözdü ve oturmadan önce bir kenara koydu.

"Bu senin kanın mı?" Makram telaşla, mangalın yaydığı ışık kadının giysilerindeki koyu lekeleri belirginleştirince neredeyse ayağa fırlayacaktı.

"Hayır." Naime onu yerinde tutmak için ellerini omuzlarına bastırdı. Düşüncelerini ellerinin altındaki kasların esnemesinden uzaklaştırdı. "Yaralılardan bazılarıyla konuştum, kandan zor kaçabildim. Bu ve yolculuk sırasında oluşan çamur yüzünden Narfour'a girdiğinde senin gibi görüneceğim."

Kesenin içindekileri bagaj kapağının üzerine, Makram'ın yanına dizdi, sonra da Makram'ın önünde diz çöktü. Uzun bir sargı bezi, iğne ve katgütle delinmiş bir deri parçası, merhem içerebileceğini düşündüğü rulo haline getirilmiş yağlı kanvas bir tüp, güderi parçaları vardı. Adamın elini kucağına aldı ve ferace ile kaftanın kollarını yavaşça geriye itti. Sol eli hâlâ Cemil'in ona verdiği yanıklardan dolayı sargılıydı ve şimdi sağ bileğinde de yanıklar vardı. Bunlar çok daha yüzeyseldi.

"Bunu İhsan yandığında onun için mi yaptınız?"

Başını salladı. Günden güne. Bandaj üstüne bandaj. Bunu onun için başka kim yapabilirdi ki? Birdenbire dünyada yalnız kaldım. Özel kokusu

merhem onu hâlâ hasta ediyordu. Neyse ki Tareck'in ona verdiği merhem farklı kokuyordu.

Makram bileğine bandajı uygularken sadece bir kez irkildi. Bandajı dikkatlice sardıktan sonra Makram'ın sağ elini kenara çekip sol elini kucağına aldı ve diğer bandajı çözdü.

"Ben ve benim için kendini riske attığın için teşekkür ederim. Kendini anlamayan insanlara ifşa ettiğin için."

"Bana zaten teşekkür etmiştin," dedi. Naime soru dolu gözlerle ona baktı. "Başkalarının beni kurtarmaya gelmesine alışık değilim." Adamın gözlerindeki büyü kaybolmuştu, bu yüzden gözlerindeki neşeyi ve şefkati görebiliyordu. Karşı koyması en zor olan şefkatti.

Naime onun eline odaklandı ve yanıklara merhem sürerken boğazındaki yumruyu yuttu. Yavaş da olsa iyi iyileşiyor gibi görünüyorlardı. Bandajın geri kalanını elini yeniden sarmak için kullandı ve biraz hareket etmesine izin vermek için parmakları ile başparmağı arasına sığdırmak için elinden geleni yaptı.

"Başka bir yeriniz incindi mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır" -kaydı- "ama beni iyice muayene etmekten çekinmeyin. Bazen yaraların acısı bir süre kendini belli etmez."

Kadın yumuşak bir azarlama sesi çıkardı ve adam başını geriye atmadan önce sırıttı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra çadırın tepesinde baca görevi gören delikten yukarı baktı. Kara kış göğü gümüş rengi bulutlarla kaplıydı ve arada sırada bulutların arasından yıldızlar görünüyordu. Nedense bu ona, okların geçemeyeceği kadar güçlü olan büyü bulutunu hatırlattı.

O bir Charah'tı. Çemberi ayakta tutmak için Hava Charah'ına ihtiyacı olduğunu düşünmüştü ama önce Altıncı Ev'e rastlamıştı. Onu dinleyecek miydi? Çemberde durmaya istekli olacak mıydı? Naime bunu ona nasıl soracağını bile bilmiyordu. Söylenecek o kadar çok şey vardı ki, ondan iyilik, hem de çok büyük bir iyilik istemek başlangıç noktası olamazdı. Onun bilmesini istediği ama söylemekten korktuğu başka şeyler de vardı. Ama sonra Samira ve Cemil'i düşündü ve Makram'a tüm hissettiklerini ve düşündüklerini anlatmak için bir daha asla şansı olmayabileceğini.

"Olağanüstüsün," dedi yumuşak bir sesle, bunu söylerken yanakları ısınıyor, çadırdaki soğuk havaya rağmen utançtan tüm vücudu ısınıyordu, "seni izlemek olağanüstü. Hareket etme şeklin." Titrek bir nefes aldı. Yapamazdı

konuşurken ona baktı. "Bunu sana söylemek için hiç fırsat bulamadım. Seni arenada gördüğümde. Elimde olsa bütün gün seni izlerdim. Ve burada..."

Kendini ona bakmaya zorladı. "Tüm bunları nasıl yapabiliyorsun? Kılıç ve büyü kullanıp aynı anda bu kadar çok rakibi nasıl takip edebiliyorsun? Atlar, adamlar, kim düşman kim değil?"

"Alıştırma." Makram delikten yıldızları izlerken başını geriye eğdi ve sertçe yutkundu. "Farklı motivasyonları ve hedefleri, farklı alışkanlıkları ve beklentileri olan adamlarla dolu bir Konsey'de yol almaktan çok da farklı değil. Neyi ne zaman söyleyeceğini çok biliyorsun, çok önceden düşünüyorsun. Sana şiddetle hayranım."

"Bu farklı bir şey. Çok daha az kan dökülüyor." Naime ona tekrar dokunmamak için ellerini birbirine kenetledi. İltifatı teninde bambaşka bir sıcaklık yarattı.

"Narfour'da gördüğüm kadarıyla öyle değil. Orası ölü ebeveynler ve parçalanmış soylularla dolu."

Naime'nin gözleri şok içinde açıldı ve bunun saçmalığı karşısında kıkırdadı. Makram sırıttı ama başını geriye eğdi.

"Yalnız kalmak istersen seni bir süreliğine burada bırakabilirim." Elini onunkine uzatmak için kaldırdı ama ona gerçekten dokunmadan önce geri çekti, kararsızdı. Dokunmak çok incelikli bir iletişimdi. Aynı dokunuş farklı insanlar için pek çok farklı anlama gelebilirdi. Ona dokunduğunda başka birine dokunduğundan farklı olduğunu biliyordu ama karnındaki uyarıya rağmen kendini zor durduruyordu; her temas onu sadece acı verecek bir uçuruma yaklaştırıyordu.

"Yanımda olmanı seviyorum Naime."

"Ben ilk çocuğum, bu yüzden rütbe olarak benim yanımda olduğuna inanıyorum," diye alay etti. Makram gözlerini açtı ve çenesini eğdi, ağzından yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Pekâlâ Sultanım. Yanınızdayım. Emret bana."

İlk başta konuşamadı. Şaka yollu bile olsa ona böyle bir şey söylemesini hazmetmek zordu.

"Senin gibi ilk olmayı talep etmeyen birini hiç tanımadım.
Bu çok cesur ve güçlü ve çok alçakgönüllü." Adamın söylediği ve yaptığı her şeyin neden ona dokunmayı bu kadar istediğini anlayamıyordu. Duygusal olarak bağlandıklarını hissettiği gibi fiziksel olarak da bağlanmak.

Elindeki bandajı karıştırdı. "Pervasızlığı cesaretle karıştırıyorsun."

"Öyle olduğumu sanmıyorum." Naime parmaklarını bandajdan uzaklaştırdı. "Ben pervasızım. Bir inancı savunmak için isteklisin. Acımasız ve kanlı bir savaşa neden olan nefret ve önyargı dolu yaşamlar, Tamar'daki en güçlü adamlara arkanızda hiçbir şey ve hiç kimse olmadan meydan okumak için. Kişisel bir çıkar için değil, herkes için en iyisinin bu olduğuna inandığınız için." Başını tekrar geriye eğdi. "Bu şimdiye kadar tanık olduğum en cesurca şey."

Naime gökyüzünü izlerken onu inceledi. Bulutlar ayın üzerinde sürükleniyor, çadırı daha derin bir gölgeye düşürüyordu. Daha önce hiç durup bu şekilde düşünmemişti.

"Cesur hissetmiyorum, gerekli hissediyorum, sanki arkama yaslanıp hiçbir şey yapmazsam varlığım sona erebilirmiş gibi."

"Çoğu kişinin yaşam tarzının tam tersi bir duygu. Ama ben anlıyorum. Bu yüzden Al-Nimas'tan kardeşimin haberi olmadan ayrıldım. Çünkü gerekli olduğunu hissettim. Eğer bir ittifaka doğru ivme kazandırabilirsem, onun bunu durduramayacağını ve geri döndüğümde öfkesinin yatışmış ve düşüncelerinin daha makul olacağını düşündüm." Makram iç çekti. "Niyetim asla seni incitmek ya da bu süreçte planlarını riske atmak değildi."

"Kardeşine çok sadıksın." Naime avucunu Makram'ın sol bileğinin üzerine koydu ve yanığı soğutmak için büyüsünü onun etrafında gezdirdi. Makram'ın göğsü yükseldi, aldığı nefesin sesi sessizlikle vurgulandı ve verdiği nefesin sisi bir an için yüzünü gizledi. Parmaklarını onun bileğine gevşekçe doladı.

"Benden on yaş büyük, çoğu zaman bana gerçek babamdan daha çok babalık yaptı." Makram omuz silkti. "Ona borçluyum. Neredeyse hiç kimsenin olmadığı zamanlarda o benim kardeşim arkadaşımdı. Bu artık eskisi kadar doğru değil ama saray koridorlarında yalnız dolaştığımı, istenmediğimi ve kötülendiğimi düşünmeni istemiyorum."

Naime gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim." Onun sözleri sadece korkusunu doğruladı.

Sarkum'u asla terk etmeyecek, Chara'a Çemberi'nin bir parçası olmak için kardeşini asla terk etmeyecekti. Kardeşi böyle bir bağlılığa layık mıydı?

Elini kadının çeşitli giysilerinin manşetlerinin altına soktu ve büyüsü kadınınkinin üzerinde dönerek dikkatini dağıtırken kadının çıplak bileğini yakaladı.

"Ben çok çekiciyim. İnsanlar benden hoşlanmadan edemiyor."

Eli sıcaktı ve mangalın kömürleri söndükçe hızla soğuyan çadırdaki tek sıcaklık noktası gibi .

"Ama sen öyle değilsin." Naime elini kolunda gezdirmesinin nasıl bir his olabileceğini hayal etti, o sıcak kavrama hiç açıkta olmayan ya da dokunulmayan teninde geziniyordu. Üşüyordu ve titrememeye çalışıyordu. "Üşümüyor musun?" diye sordu. "Mangalı yeniden yakabilirim."

"Yapma. Gölgelerimiz çadırın üzerine düşer ve beni avlamaya gelebilirler."

Naime gözlerini kapattı. Çünkü onları istediği kadar tehdit edebilirdi ama bu, ona duydukları korku ve nefreti değiştirmeyecekti. İçini çekti. "Keşke seni benim gördüğüm gibi görmelerini sağlayabilseydim."

Bileğini bıraktı ve elini kolundan aşağı, kollarının üzerinden kaydırdı.

"Beni nasıl görüyorsun?" Adam kadının elini tuttu ve yukarı kaldırdı, burnu ve ağzıyla dürttü, böylece kadın açıp yanağına dokundurdu.

"Sana söylemek istedim ama dinleyeceğini düşünmemiştim."

Makram kollarını kalçalarına dayayarak yüzünü neredeyse Naime'nin yüzüyle aynı hizaya getirdi. Naime'nin ona dokunmaya ihtiyacı vardı, zaten olduğundan daha fazla. Sıcak dostluk olarak etiketlenebilecek dikkatli dokunuşlardan daha fazlasına. Dokunması gerekenden daha fazla. Kirli sakalı avucuna sertçe değiyor, teni soğuk parmaklarına sıcak geliyor, bakışları onunkilere sabitleniyordu.

"Şimdi dinliyorum," dedi.

"Başkaları bunu hak etmese bile sadık olan bir adam görüyorum. İnandıklarının yanında alçakgönüllülükle, küçülmeden ya da küçültülmeden duran biri. "Alacakaranlık gibi bir gölge, mücadelenin sonundaki huzur, bizi hapseden bariyerleri yıkacak bir sihir görüyorum."

Kaşları çatıldı ve ellerini yüzüne doğru kaldırdı. Sağ elindeki bandaj, sol elindeki nasırlara kıyasla daha yumuşaktı.

"Sana var." Diğer elini kaldırarak onun dokunuşunu yansıttı, böylece yüzü parmaklarının arasında kaldı. "Senin sihrin gerekli. Ve güzel, gece gibi."

"Naime," diye yalvarırcasına adını söyledi, başını onunkine doğru eğdi. Ona ulaşamadan durdu, bakışları onunkileri yakaladı, yalvarıyordu.

Nefesi titreyerek kesildi, arzu onu sarstı, ardından hızla uzaklaşmak istemesine neden olan korku geldi.

Ama her zaman merak etmeyecek miydi? Bir ömür boyu gerçekten öpmek istediği biri tarafından nasıl bir his olduğunu bilmeden yaşamak istemiyordu. Naime dizlerinin doğruldu ve nefesini tutarak ağzını usulca onunkine bastırdı, ellerini onun omuzlarına koydu. Hemen geri çekildi, emin değildi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Makram sandıktan kayarak kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti.

"İstemediğini biliyorum." Ağzını önce kızın burnunun kenarına, sonra yanağına, sonra da alnına götürdü ve şefkatiyle kızın içini yaktı. "Sana dokunmamam ya da bana dokunmana izin vermemem gerektiğini biliyorum. Seninle konuşmamalıyım, sana bakmamalıyım."

"Ama ben hepsini seviyorum," diye itiraz etti nefes nefese, zihni bulanıktı.

"Duramıyorum," dedi. "Deniyorum ve başarısız oluyorum."

"O zaman," diye başladı, beklenti ve utangaçlık karıncalanmaları dudaklarından boğazına yayılıyordu, "öğret bana."

"Evet Sultanım." Gözbebekleri açıldı, irislerine siyah bir gece yayıldı.

Nabzı hızla atmaya başladı, ağzı kurudu ve endişeyle yarım ağızla mırıldandı. Annesiyle babası birbirlerini sevmişlerdi ama Naime bunun kendi kaderi olacağını hiç düşünmemişti. Yaşayacağı herhangi bir öpücüğün, birbirlerinden pek hoşlanmayan iki insanın garip sessizlik anları ve başkalarının yararı için dudaklarını birbirine bastırması olacağını hayal etmişti hep.

Nefesini çalan arzunun pençesini hissedeceğini hayal bile etmemişti.

İlk öpücüğü kısa ve şiddetliydi, ağzının yumuşaklığı üzerine yayıldı, sıcaklık ve küçük his şokları sadece dudaklarının dokunduğu yerde değil, tüm vücudunda patladı. Sonra geri çekildi ve önce alt dudağına, sonra da üst dudağına nazik, ikna edici bir basınçla odaklanmadan önce ağzını onunkinin üzerinde ovuşturdu. Naime de aynı şekilde karşılık verdi, onun hızına ayak uydurmaya ve hisler tarafından işe yaramaz hale getirilmeden ona odaklanmaya çalıştı.

Başını eğdi, aynı öpücükleri çenesine ve boğazına doğru bastırdı ve teninde gezinen ürperti soğuktan kaynaklananlardan ayırt . Nefes nefese kalmıştı, kolları adamın boynuna dolanarak, onun dokunuşları altında geriye doğru düşmesini engelledi ve adam geri döndü

Ağzını daha az nazikçe onunkine dayadı. Sakallı çenesi kızın tenini aşındırdı, ağzının ıslak, sıcak darbeleriyle şok edici bir tezat oluşturdu, sonra da dili.

Köşelerde ve kuytularda gizlenen insanları gördüğünde hiçbir zaman anlamamış, bunların yakışıksız ve mide bulandırıcı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi anlıyordu. Bunu , nefesini, özlemini ve dokunuşlarını paylaşmaktan nasıl vazgeçeceğini bilmiyordu. Naime'nin elleri onun boynuna doğru uçtu, tırnakları ensesine battı, yalvarırcasına yapıştı, korktu ve onu saran her duygu ve hisle mest oldu. Tüm dünyası içine çöktü ve sadece dokundukları yerlerde var oldu.

Makram ondan ayrıldı ama geri çekilmedi, sadece nefesi yavaşça akarken yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Bitirmedin mi?" dedi çenesine doğru. "Daha yeni alışmaya başlamıştım."

Bir kahkaha attı. "Ben bittim. Beni bitirdin."

Naime gözlerini kapadı, solmakta olan çaresizliğin öfkeli girdabında sakinliğini bulmaya çalıştı. Hiç kimse tarih kitaplarında bir yıkım büyücüsünün öpücüklerinin de en az büyüsü kadar yıkıcı olabileceğini yazmamıştı. Ya da belki de bu sadece Makram'dı.

Onun yokluğunda çenesinin ve yanaklarının derisi yanıyor, soğuk hava onun birkaç günlük kirli sakalının ne kadar sert olduğunu fark etmesine neden oluyordu. Naime parmaklarını yanaklarına bastırmak için onun boynunu bıraktı ve Makram yüzünü .

"Benim için fazla narinsin," diye mırıldandı, başparmağını çenesinde gezdirdi ve çizdiği çizgi boyunca tenini öptü.

"Bunun beni öldüreceğini sanmıyorum,"

dedi. "Ama başkaları fark edebilir."

Naime bunu düşündü, biraz mantıklı ve mantıklı davranmasına izin veren duraklama için minnettar ve aynı zamanda daha fazlası için ona geri dönme niyetinde olduğu için umutluydu.

Parmaklarını tekrar onun boynuna kaydırdı, omurgasındaki tümseklerin izini sürdü, parmaklarını giysisinin yakasından içeri soktu ve sıcak, pürüzsüz teninin tadını çıkardı. Ona daha yakından dokunmayı hayal etmek, gerçek eylemde üzerine dökülen neşenin soluk, cansız bir gölgesiydi. Sadece bu basit, çalıntı dokunuş bile, parmak uçlarının ceketinin ve kaftanının darlığından zar zor ulaşabildiği tenine değmesi bile içini doldurmaya yetmişti

açgözlülük. Daha fazlasını istiyordu. Bir parmak ucunu adamın boğazının çukuruna daldırdı.

"Naime." Sesi büyülü, karanlık bir özlemdi.

Ağzını tereddütlü baskıyla onunkine değdirdi, yarı yarıya geri çekileceğinden korkuyordu ve dilini dudaklarının kenarından geçirerek onunkini taklit etti. Naime onun tepkisini ölçmek için bir parça geri çekildi.

"Çabuk öğreniyorsun," dedi, gözlerinde yıldızsız gece ve teninin altında dönen duman. Onun üzerindeki etkisi bu muydu? Büyüsü onun yüzünden mi kontrolünden çıkıyordu?

"Her zaman öyleydim... ama konunun hoşluğu öğrenmeyi kolaylaştırıyor."

"O zaman gözden geçirelim." Oturmak için iki büklüm oldu, bacaklarını önünde birleştirdi ve onu kucağına doğru kaldırdı. Kollarını ona doladı ve onu öperken yaralanmamış eliyle boynunun arkasını kavradı. Onunla aynı hizada oturmak, itmek ve çekmek, eşit ölçüde vermek ve almak daha çok hoşuna gitmişti.

"Hâlâ keyifli mi?" diye sordu nefes nefese. Keyifli ve işkence edici. Şaşkınlık ve hayretle başlayan şey acı ve ihtiyaca dönüşmüş, teninin altındaki yanma tüm vücuduna yayılmış, nabzı uyluklarının arasında onu akılsız ve vahşi kılmakla tehdit eden bir ritim tutturmuştu. Adamın elleri boynundan ayrılmamıştı ama omuzlarını kavrayıp daha derin öpücükleri için onu tutuyordu, ama o bunu istiyordu. Ellerini her yerinde, özellikle de vücudunun boş ve çaresiz hissettiği, teninin gergin ve hassas olduğu yerlerde istiyordu.

"Bilmediğimi söylersem, anlar mısın?"

"Anlıyorum." Başını eğip dudaklarıyla boynunu sıyırdı, sonra dilini boğazının çukuruna değdirdi. Kış soğuğu dilinin bıraktığı ıslak noktayı kapladığında kararsız, sessiz bir ses kaçtı.

Makram yüzünü boynuna gömdü ve altında kaydı. Elleri aşağıya doğru kayarak onun belini kavradı.

İlk kez bir erkek onu bu kadar sahiplendiği için yeni ve samimi olan bu tutuş, bir an için dikkatini dağıttı, böylece bacağına uygulanan yeni baskının farkına varamadı. Fark ettiğinde ise yanakları alev aldı ve kaskatı kesildi. Fark etmemiş gibi mi davranmalıydı? Hemen ayağa mı kalkmalıydı?

Elbette hareket ... ya onu incitirse ya da... tam tersi olursa?

Makram başını kaldırıp ona baktı, belki de tavrındaki ani değişimden endişelenmişti. Naime onun bakışlarına karşılık veremedi. Bir ses çıkardı, sanki

mırıldandı ve burnunun ucuyla elmacık kemiğinin üzerinde gezindi. Ona tekrar , ağzının bir köşesi kalktı.

"Bundan hoşlanmadın mı?" Belindeki elleri onu kendisine daha sıkı sarıyor ve vücudunun da onunkini istediğinin kanıtı oluyordu.

"Hayır, ben..." O zaman onun gözleriyle buluştu. "I..." Hoşuna gitmişti. Bunu ona söylemeli miydi?

"Sen büyüleyici bir yaratıksın Naime. Büyümden çok arzularımdan korkuyorsun." Adam ona sırıttı ve Naime kaşlarını çattı.

"Korkmuyorum."

"Hayır mı? O zaman bana dokunmaya devam et." Başını tekrar onun boynunun kıvrımına eğdi. Bir elini başının üzerinden geçirerek onu olduğu gibi tuttu, sıcak nefesi yüksek boyunlu feracesinin açıkta bıraktığı az miktardaki teni okşadı ve diğer eliyle saçlarını geride tutan kazınmış metal bandı açtı. Onu yanına koydu, sonra ellerini ensesinden saçlarına doğru kaydırdı. Beklediğinden daha kabaydı, kalındı ve büyüsünü renklendiren unutkanlık kadar siyahtı. Sadece yüzünü çevreleyen saçlar örgülüydü, bu yüzden parmaklarını arkaya doğru taradı ve adam başını okşamasına doğru eğerek boğazını ona açtı.

Vücudu sıcak ve yavaştı, sanki çok fazla şarap içmiş gibiydi. Eğildi ve onun boynunu öptü, tıpkı onun kendi boynunu öptüğü gibi, teninin tuzunu tattı, alacakaranlık ve erkeğin baş döndürücü karışımını kokladı, nabzının sert atışını dudaklarında hissetti. Adamın yaladığı gibi yalayacak kadar cesur değildi, onun seveceğinden ya da isteyeceğinden emin değildi ama kulağına sokuldu ve onun adını soludu.

Şiddetli bir ürperti tüm vücudunu gerdi.

"Yeter," dedi, "dayanabileceğim tek şey bu."

"Affet beni." Ellerini adamın saçlarından çekip kucağına koydu ve utancından yutkundu. "Senin de bundan zevk aldığını sanıyordum."

"Bana bak."

Kadın itaat etti, bakışlarını adamın yüzüne çevirdi ve nefesi . "Oh," diye haykırdı sessizce, adamın akısının şiddetiyle yüzleşti.

Gölge etrafındaki havada nabız gibi atıyordu, büyü ondan kanıyordu, arzusu tarafından uyandırılmış ve serbest bırakılmıştı.

"Evet, ah," diye alay etti nazikçe, "beni yavaş yavaş öldürüyorsun."

"Öyle demek istemedim." Bir elini adamın yüzünde ve boynunda gezdirdi. "Seni gördüğümden beri sana dokunmak istiyorum..." Onunla ilgili anıları

yarı giyinik bedeni sinsice yaklaştı ve mümkün olan en kötü anlarda düşüncelerine hükmetti.

"Bana dokundun," dedi, sesi gölge gibiydi. "Bu şekilde değil.

İstediğim gibi değil."

"Dokunacak daha çok şeyim var," dedi çağlayan ipek gibi bir sesle ve kızın ağzını uzun bir öpücükle yakaladı.

"Biliyorum," dedi, adamın uyandırdığı özlem ateşine kendini kaptırmamaya çalışarak, "ama durmamı söylemiştin."

"Bana kendimi unutturuyorsun ve ben kendimi çok fazla unutup seni çok uzağa itmek istemiyorum."

"Beni çok zorlamayacağına söz verirsem, beni tekrar öper misin?" Kız onun dudaklarına dokundu. Adam ciddiyetle başını salladı. "O zaman söz veriyorum."

Onu tekrar öptü. Naime mırıldandı, ağzının ve ellerinin dokunuşunun yarattığı sıcak sersemliğe mutlulukla daldı. Aralarındaki kısa alışveriş belli ki bir çekinceyi ortadan kaldırmıştı, çünkü Naime'ye daha önce hiç dokunmadığı kadar dokunmuştu.

Adamın elleri kadının sırtından aşağı kayarak belini sardı ve onu kendine doğru daha fazla döndürdü. Sonra biri kalçasının üzerinden uyluğuna doğru kaydı, onu giysi katmanları arasından kavradı ve dizine kadar okşadı. Eli tekrar yukarı kaydı, uyluğunun iç kısmına ve kaftan, entari ve palto katmanlarının altına doğru kıvrıldı. Teni ile onunki arasında sadece salvarının kumaşı varken, bu şimdiye kadar aldığı en samimi dokunuştu. Adamın elinin sıcaklığını ve baskısını, parmaklarının yumuşak ve hassas ete nasıl kıvrıldığını hissedebiliyordu. Adamın eli kalçasının yarısına kadar gelmişti ve adamın dokunuşu onu arzuya sürükledi, kontrolünü bıçak gibi delip geçti.

Büyüsü etrafında patladı.

Makram lanet okudu, kollarını ona doladı ve onu yere yatırdı, vücudunu kendi vücuduyla kapladı ve onu altına sıkıştırdı, kollarını başının etrafında doladı ve başını onlara doğru eğdi.

"Bir büyücü küresi gibi parlıyorsun," diye suçladı. "Seni çadırın duvarlarından görecekler."

"Bana böyle dokunduğunda ne olmasını bekliyordun?"

"Sana neredeyse hiç dokunmadım bile." Sesi, kızgınlıktan çok şaşkınlık içerdiğini düşündüğü gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüştü.

"Bana hiç dokunulmadı... *oraya*." Sesi soluklaştı ve geri kalan kelimeleri zorla söylemek zorunda kaldı. "Gelecekte kendimi tutmaya çalışacağım."

Büyüsüyle ve kendisiyle savaştı, parıltı teninden kaybolana kadar nefes aldı.

Söylediklerinin istemeden de olsa söz vermiş olabileceğini fark etti. Onlar için bir gelecek yoktu. Ona dokunmak, onu öpmek, büyüsünün arzusuyla sınırlanmadığını görmek için daha fazla şansları olmayacaktı. Naime bunun için, ona verdiği şey için ve aynı şeyi başka birine vermeyi hayal bile fark ettiği için kendini yaralı hissediyordu.

Çadırda kalan tek ışık havalandırma deliğinden sızan ay ışığıydı ama bu da yüzündeki yılgınlık ve hayal kırıklığını görmeye yetiyordu.

Dudaklarını kızın yanağında ve kulak memesinin kıvrımında gezdirerek soğuk tenindeki özlem ürpertisini yeniden alevlendirdi.

"Kontrolüne hayranım," dedi hınzır bir gece gibi bir sesle, "ama seni bir daha yalnız bırakacak olsam, senden isteyeceğim son şey kısıtlama olur. Beni şaşırttın ve kampın yarısının senin parlayan çadırını araştırmak için buraya gelmesini istemiyorum." Adam kızın boynunu ısırdı ve karnına doğru küçük bir şaşkınlık ve zevk şoku gönderdi.

Naime'nin bedeni bu dokunuş karşısında kendi iradesiyle kavis çizdi. Naime'nin bedeni onunkine doğru kıvrıldı ve Naime boyun eğerek ağırlığını sağ koluna verdi ve sol elini Naime'nin belinin altından geçirerek onu daha sert bir şekilde kendisine doğru itti.

Kadının sırtını yere bastırdı, bir bacağını kalçasından yukarı kaldırdı ve iniltisini bastırmak için yüzünü kadının boynuna gömdü. Bu ses, özlem ve ihtiyaç, Naime'yi zonklayan bir arzuyla doldurdu. Kalçalarının ağırlığını Naime'nin üzerinden kaldırdı ve elini feracesinin altına sokarak entarisini yukarı kaldırdı, sonra da kaftanını çekiştirdi.

Naime onun amacının ne olduğundan tam olarak emin değildi ama sert arzusu ona yardım etmesini gerektiriyordu. Kadın yardım etmeye çalışarak kıvrandı ve Naime sonunda yan tarafına yuvarlanıp üzerinden kalktı, elini kaftanının ve kemerinin altına sokabilecek kadar kıyafetlerini serbest bıraktı. Parmaklarını salvarının beline ve giysilerinin ve kemerinin daraltmasıyla erişebildiği deri parçasına sapladı.

Naime keskin bir solukla sarsıldı çünkü okşamaktan çok kavradı ve gıdıklandı. Elini çekmeye çalıştı ama bileğindeki bandajlar kemerinin bağına takıldı, sorunu daha da kötüleştirdi ve onu kıvranan bir kıkırdama nöbetine soktu.

"Kıpırdamadan durur musun?" diye sordu, ama sırıtıyordu ve elini daha yukarı kaldırarak kadının kaburgalarına ve karnına dayamayı başardı. Adam

Bundan fazlasını yapmadı ama bu onu daha çok güldürdü ve sesi bastırmak için ellerini yüzüne kapattı. Makram onun elinin tersini ısırdı.

"Ah!" diye soluyarak adamın omzuna vurdu ve adam bu açıklıktan onu sertçe öptü.

Naime, hâlâ kıkırdayarak öpücüğüne karşılık verirken elini adamın ensesinde gezdirdi. Parmakları Naime'nin karnında gezindi ama vücudu onun dokunuşunun sadece gıdıkladığına karar verdi ve Naime onun ağzına karşı küçük bir kahkaha çığlığı attı. Adam sırıtarak onu öpmeyi başardı, gözleri açıktı ve onu izliyordu. Yüzündeki neşe, onu izlerken gözlerindeki tatlı hayranlık, kalbinin etrafındaki kordonları sardı. Kadının kahkahası azaldı, adamın gülümsemesi soldu ve sözcüklerin geri çekildiği bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Naime?" Samira seslendi ve ikisi de çadırın içine dalmadan önce çözecek kadar hızlı hareket edemedi, büyücü kürelerinden biri itaatkâr bir şekilde arkasında sallanıyordu. "Neden yakmadın..." Durdu, bakıyordu. "... mangal." Elinde bir ibrik ve bir leğen vardı.

Makram Naime'nin vücudunun üzerinde yuvarlandı, elini Naime'nin giysilerinin altından çıkarırken sakladı ve doğrulup oturdu. Naime de aynısını yaptı, yüzünün derisi yaşadığı aşağılanmayla alev alev yanıyordu.

"Döneceğim" -Samira'nın bakışları çadırın içinde geziniyor, onlardan başka odaklanacak bir şey bulmaya çalışıyordu- "Geri döneceğim." Yavaşça, sert bir şekilde yüzünü buruşturdu ve dışarı eğildi. Büyücü küresi büyük, suçlayıcı bir göz gibi çadırın kapısının yanında süzülmeye devam etti.

Makram nefesini dişlerinin arasından dışarı verdi. "Bunun soruna dönüşmesini engellemek için ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu, gözlerini çadırın kapısından ayırmadan.

"Samira dedikoducu değildir." Tanrı'ya şükürler olsun ki diğerlerinden biri değil de oydu. Naime sağduyusunu ve itidalini dinlemek yerine arzularına boyun eğdiği için kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Saçlarını okşayarak nefes alışını düzene sokmaya çalıştı.

"Küçük iyilikler," dedi Makram, bir elini gözlerine bastırıp başını eğerek. "Bağışlayın beni. Gelmemeliydim."

"Hayır. Geldiğine sevindim. Ama daha ileri gitmesine izin veremeyiz. Eğer önümüzdeki günlerde senden uzak durursam, sana bakmazsam, sana dokunmazsam, eğer..."

"Anlıyorum," dedi, sesi umutsuzdu. "İstediğim şeylerin reddedilmesine alışkın değilim. Sen de öyle." Döndü, bunu yaparken bir dizinin üzerine yükseldi ve çenesini parmaklarının arasına aldı. Ona nazikçe baktı,

İffetli bir öpücük verdi ve geri çekildiğinde başını eğdi. "Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Ayağa kalktı, kılıcını ve kemerini aldı ve gitti.

Farkında olmadan kalbinin etrafına bağladığı ipler acıyana kadar gerildi.

TMENTY-FOUR

MAKRAM, Naime'den olabildiğince uzakta, çemberin en önünde . Ufku, etrafındaki tepeleri ve vadileri taradı.
O gün seyahat ederken aklının büyük bir kısmını ondan uzak tuttu. Düşünceleri dağıldığında, onları tekrar kardeşine, onu ikna etmek için ihtiyaç duyacağı kelimelere çekiyordu. Ya da adamlarını ve yetişmek için kaç rapor okuması gerektiğini düşünüyordu. Ama düşünceler yine sapıyor ve kendini onunla geçirdiği anları zihninde canlandırırken yakalıyordu. Onun sıcak fısıltılarının sesi, ellerinin yumuşak, serin dokunuşu, deneyimsiz öpüşlerinin tereddütü, dokunuşlarının hevesi. Onun kendisi, büyüsü ya da parmaklarının teninde bıraktığı his hakkında söylediği içten, nazik sözlerde kaybolur ve ahırına doğru koşan bir at gibi zihnini kontrol altına almak zorunda kalırdı.

Düşünmediği, düşünemediği tek şey onun kahkahası ve son anda gözlerindeki bakıştı. Dünyada tek istediğinin onu böyle güldürmek, disiplinini ve yüklerini unutturmak olduğunun bilinciyle nasıl da patlamıştı. Ve asla yapamayacağının boğucu, acı farkındalığı. Başka biri olacaktı. Birkaç gün içinde, en fazla bir tur sonra ayrılacaklardı.

Öğleden sonra geç saatlerde Al-Nimas'a giden ana, geniş yola ulaştılar ve Tareck yaralıların durumu hakkında rapor vermek için ona katıldı. Tareck'in iyileştiğinden emin olmadığı tek kişi, bir haydutun kılıcıyla sol tarafı neredeyse yarılmış olan Tamar muhafızıydı. Makram'ın, Yıkım'dan önceki zamanlarda, yaratılış büyücülerinin yaşadığı, sihirlerinin olduğu zamanlarda bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettiği ilk an değildi.

bu tür feci yaralanmaları tedavi etmek için kullanılabilirdi. Onların yokluğunda tıp çok yol kat etmişti ama Çark'taki iyileştirme büyüsünün eksikliğini telafi edememişti.

Zihni Chara'a'yı, Çember'i düşünmeye başladı. Ona sormamıştı. Bundan bahsetmemişti bile ama kampın üzerine yıkım bulutunu yaydığı anda onun ne olduğunu anladığına hiç şüphe yoktu.

Belki de kütüphanedeki notları sadece düşüncelerden ibaretti. Belki de bir Çember oluşturmaya hiç niyeti yoktu ya da bunun imkânsız olduğunu fark etmişti. Ya da onun gibi, kardeşinin yanından asla ayrılamayacağını biliyordu.

" ne olmasını istiyorsun?" Tareck sordu. "Sultana ve halkını

yerleştirin. Kinus'u bulacağım." O

Aynı anda kardeşiyle yüzleşmekten korkuyordu ve bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Kinus'a karşı gelme kararının yükü ağırdı ve bunu telafi edip yoluna devam etmeye hazırdı.

"Belki de Sultan, Yaşlı Attiye'nin malikanesinde daha rahat eder?" Tareck, Makram'ı bir şeye ikna etmeye çalışırken kullandığı yumuşak tonda konuştu.

"Neden?" Makram iç geçirdi. Tareck ve komploları Makram'ın saçlarını otuzuna varmadan ağartacaktı.

"Korkarım kardeşiniz, düşman olduğuna inandığı bir ulusun kızını kabul etmek için uygun ruh halinde olmayacaktır. Ve korkarım ki sessiz kalan bazı çevrelerde onun yükselişiyle ilgili hareketlenmeler olacak. Sultanın buna tanıklık etmesini , değil mi?"

"Tam olarak ne öneriyorsun?" Makram görüş alanının kenarından Tareck'i değerlendirdi.

"Onu mümkün olduğunca rahat ettirmek isteyeceğini düşünmüştüm," dedi Tareck küçümseyerek, "kendisinden daha güçlü büyücüleri küçümseyen bir adamın etrafında olmazdı."

"Döndüğümüzde onunla yalnız görüşeceğim. İçini döktükten sonra Sultana'yı ve şartları ona götürmek için bir zaman ayarlayacağım."

Tareck, "Yani sarayda olmadığı sürece özlenmeyecektir," dedi.

Makram, Naime'yle geçirdiği zaman ve yönetmeye çalıştığı tüm duygular yüzünden gergin olduğunu biliyordu. Bu yüzden Tareck'e öfkeli bir cevap vermek yerine sessiz kaldı. Tarık histeriye yatkın bir adam değildi. Başka herhangi bir konuda endişe duyduğuna dair bir uyarıda bulunacak olsa, Makram onu sorgusuz sualsiz dinlerdi. Kinus konusu hariç, çünkü Makram kardeşini Tareck'in anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu.

Ama Naime'nin sadrazamının yerine Kinus'u rahatlıkla koyabileceği anlar, zamanlar olmuştu. Tareck haklı mıydı? Kardeşi Naime için risk oluşturabilecek kadar mantıksız mıydı? Makram buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Makram uzun süre düşündükten sonra, "Onu buraya getirmek ve Kinus'la tam olarak aynı hizada olmayan bir Yaşlı'yla birlikte tecrit etmek sadece ona daha fazla hakarete neden olacaktır," dedi. Tareck sessizce ufku izledi. Elini kaldırdı ve sakallı çenesini kaşıdı.

"Jabr'ın o vahşi köpek yavrusunu su basmış bir yuvada bulduğu zamanı hatırlıyor musun?"

"Savaş köpeği olarak eğitmek istediği köpek," dedi Makram. Jabr'ın zavallı hayvanı alıkoymasına seyirci kaldığı için hep pişmanlık duymuştu.

"Şu. Ondan korkuyordu, kendisine ait olduğunu göstermezse onu ısıracağını düşünüyordu."

"Hatırlıyorum," dedi Makram, Tareck'in bir noktaya mı geldiğini, yoksa Kinus ve Naime konusunu kapatmaya mı karar verdiğini merak ederek. Cebr çok kötü bir hayvan bakıcısıydı. Aslında köpeğe davranışları yüzünden dönemin sipahi komutanı onun atların etrafında dolaşmaya uygun olmadığına karar vermiş ve onu yeniçerilerin yanına göndermişti. Zavallı hayvan aşağı ile yukarı arasındaki farkı bilmiyordu; Cebr çoğu zaman şımartıyor, övüyor ve artıklarla besliyordu. Sonra da dişleri çıkarken gördüğü tüm derileri çiğnemesi gibi son derece normal davranışları yüzünden onu dövüyordu.

"Sonunda ona saldırdı," dedi Tareck, "tavşan yüzünden."

"Tavşanı unutmuşum," dedi Makram. Diğer çocuklardan biri, dışarıda tek başına uyumak zorunda kalan köpeğe acımış ve ona içi samanla doldurulmuş eski bir oyuncak tavşan vermişti. Çirkin bir şeydi, yırtık pırtıktı, bir bacağı ve bir kulağı yoktu. Ama köpek onu her yere taşıyordu. Cebr tavşandan nefret ediyordu, çünkü köpeğinin vahşi ve korkutucu olmasını istiyordu. Bu yüzden onu aldı ve müdahale ettiği için diğer çocuğu dövdü. Köpek bu yüzden neredeyse Cebr'in kolunu koparıyordu.

"Diğer çocuğun adı neydi?"

"Zayn. Köpeği o aldı. Şu anda ikisi de sınır karakollarında. Köpek Zayn'den daha fazla övgü alıyor." Tareck sırıttı. Makram gözlerinin kenarından ona ters ters baktı.

"Neden bana hangi noktaya değinmeye çalıştığını söylemiyorsun?"

"Bir demiyorum. Sadece sohbet. Ama ben şimdi gideyim, arkayı kontrol edeyim." "Tareck," dedi Makram.

"Anlamı yok. Kardeşin hakkında konuşuyorduk" -Tareck atını döndürmeye başladı- "ve aklıma Cebr geldi." Atı önce tırısa, sonra da dörtnala koşmaya başladı.

Makram rahatsız bir şekilde iki büklüm olana kadar onu izledi. İleriye bakmadan önce atlıların ortasındaki grupta onu aradı. Herkesin tam ortasında at sürüyordu, hizmetkârları, kâhyaları ve saray muhafızları ondan dışa doğru eşmerkezli daireler oluşturuyordu, bu yüzden kaotik bir tekerleğin merkezi gibi görünüyordu. Her şeyin merkezi. Bakışlarını ileriye doğru çevirdi, atının yanlarını sıkarak daha hızlı ve ondan daha uzağa gitmesini emretti.

Al-Nimas'ın kenarına vardıklarında TARECK ONA RAHATLADI. Şehrin etrafından dolaştılar -Makram ilerlemelerini engelleyecek kalabalıklarla uğraşmak istemiyordu. Eyerden inmeye, Naime'yle arasında nefes alabileceği bir mesafe bulmaya hazırdı. Her parçası ona doğru çekildiğini hissediyordu; nefesi, bedeni, kalbi. Her hareketinde ve düşüncesinde ondan kaçınmak, eğer önce yorgunluktan ölmesine neden , onu tamamen delirtecekti.

Gruptaki her erkek ve kadın eyerden inmeye en az onun kadar hazırdı. Öfkeleri yüksekti ve şehre vardıklarında daha yakın mesafede at sürmek zorunda kaldılar, bu da küçük kavgaların patlak vermesine neden oldu.
Ne zaman biri bir başkasını terslese ya da bir at öfkeyle kişnese, öfkesi biraz daha artıyordu. Tareck'in sessizliği onun da benzer bir ruh hali içinde olduğunu gösteriyordu ve şehrin kuzey ucuna, sarayı çevreleyen bodur, kalın duvar boyunca bir yolun uzandığı yere kadar geçen son iki işaret boyunca birbirleriyle konuşmadılar.

Bir kış fırtınası günün ikinci yarısından beri peşlerini bırakmıyordu ve fırtınadan önce gelen soğuk rüzgâr onları sarayın kapısına vardıklarında buldu. Adamları, saray muhafızlarından da takviye alarak Tamar yolcularını içeri sokarken havada kar taneleri uçuşuyordu.

Tareck atının üzerinde kaldı ve kaosun içinde dolaşarak işleri denetledi. Atları almak için ahırdan çocuklar geldi ve askerleri Tamar muhafızlarıyla birlikte çalışarak yaralıları, bir yere götürülene kadar rüzgârdan uzak bir yere yerleştirdi.

Makram, Naime'yi o karmaşanın içinde bulana kadar atının üzerinde kaldı. Atını seyislerden birine teslim etti ve ona doğru ilerledi. Vardıkları avluda bahçeler ve çakıllı yollar değil, kiremitli taşlar vardı; siyah bazalt, beyaz kireçtaşıyla dönüşümlü olarak çizgiler, kare içinde kareler ve görsel labirentler oluşturuyordu. Sarayın yüzü aynı siyah bazalt tuğlalar ve beyaz kireçtaşıyla çizgiliydi; dış duvarın yarısına kadar uzanan merkezi bir şerit, avluyu çevreleyen her binanın yüzü boyunca uzanan, her biri tekrar eden geometrik şekillerin farklı bir koleksiyonu olan mozaiklerden oluşan büyük karelerden . Avlunun ortasında, sarayın girişine giden merdivenlerin tam hizasında, yüzmek için yeterince büyük bir çeşme bulunuyordu. Rahal ailesi her zaman ateşi tercih etmişti ve su fıskiyesi de bunu dengeliyordu.

"Agassi." Samira onun yoluna çıktı ve eğildi. "Lütfen bana Sultan ve halkının nerede ağırlanacağının ayrıntılarını söyleyin, ben de ilgileneyim. Böyle önemsiz konularla uğraşmanıza gerek yok."

Doğrulduğunda sırtı dimdikti ve gülümsüyordu, elleri önünde kenetlenmişti, gözleri çenesine yakın bir yere dikilmişti. Bir ateş büyücüsüne göre oldukça sakindi. Soğuk rüzgâr hafifledi ve kar taneleri kısa, ağır patlamalar halinde gelmeye başladı.

"Ne kadar sert bir sen," dedi Makram. "Görünüşüne bakılırsa bunu kimse beklemezdi."

Onaylamak için başını eğdi.

"Seni tıpkı onun gibi yetiştirmek için olağanüstü bir iş çıkarmış." Makram onun yanından geçerken Naime'yi gözden kaybettiğini fark etti. Fırtına çökmeden önce onun içeride olmasını istiyordu ve bu çok yakında olacaktı.

"Teşekkür Efendim," dedi Samira. "Daha cömert bir iltifat isteyemezdim."

"Bu görevi sana o mu verdi, yoksa mi üstlendin?" "Ben onun hizmetkârıyım Efendim. Neye ihtiyacı olduğunu bilmek benim görevim, hatta
eğer yapmazsa."

"O bir Sultan'ın kızı ve Tamar'ın Yıkım'dan bu yana Sarkum'a ayak basan ilk temsilcisi. Bu sarayın bir prensi ve yetkilisi olarak onu karşılamama izin vermezseniz, ona saygısızlık etmiş olursunuz."

Gözleri onunkilere kaydı, gülümsemesi keskin bir nota aldı. Bal kahverengisi irislerinde, karanlıkta bir ateşten uçup giden türden uçuşuyordu. "Benim saygısızlığım, sadece kendi istediklerini önemseyen ve onun için hiçbir şey yapmayan biri tarafından yaralanmasından daha iyidir."

Yıpranmış öfkesi patladı ve içinden kara bir öfke kırbacı saldı. Evindeydi ve artık kim ve ne olduğunu saklamasına gerek yoktu. Eğer cesur askeri oynamak ve onunla alay etmek istiyorsa, o zaman bunun sonuçlarına katlanabilirdi.

Büyünün boşluğa açıldığı yerde gözleri onunkilerle buluştu. Soğukkanlılığı kayboldu, yüzü soldu, gözleri büyüdü.

Arkadan bir el kolunun altından geçti, küçüktü ama sıkıca kavramıştı. Soğuk güç büyüsünün etrafını sardı. Bir tehdit ya da bağlama değil, bir hatırlatma. Onun dokunuşu, avluyu saran fırtınaya bir şekilde sıcak ve rahatlatıcıydı. Makram'ın öfkesi kekeledi ve yere bakarken söndü.

"Birbirinizi tanımaya başladığınızı görmekten çok memnunum," dedi Naime, eli adamın pazusunu okşarken. "Benim için çok değerli olan iki insan." Sesi, dokunuşu, varlığı, hissettiği her şeyi daha da kötüleştireceğini düşündüğü anda onu yatıştırmıştı. Makram büyüsünü geri çekti.

"Efendim," dedi Samira, sesi hafifçe titreyerek eğilerek.

"Samira," dedi Naime, "Agassi'nin seni korkutmak istemediğinden eminim. Aynı şekilde senin de onun onurundan başka bir şeyle hareket edeceğini ima etmek istemediğinden eminim."

"Hayır, Efendim."

"Öfke ve yorgunluğun beni alt etmesine izin verdiğim için beni affet," dedi Makram. O ve Samira tekrar göz göze geldiler, Samira'nın gözleri Naime'nin kolundaki ele kaydı ve dudakları birbirine yapıştı.

"Evinizde bulunmaktan memnuniyet duyuyorum Agassi ve paylaşmak istediğiniz her şeyi görmek isterim, ancak belki sonra. Halkımın ve benim şu an için dinlenmeye ihtiyacımız var. Mirza ile tanıştırılmadan önce temizlenmek için bir şansım olursa memnun olurum." Yüzünü Mirza'ya doğru eğdi ama bakışları Mirza'nın omzunun üzerinden gökyüzüne sabitlendi. Kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

"Benimle yürü," dedi. "Böylece seninle konuşabilirim."

"Efendim." Samira bir elini kaldırdı.

"Yalnız demedim," diye hırladı Makram ve Samira başını eğerek rahatladı. "Tareck sizi odalara götürecek. Benim kardeşimi bulmam gerek," dedi Makram, avluyu dolduran kalabalığın çoğunu temizledikten sonra. "Elimden geldiğince çabuk onu sizi görmeye ikna etmeye çalışacağım."

"Bu arada yapabileceğim bir şey var mı? Büyüklerinizle görüşebilir miyim?" Naime önerdi.

"Her şey Kinus'un eğilimine bağlı." Makram sesinin ne kadar zavallı çıktığını fark etti. "Yaptığım şey için özür dilemeliyim ve bunu yaptıktan sonra yolumuza devam edebiliriz."

"Seninle olmamın daha iyi olmayacağından emin misin?" Adam onu sarayın girişine doğru yönlendirirken kadın da onu takip etti.

Sarayın Narfour'daki gibi basamakları yoktu. Bir öncekinin yarısı büyüklüğündeydi ve büyücüler yerine köleler tarafından inşa edilmişti. Mimari benzerdi, ancak Tamar'da taş ve sıva işleri beyaz badanalıydı ve her şeye temiz, sade bir görünüm veriyordu. Buradaki duvarlar ve kubbeli kuleler, tuğlalarının çoğunu oluşturan kumtaşının doğal altın tonlarını koruyordu.

Kar ciddi bir şekilde yağmaya başlarken ve rüzgâr avluyu perişan insanlar ve tedirgin atlardan oluşan bir kargaşaya sürüklerken sarayın kemerli kapılarından geçtiler. Naime durdu, dışarıya baktı, kaşları çatılmıştı.

"Herkes iyi olacak. Adamlarım onları kısa sürede düzene sokacaktır."

"Sana güveniyorum," dedi. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bunu bu kadar kolay söylemesi karşısında boğazı düğümlendi. Onun için öyle olmadığını biliyordu. "Narfour'a nadiren kar yağar ve benim de kışın vadiye gitmek için pek bir nedenim yok."

Tekrar dışarı çıktı ve elini uzatarak birkaç tanesini yakalamaya çalıştı. Rüzgâr onları fırtına ve girdaplar halinde savuruyordu ve bazılarını havadan yakalamak zorunda kaldı. "Hepsi küçük tekerlekler, farkında mısın?" Erimeden önceki dakikalar boyunca avucunun içinde onlara baktı.

"Annem her bir kar tanesinin farklı bir Çark olduğunu ve dönüşebileceği tüm yolları, yapabileceğimiz tüm seçimleri ve dünyanın bunlar tarafından nasıl yeniden şekillendirilebileceğini temsil ettiğini söylüyor." Samira Naime'nin yanına yaklaştı ve o konuşurken incelemek için daha fazla kar topladı.

"Dağlardaki kar taneleri bunlardan çok daha büyüktü ve yakalaması kolaydı," diye azarladı Makram, yine de onların kar tanelerini ilk kez gören küçük kızlar tutuşlarını izlemek onu ölçülemeyecek kadar etkilemişti.

"Sefaletle meşguldük," dedi Naime keskin bir sesle. "Bazılarımız," diye ekledi Samira, elini tekrar uzatarak, "ve bazılarımız
Biz karı hiç görmedik." Yan gözle kendisine sert bir bakış atan Naime'ye baktı. Naime'nin bakışları önce onunkilere kaydı, sonra hızla uzaklaştı. Yüzünde kızıl bir ifade belirdi.

boynu ve çenesi. Bunun ne anlama geldiğini, karı fark etmesini engelleyen konunun kendisi olup olmadığını sormak istedi. Ama anlaşmışlardı. Bu konu kapanmıştı.

Tareck kar girdabından dışarı çıktı ve hızla eğildi. Naime'nin hizmetkârları bir küme halinde arkasından geldi.

Tareck, "Yaşlı Attiyeh sizi malikanesinde görmek istiyor," diye duyurdu.

"Tabii ki ." Makram parmaklarıyla kaşlarını ovuşturdu. İstediği son şey lanet fırtınaya geri dönmekti.

"Oradan geçmeyecek misin?" Naime, rüzgârın savurduğu karların birikmeye başladığı avluyu işaret . Yüzündeki endişe çok güzeldi ve gözlerindeki sıcaklık, içinde büyüyen ve sadece onun ilgisi ve dikkatiyle besleniyor gibi görünen vahşi, aç canavarı besliyordu.

"Yolu biliyorum," dedi.

"Sarkum'da bir meclis üyesi bir prensi çağırabilir mi?" diye sordu, sanki bu fikir şimdiye kadar karşılaştığı en uçuk fikirmiş gibi. Makram sırıttı ve Tareck kendi sırıtışını dizginledi.

"O eski bir dost Sultana. Ve eski Agassi. Onu görmezden gelmek benim için akıllıca olmaz."

Makram'ın yanından geçerken nötr bir sesle, "Kaptan Habaal, siz hazır olduğunuzda biz de hazırız," dedi. Soğuk ifadesi onaylamadığını gösteriyordu. Tareck'in onları halı kaplı koridorda götürmesini izledi, sonra kar fırtınasını değerlendirdi ve içine geri dönmek için kendini çelikleştirdi.

"Agassi," dedi Samira arkasından ve adam irkilerek ona döndü.

"Düşündüğümden daha sinsiymişsin," dedi.

"Sultan döndüğünüzde kendisine bilgi vereceğinizi umuyor."

"Bunun için onunla konuşmam gerekir," diye uyardı Makram. "Kapı bekçisi buna izin verir mi?"

"Bir mektup göndermeyi düşünün." Samira'nın sesi de ifadesi gibi düzdü.

Makram kendisine rağmen gülümsedi ve başını eğerek onayladı. Samira döndü ve uzaklaştı.

Kör edici karla kaplanmış arduvaz gökyüzüne baktı. Fırtınayla ve dost bir yüzle mücadele etmek kardeşiyle uğraşmaktan daha kolay olacaktı. Attiyeh malikânesi tehlikeli bir yolculuk olacak kadar uzak değildi ve Makram fırtınanın uzun süreceğinden şüpheliydi. Fırtına çabuk geçerdi.

Derin bir nefes aldı ve sert rüzgâra doğru adım attı.

TMENTY-FIVE

NAIME, Samira ve diğer görevliler yakından takip ederek hamamlar ve kendilerine verilen odalar arasındaki koridorda ilerledi.
arkada. Hamamın sıcak, sülfürlü sularında uzun süre ıslandıktan sonra ruh halleri çok daha iyi hale gelmişti. Suyun saray yerleşkesi içindeki bir kaplıcadan getirildiği anlaşılıyordu. Vücudu daha rahatlamış ve daha az ağrımış olsa da zihnindeki huzursuzluk devam ediyordu.

Odalarına doğru köşeyi döndüler. Tareck kapısının yanında duruyordu. Naime duraksamadı ama buna şaşıracak kadar da şaşırmıştı. Orada olmasının pek çok nedeni olabilirdi ama Makram'ın döndüğünü söylemek için orada olduğunu umuyordu. Fırtınaya her baktığında ve kar yağışının giderek şiddetlendiğini gördüğünde daha da endişeleniyordu.

"Kaptan." Kadın onun önünde durdu ve adam eğildi.

"Acaba sarayın bir kısmını görmek ilginizi çeker mi Sultanım?" Tareck eğildiği yerden kalkmadan sordu.

"Şu anda mı?" Naime doğrulurken bir kaşını kaldırdı. Boğazını temizledi ve Samira'ya baktı.

"Evet Sultanım. Eğer benimle gelmeyi , başka birinin sizi aramaya gelme ihtimaline karşı hizmetlilerinizin geride kalması en iyisi olacaktır. O kişiye odalarınızda olduğunuzu ama müsait olmadığınızı bildirebilirler."

"Ne kadar yasadışı," dedi Naime, endişeden içi içine sığmıyordu. Bu Makram'la mı ilgiliydi?

Samira, "Sultanım, beni affedin, bu beni rahatsız ediyor," dedi.

"Hiçbir tehlike altında olmayacak," dedi Tareck. "Sarayda dolaşan bu kadar çok yeni kadını fark edecek pek çok göz var ve bu

dedikodulara başlamamak en iyisi olacaktır."

Samira, "Bunun yerine Sultan'ın sarayda bir kâhyayla tek başına dair dedikodular çıkacak," dedi. Naime ona baktığında bakışları yere düşmüş, kavuşturduğu elleri gerilmişti.

Naime bir soru sorar gibi, "Kaptanın iyi bir nedeni olmadan böyle bir riske gireceğini sanmıyorum," dedi ve Tareck hızlıca başını sallayarak cevap verdi. "Lütfen onun dediğini yapın."

"Nasıl isterseniz Sultanım." Samira eğildi. Elinin bir hareketiyle diğerlerinin odalarına koşuşturmasını sağladı. Naime'ye son bir kez ortak odalarına girdi ve kapıyı kapattı. Naime tekrar konuşmadan önce mandalın tık sesini duyana kadar bekledi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, Kaptan. Bir adamın kulaklarından kan akıtmak yapabileceğim en kötü şey değil."

Adam tekrar ama kadın, adam yüzünü gözden kaçırmadan önce bir gülümseme hayaleti yakaladı. "Elbette Sultanım. Ve silahsızım."

"Efendinin emri üzerine burada , değil mi?" diye sordu adam doğrulurken.

"Hayır."

"Burada olmak için ondan izin aldınız mı?" Ellerini kaftanının önünde kavuşturdu.

"Hayır, Sultana."

"Pekâlâ." Önden gitmesi için bir elini önüne doğru uzattı. Ellerini arkasında kavuşturarak yürüdü ve adımlarını ona ayak uydurmak için zorlanmasına gerek kalmayacak şekilde ayarladı, belki de bacaklarının yolculuktan dolayı hâlâ oldukça yorgun olduğunun farkındaydı.

Sanki hamama geri dönüyorlarmış gibi onu yönlendirdi ama salonların kesiştiği bir noktaya geldiklerinde ters yönde ilerlemeye devam etti. Bu saray kendi sarayı kadar labirent gibi değildi ama düzeni anlaması için birden fazla kez geçmesi gerekecekti.

Kabul salonuna ya da taht odasına gittiğinden şüphelendiği bir hole varana kadar sessizce yürüdüler. Sol taraflarında duvar boyunca sıralı kapılar vardı ve Tareck üçüncü kapıda durup kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince kapıyı açtı ve ona içeri girmesini işaret etti.

Naime de öyle yaptı. Oda, arka duvardaki pencereden giren loş, fırtınalı ışıkla gri ve kahverenginin tonlarına bürünmüştü. Bir duvarda tıka basa kitaplarla dolu kitap rafları vardı.

rulo kağıtlar. Naime onlara doğru sürüklendi, sırtlarını taradı. Birkaçının üzerinde yazarlarının isimleri vardı ama çoğunda hangi bilgiyi içerdiklerine dair hiçbir işaret yoktu. Burası bir ofisti, belki de vergi defterleriydi. Tareck kapıyı kapatırken bir tanesini indirip açtı.

Birlik kayıtları. . Çocukların ailelerinden, kölelerin tüccarlardan, atların ahırlardan alınması. Burası Makram'ın ofisiydi. Kitabı tekrar yerine bastırdı ve Tareck'le yüzleşti.

"Mirza'nın bazı özel beklentileri hakkında sizi bilgilendirmenin ihtiyatlı olacağını düşündüm."

"Evet, teşekkür ederim." Tareck'in onu sarayın öbür ucuna götürüp bir ofise kapatmasının gerçek nedeninin bu olmadığından emindi. Bununla birlikte, çok fazla bilgi diye bir şey nadiren vardı.

Tareck, "Mirza Rahal Beşinci Ev'in bir Avalı'sıdır," diye söze başladı. Bu bilgi onu şaşırtmıştı. Sarkum'un güçlü büyücülerin azlığından muzdarip olduğunu biliyordu ama bunun kraliyet ailesi içinde bir sorun olduğunu fark etmemişti, özellikle de Makram'ı düşününce. "Kendisine duyduğum tüm saygıya rağmen," dedi Tareck, nazik olmasa da dikkatli bir şekilde, "Agassi ile arasındaki güç farkından büyük rahatsızlık duyuyor. Buna dikkat çekmemek en iyisi."

Naime dalgın dalgın parmaklarını sağındaki rafta duran kitaplardan birinin üzerinde gezdirdi. "Bu yüzden kendi gücüm konusundan kaçınmak da akıllıca olacaktır."

Tareck onaylamak için başını eğdi.

Naime onu inceledi. "Agassi kardeşinin gücünden rahatsız olduğunun farkında mı?" diye sordu Tareck'in vücut dilini ve söylemediği kelimeleri okuyarak.

Tareck kollarını kavuşturup bakışlarını indirirken yumuşak bir kahkaha atarak tekrar gülümsedi. "Evet ve hayır. Bunun kardeşinin öfkesini artırdığının farkında ama Mirza'nın kızgınlığının gerçek derinliğini anladığını sanmıyorum."

özgü, batan bir korku hissi içinde kıpırdandı. Tareck onu gitmek istemediğinden emin olduğu bir yöne doğru götürüyordu.

"Agassi zeki ve gözlemci. Neden anlamıyor?" Parmaklarını şakağına bastırdı ve pencereye doğru yürümek için döndü. Hava almaya ihtiyacı vardı. Birdenbire oda onu ezecekmiş gibi hissetti.

"O, duyurana kadar neredeyse herkes tarafından dışlanan ve dışlanan küçük bir kardeş Sultana. Mirza onu yakınında tuttu, elinden geldiğince korudu. Agassi uzun zamandır ona saygı duyuyor.

O da en yüksek mertebeden bir Altıncı Ev büyücüsü. Halkınız onları katil olarak düşünür, ki elbette her büyücü gibi olabilirler. Ancak burada, onların hava ve ateş, akıl ve tutku Evleri arasında yer aldıklarını da hatırlıyoruz. Orada ne bulunduğunu biliyor musunuz?"

"Sadakat," dedi. O da başıyla onayladı. Naime dışarıda savrulan ve dönen karı izliyor, yeni bilgileri sıralamaya çalışıyordu.

"Kardeşinin durumunda olduğu gibi onu da kör edebilir."

"Eğer Mirza Makram'ın büyüsünden nefret ediyorsa neden onunla ilgilendi?"

"İlk başta gerçekten önemsediğini düşündüm. Onlar kardeşti. Ancak Agassi'nin gücü ortaya çıktıktan sonra Mirza büyüye içerlemeye başladı, insanların onu değil de Agassi'yi dinlemelerine, onun gücünden bahsedip Mirza'nınkini görmezden gelmelerine içerledi. Bence şimdi bunu yapıyor çünkü Agassi Sarkum'daki en tehlikeli adam. Mirza'yı yerinden edebilecek tek kişi, sadece büyüsü yüzünden değil, tüm ordu onun emri altında olduğu için."

"Anlamıyorum." Naime ellerini pencerenin soğuk camına bastırdı ve gözlerini kapattı. "Nasıl oluyor da kardeşini küçümserken Makram ona saygı duyuyor, ona inanıyor?"

"Bir şeye açlık çeken biri eline ne geçerse alır ve onu ihtiyacı olan şeye dönüştürür, çünkü dünyada sahip olunacak daha fazla şey olduğunu bilmez." Tareck boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Masallardaki adil, adaletli ve çoğunluk için doğru olanı yapan yöneticilere inanıyor. Yeterince inanırsa bunun gerçekleşeceğini düşünerek kardeşini bu şekilde şekillendirmeye çalıştı."

"Ama ." Naime omzunun üzerinden ona baktı. O da başını salladı. Bu dersi babasından öğrenmişti. Behram Kadir'e olan inancından. Bir insanın olmasını istediğin gibi olmasını dileyemezdin.

"Mirza her geçen gün daha da paranoyaklaşıyor. Bölünmüş durumdayız. Mirza büyünün ve onun doğasında var olan hiyerarşinin insanları böldüğüne ve gücü eşit olmayan bir şekilde verdiğine inanıyor. O ve ona bağlı olanlar, Cumhuriyet'in bunun ötesinde bir ilerlemeyi temsil ettiğine inanıyor."

"Peki ya geri kalanlar, onlar neye inanıyor?" Naime umutsuzluğun kabarmasına karşı savaşarak söyledi. Cevabı bildiğini düşünüyordu. Aslında Tareck'in itiraflarını ondan daha fazla yardım almadan sonuca ulaştırmak için makul bir şansı olduğunu düşünüyordu.

Tareck'in bunları ona anlatması için sadece birkaç mantıklı neden vardı, özellikle de bunu Makram'ın onayı dışında yaptığı düşünüldüğünde.

"Savaş kapımızda ve yanlış adam tahta geçmek için sırada. Kendilerine savaşta liderlik edecek bir asker istiyorlar. Cumhuriyet'i savuşturmak için Tamar'la ittifak yapacaklar. Ve şimdiye kadar Konsey'de havlamaktan ve tartışmaktan başka bir şey yapacak güçleri yoktu."

"Ve benim gelişim dengeleri Makram'ın tahta geçmesini isteyenlerin lehine değiştirecek." Naime'nin midesi bulantıyla doldu.

"Sarkum'a gelişiniz cama vurulan bir çekiç gibi olacak Sultanım."

Naime gözlerini kapadı.

"Haddimi aşarsam beni bağışlayın ama o size hayran. Sizi önemsiyor. Bir hükümdar olarak, kardeşinin olmasını istediği her şey sizde var. Artık bunu gördüğü için Mirza'ya aynı gözle bakmayacağına inanıyorum. Ve Mirza onu tekrar gördüğünde, hakimiyetinin zayıfladığını hissedecek. Bu onu korkutacak ve kontrolü tekrar ele geçirmeye çalışacak."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Naime sırtını pencerelere ve dışarıdaki fırtınaya dönerek ona .

"Korkarım Agassi istemeden de olsa sizi tehlikeye atmış olabilir. Ara sıra kâhya kılığına girsem de ben bir askerim." Kılıcının kabzasına dokundu. "Agassi ve ben birlikte savaştık. Ben her zaman onun kör tarafını korurum. Göremediği bir darbe geliyor ve hazırlıklı olmayacak. Sen duygularını mantık için bir kenara bırakabilen biri olduğunu kanıtladın. O hazırlıklı olmasa bile sen hazırlıklı olacaksın. Bu bilgiyle ne yapacağınız elbette sizin seçiminiz." Sesi özür diler gibiydi.

"Benden taraf seçmemi ve Tamar'ı bir Sarkum iç savaşına sokmamı istiyorsunuz."

"Sarkum ve halkının çıkarlarını en iyi şekilde gözeten kişinin tahta geçmesini istiyorum Sultanım. Bunun Tamar'ın da çıkarına olacağına inanıyorum." Toprak büyücüsü olabilirdi, ama tüm sözleri herhangi bir hava büyücüsü kadar duygusuzdu.

"Bunun Tamar'ın çıkarına olmadığına karar verirsem ve eve dönmek istersem, benim ve halkımın gitmesi engellenecek mi?" Kendisinin değerli bir rehine olacağını düşünmek zorundaydı ve böyle bir duruma düşmemeyi umuyordu.

Tareck başını salladı. "Size Engeli Kapısı'na eşlik edecek bir birlik hazırladım."

Naime ona inandı ama belki de onu rehin alacak olan gruptan kaçıyor olabilecekleri kısmını atladığını düşündü. Kendini ve sihrini merkeze almak için derin bir nefes aldı.

İçinde her zaman sakin olan. Dünyasındaki kaosun etrafında döndüğü, gücünün fırtınasının gözü.

"Sarayda yaşayan veya saraya erişimi olan kaç Sival veya Chara'a var?" Nasıl bir tehditle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Bir tane Sultanım ve onun size zarar vereceğini hiç sanmıyorum."

Belki de sihirle değil, diye düşündü ve bir an için boğazının arkasındaki sızıyı kabul etti. Neden ondan uzak duramamıştı ki? Duyguları karışmasaydı her şey şimdi çok daha net olurdu.

"Dördüncü Haneden kaç Deval var?" Toprak büyücüleri, onun seviyesinin altında olsalar bile, bir dereceye kadar ona karşı koyabilecek güce sahipti.

"Üç, ama ben onlardan biriyim ve diğerleri de Konsey'in Yaşlıları. Dayanıklılıkları eskisi gibi değil."

Naime iç çekti. Tüm bunları düşünmek için zamana, olası sonuçları ve kendi Konseyinin garantili desteği olmadan neleri riske atabileceğini formüle etmek için zamana ihtiyacı olacaktı. En güvenli seçeneği Sarkum'u hemen terk etmekti. Ama bu acelecilik olurdu ve Tareck'in duygularını mantığının önüne geçirmesi hakkında söylediklerine rağmen, Makram'ı kör olduğu bir durumda terk etmek istemiyordu.

"Bana söylediklerinizi dikkate alacağım."

TMENTY-SIX

MAKRAM, Attiyeh'lerin evinin girişinden kütüphanesine doğru adım atması için gereken süre kadar evlerinde kalmıştı ki, biri gömleğinin arkasından yakaladı. Sırtına bir bıçak saplandı.

"Bir prensi selamlamanın uygun yolu bu değil," dedi kuru bir ses Makram'ın arkasından, savaşma içgüdüsü yükselip düşerken.

"Tsk," dedi kadın bıçağı Makram'ın en alt kaburgasına bastırarak. Ama kadın bıçağı geri çekti ve Makram onu kucaklamak için döndü.

"Aysel," dedi onu serbest bırakırken biraz gülerek.

"Gördün mü, bu onu mutlu ediyor, seni büyük sıkıcı," diye omzunun üzerinden kapı aralığında pusuya yatmış olan kardeşine seslendi Aysel.

"Mathei," dedi Makram. Mathei gülümsedi ve eğildi.

İkisi de zıtlıklar içinde bir çalışmaydı. Mathei uzun boylu ve yakışıklıydı, siyah saçları ve gözleri vardı; kız kardeşi ise kısa boylu ve sadeydi, kestane rengi saçları örgüyle toplanmıştı. Mathei insanlara çok şey anlattırmakta ustaydı, Aysel ise ait olmadığı yerlere gizlice girmekte. Mathei kültürlü ve iyi konuşurdu, Aysel ise keskin zekâlı ve açık sözlüydü. Kinus ne kadar kardeşiyse onlar da onun için o kadar kardeşti.

"Babam yolda. Engeli'de yaptığınız küçük gezintide yanık izi olup olmadığına bakmak istedim."

Makram ellerini kaldırarak sol elini ve sağ bileğini kaplayan bandajı gösterdi.

Mathei kaşlarını indirirken, "Ve sen de benim şakamı mahvettin," dedi. Aysel inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Korkarım ki bu uzun bir hikâye. Ama sanırım iyi haber, ben bir ölüm büyücüsü olduğum için ellerinde meşaleler olan insanlardan gelmediler."

"Peki," dedi Aysel kütüphanenin minderli sandalyelerinden birine otururken, "nasıldı?" Bacaklarını sandalyenin arkalığına asmak için takla attı ve başını koltuğun kenarından sarkıttı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters dönmüş pozisyonundan ona göz kırptı. Mathei onun yanındaki sandalyeye otururken iğrenmiş bir ses çıkardı.

"İnsan gibi otur, seni ahmak," dedi nefesinin altından.

"Çok güzeldi," dedi Makram ve kendi kendine gülümsedi, "ve korkunçtu."

"Orada herkesin söylediği kadar çok büyücü var mı?"

"Oraya gittiğim ilk gün üç Sival ile tanıştım. Kraliyet ailesindeki herkes bir tane, Sultan bile bir Veritor."

Aysel'in ağzı bir anda açıldı, gözleri büyüdü.

"Ve," dedi Makram, "tahtın ikinci sıradaki varisi bir buz büyücüsü." "Bir buz büyücüsü mü?" Mathei düşünceli bir ifadeyle ayağa kalktı ve odayı geçerek

raflardan birine. "Bu nadirdir. Ama bir yerlerde bir kitabım var..." Parmaklarını raflarda gezdirdi ve kendi kendine düşündü.

"Çark hepimizi korusun, bize kitap okuyacak," diye inledi Aysel, elini gözlerine . Makram hafifçe güldü ama aniden aklına gelen bir şey dikkatini dağıttı. Naime'nin kütüphanedeki notlarında okumak istediği kitapların listesi vardı. Al-Nimas'ta olmasını umduğu kitaplar. Çember hakkında. Mathei, Makram'ın tanıdığı en çok okuyan kişiydi, bu kadar olağanüstü bir casus olmasının nedenlerinden biri de buydu. Güneşin altındaki herhangi bir konu hakkında aşinalıktan daha fazlasıyla konuşabilirdi. Naime'yle aynı odada bulunsalar muhtemelen konuşacak çok şeyleri olurdu.

"Mat, Emer Saban'ın hiç kitabı var mı sende?" Makram'ın dağınık notlardan hatırlayabildiği tek isim buydu.

Mathei dalgın bir ifadeyle, "Felsefe senin konun değil gibi görünüyor," dedi ama yönünü değiştirip odanın diğer tarafına doğru ilerledi.

"Benim değil," diye kabul etti Makram.

Mathei eli kitapların üzerinde durakladı, kaşlarını kaldırarak Makram'a döndü ve Aysel hızlı bir takla atarak bacaklarını önünde kavuşturup başını ellerinin arasına alarak yere indi. İkisi de beklenti dolu bir sessizlik içinde ona bakıyordu. Makram dişlerini sıktı. Casuslarla arkadaş olmanın sorunu, onların en basit şeyleri bile çok kolay anlamalarıydı.

"Ne kadar ilginç bir yolculuk olmalı"-Mat, Makram'ın başka bir şeye gönüllü olmadığı anlaşılınca raflara geri döndü

-"Yanmış, sargılı ve başkası için felsefe kitapları arayarak geri döndünüz."

"Hikâyeyi ağzından almak için ne kadar sarhoş etmemiz gerekiyor?" Aysel sordu.

"Hem de çok. Ama beklemek zorunda kalacak."

Yakınlaşmışlardı çünkü Makram Agassi olmak için babalarının yanında çıraklık yapmış ve birlikte kılıç eğitimi almışlardı. Attiyeh ailesinin işi casusluktu ve Yaşlı Attiyeh bunu Makram'a sadakat yemini eden çocuklarına aktarmıştı. Bunun nedeninin babalarının askeri kariyeri ve Attiyeh ailesinin aynı zamanda yıkım büyücüleri olması olduğunu düşünüyordu.

"Agassi," dedi sıcak bir kadın sesi kapıdan. Makram annelerini selamlamak için ayağa kalktı, o da eğilerek bir hizmetkâra içinde arak, bir sürahi su ve bardaklar olan bir tepsi koymasını söyledi.

"Bayan Attiyeh, beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Elbette," diye duraksadı, pencerelere doğru bir bakış attı, "fırtına geçene kadar kalmayacak mısınız?"

"Belki de," dedi Makram. Şatodan ayrıldığında ilk düşündüğünden daha kötü olmuştu ve malikâneye ulaşması normalde geçmesi gereken sürenin iki katını almıştı. Aysel'e ters bir bakış fırlattı. "Benimle gel."

Aysel inledi ve annesini takip etmek için ayağa kalktı. Mathei yaklaşmanın akıllıca olup olmadığını anlamak istercesine ona baktı.

"İçki?"

"Sadece beni sorguya çekmek için yumuşatmayacaksa."

Mathei, "Ben olsam varsayımda bulunmazdım," dedi. "Bu babamın işi."

Makram ona azarlayıcı bir bakış attı ve Mathei iki bardak doldurup biraz su eklerken kendi kendine gülümsedi. Mathei ona bir bardak uzatırken arak çoktan bembeyaz kesilmişti. Sonra odayı geçerek masanın yanındaki alçak kitap raflarından birine gitti ve çömelerek bir tane çıkardı.
Makram anason aromalı içkiyi yudumladı ve havasında olmadığını fark . Mathei geri döndüğünde bardağı yanına indirdi.

"İşte." Mathei ona yırtık pırtık bir kapağa sarılmış sade bir kitap uzattı. "Bu Emer Saban'ın yazdığı tek kitap. Chara'a'ya uygulandığı şekliyle Evlerin etkileşimini inceliyor. İlginç bir konu ama ben kuru buldum." İçkisini bir yudumda geri fırlattı.

Makram kitabı aldı ve bir elini işaretlenmemiş kapağın üzerinde gezdirdi. "O zaman daha sıradan zevkleri olan bizler için dayanılmaz olmalı."

"Kimin için?" Mathei şişeye döndü ve kendine bir bardak daha doldurdu.

"Hoşuna gideceğini düşündüğüm biri."

"Chara'a okuyan biri mi?" Mathei Makram'a bakmadı ve ilgisinin derinliğini endişeli bir ifadeyle gizlemeye çalıştı ama birbirlerini bunun için çok uzun zamandır tanıyorlardı.

O da senin gibi pek çok şeyi inceliyor," dedi Makram. Veritorlar hakkında çok şey okudun mu?"

"Bir *kadın*. İlginç. Sanırım onu senden daha az severdim." Mathei kadehinin kenarından sırıttı. Elbette zevklerinin kadınsı olana meyilli olmadığını kastetmişti.

"Onu benden daha çok sevmen gerektiğini ima etmiyordum."

Mathei içkisini çenesine yaklaştırmış, Makram'ı kısık gözlerle ve küçük bir sırıtışla inceliyordu. "Yapabilir miyim?"

Makram cevap vermek yerine içkisinin kalanını yudumladı ve pencere çerçevesindeki boya döküntülerini inceledi.

Mat arakını yudumlarken hâlâ izliyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Seni hiç hediye veren biri olarak tanımamıştım." Makram ona ters ters bakınca gözlerini devirdi. "Sorunuza gelince, Veritor'ları inceleme fırsatım olmadı. Eğer metinler varsa da ben onlardan bihaberim."

Mathei, Makram'ın kendisine yardım etmesi için şişeyi işaret etti ama Makram başını salladı ve bardağını yere bıraktı.

"Tamar Sultan bir Veritor'dur," dedi Makram. "Ve saraydaki kütüphanede onlarla ilgili kitaplar var. Hukuk üzerine. Chara'a hakkında bir metin."

Mat ilgiyle bir ses çıkardı, gözleri yeni bilgiler karşısında kara bir ateş gibi parlıyordu. Naime hiç başkasına onun yerine araştırma yapması, yükünün bir kısmını alması için güvenir miydi? Böylesine keskin bir zekâya ve hafızaya sahip olan Mat'a bu konuda güvenebilirdi.

"Senin için bir işim var," dedi Makram.

"Güzel. Canım sıkılıyordu." Mathei sırıttı.

"Tamar'daki Büyük Vezir'in sarayımızda casusları, müttefikleri ya da her ikisi de var.

Bulun onları."

"Bu Vezir'in adı ne?"

"Behram Kadir." Makram, Vezir'i ve oğlunu düşünerek sol elini büktü.

"Bir ateş büyücüsü mü?" Mathei sordu. Makram kaşlarını kaldırdı. Mathei odanın köşesindeki küçük yazı masasına gitti ve oturdu.

önündeki minder. Başarıyla haykırana kadar çekmeceleri karıştırdı.

"İsteyin, emrediyorum." Mathei odayı geçti ve Makram'a rulo haline getirilmiş bir mektup uzattı. Üzerindeki kırmızı balmumu mühür, muhtemelen sıcak bir bıçağın ağzıyla dikkatlice açılmıştı. Mühür hiçbir şekilde açıklayıcı değildi. Tamar'daki mühürlere aşina olmasa da, Al-Nimas'ta önde gelen bir aile olmadığını biliyordu. "Aysel bunu buldu, yoldan geçen herhangi birinin okuması için öylece duruyordu."

"Nerede?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet," diye tısladı Makram.

"Kardeşinin masası."

"Ona ondan uzak durmasını söyledim."

"Onu oraya koyan adamı takip ediyordu ama sadece bu sayfayı . Takip ettiği adamın en azından sizin casuslarınızdan biri olduğundan şüpheleniyorum," dedi Mathei. "Daha fazlasını öğreneceğim."

Makram mektubu açtı ama kapı açılıp Mathei'nin babası Thoman içeri girince durdu. Thoman oğlununkine benzer bir ifadeyle sırıttı.

Makram mektubu yuvarlayıp feracesinin içine soktu, sonra da İhtiyar eğilirken Thoman'ın kolunu kavradı.

"Thoman."

Mathei ikisini de hafifçe selamladı ve sessizce dışarı çıktı.

"Bütün bunlar da ne?" dedi Yaşlı, Makram'ın sargılı elini işaret ederek.

"Korkarım bir oyun ters gitti." Thoman'ın işaretiyle Makram oturdu. sandalyelere. Thoman yerleşmeden önce rahat odanın içinde bir tur attı.

"Mektubunuz beni şaşırttı," dedi. "Sizler, her zamanki gibi
Mirza daha önce, ama bu-"

"Gerekliydi."

"Katılıyorum," dedi Thoman fazla hararetle. O ve Tareck, Makram'ı tahta doğru itme eğilimlerinde hemfikirdiler. "Ve şimdi de Tamar'ın varisini saraya getirdin. Kardeşini gördün mü?"

"Hayır," diye itiraf etti Makram. Thoman yüksek sesle nefes verdi, sandalyesine geri yerleşti ve sessizce Makram'ı inceledi.

"Yolculuk sıkıntılıydı. Saldırıya uğradık ve kardeşimle nişanlanmadan önce Sultana'yı görmek istedim."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Thoman tekrar ayağa kalktı ve bir tanesini Makram'a sunmadan önce onlara arak döküp su serpti. Tadı çok sert olmasına ve huzursuzluğunu artırmasına rağmen içti.

"Yetenekli olduğunu. Ancak Tamar Yüksek Konseyi'nde Kinus'un burada karşı karşıya kaldığı bölünmeye benzer zorluklarla karşılaşıyor."

"Bunca yolu geldiğine göre, bir ittifaktan yana olduğunu varsayıyorum. Peki ya babası, Sultan?"

"Öyle," dedi Makram. Detaylar şimdilik Thoman'a açıklanamayacak kadar çok ve karmaşıktı.

"Siz yokken bir hareketlilik oldu."

"Ne tür bir hareket?" Tekerlek yorulmuştu. Ne zaman soluklanmaya çalışsa yeni bir engel ya da felaket ortaya çıkıyordu. Sadece Naime'yle çadırda rahatladığını hissetmişti, daha doğrusu Naime onu başka konularla meşgul etmişti.

Makram yüzündeki ifadeyi gizlemek için bir elini yüzüne, sonra da saçındaki örgülere sildi. Bir askerin saç örgüleri. Entrika için yaratılmamıştı.

"Kardeşin senin ileri görüşlülüğünle ilgili haberleri iyi karşılamadı, dostum. Seni yüksek sesle destekleyenler evlerinde koruma altına alındı. Saraydaki hizmetkârlarından bazıları hapsedildi."

"Ne?" Fincanını sandalyesinin yanındaki masaya koyarken üzerine bir ağırlık çöktü. Kinus'un kendisine sadık o kadar az insanı vardı ki Makram'ın meydan okumasını ihanet olarak algılamıştı.

Dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sabah Kinus'la konuşacağım. Bunun acısını herkes yerine benden çıkarabilir. Ona her şeyi açıkladıktan sonra bir uzlaşmaya varacağız."

"Emin misiniz?" Thoman boş fincanını bir kenara koymadan önce kaşlarını çatarak sordu.

"Neden buraya gelmemi istedin, Thoman?"

"Tamar'a giderek büyük bir risk aldınız. Buna değdi mi? Onlardan bir müttefik misin?" Thoman öne doğru eğildi, yüzü heyecanla aydınlanmıştı.

"Kinus'un onayıyla Tamar güçlü bir müttefik olacak. Sultanları Çarkı yeniden dengelemek istiyorChara'a Çemberi'ni ayakta tutmak istiyor."

Thoman'ın yüz ifadesi dağıldı ve elleri oturduğu sandalyenin kollarına . Makram bu tepkinin ne anlama geldiğini tahmin edemiyordu. Makram'ın bir Şarah olduğunun farkındaydı. Belki de Makram'ın Sarkum'u terk edip Çember'e katılmasından korkuyordu.

"Ya kardeşin reddederse? O zaman ne olacak?"

"Onu ikna edeceğim. Sultana'nın söyleyeceklerini sonra bunu düşüneceğini sanıyorum."

"Sultana bu kadar mı güveniyorsunuz? Kendi Konseyi bölünmüş olan Sultana mı?"

"Onu konuşurken dinlediğinizde göreceksiniz."

Thoman Makram'ı izliyor, Makram da Thoman'a zayıflığını göstermekten korkarak odanın karşısındaki kitaplığı inceliyordu. Böyle hissetmenin, şeyi istemenin aptalca olduğunu zaten biliyordu. Başka birinin onu bu yüzden azarlaması hiçbir işe yaramayacaktı.

"Tekrar sormak zorundayım, kardeşiniz reddederse ne yapacaksınız? Bu kadını buraya, onun mahkemesine, onun isteklerine karşı getirdiniz. Senin ayrılman onu İhtiyarlara karşı harekete geçirecek kadar üzdü. Varlığını sakıncalı bulursa ona ne yapacak?"

"Eğer buysa, ona zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Endişelenmiyorum. Senden düşünmeni istiyorum. Savaşta birkaç adım ötesini düşünme yeteneğine sahipsin ama savaş dışında nadiren yapıyorsun. Şimdi de öyle yap. Bunun nasıl sonuçlanabileceğini düşün ve plan yap."

"Benden ne istiyorsun?" Makram'ın huzursuzluğu endişeye dönüştü. Naime tehlikede değildi. Kinus ona zarar vermezdi... veremezdi.

"Ne istediğimi biliyorsun, kardeşinin saraydan uzaklaştırdığı adamların ne istediğini de."

"Ve sana kardeşime sırtımı dönmeyeceğimi söyledim." "Ya
sana karşı gelirse?"

"Yapmayacak."

Thoman'ın yüz ifadesi sabırsızlıkla sertleşti ve kollarını sıkıca kavrayarak sandalyesine geri oturdu. "Ona olan sadakatin ve inancın takdire şayan ve sanırım bunu kaybederse muhtemelen tahtını da kaybedeceğini biliyor."

"Kaybetmeyecek. Ve bu tartışma bitmiştir. Eğer beni buraya ihanetten bahsetmek için getirdiyseniz, ben gidiyorum." Makram ayağa kalktı ve kütüphane kapısına yöneldi.

"Öfkeli bir aptal olma. Fırtına geçene kadar kal. Sabah ayrılabilirsin." Thoman ayağa kalktı ve elini Makram'ın omzuna koydu. "Bizimle ye. Sen yokken sarayda neler kaçırdığını Mat ve Aysel sana anlatsın. Bu konuyu bir daha konuşmayacağız."

"Peki," dedi Makram.

"Akşam yemeği hazırlandığında sizi bilgilendireceğiz."

Makram onun yanından ayrıldı ve uzun, dar pencerelerden birine doğru ilerledi. Thoman kapıyı arkasından kapattı ve Makram alnını soğuk cama dayadı. Rüzgâr ve soğuk pencereden etrafındaki boşluğa sızıyordu. Kendisiyle Kinus arasında uğursuz, acı ve kör edici bir fırtına varmış gibi hissediyordu. Tamar ve Sarkum arasında. Onunla Naime arasında.

Sadece gücünün tehdidinin bile Kinus için pek çok sorunu daha başlamadan çözdüğünü biliyordu. Yanında Sarkum'daki en güçlü büyücü varken çok az insan kardeşine karşı çıkabilirdi. Makram yararlı olduğu gerçeğiyle gurur duyuyordu. Yine de kardeşi ile iç savaş arasındaki tek engel o değildi elbette.

Yoksa o kadar kör müydü?

O gider gitmez Kinus, Makram gibi düşünenleri . Makram zeki bir karakter yargıcı değil miydi? Belki de kardeşini değerlendirmek en zoruydu. Yine Kadir'i düşündü ve düşünceleri aşağı doğru döndü.

Makram gözlerini kapadı, Naime'yi zihninde canlandırmaya çalıştı, onun büyüsünün avluda kendi büyüsünü nasıl bastırdığını. İçindeki uçurumları yatıştırmak için mükemmel bir şekilde hazırlanmış gibi görünen kokusunu. Onu düşünmenin içinde büyüyen uyumsuzluğu yatıştırmaya yardımcı olabileceğini ummuştu ama bu onu sadece endişelendirdi. Fırtınada dışarı çıkmak aptalcaydı ama onun sarayda olması fikri de hoşuna gitmiyordu. Özellikle de ağabeyinin yaptıklarının ışığında.

Thoman'ın soruları amacına ulaşmıştı. Şüphe tohumları ekmek.

Makram mektubu ceketinden çıkardı. İmza yerine aynı mühür basılmıştı; üç alev, tabanlarını birleştirerek boş bir güneş oluşturuyordu. Yazarın adını görmesine gerek yoktu, okumaya başlar başlamaz anlamıştı.

Bizler, Sultan Altıncı Ömer Sabri'nin Tamar Yüksek Konseyi olarak, bir ittifaka yönelik değerlendirmeniz için ekteki müzakere şartlarını sunuyoruz.

Kadir şartları önceden göndermişti. Büyük ihtimalle sahte şartlar. Ve bunu ancak şartları değiştirirse yapardı - Naime'nin kabul etmeyeceği şartlar.

Kadir, Naime'nin Sarkum'a gideceğini açıklamasına şiddetle tepki göstermişti çünkü Naime'nin her türlü şarta itiraz edeceğinden korkuyordu.

göndermişti. Bu mektupta ayrıntı verilmemişti. Aysel'in masada bırakmak zorunda kaldığı diğer belgelerle birlikte gönderilmiş olmalıydı.

Makram küfretti ve mektubu yuvarlayarak ceketine geri koydu.

Lanet olası fırtına. Burada kalamazdı.

TMENTY-SEVEN

"W SENI RAHATSIZ EDEN NE?" Samira yatağın ayak ucunda diz çökmüş, Naime'nin giydiği kaftandaki kirleri temizlemeye çalışıyordu. Yolculuk sırasında yıpranmıştı. İyi bir temizliğe ihtiyacı vardı ama Narfour'a dönene kadar bunu yapmaları pek olası değildi. Ve o zaman bile Naime kanın temizlenebileceğinden şüpheliydi.

Yatak Samira'nın çalışabileceği tek yerdi. Oda, olumlu bir terim kullanmak gerekirse, rahattı. Koridordan giriş ve hizmetkârın uyuduğu yer olarak kullanılan dar ve küçük bir odaya giriliyordu. Buraya bitişik olan yatak odası, Naime'nin içine tırmanmak için bir tabureye ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü kadar yüksek bir yatağı barındırmak için girişten daha büyüktü. Her ikisi de cafcaflı kırmızı geometrik desenlerle boyanmış, obsidyen ve mermer kakmalı küçük bir tuvalet masası ve kısa bir gardırop bir duvarda duruyordu.

Naime pencereden dışarı, devam eden fırtınaya bakarak, "Uyuyan aslanların ininde oturuyoruz," dedi. Akşam yemeklerini yemişlerdi, görevliler ve kâhyalar benzer odalara yerleştirilmişti, yaralılar bir doktorun gözetimindeydi. Her şey ve herkes içeride, fırtınadan uzakta güvendeydi. Makram hariç. Şüphesiz o bu işin dışında kalacak ve bu gece geri dönmeye çalışmayacaktı.

"Tareck sana böyle mi söyledi?" Samira fırçayı bir üzerine vurdu ve kumaş üzerinde kısa, hızlı vuruşlarına devam etti.

"Beni uyarmak için." Naime başını pencere camına yasladı, kollarını kendine sardı.

"Seni rahatsız eden tek şey bu mu?" Samira kaftanın bir bölümünü daha açtı. Naime başını pencereden kaldırıp arkadaşına baktı, o da önce ona sonra işine döndü.

"Hayır," dedi Naime.

"Onu seviyor musun?"

"Tareck?" Naime sordu.

Samira kaşlarını kaldırarak fırçayı tekrar leğene vurdu.
Kılların arasından tozlar havalandı. Naime gözlerini kapadı ve başını tekrar pencereye yasladı.

"Sanırım yapardım, zaman verilirse." Ya da belki de hiç zamana ihtiyacı yoktu. Mantıklı düşüncelerinin, onu bir daha asla göremeyeceğine dair zihinsel hatırlatmalarının etrafındaki çatlaklara sızmaya başlamış olabileceğini düşündü.

"Ne yapacaksın?" Samira topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve fırçayı kucağına koydu.

"Makram hakkında mı?" Naime sordu ve Samira cevap veremeden ekledi: "Hiçbir şey. Mesafe benim için bu savaşta mücadele edecek."

"İşe . Mesafe. Zaman. Size hayır diyen kurallar. Kendine söylediğin tüm yalanlar. Hiçbiri yardımcı olmuyor."

"Sen bir ateş büyücüsüsün. Ben farklıyım, ben havayım. Geçecek." Naime gerçek olana kadar kendine bunu söylerdi.

"Hayır. Aşk Birinci Ev'e ait değildir, sizin bulmacalarınıza uyan bir parça değildir. Ona hükmedemezsin. Ve onun sana nasıl baktığını gördüm. Bu onun için de geçerli değil."

"O zaman neden geldiğimizde ona böyle korkunç bir şey söyledin?"

"Cemil'e aşık olduğumda, onunla geçirdiğim her an
daha da düşkünleşiyorum. Her konuşma, her dokunuş, her bakış. Ve şimdi hepsine lanet ediyorum, çünkü her biri kanayan bir yara. Seni bundan, sonunda ruhunu kanatacak binlerce kesikten kurtarmak istedim."

"Ben seni Cemil'den kurtaramam, sen de beni bundan kurtaramazsın. Ama en azından sen ve ben birlikteyiz ve bunu hiçbir şeyin değiştirmesine izin vermeye niyetim yok." İkisi de Sultan'ın sarayının koridorlarında dolaşan birer aşk hayaleti olacaklardı.

Naime pencereden çıkıp Samira'nın yanına diz çöktü ve fırçayı onun elinden aldı.

Naime işi devralırken Samira topuklarının üzerinde arkasına yaslandı. "Tareck'in seni uyardığı diğer şeyler ne ? Ne yapacaksın?"

"Bizi buradan çıkarıp güvenli bir şekilde Tamar'a geri götürmek için ne gerekiyorsa yaparım. Eğer bir ittifakı kurtarabilirsem, kurtarırım ama her şey pahasına değil." Naime

kumaşı biraz salladı ve daha fazla leke olup olmadığını inceledi. "İşler bitmeden ateşine ihtiyacım olabilir."

Biri kapıyı çaldığında Samira hareketsiz kaldı. Naime'ye baktı, sonra ayağa kalktı. Girişte iki kişinin yan yana durması için yeterli alan yoktu, bu yüzden Samira'nın salona kapıyı açmak için dönüp geri adım atması gerekti.

Makram kapının çerçevesini iki yanından kavrayarak durdu, su damlıyordu ve sinirliydi. Naime'nin onu güvende görmekten duyduğu rahatlama, onun karanlıkta kar fırtınasının içinden at sürerek karşılarına çıktığını fark ettiğinde azaldı.

"Önce kurulanman gerekirdi," dedi Samira.

Onu görmezden gelerek doğruldu ve feracesine uzandı. Su lekeli bir kâğıdı rulo halinde çıkardı. "Elimizde
bir sorun."

Naime ayağa kalkarken Samira kâğıdı aldı. Samira kâğıdı ona uzattığında, mürekkebin aktığı yerlere rağmen Kadir'in el yazısını hemen tanıdı. Arkasını okumak için çevirdi. Kalbi dörtnala koşmaya başladı.

"Bu bizim getirdiğimiz şartlara uygun değildi."

"Hayır." Makram erimiş karı yüzünden sildi. Saçları ıslaktı, boynundan aşağı damlıyordu ve giysileri de benzer bir durumdaydı. "Bana sadık biri bunu çaldı. Bizden önce gelmiş."

"O yılan," diye tükürdü Naime, kâğıdı yatağın üzerine fırlatarak. "Gönderdiği şartlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Sanırım tahmin edebilirim," dedi. Kadın parmaklarını alnına bastırdı. Onu teminat olarak göstermiş olamazdı, değil mi? Mirza'yla evlenirse onu Tamar'dan çıkaracaktı ama önünde hâlâ İhsan vardı ve tahta zorla geçmekten başka yolu yoktu. Naime gözlerini kapadı, parçaları oynatmaya, Kadir'in gitmek istediği yolu görmeye çalıştı.

"O fırtınayı sırf bunu getirmek için mi atlattın?" Samira sordu. Makram homurdanarak cevap verdi. Samira eğlence ve bıkkınlık dolu yumuşak bir iç çekti.

"Git kuru ve sıcak ol. Bu gece bu konuda bir şey yapamam, sen de yapamazsın," dedi Naime gözlerini açarak. "Ve harekete geçmeden önce hiç düşünmediğiniz için hastalıktan zayıf düşmenizin kimseye faydası olmaz."

"Ata binmemin tek nedeni bu değil. Tüm hayatım boyunca burada yaşadım, hatırlarsınız. Bir fırtınanın yaratacağı riske sizin öğütleriniz olmadan karar verebilirim."

"O zaman başka ne gibi sebepler var?" Naime söyledi.

Samira havlularla ilgili bir şeyler mırıldandı ve Makram'ın etrafından dolanarak salona doğru ilerledi. Naime neredeyse gitmemesi için arkasından seslenecekti, tüm vücudu farkındalıkla tutuldu. Hayır, onunla yalnız kalamazdı. Bir an için bile olsa. Duvara yaslandı, ellerini kaftanının önünde kavuşturdu ve kendisini koruması için gücünü çağırdı.

"Kardeşim..." Makram giriş kapısına doğru eğilip yatak odasına baktı, "Seni görmeye mi geldiler? Yoksa birini mi gönderdi? Rahatsız edilmedin mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, onu gardıropta saklamıyorum."

Dikkati dağılmış olsa da biraz güldü ve arkasına yaslanarak salonu izlemeye koyuldu. "Tareck ve bize odalarımıza kadar yardım eden saray görevlileri dışında kimseyi görmedim. Bir şey için mi endişeleniyorsun?"

Bakışlarını koridordan tekrar ona çevirdi ve hiçbir şey söylemedi ama çenesi gerildi.

Naime, "Tareck'in bugün beni kenara çektiğini bilmelisiniz," dedi.

Makram girişe doğru bir adım attı ve kapıyı, arkasındaki duvara yaslanabileceği ve oradan geçebilecek herhangi birinin bakışlarından korunabileceği kadar kapattı. Boğazı kurumuştu ve nabzı hissediliyordu. Şiddetli bir ürperti duydu.

"Neden?"

"Makram, lütfen git ısın. Titrediğini görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bana annelik etmene ihtiyacım yok," diye öfkelendi.

Samira koridordan kapıyı açtı ve koluyla adamın orta kısmına vurdu. Adam keskin bir şaşkınlık ve acı çığlığıyla öne doğru eğildi ve Samira taşıdığı havluları yere düşürdü.

"Affet beni Agassi, ben..." Makram'la arasına dağılmış olan havluları toplamak için yatağın etrafında dolaşan Naime'ye umutsuzca baktı.

"Buraya gel, kapının önünden çekil," diye emretti Naime, kenara çekilerek Samira'ya koridor kapısını kapatmasını işaret etti. "Sen iyi misin? Yaralarına isabet etti mi?"

"Önemli değil. Ben halledeceğim." Sol elini karnına ve yüzünün rengi biraz kaybolmuştu.

İkisi de yatağın ayak ucunda duruyordu, çok yakınlardı. Aradaki mesafeyi iki kısa adımda geçebilirdi. Bakışları kızın yüzünü taradı ve çenesi tekrar gerildi.

Döndü, gitmek istediğinden şüpheleniyordu ama Samira yolunu kesti ve biri salonun kapısını çaldı. Makram gözlerini kapadı ve yorgun bir iç çekti. Samira bir parmağını dudaklarına götürdü ve salon kapısını açmadan önce yatak odasının kapısını çekiştirerek kapattı.

Naime'nin konuşmaları duymak için büyüye ihtiyacı yoktu. Konuşan Tareck'ti ve Makram'ı görüp görmediklerini soruyordu.

"Tareck'e döndüğünü bile söylemedin mi?" Naime azarladı.

Makram ona doğru bir adım attı, açılmasını engellemek için sağ elini yatak odasının kapısına dayadı ve onu öptü. Naime irkildi, nefesi kesildi, tamamen geri çekilmek için yeterli gücü bulmaya çalıştı. Bunun yerine Makram'ın ıslak giysilerini avuçladı ve çekiştirdi.

"Sadece seni görmek istedim," diye fısıldadı cevap olarak. "Bu beni öldürecek."

Ağzını onunkine bastırdı ve adam alt dudağını yumuşak bir baskıyla kısa süreliğine kendi dudağının arasına aldı ve onu iki kez daha öptüğünde bunu tekrarladı, sonuncusunda oyalandı.

"Özür dilerim." Elini başının arkasına götürdü ve göğsüne yasladı. Samira salonu kapattığında elini kapıdan çekti. Naime onu yavaşça ve giriş kapısını açarak bir eliyle aralık tuttu. Samira ondan kadına doğru bir bakış attı. Bakışları sessiz bir soruyla Naime'ninkilerin üzerinde oyalandı.

"Eğer sizi görürsem, Mirza'nın yarınki İhtiyar Heyeti sırasında ikinizle de görüşmek istediğini iletmemi söyledi." Hafifçe eğildi. "Kaptanın burada olduğunuzdan şüphelendiğini sanıyorum."

"Aptal olsaydı onu yanımda tutmazdım," dedi Makram. "Gitmeliyim."

Samira yoldan çekildi ve Makram döndü. Naime uzanıp kolunun arkasını çimdikledi. Durdu, eli kapıya sıkıca yapıştı, omuzları kamburlaştı. Hayatında verdiği en aptalca karardı bu. Yine de, tıpkı Samira'nın uyardığı gibi, kendini bu kararı vermekten alıkoyamadı. Ertesi gün Mirza'yı göreceklerse, işler iyi de gitse kötü de gitse, bu büyük olasılıkla onunla son yalnız kalışları olacaktı.

"Kal," dedi, o kadar sessizdi ki adamın duyabileceğinden emin değildi. Adam başını eğdi, kaşları sorunlu gözlerinin üzerinde çentiklendi. "Lütfen."

Ona doğru dönerek kapıyı açtı ve Samira uzanıp kolu tuttu. Bunu yaparken Naime'nin bakışlarını yakaladı ve ona titrek bir sesle

gülümsedi kapatmadan önce hızlıca başını salladı. Naime bunun bir yaptırım mı yoksa istifa mı olduğundan emin değildi ama Samira ile konuşmak için dünya kadar zamanı olacaktı.

Naime yüzünü onunkine doğru kaldırdı, sıcaklık tenine batıyor ve kalbi alışılmışın dışında bir ritimle atıyordu. Birdenbire çok büyük ve ezici bir erkek gibi göründü ve havadaki beklenti ağırlığı bunaltıcıydı.

"Bu bakıştan hoşlanmıyorum," dedi onu yatıştırmaya çalışan bir ses tonuyla. "Benden korkmuyor musun?"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı, "tabii ki . Düşünmeden hareket ve şimdi seninle ne yapacağımdan tam olarak emin değilim."

Yumuşak bir şekilde güldü ve ona pişmanlık dolu bir gülümseme verdi. "Senin üzerinde kötü bir etkim oldu."

"Hayır" -gülümsemeye çalıştı- "ama bir insanın düşünmeden hareket ettikten sonra ne yaptığını göstermeyi ihmal ettiniz."

"Ah," dedi ve bakışlarını tavana çevirdi. "İlerlemeye devam ediyorsun."

Naime bakışlarıyla onun çıplak boğazını okşadı ve ne istediğini anladı. Havluları yığdığı tuvalet masasına uzandı ve bir tane aldı. Naime ona doğru yaklaşıp havluyu boynuna doladığında adam çenesini indirdi. Ellerini havlunun içine gömdü ve yüzünü okşadı, sonra havluyu bıraktı ve başını aşağıya doğru itmek için uzandı. Başını onun omzuna yasladı ve Naime saçını tutan metal bandı çözerek yatağın üzerine attı. Sonra havluyu kullanarak adamın saçındaki ıslaklığı sıktı ve boynunu kuruladı. Naime kılıç kemerinin tokasına uzandığında adam olduğu gibi kaldı. Deri ıslak ve inatçıydı ve çözmesi biraz zaman aldı.

Ona bir kez yardım edecekmiş gibi hareket etti, ama Naime ellerini itti ve ağzını kulağına değdirdi.

"İstiyorum." Kulağının kıvrımını öptü. "Sana tekrar bakmak istiyorum." bakmak ve dokunmak. Başka bir şansı olabileceğini hayal edemiyordu.

Kararsız bir nefes aldı ve başını salladı, dudaklarını boynuna değdirdi ve ellerini saçlarına götürdü. Parmakları sarmal örgülerin içine daldı, iğneleri aradı ve çıkardı. O çalışırken, kadın da belini saran kumaştaki ıslak, sıkı düğümü gevşetmek için mücadele etti.

iğneleri çıkardığında ve örgüler sırtına düştüğünde başını kaldırdı ve iğneleri masanın üzerine koymak için eğildi. Kadın

Belindeki siyah kumaş parçasını çözdü ve gardırobun yanına fırlattı. Islak bir yığın halinde halının üzerine düştü. Makram çizmelerini çıkarıp kumaşın olduğu yöne doğru tekmeledi. Naime, eriyen karların siyahlaştırdığı kömür grisi feracesinin tokalarını çözdü ve birlikte çekiştirerek üzerinden çıkardılar.

"Daha kestirme bir yol var," dedi arzusunu belli eden sert bir sesle. Naime entarisinin düğmelerinden başını kaldırıp baktı. Rüzgârla savrulan bulutlar gibi dumanlar derisinin altına yayılıyor, gözlerine dökülmüş mürekkep gibi siyah sızıyordu. Parmakları işlerini yaparken bocaladı. "Zaten mahvoldular."

"Büyünü kastediyorsun." Kadın bunu düşündü. Ama onu soymak zevkliydi ve içinde sürekli bir beklenti yaratmıştı. "Sadece entari. Gerisini istiyorum."

Anlam veremediği yumuşak bir ses çıkardı ve öpmek için başını onunkine yaklaştırdı. Eğer bunun nazik bir öpücük olmasını istediyse, unutmuştu çünkü öpücük hızla ısınmıştı. Çadırda ona verdiği öpücükler yavaş ve sabırlıydı. Şimdi dişleri ve diliyle ağzını sahipleniyor, onu destekliyor ama hapsetmiyordu. Kadından yumuşak bir ses çıktı ve kadın ona doğru kıvrıldı, parmakları hâlâ entarinin kopçalarından birindeydi.

Büyüsü emrettiği gibi hareket etti ve parmaklarındaki toka parçalandı. Naime gözlerini açtı, isteksizce öpücüğünden uzaklaştı. İplikler ve tozlar ayaklarının dibindeki zemine sürüklendi. Parmaklarını, tutmakta olduğu örgülü tokanın parçaları etrafında birbirine sürttü.

"Olağanüstü," diye duyurdu Naime ve Makram sırıttı, yüzündeki sisin bir kısmı dağıldı.

"Sihrim hakkında ilk kez böyle bir şey duyuyorum."

"Umarım bu sizin alışılagelmiş soyunma şekliniz değildir? Ne kadar pahalı olmalı." Kadın gülümsedi. Adam başını salladı ve bir parmağını hafifçe çenesine dokundurdu.

Naime kaftanın eteğinden tuttuğunda, Naime de onu tutarak yardım etti ve birlikte kaftanı başının üzerine kaldırdılar. Naime onun boynundaki havluyu yerinden oynatmadan kaptı ve kaftanı omzunun üzerinden attı. Onun yaralı olduğunu unutmamıştı. Ama bunun kanıtlarına zordu. Dikişli yaralardan biri sol tarafı boyunca, göbeğinden kaburgalarına doğru kıvrılıyordu. Diğeri de diğer tarafındaki yaranın neredeyse aynısıydı ama daha düzdü, kalçadan kol altına kadar uzanıyordu. Cemil'in sıcak kırbaçlarının kabarmış izleri üst üste binmişti. Çürükler her iki yarayı da çevreliyordu, en yakınında kızgın mor ve kırmızı, daha uzakta yeşil ve sarıya dönüşüyordu. Büyüsü dans ediyor ve

duman kalçalarından omuzlarına doğru yükseliyor, derisinin altındaki lekeleri büküyordu.

"Bundan nefret ediyorum." Naime daha düz olan yaranın çizgisini takip ederek ona dokundu. Nefesi kesilirken midesi kasıldı. Naime onun yüzüne baktığında gözleri yarı kapalıydı.

"Umarım yaraları kastediyorsundur," diye homurdandı. Naime dilini şaklattı ve havluyu kaldırıp ellerinin arasından geçirerek göğsüne ve omuzlarına sürdü, karnına ve yanlarına daha nazikçe vurdu. Başından beri dikişlere bulaşmasından korkuyordu ama bulaştıysa da belli etmedi.

"Yaraları kastediyorum, seni kibirli yaratık." Kollarını ona doladı ve havluyu sırtından aşağı doğru çekti. "Bunun hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Bir elini adamın sırtının geniş düzlüğünde, belirgin kaslarının ve omurgasının çatlamış kanalının üzerinde kaydırdı.

"Evet."

"Senin görüntünü aklımdan çıkaramadım. O gün ahırda seninle zar zor konuşabildim. Sana dokunmayı o kadar istedim ki."

"Yap ," diye emretti, kemerini kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Dokun bana."

"Herhangi bir yere?" Onun biraz açgözlü olması hoşuna gitmişti, ona bir nebze de olsa kontrolü vermek hoşuna gitmişti, çünkü o sadece bir parçasını almıştı, hepsini değil.

"Her yerde. Nasıl istersen." Hâlâ kemerini tutmakta olan boynuna eğildi ve kulağının altına bir öpücük kondurdu. "Ellerinle, ağzınla, dilinle, dişlerinle. Ben seninim."

Sözleri göğüslerinden merkezine doğru keskin, ürkütücü bir sıcaklık dalgası gönderdi ve düşüncelerini yavaş, cahil bir karmakarışıklığa dönüştürdü. Makram titredi ve ellerinin altındaki teninin soğuk ve tüylerle kaplı olduğunu fark etti.

"Sanırım"-ellerini kollarının üzerinde gezdirdi, parmakları kaslara değdi, başparmakları dirseklerinin oyuklarına doğru kıvrıldı-"üşümüşsün."

"Orada donarak ölmek için elimden geleni yaptım," diye kabul etti, bakışları onun orta kısmına kaydı. "Öte yandan sen çok sıcak görünüyorsun. Beni ısıtabilirsin." Parmakları kemerini çözdü ve attı, ardından diğerini, bir kumaş parçasını çıkardı ve aynısını yaptı.

"Makram," dedi Naime entarisinin örgülü altın düğmelerini gevşetmeye başlarken. "Daha önce-"

Entariyi omuzlarından itti ve entari ayaklarının dibine düştü. Entari bir kalkan ya da örtüden çok bir süslemeydi ve üzerinde hâlâ ağır bir kaftan, daha hafif bir , bir kombinezon ve salvar vardı. Ama entariyi kaybetmek onu çıplaklığa olduğundan çok daha yakın hissettirmişti.

Adamın ellerini tuttu, bandajlı olana nazikçe dokundu. "Seninle birlikte alamayacağım riskler var," dedi çabucak. Narfour'daki sarayda komplikasyonları önleyecek çaylara ve bitkilere erişimi vardı ama burada göze alamayacağı bir riskti bu.

Gözlerindeki yayılan gece, gözlerini derisinin altındaki büyü gibi geri . Başını salladı.

"Biliyorum, güzelim."

Naime bu sözcüğün bir varoluş haline, en sıcak, en gerçek duygu ifadesine dönüştüğünü hiç duymamıştı. Hiçbir zaman bir anlam ifade etmemişti. *Sen çok güzelsin*. Dediler. *Ne güzel bir prenses. Güzel olduğu için ne kadar şanslı.* Kim olduğu ya da ne istediği, olması gereken her şey olmak için nasıl çalıştığı hakkında hiçbir şey anlatmayan bir kelime. Ama onun sesinde, gecenin ve huzurun şekillendirdiği sesinde, onda gördüğünü bildiği her şeye dönüştü. Naime'nin gözleri yandı ve şüpheli bir şekilde hıçkırık gibi gelen nefesini yutmak zorunda kaldı.

"dokunmama ve sarılmama izin ver," dedi. "Parladığını görmeme izin ver. Başka bir şey istemeyeceğim." Ellerini saçlarına götürdü ve parmaklarıyla saç örgülerini taramaya başladı.

"Karşılaştırmana rağmen," Naime dağılmakta olan yanlarını güçlendirmek için keskin bir şeyler söylemek zorundaydı, "ben senin istediğin zaman parlaması emredilebilecek bir büyücü küresi değilim."

Bildiğiniz gibi ben asla meydan geri durmam," dedi.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

"Kuru giysilerim var," dedi Samira diğer taraftan. Naime kapıyı açtığında Makram geri adım atarak kapıyı görmesini engelledi. Samira onun eksik entarisini ve bağlanmamış saçlarını hızlı bir bakışla inceledi ve giysileri ona uzattı.

"Sen iyi misin?" Naime sordu. Samira salonun kapısının karşısında duran uyku paletini işaret etti.

"Ovadan yüz kat daha rahat ve sıcak," dedi. Sonra gülümsedi ve elini Naime'nin elinin arkasına götürdü. "Sen mutluysan, ben de iyiyim."

Naime onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı kapattı ve giysileri yatağın üzerine serdi.

"Ben çıplak uyurum," dedi Makram, Samira'nın getirdiği kaftan ve salvarı yerleştirmekle meşgulken kollarını onunkilere dolayarak yanlarına sabitledi.

"Vahşi doğada bile mi?" Naime omzunun üzerinden ona bakmak için döndü. Onun kucaklayışının kendisini koza gibi hissettirmesi, kalbinin boğazına sıçramasına ve daha sert atmasına neden olması hoşuna gitmişti. Adam güldü.

"Hayır. Burası vahşi doğa mı?"

"Çıplak uyumanın tehlikeli olabileceği bir durum gibi görünüyor."

"Bunu nasıl hayal ettiğinizden emin değilim," dedi. "Sanki bir insanın parçaları kendi iradeleriyle hareket ediyormuş gibi değil."

Gülme sırası Naime'deydi ve yüzünü ona dönmesi için onu döndürdü.

"Seni mutlu edecekse salvar giyerim. Ama değil. Uyurken bağlanmaktan, çarşaflara ve giysilere dolanmaktan nefret ediyorum."

"Pekâlâ." Naime parmaklarını hâlâ giydiği salvarın üst kısmına geçirdi; salvar ıslaktı ve uzun süredir içinde durmasına rağmen tenine yapışıyordu. Vücudu yine tepki verdi, karnı gerildi ve kalçalarını daha da yaklaştırdı, elleri dirseklerini kavradı. Naime ellerini salvardan kaldırarak parmaklarını adamın karnındaki düzlükte, yaralarının arasında gezdirdi. Vücudunun ortasında, boğazından başlayıp göbeğine kadar uzanan ve orada son bulan belli belirsiz bir girinti vardı. Naime izi yukarı doğru sürdü ve avuçlarını düzleştirerek göğsünün ve omuzlarının daha kalın kasları üzerinde gezdirdi. Onun vücuduyla kendi vücudunun farklılıkları, her bir çukur ve kabarıklık Naime'yi büyülüyordu. Onu ezberlemek için bir gece asla yeterli olmayacaktı.

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı ve adam onun ağzını bir öpücükle yakaladı. Naime ellerini onun omuzlarından geçirip boynuna doladı, kollarını onun etrafında dolaştırdı ve parmak uçlarına kalkarak onunla buluştu. Parmakları kaftanının minik düğmelerini çözerken, Naime'yi öpücükleriyle evcilleştirdi, dudakları ve diliyle boynundaki ve boğazındaki her hassas yeri buldu. Kaftanı yere bıraktıktan sonra daha basit olanını başının üzerinden çekti, böylece üzerinde sadece kombinezon ve salvar kalmıştı.

Ellerini kızın çıplak kollarında gezdirdi ve kızın teni karıncalandı. Ona doğru eğildi. Adamın elleri kadının kollarında sıkılaştı. Aralarında kat kat giysi vardı ve şimdi sadece kombinezon vardıZayıf,

yumuşak ve herhangi bir bariyer sağlama görevi için tamamen yetersizdir.

Naime ellerini onun boynundan beline, her bir kalçasının üzerindeki hafif kas kabarıklığına indirdi. Teni soğuktu ve parmaklarının altında çakıl taşları vardı. Şimdi ona bakamazdı, en ufak bir hareketi bile kombinezonunun kumaşında hissedebiliyorken, göğsünün sert düzlüğü zarifçe hassas göğüslerine değiyorken olmazdı. Karnı onunkine değiyordu, öyle ki aniden teninin her bir parçası dokunmak , ellerinin sert okşaması için yalvarıyordu.

" misin?" diye sordu, sol eliyle sırtını sıvazlarken.
Naime başını salladı. "Bana hayır de," dedi, parmakları Naime'nin iç kıvrılıp onu avuçlayarak yukarı çekerken, "herhangi bir şey söyle ve duralım."

"Konuşmayı kes." Onu kızdırmak için gülümsedi.

Sırıttı ve başını eğerek Naime'nin kulağını ısırdı, sonra kulak memesinin altındaki noktayı öptü, iki eliyle kombinezonunu kalçalarına doğru kaldırarak salvarını kalçalarının etrafında tutan kumaş düğümünü çözdü. Naime de aynı şeyi onunkine yaptı. Bir şeyler yapmak, ilk kez bir erkeğin giysilerini çıkarmasının kaçınılmaz gerginliğinden uzaklaşmasına yardımcı oldu.
Makram elini çabuk tuttu, parmakları kumaşı gevşetip salvarı kalçalarından itti. Salvar ayak bileklerinin etrafında birikti. Naime, Makram'ınkini çıkarmak için daha az becerikli bir girişimde bulunmaya devam ederken onlardan çıktı.

"Beşe kadar sayıyorum," dedi, "sonra bunlar da entarimle aynı yöne gidecek."

Naime sabırsız bir nefes çekti. "istediğimi söyledim." Düğüm nihayet çözüldü ve Naime kumaşın iki ucunu bir kenara itip parmaklarını ön tarafa soktu.

"Bir," diye mırıldandı Makram.

Önden mi itmeli, yanlardan mı? Arkadan mı? Naime düşündü. Eğer önden bastırırsa istemeden de olsa şu anda dokunması gerektiğinden emin olmadığı kısımlara dokunabilirdi. Arkada da aynı tehlike vardı.

"İki." Makram yumuşak bir kahkaha attı ve kadın bakışlarını ona çevirdi. "Üç."

Naime başparmaklarıyla salvarın üst , kalça kemiklerinin çıkıntısı arasındaki yumuşak göbek çizgisini izledi. Parmağıyla göbeğinden salvarının tepesine kadar uzanan jet saç çizgisini takip etti. Kendini onun sadece bu kısmında, onu taçlandıran kasların karmaşıklığında kaybedebilirdi.

Kalçaları, belinin kaslı, yaralı sütunu, teninin onun dokunuşuyla ürpermesi ve karıncalanması.

"Dört," diye homurdandı. "Beş."

Naime ellerini Makram'ın kalçalarına doğru kaydırdı ve salvarı aşağı itti, aynı anda Makram bir büyü yapmak için elini bıraktığında tenini gölgeli bir duman kapladı. Makram onu belinden yakaladı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yatağın üzerine fırlattı. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek dirseklerine kadar yükselirken ona baktı.

"Sıcaksın," diye , ağırlığını onun üzerine indirdi ve kombinezonunun düşük boynunun açıkta bıraktığı köprücük kemiklerine bir öpücük kondurdu. Adamın ağırlığı bu şekilde üzerindeyken nefes almak çok zordu, üstelik adamın çıplaklığı ve geceliğinin geçici malzemesi hınzır bir birliktelikle birleşince adamın uyarılmışlığının sert baskısı kadının kalçalarında iyice belirginleşti, bu yüzden kadın hiç nefes almadı.

Naime bu olayda sadece masumdu. Annesi üniversitede öğretim görevlisiydi; açık sözlülüğe eğilimli ve ders verme fırsatını seven biriydi. Her konuda. Naime'ye de aynı şekilde öğretmişti, gizemli olmayan şeylerin bir ergen için çok daha az çekici olduğuna inanıyordu. Yine de, bir an bile bakmasına izin vermediği için onu görebilmek için itmek isteyeceği kadar gizemliydi.

Onu öptü, sırtüstü yatmaya zorladı, dili onunkine karşı öyle açık seçik bir şekilde kayıyordu ki karnında ve bacaklarının arasında bir ateş filizlendi, zonkladı. Kollarını adamın sırtına doladı ve tırnaklarıyla adamın teninde aşağı yukarı düşünmeden izler sürdü.

Makram göğsünde ve Naime'nin göğsünde titreşen bir iniltiyle kıpırdandı ve ağırlığının bir kısmını Naime'nin üzerinden almak için dizini Naime'nin kalçasına doğru uzattı. Naime öpücüğü bırakıp derin bir nefes aldı ve bir elini Makram'ın sırtından kalçasına doğru indirdi.

Sert saçları avucunun içinde kırışıyor, bacağındaki hareket ettikçe kıpırdıyor ve bükülüyordu. Dizinin kas ve sinirlerle çevrili düz kısmı dikkatini çekti. Parmak uçlarıyla üzerinde bir daire çizdi.

"Senin her bir parçanı tanımam bir ömür sürebilir." Söylerken kelimeler diken diken olmuştu, yüklenmek istemediği anlamlarla doluydu ama yalan da değildi.

"Şimdiden beni mi inceliyorsun, Birinci Saray'ın kızı?" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Biraz," dedi. Hareket etmesine izin vermek için koluna yaslandı ve şu anda bedeninin zihninden daha fazla hükmettiğini gösteren şaşkın bir ifadeyle onu izledi. "Ama sadece sahip olduğumuzdan çok daha fazla zaman istediğim için."

Gözlerindeki mesafe yerini hüzne bıraktı. "Evet." Başını eğdi ve burnunun köprüsünü kızın çenesi boyunca çizdi.

"Seni görmek istiyorum." Naime ellerini tekrar adamın kalçasına doğru uzattı.

"Ve beni takip edecek biri için seni mahvetmek mi? Bu çok zalimce olur," dedi boğazının boşluğuna doğru. Naime azarlarcasına kalçasını çimdikleyince irkildi ve Naime'nin tenine karşı hafifçe güldü.

"Sanırım çoktan yapmış olabilirsin." Omzunu öpmek için başını kaldırdı. Sustu.

"Tatlı dokunuşların mı yoksa dayanılmaz sözlerin mi benim sonum olacak karar veremiyorum." Yer değiştirdi, yan tarafına yuvarlandı ve onu da yanına çekti.

"Söylemeyeyim mi?"

"Hayır," dedi Makram. "Hepsini söyle ki, dokunuşlarının nasıl hissettirdiğini hatırlayamadığım zaman aklımda olsunlar."

Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kapattı. Bir kolunu adamın boynunun altından geçirdi ve diğerini boynuna dolayarak ona sarıldı. Sol kolu Naime'nin etrafına dolandı ve yanından sırtına doğru yuvarlanırken onu kendisine bastırdı. Naime onu bırakmadı ya da tutuşunu gevşetmedi, başını onunkine doğru eğdi ve duygularını kontrol etmeye çalıştı.

"Seninle benim aramda kendini kontrol edebileceğin bir yer olmadığını söyledim ve ayrıca kederini hissedebildiğimi de söyledim," dedi omuzlarına ve etraflarına dökülen saçlarına.

"Eğer " -Naime titreyen bir nefes aldı- "bu zamanı kırılan tüm parçalarımı toplamakla geçireceğiz."

"Onları istiyorum," dedi Makram. "Onları taşımana yardım edebilirim." Kolları etrafında sıkılaştı. Göğsünde hayali bir yarık açıldı, acısı yeterince gerçekti.

"Gerçekten de korkunç bir ölüm büyücüsü" -dudaklarına dokundu- "şefkatiyle bir kalbi kırabilir."

Yüzünü kavrayarak başını kendisinden uzaklaştırdı, sonra saçlarını bir yumruğunda topladı ve onu öperken yüzünden uzak tuttu. Kaldırdı

Başını yataktan kaldırdı, bacaklarının üzerine otururken onu kovaladı. Ağzının onunkinin üzerindeki her yavaş, sert darbesiyle onu daha fazla sahiplendi.

"Artık bizi durdurmak zorundayım," diye inledi onu son öpücükten kurtardığında, "kendimi daha fazla zorlayamadan önce." Konuşurken onu kucağından indirdi. Naime, onunki kadar mantıklı kelimelerle karşılık veremeyerek battaniyelerin üzerine diz çöktü ve onun yataktan inişini izledi.

Kuru salvarını ona baktı. Odaklanacak bir yer seçmekte zorlansa da onu izlemekten kendini alamadı. Önce ayaklarını salvarın bacaklarına yerleştirmek için eğilirken sırtının kaslı kıvrımını. Sonra kollarını yukarı çekerkenki esnekliğini.

Daha önce hiç tamamen çıplak bir erkek görmemişti. Annesi ona bir penisin neye benzediğini anlatmıştı ama gerçek organ o zamandan beri sahip olduğu imajla pek uyuşmuyordu. Yabancı, büyüleyici ve erotikti ve ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki ellerini yumruk yapıp tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Kadının kendisine baktığını fark ettiğinde durdu, salvar bacaklarının dörtte üçünü kaplamıştı ve gözlerini alamadığı şeyi daha da belirginleştiren bir kumaş çizgisi çiziyordu.

"Buraya gel," dedi, sıcaklık ve mizahla. Naime dizlerinin üzerinde yatağın ucuna doğru kaydı. "Bazen bana gördüğün en büyüleyici şeymişim gibi baktığını biliyor musun?"

"Öylesin," dedi kadın. Adamın kaşları birbirine yaklaştı ve salvarı bırakarak kadının omuzlarını kavradı ve onu kendine doğru çekti.

"Sana bana dokunmanı söylemiştim" -ellerini kollarında gezdirdi, bileklerini tutup aralarında birleştirdi- "nasıl istersen."

"Ama durmamız gerektiğini, yoksa artık yapamayacağınızı söylemiştiniz."

"Biraz abartıyorum. Ben akılsız bir hayvan değilim. Senin de öyle olmanı istiyorum," dedi. "Bana bakışını seviyorum. İstiyorum-" Nefesi titreyerek içeri girdi. "Keşke sana her şeyi gösterecek kişi ben olabilseydim."

Naime onu öptü ve ellerini onun kavrayışından kurtardı. Naime'nin sağ elini sol elinde tuttu ve avucunu tahrik edici aletine doğru yönlendirdi. Naime parmaklarını Naime'nin etrafında birleştirdi ve Naime öpücüğünü bırakıp alnını Naime'ninkine sürterken Naime de elini Naime'nin bileğine doğru kaydırdı. Ereksiyonu avucunda ağırlaşmıştı ve kendi iradesiyle hareket ediyor, sıktığında nabzı atıyor gibiydi. Teni yumuşak ve sıcaktı, altındaki şaft ise şok edici derecede sertti. Makram dikkatli bir nefes daha aldı, parmaklarını bileğine dayayıp esnetti ve serbest bıraktı. Kadın elini tabandan uca doğru hareket ettirdiğinde, adamın tüm vücudu ona doğru geldi ama

Başı geriye düştü ve inledi. Çıkardığı ses diğerlerinden farklıydı ve onu bunu tekrar yapması için açgözlü bir arzuyla dolduruyordu. Ama onu serbest bıraktı, ihtiyacının en büyük olduğu yere sadece bir kez dokunursa, bunun zevkten çok işkenceye benzeyebileceğini düşündü.

Makram iç geçirdi, salvarını yukarı çekip kalçalarının etrafında bağlarken başını arkaya eğdi. Boyu nedeniyle ereksiyonunu karnına bastırdığında başı bel kemerinin üzerinde görünüyordu. Naime parmaklarını çıkıntılı ucun üzerinde dolaştırdı. Dudaklarını değdirmesine izin verecek miydi? Teni yumuşaktı, öpücüklerin diğer dokunuşlardan daha iyi uyum sağladığını düşünmeden edemedi. Ama sonra, böyle bir şeyi nasıl sorabilirdi ki? Onun yerine başka bir şey sordu.

"ezmek acıtmıyor mu?"

Güldü ve başını salladı, parmaklarını kavrayıp dudaklarına götürdü.

"Uyuyormuş gibi yapalım mı?" Ona sırıttı ama bu sırıtış her zamanki gibi kolay değil, dar ve küçüktü. Kızın istediği bu değildi. Vücudunun istediği bu değildi. Ama mantıklı zihninin karanlık köşesinde, başka bir şeyin alamayacağı bir risk olduğunu biliyordu.

Naime yataktan kaydı ve battaniyeleri geri çekmek için etrafında döndü. Naime eğilip örtüyü çekiştirirken Makram arkasında durdu. Kalçalarını Naime'nin kalçalarına bastırdı ve onu kalçalarından tutup sert boyuna çekti. Naime döndü ve adam eğilerek bir kolunu Naime'nin poposunun altından yakaladı ve onu yatağın üzerine kaldırdı. Elleriyle dizlerini ayırdı ve bacaklarının arasına girdi. Kendine ateşle oyun oynadıklarını hatırlattı. Ama vücudu ona tam da onu istediği yerin orası olduğunu söylüyordu. Bacaklarının arasında. Onu doldurmasını ve içindeki boş ağrıyı durdurmasını.

"Benim için parla," dedi. Naime dudaklarını büzdü.

"Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini bilmek istiyorum," dedi ve üzerine eğilirken onu tekrar sırt üstü yatmaya zorladı. "Benim için parla."

Naime geriye, battaniyenin altına doğru manevra yaptı ve Makram yatağa tırmanıp vücudunu Naime'nin yanına yerleştirdi, Naime'nin üzerine eğildi, bakışları Naime'nin yüzünde, boğazında dolaştı. Makram, Naime'nin giysisi tarafından neredeyse hiç örtülmeyen göğüslerinde oyalandı ve elini göğüslerinin arasına soktu. Naime elini kalbinin üzerine bastırdı ve gözlerini kapattı. Büyüsünün bağını dikkatlice çözdü, ona istediğini verecek kadar serbest bıraktı ve ışığını odanın her tarafına yaydı. Gözlerini açtı.

Adamın büyüsü kadının ışığına gölge ile karşılık verdi. Derisinin altında duman, gücünün keskin, parlak ışığının içinde ve etrafında gölgeli alevler. Onlar dönen, sürekli değişen bir uyumdu, onun fırtınası için onun huzuru, onun sakinliği için onun huzursuzluğu, onun planlaması için onun pervasızlığı, onun sadakati için onun bağımsızlığı. Gece ve gündüz, alacakaranlık ve şafak, son ve başlangıç.

"Dengeliyim çünkü kırıldım," diye okudu Naime, hüzün ve neşe dolu bir şekilde.

Wheel'in şiirini biliyor muydu? Büyü kadar eskiydi.

"Bir bütünü oluşturan parçalar," diye saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Her sevinç ve keder, ruhumu şekillendirmek için ödendi." Onu tanımak ve kaybetmek hayatının huzurunun bedeli miydi? Gözlerinden yaşlar süzüldü ve adam gözyaşlarının toplandığı köşeleri öptü.

"Çünkü ben bir , sen ise şeysin," diye nefes aldı yanağına doğru, şiirin kelimelerini kendine göre değiştirdi, böylece ifşa ve ifşa oldular. Dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Dahası da vardı ama onun yerine öpücüğüne karşılık verdi ve adamın karanlık, sıcak kokusunu içine çekti. Adam sırt üstü döndü ve onu çekti.

Naime onun kalbinin güçlü ve sabit atışını dinledi, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve ikisi de bir daha konuşmadı. Sonunda Naime'nin nefes alış verişi düzleşti ve parmakları Naime'nin üzerinde hareketsiz kaldı. Karanlıkta ve sessizlikte dışarıdaki kar fırtınasını, pencereye vuran rüzgârı dinledi. Geçmeyen bir fırtına.

TMENTY-EIGHT

MAKRAM boşluk kadar mutlak bir uykudan sürünerek çıkmak zorunda kaldı. Korkutucu değildi, rahatlatıcıydı, ağırdı, sıcaktı ve güvenliydi. Ama
Çıkış yolunu buldu çünkü bir yerlerde, bilincine daha yakın bir yerde, sıcak, yumuşak bir şeklin kendisine dokunduğunu hissediyordu ve bunu istiyordu.

Bütün gece kılını bile kıpırdatmadığını düşünmesine rağmen, bir noktada onun üzerinden kaymıştı. Uykuya daldığında olduğu gibi onun üstünde yatmak yerine, yan tarafındaki çukura, uzanmış koluyla bacağının arasına geriye doğru kıvrılmıştı. Makram gözlerini ovuşturdu ve onu görebilmek için başını kaldırdı. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, bir kolu dizlerinin üzerine sarkmış, diğeri başının altında uzanmış, eli bileğinde yatıyordu. Yan tarafına doğru yuvarlandı, kaburgalarına yayılan ve ona henüz bütün olmadığını hatırlatan morarmış acıyla yüzünü buruşturdu.
Naime, onu vücudunun kıvrımlarına doğru çektiğinde yumuşak, uykulu bir homurtu çıkardı.

Pencerenin dışında kar esmeye devam ediyordu. Oda soğuktu ama yorganın altında, birbirlerine sarılmış halde, sıcacıktılar. Makram yüzünü onun ipeksi saçlarının arasına gömdü. Belki de fırtına hiç ve onu yanında tutabilirdi. Belki de dünyanın geri kalanının var olmadığı bir odada, oldukları gibi kalabilirlerdi. Kardeşiyle yüzleşmek ya da onu Kinus'a ya da herhangi birine vermek zorunda kalmayacaktı. Başarısız bir tuzaktan sonra Kadir'le karşılaştığında onun için korkmak zorunda kalmayacaktı. Bir gece önce başladıkları işi bitirebilirlerdi. Kendini onun içine o kadar derinden gömebilirdi ki artık aynı varlıkta başlayıp biten iki kişi olmazlardı.

Son düşünce kanını ateşledi ve geceden , zar zor uyuyan arzuyu harekete geçirdi. Kadının sırtına doğru sertleşti ve geri dönmesi gerektiğini düşündü,

ama onu uyandırmak istemedim.

"Sabahları erken kalkmayı sevmiyorsun," diye mırıldandı, sesi uykuyla boğulmuştu, "ama belli ki bir yanın seviyor."

"İkinizin çok iyi anlaşacağına dair bir his var içimde," dedi Makram onun ensesine doğru. Bir gece önce onun uzun bakışları ve çok kısa süren dokunuşu Makram'ı arzuyla çılgına çevirmişti. Sessiz bir kahkahayla sarsıldı ve yüzünü ona dönerek bacaklarını onunkiler boyunca uzattı. Bacakları çıplaktı, kombinezon kalçalarına dolanmıştı ve Makram dizini bacaklarının arasına bastırdı, teninin ipeksi hissi karşısında gözlerini kapattı.

"Ona günaydın demek ister misin?" diye sordu.

Tekrar güldü, başını geriye doğru kaydırarak adamın bakışlarıyla buluşabildi, tek kaşı kalkıktı. "Bu bir erkek mi?"

"Başka ne bilmiyorum." Yorganın altından uzanıp elini kızın kalçasında gezdirdi.

"Senden ayrı bir varlık olduğunu düşünmemiştim." Şaşkın bir eğlenceyle gülümsedi. "Ona isim verdin mi?"

Kadının kalçasından tutarak kalçasına doğru çekti ve kadının üzerine yuvarlandı. "Saçmalama." Kalçalarını onunkilere dayadı ve konuştukları konuyu onun leğen kemiğine bastırdı. "Bu senin işin."

Kısa, parlak bir kahkaha patladı. "Senin adını vermeyeceğim..." Yanakları kızardı ve bakışları yana kaydı.

"Söyle." Sırıttı. "Çeşitli kelimeler var, istediğinizi seçebilirsiniz."

"" diye burnunu çekti, gözleri onunkilere kaydı ve tekrar uzaklaştı. -"*Sikinin* adını söyle."

Yumuşak ağzından çıkan bu kaba ve sert kelime, vücudunda keskin ihtiyaç yarattı. Onu istiyordu.

"Senin gibi kibar ve zarif biri böyle bir kelimeyi nereden öğrendi?" diye mırıldandı, sesindeki çiğ ihtiyacı gizlemek için.

Dudakları birbirine yapıştı ve gülümsemesini engellemek için yanaklarını dişlerine bastırdı. "Hayatım boyunca bir odaya kapanıp yaşamadım, biliyorsun."

"Bunu bir hukuk kitabından öğrenmedin mi?" diye alay etti. Bu soru ona, içeri girme telaşıyla getirdiği kitabı unuttuğunu hatırlattı. "Lanet olsun bana." Kitabı geri almayı refleksle yan tarafına yuvarlandı.

"Makram?"

"Sana bir hediye getirdim." Hayır, onu hemen alamazdı. Hediyeyi almak için onunla geçirdiği zamanın bir anından bile vazgeçmek aptallıktan da öte bir şey olurdu. Onu sıcak yatağında yalnız bırakıp karda yürüyüşe çıkmak için deli olmak gerekirdi. Makram tekrar ona doğru gevşedi.

"Bir hediye mi?" Sanki iğrenç bir şey söylemiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Bir yığın zümrüt," dedi. Kadın gözlerini devirdi ve Makram gerçek bir kahkaha. Soğukkanlı, sakin Sabri Sultan'ın gözlerini devirdiğini göreceğini hayal bile edemezdi.

"Sana zaten sahip olmadığın ne sunabilirim?" Ona bakabilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı. Kadın yana doğru değil de sırtüstü yatacak şekilde yer .

"Yeniçeriliğin ve sipahi ocağının tamamı," dedi, iç mizahını gizleyen o özel boş ifadeyle. Yuvarlanıp onu tekrar örtmek, kombinezonunu yukarı çekmek ve kasıklarında acıyla zonklayan özlemi sona erdirmek istedi. Kadın onu istiyordu, bunu görebiliyordu. Ama kadın haklıydı, bu riske değmezdi.

"Karşılığında...?"

"Bunun bir hediye olduğunu sanıyordum." İki yavaş göz kırptı. Sırayla onunla alay ediyordu.

Melankolik hayranlık kalbini ve karnını sınıra kadar doldururken burnunun ucunu onunkinin ucuna bastırdı.

Her iki dudağını da Makram'ın üst dudaklarına değdirdi. Makram onu daha fazla öpme isteğine direndi. Daha fazla kalamazdı ve onu öpmeye başlarsa kendini ondan ayırmak daha da zor olacaktı. Bunun yerine boştaki elini kızın belinin alt kısmına soktu ve başparmağıyla alt kaburgasının kıvrımında gezindi.

"Bu hediyeyi kardeşimden istemeniz gerekecek. Ben sadece ikinci bir prensim, size sunabileceğim tek şey bir kitap."

Şaşkınlık yüzündeki sakin ifadeyi bozdu. Sanki sözlerini geri almasını bekliyormuş gibi ona baktı. Umutluydu.

Onun sıcak kahverengi gözlerindeki açgözlülüğe güldü.

"Ne kitabı?"

"Emer Saban'ın kitabı. Adı notlarınızda, kütüphanenizdeydi. Mavi kitapta vardı."

"Chara'a'nın Kitabı," adlandırdı Naime kitabı ve bakışları onun yüzünü taradı. "Notlarımın hepsini okudun mu?" Dikkatli ve temkinli bir tonda konuştu.

"Çemberi ayakta tutmak istiyorsun," dedi. Kadın yastığa doğru başını salladı, bakışları Makram'ınkileri tutuyordu. Makram yutkundu, gözlerinde görebildiği soruyu sormaması için dua etti.

"Her Haneden sadece bir Charah'ın var olduğunu biliyor musun?" Parmaklarını kullanarak adamın saçlarını çenesinden uzaklaştırdı, sonra da boynunun yamacına doğru taradı. Yumuşak dokunuş teninde bir his uyandırdı ama bundan zevk alamadı.

"Biliyorum."

"Çember olmadan, bizim için geldiklerinde Cumhuriyet'i yenecek güce sahip olamayacağımıza inanıyorum." Parmaklarını adamın köprücük kemiği boyunca gezdirdi ve bu dokunuş adamın artan gerginliğini çok az hafifletti.

"Her Evden bir Charah olmadan bir Çemberi ayakta tutamazsınız. Üçüncü Ev diye bir şey yok. Nesiller boyunca kendim dışında hiçbir Charah duymadım."

"Tek Charah sen değilsin." Bu açıklamayı nazikçe yaptı. "Ve Çark'ın çocuklarını ihtiyaç duydukları anda terk etmeyeceğine inanmak zorundayım. Eğer bu şeyi yapma arzum, dürtüm varsa, o zaman Çark'ın bunu mümkün kılmak için döndüğüne inanmak zorundayım."

"Naime," dedi, "kardeşimi bırakamam. Benim sadakatim her zaman ona olmuştur."

"Bunu sensiz yapamam," dedi, yüz ifadesi korunaksızdı. Yalvarmıyordu. Onun yerine yüzünde çaresizlik bir ifade vardı. "Tamar'a geri dön. Kardeşinin sana senin ona olduğun kadar sadık olmadığına inanmak için sebeplerim var."

Soğuk öfke vücuduna yayıldı, hissettiği diğer her şeyi yok etti ve ayağa kalktı.

"Buna inanmanızın nedeni Tareck mi? Onunla görüştüğünüzde size böyle mi söyledi?"

Başını sallamadı ya da konuşmadı ama gözleri yeterince gerçeği anlatıyordu. Makram yorganı üzerinden attı ve ayağa kalktı.

Neden onu değil de Tareck'i dinlesin ki? Kinus'la hiç tanışmamıştı bile. Yavaşça doğrulup onun yatağın etrafında dolanmasını izledi.

"Kafanıza fikirler sokmaya hakkı yoktu. Seninle hiçbiri hakkında konuşmaya hakkı yoktu." Kuru kaftanı kaptı ve geçirdi. Naime yataktan kalkıp ona doğru ilerledi ama karyolanın yanında durup ona yer açtı.

"Bunu senin ve benim düşündüğü için yaptığına inanıyorum. Sana ihanet etmek için değil."

"İhanet, daha iyisini bildiğini düşünenlerden gelir, değil mi? Eğer onun dinlediysen, inandığım kadar bilge değilsin demektir." Lanet çizmeleri neredeydi?

"bu şekilde mi bırakmak istiyorsun? Öfke ve isim takmayla mı?" Sesi taş gibi ve soğuk çıkmıştı. Makram doğruldu, sırtı ona dönüktü ve iç çekerek başını geriye eğdi.

"Bugün kardeşinizle görüştüğümde kendi kararımı vereceğim. Bunu yapacak kadar bana güvendiğine emin misin? Gerçi bu fikre verdiğin şiddetli tepki bana Tareck'ten bile daha fazlasını anlatıyor."

"Öyle mi?" Makram onunla yüzleşti. Kış kadar soğuktu, büyüsü ve soğukkanlılığı tamamen ve çileden çıkarıcı bir şekilde yerindeydi. Üzerinde sadece bir kombinezon vardı ve bu da Makram'ın karşısında çıplak durmaktan pek de farklı değildi. Vücudu ne onun kızgınlığını ne de kızın mermer bir sütun gibi tüm duygularını göstermesini umursuyor gibiydi. "Tepkim sana ne anlatıyor?"

Bakışları onu tepeden tırnağa taradı. Adam titredi, kadının nüfuz edici incelemesi karşısında iliklerine kadar dondu. "Başarısızlıklarımızı koruyan yalanları en sert şekilde savunuruz. Ve kardeşin senin, değil mi?"

"O benim kardeşim. Benim kanımdan. Birlikte daha güçlüyüz."

"O seninle daha güçlü. Sen onunla daha mı güçlüsün, Altıncı Ev'in Charah'ı? Sarkum'un tüm güçlerinin Agassi'si?"

Yatağın direğini bıraktı ve ona doğru bir adım ilerledi. "Görmezden gelindiğinde, sana güvenilmediğinde, Çark'ın seni yaptığı şeye içerlendiğinde daha mı güçlü oluyorsun? Doğru şeyi yapmak için yalan söylemek zorunda olduğun birine hizmet ettiğin için mi daha güçlüsün?"

"Tamar'da bunun farklı olacağını mı düşünüyorsun? Büyücü katillerin ülkesinde mi?" diye alay etti.

Sabırsızlıkla nefes verdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi yumuşak bir sesle, "ben de aynısını yapacağım."

Botunu giymek için eğilirken durakladı. Gitmişti. Her şey gitmişti. Şefkat, tatlılık, arzu. Daha birkaç dakika önce değer veriyormuş gibi bakıyordu ama şimdi ona istediğini vermeyeceği için, ona herhangi bir vezirine baktığı gibi bakıyordu. Bir engel olarak.

"değil, değil mi?" dedi. "Bunun hakkında değil" -aralarını işaret etti- "sadece planlarınız hakkında. Çemberiniz. İttifak."

"Eğer bu düşünce sana huzur veriyorsa, zaman sende kalabilir." Yerden entarisini aldı ve içine omuz silkti. "Benimle ilgilenmiyorsun

Tepki mi? Nasıl davranmalıyım? Ağlayarak odadan kaçmalı ve patavatsızlığımızı kapıların dışındaki herkese açıklamalı mıyım?" Parmaklarıyla saçlarını taradı ve ensesinde bir düğüm haline getirdi. "Beni reddettiğin için hizmetçimin omzunda acı acı ağlasam ve beni dinleyebilecek herkese zayıflığımı açıklasam mı?"

"Her zaman plancıdır," dedi, yatağın altındaki diğer botunun yarısını görünce, "ne hissettiğini asla düşünmezsin, sadece herkesin seni nasıl gördüğünü düşünürsün."

Geri çekildi, gözlerinde acı parladı. "O anın ötesini düşünebilmeliyim. Kendimi ve disiplinimi kaybetmek, şimdiye kadar sahip olduğum bir lüks değil." Yüzünü pencereye dönmüş, sırtını ona dayamış, kollarını etrafına sarmıştı. Makram botu kaptı ve çekiştirerek giydi.

"Samira," diye . Kapı bir aralık açıldı. "Lütfen Agassi'nin gitmeden önce tamamen giyindiğinden ve hiçbir eşyasını burada bırakmadığından emin olun."

"Evet, Efendim." Samira kabul ederek eğildi.

" etmeyin. Ben kendim çıkarım," dedi Makram. Makram odadan çıkarken Samira kenara çekildi.

TMENTY-NINE

T Makram o sabah Naime'nin odasından çıktığında gün daha yeni yeni çözülmeye başlamıştı. Kardeşi, Naime'yi görmeden önce onu görmeyi reddetti.
Yaşlıların önünde durmak için planlanmıştı. Yaşlıların huzuruna çıkmadan önce, Kinus'un zayıf görünmek istemeyeceğinin bilincinde olduğu bir zamanda, Kinus'la aralarını düzeltmek için bir şans bulmayı umuyordu. Ayrıca kardeşini Kadir'den aldığı şartların gerçek şartlar olmadığına ikna etmeyi de umuyordu. Kinus'la özel olarak konuşursa bunu bir hata olarak geçiştirme şansı olabilirdi ama İhtiyarların önünde bunun kasıtlı bir hakaret olduğuna inanmaya teşvik edilecekti.

Tareck o sabah onu bulmuş ve Naime'nin yaralı muhafızının durumunun iyiye gittiğini ama seyahat edebilecek kadar stabil olmadığını bildirmişti. İhtiyar Attiye, İhtiyarlarla toplantı için gelmişti ama Kinus hepsini taht odasında tecrit etmişti, bu yüzden Makram onunla konuşamadı. Ve son, öldürücü darbe olarak, birisi yanlarında getirdikleri gerçek ittifak şartlarını onun ofisinden çalmıştı.

Makram kardeşinin taht odasının kemerine ulaşmadan önce durakladı ve Tareck'le yüzleşti. Naime'ye söyledikleri hakkında onunla henüz konuşmamıştı. Kinus'un bu kadar mantıksız davranması ve Tareck'in Naime'nin aklına soktuğu fikirlere haklılık kazandırması, arkadaşını araya girdiği için azarlamasını zorlaştırıyordu. Sadece onların da Kinus'u kendisi gibi anlamalarını istiyordu. Ona doğru döndüğünde Tareck ellerini arkasında kavuşturdu ve durdu.

"Haddini aştın."

"Başka seçeneğim yoktu." "At boku."

"O pis koku benden gelmiyor," dedi Tareck, gözlerini kısarak. "Sadece kendine yalan söylemene izin vermeye hazırım. Başkalarını etkilemeye başladığında, Sarkum'u tehlikeye attığında, ne gerekiyorsa yapacağım, atı senin için dizginleyeceğim."

"Bunu yaparak ne elde etmeyi umuyorsun?" Makram, Tareck'in neden aralarını açmaya çalıştığını anlayamıyordu.

"Onu sevmenin lanet olası gözlerini açacağını umuyordum."

"Onu sevmiyorum," dedi Makram.

Tareck bakışlarını yukarı kaydırdı ve . "Tekerlek beni koruyor, kendine söylediğin yalanlar." Kemere doğru baktı, sonra öne eğildi ve sesini alçalttı. "Kardeşinin dengesiz olduğu konusunda onu uyardım çünkü bunu yapmak için kafanı kıçından çıkaramıyorsun. Bunu halkın çıkarlarını düşündüğüne inandığım tek yöneticiyi korumak için yaptım. Olayları net gören tek kişiyi. Sana inanmak istiyorum ama kardeşine olan sadakatin gözlerini kör etmiş. O senin için bir zamanlar dost olabilirdi ama artık değil."

"Böyle şeyler söyleme," diye azarladı Makram, kapılara bir bakış fırlatarak. Kinus onu duyarsa hapse girmiş olacaktı. Soğuk eller kalbinin etrafında sıkıştı. Tareck olduğu gibi durdu, taş suratlı ve sessiz, farkındalığın Makram'ı alıp boğmasını izledi.

Naime suçlu olduğunu *bildiği* bir adamı yargılamadan mahkûm bile etmezdi. Kinus ise sadık bir adamı, adaletsiz olduğunu ima eden sözler söylemeye cüret ettiği için bile hapsederdi. Makram ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı.

"Git Sultana eşlik et," dedi. Tarık selam verdi ve uzaklaştı.

Makram sırtını duvara yaslamış, Kinus'un taht odasından gelen alçak seslerin uğultusunu dinliyordu. O gelmeden önce sahip olduğu birkaç dakikayı Kinus'u ikna etmeye çalışmak için kullanacaktı. Duvardan uzaklaştı ve taht odasına giden yolun geri kalanını adımladı. En resmi kaftanını ve entarisini giymişti, her ikisi de kömür rengi gelinciklerle işlenmiş siyah brokar kumaştandı ve kılıcını odasında bırakmıştı. Her ikisi de kardeşini yatıştırmaya yardımcı olacağını umduğu saygı jestleriydi.

Sekreter onu anons ettiğinde kemerli geçitte durup dizlerinin üzerine çöktü ve Kinus onaylayan bir ses çıkardığında ayağa kalkıp içeri girdi. Yaşlılar koridorun iki yanında, Makram'ın şaka yollu ağılları olarak adlandırdığı yerlerde duruyordu. Altın varaklı, geometrik kafes panellerle tanımlanmış, kalça hizasında duran kutular. Bazıları Makram'a gülümseyerek ve başlarını sallayarak selam veriyor, Kinus'un önünde eğilmeye cesaret edemiyorlardı.

Thoman, Makram'ın sağındaki locanın en ucunda durdu ve o geçerken başıyla ona destek verdi. Neden sanki idam sehpasına gidiyormuş gibi davranıyorlardı?

Kinus'un arkasındaki duvarda muhafızlar sıralanmıştı. Taht odasının içinde daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Her zaman kapıların dışında dururlardı. Yaşlıların arkasındaki duvarlarda silahlı daha çok kişi vardı. Kürsüde tekrar dizlerinin üzerine çöktüğünde ağır bir korku örtüsü onu yere serdi. Secde etmek için öne doğru eğildi.

Kinus kadife minderli, süslü oymalı, yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyordu. Eşi Leydi Amal onun yanında, sandalyede değil, başını ve omuzlarını onun altına koyan küçük, kısa bir bankta oturuyordu. Bir kraliçe onunla aynı seviyede otururdu. Ancak Kinus kraliçe olarak uygun gördüğü bir kadın bulamamıştı, gerçi bu onun haremi için eşler seçmesine engel olmamıştı. Makram elinde olmadan Naime'yi kardeşinin yanında hayal etmeye çalıştı ve öylesine büyük bir ıstırap dalgası yarattı ki, bu görüntüyü hemen bastırması ya da sihrinin çözülme riskini göze alması gerekti.

"Selamlar, Mirza," dedi.

Salona sessizlik çöktü ve Makram başını kaldırmayı göze alacak kadar uzun süre kaldı. Kinus ona baktı, boynundaki ve çenesindeki kaslar gergindi, bakışları alev alev yanıyordu. Makram nefesini yavaşça dışarı verdi. Midesini bir gerginlik kapladı ve sanki küçüldüğünü, hâlâ içinde yaşayan çocuğa dönüştüğünü hissetti. Hâlâ onay arayan, hâlâ sihrinin kendi hatası olduğunu, yanlış bir şey yaptığını düşünen çocuk. Küstah kararlar ve pervasız davranışlarla lanetli gücünü başka bir yere yönlendirerek dikkatleri üzerine çekebilen çocuk.

"Açıkla kendini." Kinus bağırmadı ama Makram onun da bağırmaktan çok uzak olmadığını görebiliyordu.

"Dediğin gibi Mirza. Tamar çaresiz görünüyordu. İttifak için teklif ettikleri şeyin ilginizi çekmeye değer olup olmadığını bilmek istedim." Adam Makram haklı olduğunu biliyordu, haklı olduğunu biliyordu. Çocuk Makram çenesini dizlerine dayamış, cezalandırılmayı, inkâr edilmeyi bekliyordu.

"Bana yalan söyleme!" Kinus ayağa fırladı. Amal ona dokunacakmış gibi uzandı ama sonra duraksayarak ellerini kucağına koydu. Makram'a başını telaşlı bir şekilde salladı ama Makram ne yapmamasını istediğini tam olarak bilmiyordu. "Oraya arkamdan iş çevirmek için gittin. Oraya Tamar'ın yardımıyla tahtımı elimden almaya çalışmak için gittin."

Makram sessizce ona baktı. Tamamen aklı başında görünmüyordu. Gözleri vahşi, nefes alış verişi belirgin ve hızlıydı, elleri tahtının kollarında kenetlenmişti. yokluğunda gözlerine bu bakışı yerleştirecek ne olmuştu? Hiçbir şey, diye fark etti. Kinus her zaman böyleydi. Değişen Kinus değildi.

Makram derin bir nefes aldı, zihninden bir perde kalktı, Kinus'u gördüğü filtre yok oldu. Buna ne sebep olmuştu?

Makram'ın arkasından gelen bir hışırtıya Yaşlılar'dan gelen spekülatif fısıltılar eşlik etti. Kinus'un bakışları Makram'dan arkasındaki kapıya kaydı, tıpkı Amal'ınki gibi. Dudakları birbirine , bakışları Makram'a gidip geldi. Kinus tahtında geriye doğru gevşedi, bir dirseğini tahtına dayadı ve parmaklarını ağzına götürdü. Makram, Naime'nin geldiğini anlayınca aniden dalgınlaştı.

Çirkin, kıskanç sahiplenme duygusu göğsünde alevlendi.

Makram'ın sırtına yaklaşırken yumuşak ayak sesleri fayansın üzerinde yankılandı. Kış ve gül kokusu burun deliklerini doldurdu. Makram serbest bir nefes aldı ve berrak ve keskin hissettiği zihninin tadını çıkardı.

"Selamlar Mirza Rahal, ben Prenses Sultan Naime Sabri ilr Narfour, Tamar'dan Sultan Altıncı Ömer Sabri'nin temsilcisiyim," dedi Naime, Makram'ın yanına gelip diz çökerken, sonra da secdeye varana kadar öne eğilirken. İnci gibi parıldayan, hareket ettikçe değişen ve kayan beyaz bir elbise giymişti; kaftanın kollarında, eteklerinde ve boğazında beyaz işlemeli palmettolar ve altın örgüler vardı. Şakaklarından uzakta örülmüş ve sırtından aşağıya doğru salınmış olan saçları abanoz rengindeydi. Makram'ın onu daha önce gördüklerinden daha sade bir diadem takmıştı; bu, serçe parmağı kalınlığında örgülü gümüşten tek bir şeritti ve alnına doğru sarkan küçük bir safir vardı.

Naime sakin ve güzeldi ve onun yanında olması kendisini kararlı hissetmesini sağlıyordu. Makram, Naime'yi keskin bakışlarla ölçen ve her zaman gülümseyen yüzünün çizgilerinde sert bir öfke taşıyan Amal'a tekrar baktı.

Kinus, "Siz davet edilmediniz Sultanım," dedi.

Yaşlılar birbirlerine baktı. Kinus'u destekleyenler bile onun kabalığına şaşırmıştı. Makram'ın nabzı hızlandı ve kulaklarına sabit, sert gümbürtüsüyle saldırdı. Babasının gerçek terimlerine sahip olmadığını bilmiyordu. Çalındıkları konusunda onu uyarmak için hemen ona gitmeliydi. Ama lanet olası gururu...

"Biliyorum Mirza Rahal ve sizden af dilemeliyim," dedi Naime yumuşak ve sakin bir sesle. "Uzun zamandır Sarkum ve Tamar'ın bir araya gelerek Çark'ı dengeleyebileceklerini umuyordum. Agassi bana babamın ittifak teklifini reddettiğinizi bildirdiğinde, sizi şahsen ikna etmeye çalışabilmem için beni size getirmesi için ona yalvardım."

Bakışlarını saygıyla yere indirdi, ama "Umarım aceleciliğimi bağışlarsınız," diye eklerken sesi kuruydu.

Makram içten içe irkildi.

"Çok güzelsin ve görünüşe göre kardeşimin acele karar verme yeteneğini paylaşıyorsun. İsteğinizi neden anlayışla karşıladığını anlayabiliyorum." Kinus'un sesi hoşgörülü geliyordu ama Makram bunun bir tuzak olduğunu anladı.

"Sözleriniz çok nazik, Mirza Efendim. Sarayımız Agassi'yi ağırlamaktan büyük memnuniyet duydu. Sözleri ve davranışlarıyla sizin için büyük bir övünç kaynağı oldu."

Kinus, Makram'ın hiç de hoşlanmadığı bir bakışla Naime'yi inceledi. Açgözlülük. "Bana en son gönderilen şartları gözden geçirdim."

"Bunları gözden geçirelim mi Mirza?" Naime ellerini kucağında kavuşturup bakışlarını kaldırdı.

"Sarkum, Cumhuriyet'e karşı Eski Sultanlık sınırlarının bütünlüğünü korumak için askeri varlıklarını sağlayacaktır. Altıncı Hanedan'ın tüm büyücülerini itaat altına almayı kabul ediyoruz. Tamar'ı benim adıma bir naip yönetecek ve karşılığında Tamar sana evlenme teklif edecek."

Şartların ne olacağından şüphelenmesine rağmen, öfke ve unutkanlık Makram'ın kafasına hücum etti, kanı boynuna hücum etti. Gücünü kontrol altına almak için yumruklarını dizlerine doğru sıktı. Gözleri buluştuğunda, kardeşi ona tek taraflı bir gülümseme verdi.

Naime, "Bunlar babamın Yüksek Konseyi tarafından önerilen terimler," dedi, "ama size hakaret ettiklerini düşünüyorum."

"Öyle mi?" Kinus eğlenmiş görünüyordu.

"Mirza'nın kendi kardeşi de dahil olmak üzere, bu kadar çok yıkım büyücüsünün hayatına değdiğini iddia edemem. Bana sizin mantıklı bir adam olduğunuz söylendi. Eminim itibarınıza daha yakışır bir anlaşmaya varabiliriz."

En azından doğru düşünebiliyordu, diye kendi kendini azarladı Makram. Sinirlerine hakim . Kendini tutması gerekiyordu.

Kinus sıkılmış bir ses tonuyla, "Alternatif şartlarınız varsa hemen önerin, sabrım taşıyor," dedi.

Naime sessiz bir soruyla Makram'ın gözlerine baktı. Yazılı şartlara sahip olmadığını belirtmek için başını sertçe salladı. Kinus'a bir kez daha bakmadan önce gösterdiği tek tepki yavaşça göz kırpmak oldu.

"Tamar, yeniçeri ve sipahi kuvvetlerinizin askeri gücü , Sarkum sınırlarını istilaya karşı savunmak, ekinlerinize musallat olan Yanıklığı araştırmak ve ortadan kaldırmak için büyücülerini, Sarkum büyücülerini eğitmek için Üniversitesini ve kaynaklarını teklif ediyor."

"Evlilik yok mu?" diye sordu bir esnemeyle.

Naime tereddüt etti ve Makram onunla göz göze gelmeye çalıştı. Ama Naime onu görmezden geldi, onun yerine Kinus'a baktı.

"Eğer istersen Mirza," dedi Naime, sesinde teslimiyetçi bir yorgunluk vardı. "Ama sadece kardeşinin Chara'a Çemberi'nde yer alması karşılığında."

Makram'ın göğsünde patlayan soğuk öfke, kontrolünde dantel gibi çatlaklar açarak büyüsünün içinden neden oldu. O bir sarayda sessiz bir dekorasyon olmak için yaratılmamıştı, zekâsı ve zekâsı boşa harcanmıştı. O bir kraliçeydi, her nefeste daha azı değildi ve sonuçları ne olursa olsun Kinus'un haremine katılarak kendini alçaltmasına izin vermeyecekti.

"Hayır," dedi Makram, büyüsü sesini harabe ve boşlukla dolduruyordu. Dizinin altındaki taş karo çatladı ve koridorda yankılandı. Amal nefesini tuttu, sonra bir eliyle ağzını kapattı. Kinus dudağını büktü, sanki Makram taht odasına salınmış bir lağım faresiymiş gibi.

Sağındaki Yaşlı Attiyeh, Yaşlıları koridordan ayıran kısa, kafes bariyerden atlamaya hazırlanıyormuş gibi öne eğildi. Thoman'ın arkasında muhafızlar kılıçlarına uzandılar. Makram dişlerini sıktı, bakışlarını yere indirdi ve sihrini tekrar kontrol altına almaya zorladı.

"Benim ve senin kaderine biz karar veremeyiz," dedi Naime sessizce. "Sen Kral ya da para birimisin."

Bakışlarını kaldırmadı, sadece başını eğerek onunkiyle buluştu. Naime bir kaşını kaldırdı. Nefesi onu terk etti ve omurgasına sıcak ve heyecan verici bir şey hücum etti. Uzun zamandır ağabeyinin şefkatine muhtaç, kaybolmuş küçük bir çocuk olmamıştı ama bunu ilk kez fark ediyordu.

Kinus, "Gücünü burada gerektiğini biliyorsun," dedi ve sesindeki tiksinti Makram'ın bir kez daha kontrolünü bulmasına yardımcı oldu. Naime bir kez daha Kinus'a bakarken gülümsemesi sertleşti.

Makram öne doğru eğildi. "Bağışlayın beni Mirza. Sadece yanınızdan ayrılmak istemediğimi belirtmek istemiştim."

"Sanırım ne demek istediğiniz gayet açık."

Makram önce onun, sonra da Amal'ın bakışlarıyla karşılaştı ve her ikisinin de yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. Thoman kaşlarını çatarak onu azarladı, ardından yanındaki İhtiyar'a doğru eğildi ve o da skandal dolu bir ifadeyle bir şeyler söyledi. Makram'ın solunda, Kinus'u en güçlü şekilde destekleyen beş İhtiyar birbirlerine hareketli el hareketleri yaparak konuşuyordu.

Büyü hissediyordu. Ve az önce herkese kendini göstermişti. Tareck'e karşı inkar ettiği duygularını açığa çıkarmış ve bununla hem ona hem de kendisine ihanet etmişti.

"Emret ve eğer seni üzdüysem gideyim." Makram Naime'yi terk etmek istemiyordu ama kendini kontrol edemezse Naime'ye çok az yardımı dokunabilirdi.

"İtaatsizliğinizin cezasına karar verdikten sonra gidebilirsiniz." Kinus dikkatini Makram'dan Naime'ye çevirdi. "Önerdiklerinizin işimize yaramaz Sultanım. Büyüyü güçlendiren bir ittifakla ilgilenmiyorum. Kardeşime bakın, o kadar çok güce sahip ki, en ufak bir kışkırtmada kendini zar zor idare edebiliyor."

"Mirza," diye başladı Naime.

Kinus elini ona doğru kaldırdı ve Makram'a seslendi. "Benden daha iyi bildiğini sanıyorsun, hep öyle yaptın. Sırf doğuştan gelen bir kaza yüzünden bu koltuğu benden daha çok hak ettiğini düşünüyorsun. Ben en büyükleriyim. Ben hükümdarım." Kinus onun göğsünü tokatladı. "Sen bir hiçsin Makram, rastgele bir hatadan ve bu ailenin yüz karasından başka bir şey değilsin. Senin pisliklerini temizlemekten bıktım."

"Mirza..." Makram, konuşacak nefesi kalmamış olmasına rağmen, dedi. Kinus nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Böyle şeylere nasıl inanabilirdi? Onlar kardeşti.

Naime'nin büyüsü onunkine değdi. Rahatlatıcı bir dokunuş değil, öfkeli bir büyücünün nabzı. Thoman tahta kafesi tuttu, ayağa kalkacakmış gibi hareket etti ve sağındaki ve solundaki Yaşlılar onu yerinde tuttu. Yolun karşısındaki ihtiyarlar Thoman'ın etrafını saran ve hepsi de farklı bir hükümdar arzusunda birleşmiş olanlara sataştılar. Kinus ve onun kışkırtıcı sözleri yüzünden her an tartışmaya başlayabilirlerdi.

"Çark dengelendiğinde, sizin türünüz sadece düşmanlarından daha güçlü bir büyücü olduğu için hükümdar olan bir hükümdarın hevesiyle binlerce kişiyi katletti. Bu kadının sihirli kan bağlarını güçlendirmesine yardım etmek istiyorsun, böylece doğan tüm büyücüler yarı yarıya daha güçlü olacak, böylece geri kalanımıza boyun eğdirebileceksin. Buna izin vermeyeceğim. Büyü sefaletten başka bir şey getirmez.

istismar. Artık buna bir son vermenin zamanı geldi. Sarkum Cumhuriyet altında ve geçmişe değil geleceğe doğru yol alacaktır."

Hava, sanki biri karnına tokmakla vurmuş gibi ciğerlerini terk etti. Kendini savunmak için konuşmak bir yana, nefes bile alamıyordu. Kardeşinin gözlerinde nefret vardı. Bu yeni bir ifade değildi, yeni, şaşırtıcı bir ifşaat da değildi. Her zaman oradaydı. Ama Makram onun başka bir şey olmasını istemiş ve öyle olmasını sağlamıştı. O yalan artık yoktu ve Makram hem kaybettiği için üzgün hem de ağır zincirlerden kurtulmuş gibi özgür hissediyordu.

"Mirza Efendim"-Naime'nin sesi Makram'ın düşüncelerini rüzgâr gibi savurarak onu bedenine geri döndürdü-"Agassi sana bir kardeş, yetenekli bir savaşçı ve büyücü. Ona güvenmeyerek kendine kötülük ediyorsun."

"Sen kim oluyorsun da bana ders veriyorsun? Sahte bir Sultan'ın kızı mı? Sen ondan daha iyi değilsin."

Kinus tekrar ayağa kalktı, kürsünün kenarına kadar yürüdü ve onu işaret etti. "Sırf Çark tarafından kayırıldığın için neyin en iyi olduğunu bildiğini sanıyorsun. Tam olarak ait olduğun yerdesin, tüm Tamar'ın gerektiği gibi diz çökmüş ve yalvaran bir haldesin. Düzeltmek istediğiniz Çarkı siz ve sizinkiler bozdunuz ama yine de sanki bu benim yükümmüş gibi buraya geliyorsunuz."

"Cumhuriyet tüm büyücüleri yok etmek istiyor. Eşiniz bir büyücü. İhtiyar Heyetiniz büyücülerden oluşuyor. Kardeşiniz de bir büyücü." Naime bir elini kaldırarak ona işaret etti. "Sen de bir büyücüsün, değil mi?"

"Benimle alay etme," diye tersledi Kinus. Naime sırtını dikleştirdi ama ayağa kalkmadı. Makram'ın büyüsü, öfkesinden beslenerek içinde dönüp duruyordu.

"Ben bir gerçeği söylüyorum, Mirza. Arzularınıza uyması için çarpıttığınız bir gerçek. Tamar'ın ticaret gemilerinin çoğu Cumhuriyet sularından geçerken kayboluyor ve Baharat Yolu'nun Cumhuriyet topraklarına en ufak bir şekilde yaklaşan bölümleri, geçmeye çalışan Tamar tüccarlarının parçalanmış bedenlerini taşıyan haçlar ve ilmeklerle dolu. Sarkum için de, Çark'ın tüm çocukları için de niyetlerinin bu olmadığını düşünüyorsanız, o zaman siz gerçekten Dengesiz birisiniz demektir."

Birkaç Yaşlı soluk soluğa kaldı ve ardından konuşmaya başladı. İtirazları ve onayları arasındaki uyumsuzluk salona yaklaşan bir kaos hissi veriyordu. Makram'ın sessiz kaldığını gözlemlediği tek Yaşlı Thoman'dı, düşünceli yüz ifadesinde hayranlık okunuyordu. Kinus'un yüzü kızardı ve

kürsünün basamaklarından Naime'ye doğru indi. Makram ayağa fırladı ve onlara ulaştığında bir elini kardeşinin göğsüne götürdü. Naime diz çökmüş, entarisi etrafında toplanmış, ellerini kucağında üst üste kavuşturmuştu.

"Sana kalkman için izin vermedim!" Kinus . "Neden her fırsatta bana meydan okuyorsun?"

"Ona zarar vermene izin verememem Mirza. O Tamar Sultan'ın varisi ve ona herhangi bir kötü muamele hazırlıklı olmadığımız bir savaşla sonuçlanabilir." Gücünün ipleri bir kez daha gevşedi, ihanet duygusu ve içinde savaşan koruyucu öfke tarafından .

"Ne yapmama izin vereceksiniz, çünkü ben sizin hükümdarınızım, Tamar Sultanı değil. Sarkum'dan izinsiz ayrıldınız, bu kadınla komplo kurdunuz ve onu buraya getirerek Konseyimi bana karşı kışkırtmaya çalıştınız." Kinus Makram'ın elini itti.

"Hayır. Ne sana karşı komplo kurdu ne de beni buraya senin aleyhinde konuşmam için getirdi. Ancak"-Naime'nin sesi sakin ve soğukkanlıydı, kardeşinin bir türlü kontrol edemediği öfkesiyle tam bir tezat oluşturuyordu- "eğer senin için bir değeri yoksa, o zaman Çember'in Altıncı'sı olarak onun hizmetlerini senden satın almaya hazırım."

Makram ona baktı, eli yanına düştü. Yaşlıların öfkesi o kadar büyüktü ki sessiz kaldılar. Kinus'un ifadesi öfkeden inançsızlığa ve tekrar geriye doğru gidip geliyordu. Ve onun yüzünde hiçbir şey, tanımlanabilir tek bir duygu bile yoktu. Sanki az önce bir prensi bir köle ya da bir atmış gibi satın almayı teklif etmemiş gibi öylece diz çöktü. Bir hevesle böyle bir şey yapmayacak kadar dikkatli bir planlamacıydı ve kesinlikle bu hareketin sonuçlarının farkındaydı.

"Delirdin mi sen?" Makram sordu.

"Aptalca davrandığımda bana karşı gelecek kadar bana ve halkıma sadık bir tebaanın değerini anlamayan ben değilim." Bakışları Makram'dan Kinus'a kaydı, suçlayıcı bir ifadeyle.

"Bu ne cüret!" dedi Emel, ayağa kalkarak. Naime onu

görmezden geldi. Yaşlılardan biri "Sultan haklı!" diye bağırdı.

Bazıları bağırdı

anlaşırken, diğerleri protesto için ağladı. İki sıra halindeki erkekler kendi aralarında tartışmaya başladılar.

"Sessizlik!" Kinus böğürdü. Yaşlılar sıkıntılı bir sessizliğe büründü, hâlâ tedirgin midilliler gibi kutularının içinde dönüp duruyorlardı. "İstediğin bu mu kardeşim? Şimdiden huzursuzluk tohumları ekiyor. Seni köleleştirecek, değirmende öküz gibi boyunduruk altına alacak."

Naime sabırsızca dilini şaklattı ve bakışlarını Kinus'tan kaçırdı.

"Mirza," dedi Makram, "sanırım sadece size alternatif bir ittifak önermek istemişti. Seni ya da beni gücendirmek niyetinde değildi."

"Onu savunmayın! Kime ait olduğunuzu ve sadakatinizin nerede yattığını unutmayın. Aslında sana bir seçenek sunacağım. Onu alacaksın" -Naime'ye doğru bir parmak salladı- "ve onu bir hücreye koyacaksın ki ben de fidye karşılığı babasına geri verebileyim. Sonra bana dönecek ve Cumhuriyet'in Eannea'daki elçisi olarak benim temsilcim olarak seyahat etmeye hazırlanacaksın. Bunu yaparsan seni tekrar aramıza kabul ederim. Aksi takdirde Sarkum topraklarında istenmeyen bir suçlu olarak damgalanırsın."

Makram gülmek istedi. Kardeşinin deliliğine verilebilecek tek makul tepki buydu.

Kinus elini muhafızlara doğru kaldırdı. Duvardan uzaklaşıp İhtiyarların etrafından dolandılar. Kapılara en yakın iki İhtiyar yaklaşmaya başladı, biri kutularının kapısını kapalı tutan mandalı açmak için uzandı. Bir muhafız kılıcını ona doğrulttu ve İhtiyar bir adım geri çekildi. Muhafıza bir başkası daha katıldı ve salonun kapılarını kapattılar. Thoman yanındaki adamın kolunu tuttu, ve boştaki eliyle sertçe işaret etti.

Muhafızlar İhtiyarların etrafından dolanırken Makram kemerinde olmayan kılıcı almak için elini beline attı ve büyüsü tutuşundan fışkırdı, gölgeler derisinin altında sürünerek boynuna ve ellerine dolandı. Muhafızlar, Makram onlara uyarıcı bir bakış fırlattığında ve güç derisini mürekkeplediğinde tereddüt ettiler.

"Üçüncü bir seçenek sunmak istiyorum," dedi Naime yumuşak bir sesle. Herkes durdu, Naime'nin sesindeki soğukkanlı otorite bunu yapmaya zorladı. "Adamlarınızı geri çağırın ve bir iyi niyet göstergesi olarak sarayınızdan ve Sarkum'dan huzur içinde ayrılmama izin verin."

"İyi niyet mi? Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedi Kinus ve uğursuz bir eğlenceyle ona baktı. Kinus'un cevabı Makram'ın yıpranmış sinirlerini gerdi ve Makram büyüsünün derisinin altından yayılmasını engellemek için mücadele etti. "Kardeşinizin bir Şarah için son derece hoş ve yumuşak huylu olduğunu fark ettim. Belki de bu yüzden ne olduğunu unuttun. yüksek mertebeden bir büyücünün gazabını hissetmek gibi." Naime ayağa kalktı ve bir an için eteklerini ve kaftanını dikkatlice silkeleyip düzene soktu. Bakışlarını kaldırdığında

Yine soluk kış güneşi gibi bir ışık gözlerini aydınlattı, iris ve gözbebeği izlerini yok etti. Bir nefes aldı ve bıraktı.

Büyüsü dışa doğru sarsıldı ve Makram bunun gücüyle yana doğru tökezledi ve Kinus geriye doğru savruldu. Güç girdaplar ve boralar halinde etrafında dönüyordu; rüzgârın parçaları, kendisinin göz olduğu bir büyü kasırgasına yakalanmış opalesan ipek parçaları gibiydi. Makram'ın hissedebildiği tek şey öfke olsa da, o bir akıl ve umut feneri gibi ışık saçarak parlıyordu. Yaşlılar ondan uzaklaşarak, kapıya, duvarlara doğru sürünerek tepki verdiler.

"Beni serbest bırakacaksın" -sesi gücünü koruyor, odayı öfkesinin sesiyle doldurmak için yükseliyordu- "yoksa Sarkum kendini bir yöneticiden yoksun bulacak."

Kinus umursamaz bir kahkaha atarak, "Öldürün onu," diye emretti. Muhafızlar hareket etti, Makram onun önüne geçti ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde Kinus'a doğru kaldırdı, parmaklarını avuç içine doğru kıvırdı.

Kinus nefes alamıyormuş gibi hırıldadı ve öğürdü. Dizlerinin üzerine çökerken Makram onu yakaladı. Amal çığlık attı ve çığlık atmaya devam etti, göğsünü tutarken ayağa kalkıp Kinus'u işaret etti. Naime diğer eliyle muhafızlara doğru uzandı, onlar silahlarına uzanırken parmaklarını havada gezdirdi. Bir an ile bir sonraki an arasında onlar da dizlerinin üzerine çökmüş, ciğerlerinden çekilen havayı solumaya çalışıyorlardı. Yaşlılar panik içinde kapıya doğru yönelirken birbirlerini itip .

"Makram!" Thoman bağırdı ama yoldaşlarının akınına uğradı. Naime döndü ve rüzgâr onu savurarak salonun kapılarını açtı. Bir kez daha Makram ve Kinus'la yüzleşti.

Makram, "Bırakın onu," diye bağırdı.

"Nasıl isterseniz." Naime eliyle bir fiske vurdu ve Kinus boğulmak üzereyken yüzeye çıkmış gibi aniden bir yudum hava çekti. Nefes almaya devam ederken Makram'ın pençesinde titriyordu. Naime, ağzı kapalı, yüz ifadesi hâlâ paniğini yansıtan Amal'a, "Çığlık kes yoksa seni öldürürüm," diye emretti.

"Burada cahilliğinizle kalın ve Cumhuriyet'in altında ezilin.
Belki de Tamar'a ulaşmadan önce yıpratmak için yeterince engel teşkil edersin. Ama bunu görmek için burada olmayacağım." Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü.

"Onu öldürün dedim!" Kinus Makram'ın ellerinden kurtulup sendeleyerek ayağa kalktı. Makram kardeşini omzundan yakaladı ve geri çekti. Kinus'un

Muhafızlar Naime ile kapı arasında ilerleyerek taht odasının etrafında yarım ay şekli oluşturdular.

"Dur." Makram'dan öfke ve ihanetle beslenen bir yıkım akıyor, gölge derisinden kanayarak zemine yayılıyordu. İlerlerken altındaki mermer fayanslar büküldü. Kimseyi öldürmek istemiyordu ama Kinus'un Naime'ye zarar vermesine de izin vermeyecekti. Büyüsünü muhafızların kılıçlarına yöneltti.

Kinus, "Bana karşı gelmeye cüret etme," diye bağırdı, gözleri , öfkesinden boynundaki tendonlar ortaya çıkmıştı. "Onu tutuklayın ve öldürün!"

Ama Makram çoktan büyüsünün emrini vermiş, bir düşünce ve bir kelimeyle büyüyü dokumuştu ve muhafızların Naime'ye doğru tuttukları kılıçlar paslandı. Muhafızlar ellerini havaya kaldırıp Naime'den geri çekilirken hiltler fayanslara çarptı. Naime ile kapı arasında kalan muhafızlar, Naime'yi ve kalan birkaç İhtiyar'ı odanın köşelerine sıkıştırdı.

"Tamar ile bir savaş başlatmak mı istiyorsunuz? Eğer askerlerinizi çekmez ve bu Çark'ın lanetlediği yerden ayrılmama izin vermezseniz, işte o zaman olacak olan budur," diye açıkladı Naime.

"Başında bir Charah olan bir orduya karşı savaşa mı gireceksiniz?" Kinus Makram'ı işaret ederek alay etti. *Asla.* Asla Naime'yi işaret eden bir ordunun başında durmayacaktı.

"Yeter," diye bağırdı Makram. "Bu kadar çılgınlık yeter." Makram muhafızlara "Bırakın geçsin" diye emretti.

Kinus, "Hayır," diye tersledi.

Naime, Makram'ın bakışlarıyla karşılaştı ve pişmanlık, soğukkanlılığından geriye kalanları kırdı, yüz ifadesini doldurdu. doğru bir adım attı, içinden bir panik sarsıntısı geçti. Bir kelime fısıldadı ve göğsünde bir çekilme oldu, ardından ciğerlerini ezen bir ağırlık. Nefes alamıyor, düşünemiyordu. Tek bildiği panik içinde hava alma ihtiyacıydı. Ona ulaşmaya çalıştı ama başaramadı ve dizlerinin üzerine çöktü, büyüsü bir gölge ve yıkım örtüsü içinde ondan patladı.

Görüşünün kenarları karardı ve onun kapılara doğru ilerleyişini, odadaki herkesin çırpınışını ve nefes nefese kalışını izlerken bedeni komutasını bıraktı.

Siyah onu sardı ve içine çekti.

MAKRAM bir hapishane hücresinde sırtüstü yatarken uyandı. Altındaki taş zemin nemli ve soğuktu, üstündeki dar ve yüksek pencerenin parmaklıkları arasından dışarıdan kar esiyordu. Hücrenin arka duvarında bir yığın kar birikmişti. Kinus'un muhafızları onu hapishaneye sürüklerken yarı uyanık olduğunu, diğer mahkûmların bağırışlarını ve alaylarını hatırlayabiliyordu. Özellikle de sırtının alt kısmına saplanan bir taştan kurtulmak için kımıldadığında, bu sesler devam etmişti. Onun uyanık olduğunu biliyorlardı ve bu konuda söyleyecek çok şeyleri vardı.

"Prens," dedi yanındaki hücrede kalan adam, "sana gözleme ve mercimekten daha iyi bir şey verecekler. Bana biraz ver, ben de senin hücrene işemeyeyim."

"Ne *güzel* kıyafetler."

"Ne yaptın sen? Yanlış kıçı mı tuttun?"

Makram sessizce tavana baktı. Şimdi tek ihtiyacı olan içi samanla doldurulmuş bir tavşandı ve Tareck'in hamasi benzetmesi tamamlanmış olacaktı.

Hapishane yıkanmamış bedenler ve dışkı kokuyordu, öyle ki burun deliklerini yakıyordu. Kardeşinin onu hapsettiği gün en iyi kıyafetlerini giyiyor olması ironikti. Makram kolunu ağzını ve burnunu kapatmak için kaldırdı ve ıslak olduğunu görünce iğrendi. Komşusunun önerdiği gibi daha iğrenç bir şey değil de pencereden eriyen kar olmasını umarak doğrulup oturdu.

Buraya kadarmış, diye düşündü. Kinus'a olan sadakatini en fazla bu kadar uzatabilirdi. Daha ani, daha çarpıcı, hatta belki de yıkıcı hissetmesi gerekirdi. Ama bunun yerine, zaten orada olduğunu bildiği şeyleri ortaya çıkarmak için bir perdenin kenara çekildiğini hissetti. Bunlar sert, çirkin gerçeklerdi ve yukarıdaki düzensiz, taş tavana bakarken ve mahkûmlar etrafında bağırıp alay ederken onları inceledi.

Kinus'u savunmaktan vazgeçmesi çok uzak bir . Bu konuda ne ise kendi kendine sorduğu bir soruydu.

Hapishane onu tutabilirmiş gibi mi davranacaktı?

Bir hükümdar olmak istemiyordu. Kardeşiyle savaşa girmek istemiyordu. Kinus, kendisinin inanmasına izin verdiğinden daha fanatikti ama ailesiyle olan son bağını da koparmak istemiyordu. O bir gaspçı değildi. Makram gözlerini kapadı. Arkadaşı olan kardeşi artık yoktu, eğer gerçekten var olduysa bile. Makram'ın onu geri getirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, hiçbir hizmet asla yeterli olmayacaktı.

Artık başka bir şeye hizmet etmenin zamanı gelmişti ve onun da yararlanabileceği güzel bir örnek vardı. Aldığı her nefesle, verdiği her kararla, girdiği her savaşla halkına hizmet etmişti. Kendini, , seçimlerini feda etmeye istekliydi çünkü birçokları için doğru olanı yapmak zorunda hissediyordu. Onun kadar asil bir şeyi bile savunamıyorsa, onun için bir şey hissettiğini nasıl iddia edebilirdi? Kendi halkı için bile ayakta duramıyorsa?

Alaylar yuhalamalara ve bağırışlara dönüştü, bağırışlar birinin haber veriyordu. Makram gözlerini açtı.

"Yeterince alçaldın mı?" Thoman'ın sesi Makram'ın hücre kapısına en yakın olan ayaklarının yakınından geliyordu.

"Sanırım öyle," dedi Makram.

"O zaman kalkmanı öneririm," dedi yaşlı adam tiksintiyle. Makram ayağa kalktı. Thoman ona kaşlarını çatarak baktı, yüzü yanıp sönen, titrek fener ışığıyla aydınlanmıştı. Etrafındaki diğer hücrelerden mahkûmlar bağırıyor ve parmaklıkların arasından kollarını sallıyorlardı, onu yakalamaya, küçük bir intikam için giysilerini mahvetmeye hazırdılar. Tüm gençliğini bir asker olarak geçirmiş olan Thoman, hiç etkilenmemişti.

"Eğer kardeşine karşı çıkmayı seçersen ben de senin yanında olacağım. Sipahi ve yeniçerilerin çoğunluğu senin yanında olacak. Ancak kardeşiniz iddiasında yalnız olmayacak. En azından İhtiyarların yarısı ve onların holdingleri onu destekliyor. Eğer buradan benimle birlikte çıkarsan, onunla savaşmış olacaksın."

Makram'ın elleri parmaklıklara sıkıca yapıştı. "Biliyorum." Sarkum'u güçlendirmek için gitmişti, bir iç savaşı ateşleyecek kıvılcımı çakmak için değil.

"Doğu vadisinde bekleyen bir birliğim var. Onları getirmeye cesaret edebildiğim en yakın yer orasıydı. Saray şu anda arı kovanına dönmüş durumda ve kardeşin seni ya da Tamar'la ittifakı desteklediğini düşündüğü herkesi tutuklamaya hazır. Tareck, Sultanı ve halkını Kapı'ya götürmek için bir grup adam aldı ama biri ahırları ateşe verdi."

Makram neredeyse gülümsüyordu. Gerçekten de acımasız bir muhafızdı. Samira, Tamar'da karşılaştığı tek işe yarar ateş büyücüsüydü.

"Haremden çıkabiliriz," dedi Makram. Orada tüneller vardı, Kinus'un sahip olmadığı eşler ve çocuklar için kaçış yolları. Bu onu ana sarayın aksi yönüne götürecekti. Aysel'i sahte şartları ve eğer şanslıysa Kadir'in onlarla birlikte gönderdiği mektubu bulması için gönderecekti.

"Sonra ne olacak?" Thoman, sesini daha alçak tonda çıkarabilmek için yakınına eğilerek sordu, gerçi seslerini alçaltmak ve mahkûmların gürültüsünden duyulmasını sağlamak imkânsızdı. "Sana destek toplamak zamanımı alacak, tabii bunu Kinus önleyici olarak saldırmadan yapmak istersem. Tamar'ın bir iç savaşta sizi destekleyeceğini düşünüyor musunuz? Bir ittifak uğruna mı?"

Makram tereddüt etti. "Yapacaklar ama bedeli yüksek olacak." Yapacaktı. Yapacağını biliyordu.

"Ne kadar yüksek?" Thoman, sesini renklendiren şüpheyle sordu.

"Önce buradan çıkalım." Makram, Thoman'a haberi etrafları mahkûmlar ve kardeşine sadık muhafızlarla çevrili değilken verebilirdi. Thoman onu bir hükümdar olarak istiyordu. O da onu bir Charah olarak istiyordu. İkisi birden nasıl olabilirdi ki? Hedeflerine ulaşmak için Sarkum'u Tamar'ın sancakları altında yutmasına izin vermezdi.

Makram'ın büyüsünün etkisiyle Thoman bir adım geri çekildi ve hücrenin tüm ön kısmı, parmaklıklar ve kapı dağıldı. Bir an için sessizlik çöktü ama Makram serbest kalır kalmaz, ardında hâlâ kara bir harabe bırakarak kakofoniye dönüştü ve onları serbest bırakması için çağrıda bulundu.

Thoman kılıcını ve kemerini uzattı. Makram kemerini taktı.

"Önden buyurun prensim," dedi Thoman ve eğildi.

OTUZ

NAİME, BABASININ odasının hemen dışındaki bahçede bir banka oturmasına YARDIM ETTİ. Hava yağmura ara vermişti ve soğuğa rağmen temiz hava almasının ona iyi geleceğini düşündü.

Kardan kurtulduğu için çok minnettardı. Tipiler onları Al-Nimas'tan beri kovalamış ve dağların batı yamacından inmeye başlayana kadar da durmamıştı. Eğer Tareck ve adamları onlara neredeyse Kalspire'e kadar rehberlik etmeseydi, yollarını kaybedeceklerinden ve karda yok olacaklarından emindi. Yolculuğun verdiği yorgunluk, kaçışları için gerekli büyüleri yapmak üzere neredeyse tükenmek üzere olan güç rezervleriyle birleşince Naime'yi bitkin düşürmüştü. Naime saraya vardıklarında neredeyse bütün bir günü büyücü uykusunda geçirmişti.

Makram'ı düşman edinip edinmediğini bilmiyordu. Büyüsünü şiddetle kullanmak son çaresiydi. Hâlâ bir ittifakı destekleyip desteklememesinin artık bir önemi yoktu; ister Kinusun yanında ister karşısında yer alsın, Sarkum aralarındaki çatlak kapanana kadar geçerli bir müttefik olmayacaktı.

Charah olarak onu kaybetmek yıkıcıydı. Onsuz bir Çember olamazdı. Diğer Chara'a'ları bulmaya çalışabilirdi, İkinci Ev'in Charah'ının Narfour'da ikamet ettiğini zaten biliyordu. Belki diğerlerini bulduğunda Makram'a yalvarmak için bir şansı olabilirdi. Eğer kardeşi onu hapsetmemiş ya da öldürülmesini emretmemişse.

Tutulmak istemezse bir hapishane onu tutamazdı. Yaşayan en güçlü ölüm tezahürünü idam etmek mümkün müydü? Bu olasılığın korkusu, yolculukları boyunca tüm geceler boyunca onu uyanık tutmuştu.

Ne tür bir canavardı ki, onu o durumda terk etti, bir kenara atılmış gibi orada bıraktı?

Bazen Tamar'a, halkına karşı olan yükümlülüklerini hatırlayarak umutsuzluğunu yeniyordu. Kendi ailesine. Seçme şansı olsa bile onunla gelmezdi. Bu gerçekler onu her düşündüğünde göğsünde hissettiği sızıyı dindirmiyordu. Onu her özleyişinde, sesini her hatırlayışında ya da bazen ona sanki o güne kadar gördüğü en muhteşem şeymiş gibi bakışını her hatırlayışında.

Naime kendini babasına odakladı.

"Rahat mısın baba?" Naime babasının kürklü feracesinin yakasını boynuna daha sıkı sararak sordu. Babası ona , yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Çok güzelsin. Seni tanıyor muyum?" Adam onun ellerini tuttu. Gözyaşlarına karşı koydu ve duygularını daha derinlere gömdü.

"Evet, Baba. Birbirimizi tanıyoruz. Sen Sultan Altıncı Ömer Sabri'sin. Ben de senin kızın Naime'yim." Hain sesi kelimeler karşısında çatladı.

"Naime," dedi dalgınca, ondan uzaklaşıp bahçeye bakarak. "Benim bir kızım var mı?" diye düşündü, ellerini onun ellerinden kucağına bırakarak.

Naime doğruldu, nefesini içine ve gözlerindeki sızıya karşı hızla gözlerini kırpıştırdı. Onu iliklerine kadar yakan ve uyuşturan acı neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu.

İhsan, Sultan'ın odasından, açık bıraktığı camlı kapıdan dışarı çıktı, genç kâhyası Kuhzey de kahve ve hamur işleri taşıyan bir tepsiyle arkasından geliyordu. Sultan'ın hizmetkârlarından biri de küçük bir masa taşıyarak onu takip etti ve Naime ile babasının yanına kurdu. Tepsiyi üzerine yerleştirdiler ve demitaşlara kahve doldurdular, sonra selam verip kapının yanında durmak üzere geri çekildiler.

İhsan yanından geçerken Naime'nin eline dokundu ve bir fincan kahve alıp babasına ikram etti.

"Sultanım, kahve?" İhsan'ın sesi, istediği zaman rahatlatıcı olabiliyordu. Su büyücüleri Çark'ın huzuruydu, gerçi onun kaderi hiç böyle olmamıştı. Ama şimdi sözlerine denizin dalgalarına eşlik eden bir ritim ve huzur veriyordu ve Sultan gülümseyerek fincanı onun elinden aldı ve yudumladı.

Naime, kuzenine uzattığı narin porselen fincan kadar kırılgan, bir sonraki sarsıntıda paramparça olabilecekmiş gibi hissediyordu. Yine de bir kan parıltısı

Bahçenin en ucundaki kırmızı ışık Kadir'in gelişini haber verdiğinde, yorgunluktan başka hiçbir duyguyu çağrıştıramıyordu. İhsan daha adamı görmeden kaskatı kesildi, Sadrazam'ın büyüsünün baskısı onu geriyordu. Bahçeyi geçti ve sanki dostlarını selamlıyormuş gibi gülümseyerek yanlarına geldi.

"Sultana. Ben malikanemdeyken eve döndüğünüzü duydum. Selamlamam geciktiği için özür dilerim." Topallamasını gizlemeye çalışarak ama bunu tam olarak başaramayarak bahçedeki kapalı yürüyüş yolundan ilerledi. Eve gelişinden bu yana geçen dört günün tek parlak noktası Kadir'in yokluğuydu. Onlara ulaştığında önce Sultan'ı selamladı. Babası, çok az tanıdığı birini hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak Kadir'e baktı. Kadir de Naime'yi selamladı.

Naime sessizce ona baktı. Ona söyleyecek tek bir kelime ya da kendini ona karşı zırhlandıracak enerji bulamadı.

"Şehzade," dedi Kadir ve İhsan'a kısa bir selam verdi, o da çok az karşılık verdikten sonra dönüp uzaklaştı. Ateş büyüsünü hissetmeye dayanamıyordu, özellikle de Kadir'inkini. Naime, Kadir'in ne zaman yeterince yakınında olsa İhsan'a bunu hissettirecek kadar büyü yaptığından hep emin olmuştu. Birinin büyüsünü herkese yansıtarak dolaşması kabalıktı ama İhsan'ın durumunda bu zalimceydi. Kadir'in bunu yapması Naime'yi genellikle öfkelendirirdi ama bugün fazla dolu bir uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyordu.

"Yarın Yüksek Konsey'e hitap etmeyi planlıyorum, Sadrazam. Beni görmeye gelmek için gösterdiğiniz çabayı takdir ediyorum, ancak babamla biraz zaman geçirmeyi umuyordum."

"Elbette Sultanım. Rahatsız ettiğim için bağışlayın. Sadece Sarkum'un durumunu öğrenmek istemiştim." Gülümsedi. Uzun bir süre bakıştılar. İhanetinin kanıtı olan kendi el yazısıyla yazılmış mektup Sarkum'daydı, hızlıca ayrıldıkları koşullar nedeniyle geride bırakılmıştı. Tareck onları şehirden çıkararak iyi iş çıkarmıştı ama eşyalarını ya da mektubu almaya kesinlikle vakti olmamıştı. Hayatlarını kurtarmak için kaçıyorlardı.

"Tüm sorularınızı yarın Yüksek Konsey toplantısında yanıtlayacağım. Ama şunu bilmelisiniz ki" -bir nefes aldı, kendini toparladı- "Sultan'ın koltuğuna ben oturmasam bile İhsan oturacak. Başka kimse değil."

Kadir'in yüz ifadesi buruştu ve konuşmaya başladı ama babası onun elini tuttu, alnı endişeyle kırışmıştı. Makram'ın kardeşiyle tanışmadan önce Tarık'la konuşurken onu ağırlaştıran aynı korku duygusu şimdi de onu avucunun içine almıştı. Kınamak için elini kendi eliyle kapattı ama çok geçti.

Sultan endişesini dile getirdi. "Hayır, hayır. Bunu konuşmuştuk. İhsan tahta oturamaz. O bir piç. Hatırladın mı?" Sultan fincanı yanındaki sıranın üzerine koydu ama fincan yerine oturmadı ve yuvarlanarak taşların üzerinde oldu. Fark etmemiş gibi görünüyordu.

İhsan'ın damarlarında dolaşan büyüsünün acı dokunuşu gibi soğuk. Baş dönmesi arkasından geldi. *Hayır.*

Naime şimdiye kadar tam ve mutlak bir yenilginin ezici, boğucu ağırlığını hiç hissetmemişti. Her zaman bir şey, bir çıkış yolu, onu kurtaracak bir cümle, zekice bir yanlış yönlendirme olmuştu. Bunun için hiçbir şey yoktu, en değerli sırların açığa çıkması. İhsan'ın siyasi hedeflerini paylaştığını bilmesi onu Konsey'in en acımasız manevralarından korumuştu. Birini görevden alabilirlerdi ama ikisini birden değil.

Kadir bir nefes verme ya da en yumuşak kahkahalardan biri olabilecek bir ses çıkardı ama İhsan'ın bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde acımasız, aç bir zaferden başka bir şey yoktu. Gözleri İhsan'ın sırtına kaydı. İhsan'dan her şeyi almak ve Naime'yi savunmasız bırakmak için ihtiyacı olan her şeye sahipti.

"Sanırım"- Kadir'in sesi ateşle doluydu, tıslıyor ve çatlıyordu-"Konsey'e bu... yeni bilgiyle hitap etmeyi tercih edersiniz."

Ona cevap verme zahmetine girmedi, sadece nefretini gizlemeye çalışmadan ona baktı.

"Yarın o zaman." Selam vermeden hemen önce gülümsemesi derinleşti. Geldiği yoldan topallayarak geri döndü.

"Ah," dedi Sultan, "fincanımı kırdım."

OTUZ BİR

Hasan onun solunda yürüdü, evinin karanlık yönleri gözlerindeki fırtınada gösteriyordu. İkisi de Kadir'in ne planladığını bilmiyordu, ve Naime'nin pazarlık aracı ya da saptırma olarak kullanabileceği çok az şey kalmıştı. Ve bu, babası olmadan katıldığı ilk tam Konsey olacaktı.

Samira onun ve İhsan'ın arkasından yürüyordu, İhsan'ın genç kâhyası Kuhzey de onun yanındaydı ve onları bir avuç görevli takip ediyordu. İhsan'ı idam sehpasına yürüyormuş gibi göründüğü için suçlayamazdı. Ondan her şeyini alabilirlerdi. Babasının malikânesi yandıktan sonra satın aldığı Su Bölgesi'ndeki evini, o zamandan bu yana geçen on yıl boyunca kendi ektiği ve baktığı bahçesini, ona huzur veren tek vahayı. Naime'yi istediği zaman görebiliyordu. Naime onun tek ailesiydi. Her şeye katlanabilirlerdi.

Dışarıda, geçtikleri kemerlerin arasından görünen güneş batıyordu. Akşamın soğuğu sarayın taşlarına sinmiş, dışarıdan sert esintilerle içeri süzülüyordu. Naime ve İhsan önlerinde durduklarında iki görevli oda kapılarına doğru ilerledi. Naime başıyla işaret edince kapıları açtılar. Oyalanmanın bir anlamı yoktu. Kolunu İhsan'ın koluna doladı ve birlikte salona girdiler.

Naime tüm vezirlerin hazır bulunmasına şaşırmamıştı. Haber ıslak kâğıttaki mürekkep gibi yayılacaktı ve Şehzade'nin gayrimeşru olduğu haberi neredeyse Divan'ın asıl toplanma sebebi olan kocasını belirlemek kadar önemliydi.

Kendi aralarında konuşuyorlardı ve o içeri girdiğinde hemen fark etmediler. İhsan onun yanında sessizce beklemeye başladı. Samira onu anons edecekmiş gibi hareket ettiğinde Naime elini kaldırdı. Gelen Vezir'di

İlk fark eden Yavuz eğildi ve diğerleri de hemen ardından eğildiler, ta ki kürsünün solunda her zamanki yerinde duran Kadir son kalana kadar.

Naime onun bakışlarını karşıladı ve . Makram'ın bakışlarını tutmak eskisi kadar zor değildi. Makram'ın büyüsü kontrol altındayken bile Naime'nin kendi büyüsünden öyle bir şey talep ediyordu ki, göz temasını sürdürmek neredeyse acı veriyordu.

Kadir sonunda onu yatıştıracak kadar derin bir selam verdi ve İhsan'la birlikte koridorda yürümeye başladılar.

Naime kürsünün sağındaki bankta yerini aldı ve babasının boş koltuğuna baktı. Babasının yokluğu aniden yüzüne çarptı ve ellerini dizlerinin üzerindeki kumaşın içinde kavuşturdu. Gitmişti. Artık ona destek olamayacak ya da yardım edemeyecekti. Konsey'in başına gelebilecek en kötü şeyleri engelleyemeyecekti. Yalnızdı, ilk kez gerçekten yalnızdı.

"Evinize hoş geldiniz Sultanım Efendim," dedi Kadir doğrulurken. "Başlamadan önce Sultan'ın gelmesini bekleyelim mi?" Diğer vezirler sıralardaki yerlerini aldılar, aralarında sessizlik olarak geçen olağan boğuk konuşmalardan pek azı vardı. Bu, İhsan'ın sırrını ve Sarkum'daki başarısızlığını bildiklerinin yeterli kanıtıydı.

"Babam öngörülebilir bir gelecekte Konsey'e katılmayacak, Sadrazam. Nedenini anlayabileceğinize inanıyorum."

"Elbette Sultanım. Çarkın çok yakında sağlığına kavuşması lehine dengelenmesini umuyoruz." Kaşlarını çattı, kaşları kalktı. "Onun yokluğunda, sanırım Konsey'in kararları hakkında son hükmü benim vermem gerekecek."

Oda onun etrafında sıkışmış gibiydi. Kulaklarında bir çınlama başladı. bu, uğruna çalıştığı her şeye indirilen son darbeydi. Kadir Naip olarak kalırsa, Tamar için istediği hiçbir şey gerçekleşmeyecekti. Nefesi kesildi. Buna hazırlanmak için hiçbir plan yoktu, onu durdurabilecek hiçbir ince manevra yoktu. Bu, Makram'ın adım atmak için planlara ihtiyaç duymayacağı, sadece ileriye doğru hücum edeceği bir andı. Harekete geçecekti.

Oda algısında açıldı, kulaklarındaki çınlama durdu ve nefes aldı.

"Hayır, Sadrazam." Naime kürsüden kalktı. Yapmak üzere olduğu şeyi yapmayı hiç düşünmemişti, çünkü babası hâlâ bazı yetilerine sahipti ve Konsey'in kendisinden böylesine ileri bir güç talebi karşısında öfkeleneceğini biliyordu. Onları mümkün olduğunca kendi lehinde tutmak, hedeflerine ulaşmak için her zaman daha istikrarlı bir yol gibi görünmüştü.

Şimdi, planları paramparça olmuşken, babası bir yükten biraz daha fazlasıyken, ağır bir el kullanarak kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Kürsüye tırmandı ve koltuğun önünde durarak yüzünü salona döndü. Yavuz Paşa'nın yüz ifadesi sıkıntılıdan şaşkınlığa doğru kaydı ve Kadir'e doğru baktı. Koridorun karşısındaki Eşber Paşa başparmağını çenesine vurarak komşusuna doğru eğildi ve birkaç sessiz kelime konuştu.

"Şu andan Naip olarak ben hareket edeceğim." Naime babasının koltuğuna oturdu.

Divan Odaları vezirlerin yükselen sesleriyle inlerken İhsan şaşkınlıkla bakakaldı. Ellerini kucağında kavuşturdu ve bekledi. Bir gün önce başlayan yaygın uyuşukluk devam ediyordu. Hâlâ perişan haldeydi, hâlâ istediğini elde etme şansını kaybetmenin yasını tutuyordu ama şimdi bu duygu çok uzaktaydı ve onu içine çekecekmiş gibi hissettiren umutsuzluğun altında gömülüydü. Tek yapabileceği ilerlemekti. Tıpkı Makram'ın söylediği gibi.

Naime onunla ilgili düşünceleri bir kenara itti; bu düşünceler yalnızken incelenebilir ve değer verilebilirdi ama şimdi, dikkatinin dağılamayacağı bir zamanda değil.

"Sultanım." Kadir öne çıktı ve yoldaşlarını susturmak için asasını birkaç kez taş zemine vurdu. "Her ne kadar saygı duyulan biri olsanız da, evli değilsiniz ve babanızın koltuğuna oturmak için yeterli değilsiniz."

Naime, "En büyük çocuk, eğer Sultan hasta ise onun yerine naiplik yapma hakkına sahiptir, ki dün babam için de bunun geçerli olduğunu gördünüz," dedi.

"Sultana-"

"Dün Sultan'ın artık tüm yetilerine sahip olmadığına tanık oldunuz mu, olmadınız mı?" Naime kararlı bir şekilde ama sesini emir dışında hiçbir duygunun şekillendirmesine izin vermeden sordu.

Kadir tereddüt etti. İnkâr edemezdi, yoksa İhsan'ın gayrimeşru olduğunu duyduğunu inkâr etmiş olurdu, ama onun kendisini bir tuzağa doğru manevra yaptığını hissetti. "Evet Sultanım, şahit oldum ama-"

"Tamar tarihinde ne zaman bir Sadrazam, aciz bir Sultan adına, o Sultan'ın bir varisi varken konuşmuştur?"

"Asla."

"Tamar'ın tarihi ve kanunları hakkında bu kadar bilgili olmanıza çok sevindim, Sadrazam, makamınıza büyük itibar kazandırıyorsunuz." Eğer bu ona anında bir ölüm cezası getirmeseydi, Naime'nin bunu yapacağından emindi.

onu oturduğu yerde yakıp kül etti. Bakışlarındaki alevler ona bunu söylüyordu ve odayı kaplayan sessizlik bunu noktalıyordu.

Ve karşıya geldiklerinde, soğuk kış gibi bir farkındalık tenini buzla fırçaladı. Babasının etkisiz hale gelmesi ve İhsan'ın veliahtlık sırasının dışına çıkmasıyla Kadir serbest kalmıştı. Daha önce sadece siyasi bir tehlikeyken, şimdi fiziksel bir tehlikeydi de.

"Bu kanunlar prensleri yönetir Sultanım. Bir prenses asla naip olamaz."

"Bu doğru değil, Sadrazam," dedi Yavuz Paşa. "Sultan Haytham Sabri Beyaz Veba hastalığına yakalandığında büyük kızı naip olarak görev yapıyordu."

Rahatlama göğsündeki uyuşukluğu ısıttı. *Bir müttefik*.

"Çünkü bir sonraki Sultan olan kardeşi sınırda Sarkum'la çatışıyordu," dedi Kadir, sonra durakladı ve uzun bir nefes alarak kendini toparladı.

Naime, "Oradaki durum göz önüne alındığında, yakında Sarkum ile de çatışmalara girdiğimizi görebilirsiniz," diye yanıtladı. "Naip olarak oturmam için gereken şart buysa, bu yerine getirilmiştir. Babamın hastalığı geçene kadar onun yerine ben oturacağım."

"Yüksek Konsey'le alay mı ediyorsunuz Sultan Efendim?" Kadir hırladı.

"Asla yapmam, Sadrazam. Bu bir öneri değildir. Bu bir emrediyorum." Naime şaşkın seslerin azalmasını bekledi. "Eğer bu emre uymak istemiyorsanız, yerinize yeni bir Sadrazam atayacağım."

Yavuz Paşa irkildi ve kuzey vilayetlerinin vezirlerinden biri arkasındaki banktan öne doğru eğilerek kulağına bir şeyler söyledi.

"Bu Konseyin bunu kabul edeceğine inanıyor olamazsınız?"

"Bu benim seçimim değil Sadrazam, sizin seçiminiz." Naime'nin nabzı çok hızlı atıyordu, elleri terliyordu ve onları kaldırırsa titreyeceklerinden korkuyordu. Ama yüzünü soğukkanlı, sesini sakin olmaya zorladı ve oturduğu yerde en ufak bir kayma bile olmadı.

Yüz ifadesi taş kesildi.

"Sarkum konusuna geçmek ister misiniz?" diye önerdi. Kadir'in bakışları Konsey Salonu'nda gezindi.

"Bu akıllıca olur," dedi Yavuz Paşa, koridorun karşısındaki Eşber'e işaret ederek, o da başıyla onayladı. Kadir destek verecek birini aradı ama Yavuz Paşa ayağa kalktı.

"Al-Nimas'taki görüşmelerin planladığınız gibi gitmediğini duyduk," dedi. Naime, Kadir ona karşı koyacak başka bir dayanak noktası bulamadan önce konuşmayı başka yöne çekmesine yardım ettiği için minnettardı.

"Ne yazık ki hayır. Mirza evlilik yoluyla ittifakın müzakere şartlarının bir parçası olduğu gibi yanlış bir izlenime kapıldı. Anlaşmaya varamayınca da beni rehin almaya kalkıştı."

Vezirler şok içinde tepki verdi ve Eşber Paşa ayağa fırladı. "Barbarlar!" diye bağırdı ve diğerleri de aynı şekilde ayaklarını yere vurdu.

Birçoğunun gücünü ya da konumunu artırmaya yönelik planları olsa da, ona gerçekten zarar vermek isteyebilecek ya da Sarkum'da kilitli kalmasından fayda sağlayacak yalnızca bir kişi aklına geliyordu.

Naime Kadir'e baktı.

"Agassi kaçmama yardım etmek için elinden geleni yaptı ama korkarım bu onu Mirza'nın gözünde hain durumuna düşürdü. Sarkum'un yakında bir iç savaşın ortasında kalması hiç de ihtimal dışı değil."

"Bu da Cumhuriyet'in onlara saldırması için mükemmel bir bahane olur," dedi Yavuz Paşa düşünceli bir şekilde.

"Evet," diye kabul etti Naime, "Tamar'ı savaşın eşiğine daha da yaklaştırıyor." "Onların savaşında taraf tutmaya niyetli misiniz?" Kadir her kelimeyi tek tek söyledi

dikkatlice.

"İyi bir sebep olmadan değil, Sadrazam. Önceliğim her zaman Tamar'ı korumak olacaktır."

Eşber Paşa oturdu ve etrafındaki adamlar onaylarcasına başını salladı. Bu, en azından bir dereceye kadar iki müttefik demekti. Chara'a Çemberi'ne katılma niyetini açıkladığında da böyle kalıp kalmayacaklarını merak ediyordu. Tabii hâlâ yapabiliyorsa.

"Eğer Sarkum'la ittifak artık bir sorun değilse," dedi Kadir, "o zaman korkarım bu bizi bir sonraki aşamaya getiriyor." Bakışları kararlı bir şekilde Konsey Salonu'nun kapısına bakan İhsan'ın üzerinde durdu.

"Önce Konsey'den özür dilememe izin verin, onlardan böyle bir sır saklamak niyetinde değildim." Naime çoğu zaman açıkça yalan söylemezdi ama bu İhsan'ın hayatını ilgilendirdiği için gerekli görmüştü. "Babam, Yaşlı Şehzade Sabri'nin evliliğinde sadakatsizlik yaptığını yeni öğrendi."

Naime sadece dikkatlerini çektiğinden emin olacak kadar durakladı. Kırılmış bir evlilik, kırılmış bir 'tı, hala derinden, geniş çapta

Tamar'da batıl inançlar vardı. "Bu birliktelikten doğan benim kuzenimdir ve daha sonra Yaşlı Şehzade ve prenses tarafından evlat edinilmiştir."

"Evlat edinme ona tahtın varisi olarak meşruiyet kazandırmaz Sultanım, eminim siz de farkındasınızdır."

"Farkındayım, Sadrazam. Konsey'in bu konudaki arzusu nedir?" "En azından veraset çizgisinden çıkarılmalıdır.
Eminim katılıyorsunuzdur?" Kadir, fare yakalamış kedi gibi bir ifadeyle konuştu.

"Bunu düşünmek için daha fazla zaman istiyorum, Sadrazam. Bu ciddi bir mesele ve yanlış bir şekilde ele almak istemiyorum." Bir çözümü yoktu. Hiçbir çözüm yoktu. Ama İhsan'ın kendisine kalan her şeyin elinden alınması düşüncesine katlanamıyordu. Yalnız kalmasına. Büzüşür ve ölürdü.

"Sultanım, bunu size veremeyeceğimizi hissediyorum. Bu basit bir mesele. Şehzade, hayır, Sabri Efendi, eğer kanı izin vermiyorsa, veliaht olamaz." Kadir'in sahte özür dileyen tonu, içindeki uyuşukluğu yiyip bitiren bir öfkeyi körükledi.

Onları alt etmenin yollarını bulmak zamana ihtiyacı vardı, ancak bunu yapmaktan umudunu kesmişti. Bir yandan kendi hükümdarlık hakkı için savaşırken bir yandan da İhsan'ın bir piç olarak veraset çizgisinde kalma hakkı için mücadele etmek onlardan çok fazla şey istemekti.

"Sadrazam, zayıflığım için beni affedin." Naime ayağa kalktı, ellerini önünde kavuşturdu ve hafifçe eğildi. "Babamın aklı o kadar yerinde değil ki, çoğu zaman kızı olduğumu bile hatırlamıyor. Kısa bir süre önce Sarkum'a yaptığım sıkıntılı bir yolculuktan döndüm ve şimdi uzun zamandır kuzenimden çok kardeşim olarak gördüğüm bir adam benden alındı. Kendimi buldum..." Titreyen elini kaldırıp şakağına dokunurken sesinin titremesine izin verdi. "...aşırı yoruldum."

"İşte tam da bu yüzden Naiplik görevini devralmak gibi bir yükün altına girmemelisin," dedi Kadir ve onun bu davranışından etkilenmediğini belli eden iyi niyetli bir gülümseme takındı.

Vezir Yavuz ona eliyle işaret etti. "Sultanlara bile kişisel meseleleri ortaya çıktığında onlarla için zaman verilir. Tahtın ikinci varisi meselesinin bekleyebileceğinden eminim. Sultanın veliahtlık makamından ayrılma gibi bir tehlikesi görünmüyor. Herhalde Konsey'de hiç kimse biraz insani nezakete karşı çıkmaz?"

Naime, Vezir Yavuz'u merhametinden dolayı öpebilirdi.

Kadir başını Yavuz'a doğru eğdi. "Sen ne diyorsun?" diye sordu asasıyla diğerlerini işaret ederek. İhsan ona baktı ama yüz ifadesi okuyamayacağı kadar temkinliydi.

"onu," dedi Eşber Paşa. "Bir akbaba sürüsü gibi üzerine çullanmaya gerek yok."

"Pekâlâ Sultanım." Kadir ona döndü ve yüzünde alçakgönüllü bir gülümsemeyle eğildi. "Üç gününüz var."

Yavuz Paşa sabırsız bir nefes verdi ve Eşber Paşa komşusuna yan gözle hoşnutsuz bir bakış attı ama Naime sadece başını salladı. Onları bir gün için yeterince zorlamıştı zaten.

THIRTY-TMO

NAIME KİTABI KAPATTI ve diğerlerinin üzerine koydu, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını gözlerinin üzerine bastırdı. Samira Önüne bir fincan çay daha koydu ve raflarına geri koymak üzere kitap yığınını kaldırdı.

Saat geç olmuştu, pencerelerin dışındaki ışık hızla azalıyordu. Normal akşam yemeği yine kaçırmıştı. Babası İhsan'ın sırrını Kadir'e verdiğinden beri pek iştahı yoktu ve ancak Samira onu zorladığında yemek yiyebilmişti. Naime düşüncelerine odaklanabilmek için nane çayından bir yudum aldı. Tarihleri okumak hiçbir zaman heyecan verici olmamıştı ama bu kez tek bir ayrıntıyı bile kaçırmayı göze alamazdı.

Aldığı notları, İhsan'ın lehine kullanılabileceğini düşündüğü kanunları ve senaryoları okudu. Bir öfke kâğıdı neredeyse bir top haline getirip ısınmak için az ötede yanan mangala fırlatacaktı. Biraz yardımcı olsa bile yeterli olmayacaktı.

Kadir'in ona verdiği üç gün boyunca umutsuzluk düzenli döngüler halinde gelip . Son tarih yaklaştıkça umutsuzluk baskın hale gelmiş, arada hiçbir umut anı kalmamıştı.

İhsan onu gönderdiğinde eve gitmişti. Çılgınca volta atması ve ara sıra patlayan atıp tutmaları her ikisi için de dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Akşam yemeğinizi burada mı yoksa odanızda mı yiyeceksiniz Sultanım? Belki sıcak bir banyo zihninizi rahatlatır," dedi Samira kitapları değiştirirken durduğu yerden.

"Ne banyo ne de yemek yarının gelmesini engellememe yardımcı olacak." Naime iç çekti. Aklında sadece bir plan vardı ve bu da hiçbir şey değildi.

bir oyalama taktiğinden ve uzun vadede onu başarısızlığa uğratacak son, umutsuz bir daha fazlasıydı.

Gerçek şu ki, babası ve İhsan olmadan güçsüzdü.
Kendi başına siyasi güç kazankadar saygı topladığına inanmasına izin vermişti, ama o daha iyisini biliyordu.

Kadir, yaralı ve kanayan avının etrafında dönen bir köpekbalığı gibiydi. Yavuz ve Eşber Paşa'nın desteği, Konsey'in sadakatinin çoğunluğu Kadir'in elindeyken ancak bir yere kadar uzanabilirdi. İhsan, şehzadelikle, sarayla ve tahtla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, onun için bir kalkan gibiydi. Şimdi sadece siyasi suikastlara karşı değil, gerçek suikastlara karşı da korunmak zorundaydı. Eğer o giderse, yerine geçecek kimse yoktu. Sadece siyasi nüfuzuyla Kadir ondan sonra taht için sıraya girecekti ve o da cinayet işlemeye son derece istekli olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Samira son kitabı yerine koyup ona dönerek, "Konsey'i yarı aç ve kütüphanede geçirilen üç günün kokusuyla karşılamak da yardımcı olmayacaktır," dedi. "Beni eğlendirin Sultanım, böylece en azından bu gece size karşı görevlerimi hakkıyla yerine getirdiğimi bilerek rahat uyuyabilirim."

Naime, "Benim üzerimde manipülasyon yapıyorsan, seni çok iyi eğittim," dedi.

Samira gülümsedi ve başını eğdi. "Banyo hazırlayacağım ve odanıza yemek getireceğim, eğer sizi memnun edecekse?"

"Peki." Naime notlarının yazılı olduğu kâğıdı masadan kaparak ayağa kalktı. "Önce babamı göreceğim."

Samira kütüphaneye geçti ve kapıyı onun için açtı. Sessizlik, Makram'la ilgili düşüncelerin ve endişelerin en iyi filizlendiği verimli tarlaydı.
Naime onları bir kenara itti. Sadece acıtıyorlardı.

Naime babasının kapısının önündeki iki muhafızı selamladı. Gezinmeye başlamıştı ve kâhyası her zaman yanında olsa da, tek bir adam için idare etmesi zor olabilirdi. Samira ona bir bakış attı. Naime durdu, yüzünü kapıya dönerek kendini toparlamaya çalıştı. Samira'ya başıyla selam verdi, o da muhafızların arasından geçip kapıyı çaldı.

Babasının kâhyası cevap verdi ve Naime'nin önünde eğildi. "Bu akşam çok huzursuz Sultanım. Belki onu sakinleştirmekte benden daha şanslı olursunuz."

Naime kimseye yardım edebilecek kapasiteye sahip olmadığından korkuyordu. Duyguları çok çarpıktı, yüzeye çok yakındı ve ondan kopmaya hazırdı. Bugün üstesinden gelebileceği başka bir şey yoktu - kurtarmak zorundaydı

Yarınki Konsey için zihnini kontrol etmekte zorlanıyordu. Yine de kendisi de kırılgan ve muhtaç durumdayken ondan nasıl yüz çevirebilirdi?

Naime kâhyanın yanından geçti. Babasının odaları genişti, yarısı yemek ve eğlence için ayrılmıştı. Alçak masanın önünde bir minderin üzerine oturmuş, önündeki yiyecek dizisine asık suratla bakıyordu. Naime masaya yaklaştı ve selam verdi. Samira ve kâhya geride, kapının yanında kaldı.

"Kızım... Ben bu yemekleri sevmiyorum." En sevdiği yemeklerin tabak tabak sıralandığı masayı işaret etti. Naime onun karşısında diz çöktü. Hiçbir zaman sert ya da kaba bir adam olmamıştı, insanlara her zaman uygun unvanlarıyla hitap ederdi, ona asla az önce hitap ettiği gibi hitap etmezdi. Ama okuduğu günlükler bunun olabileceğini gösteriyordu; kişiliğindeki değişimler, aldığı zihinlerin kalıntıları onu anlar, mum saatleri ya da günler boyunca bir kenara itiyordu.

"Bunları sevebilirsin," dedi ve kuzu köfte tabağını adamın önüne koymak için uzanırken kolunu geri çekti. Adam kaşlarını çatarak tabağa baktı. Annesi öldükten sonra, babasıyla ara sıra bahçelerden birine saklanır ve şimdi hazırlandığı gibi, şişlere geçirilmiş ve kömür ateşinde kızartılmış bir tabağı paylaşırlardı. Annesi hakkında konuşurlar, babası da Naime'yi öğrendiği şeyler konusunda sorguya çekerdi. Şimdi yemeğe saldırgan bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Onlardan nefret ediyorum," dedi, tuzlu biberli kaşları gözlerinin üzerine inmişti.

Naime elini geri çekti ve masayı inceledi. Gözleri yanıyor, boğazı acı bir hüzünle düğümleniyordu. Onunla birlikteyken onu uzakta olduğundan daha fazla özlemesinin acımasız bir ironi düşünüyordu. Ayrı olduklarında, artık anılarını paylaşmayan birinin gerçekliğiyle yüzleşmiyordu.

"Humus mu?" Naime eliyle tabağa, diğer eliyle de bazlamaya uzanarak sordu.

"Hayır!" diye bağırdı. Naime dondu kaldı, bakışlarını ona çevirdi. Ona hiç bağırmamıştı. Ona kendini ve duygularını kontrol etmek için büyüsünü nasıl kullanacağını öğreten oydu.

"Dedim ki" -köfte tabağını aldı ve yemeği ona doğru fırlattı- "Bunlardan nefret ediyorum." Et ona çarptığında parçalandı, soluk entari ve kaftanına ve etrafındaki zemine sıçradı.

Samira'nın nefesi kesildi ve kâhya Naime'nin yanına koştu.
Naime'nin giysilerinden ve yerden et parçalarını toplamaya başladı.
Naime ayağa kalktı,

Ellerini giysilerinin üzerinde gezdirerek dağınıklığın en kötüsünü dağıttı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Sultanim." Naime babasına hızlı ve yüzeysel bir selam verdi ve odadan çıktı.

"Sultanım." Samira ona yetişmek için acele ediyordu, sesi Naime'nin kaldıramayacağı bir hüzün ve acıma doluydu. "Naime."

"Yapma," dedi Naime. "Ben sadece... Biraz zamana ihtiyacım var." "Elbette."

Naime onu odasının kapısında bırakıp yoluna devam etti, aklında hiçbir hedef olmadan hızla yürüyordu. Sanki bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. Her şeyden. Eğer durursa, odasına dönerse parçalanacaktı. Ama . Her şeyi bir arada tutmak .

Kütüphaneye doğru ilerlemeye başladı ama yarı yolda aklına daha iyisi . Kitaplara daha fazla konsantre olmaya çalışmak boşuna olacaktı. Gezintisi onu Konsey Salonu'na geri getirdi. Oda boşken, sessizken, saray gecenin pençesindeyken çok daha az tehditkâr görünüyordu. Yine de sıraların arasındaki koridorda ilerlerken, sırtını delip geçen bakışlarını hayal edebiliyordu.

Onu asla babasını gördükleri gibi görmeyeceklerdi.

Naime kürsüye çıktı ve babasının koltuğunun önünde durdu. Daha birkaç gün önce olduğu gibi oturdu ve yüzünü odaya döndü. Sadece bir sandalye boş bir odaydı, yine de kalbi çarpıyor, nefesi hızlanıyor ve gözleri yanıyordu. Bunu yapamazdı. Anlamalarını sağlayamazdı, inandıramazdı, ne İhsan'ı ne de kendini koruyabilirdi artık. Babası bir yabancıydı. Her şey kaybolmuştu.

O bir başarısızlıktı.

Boğazında bir hıçkırık birikerek bir yudum hava almaya çalıştığında, yapamadı. Sanki kendi kendine büyü yapmış, kendi havasını ciğerlerinden söküp atmıştı, nefes alamıyordu, artık yapamıyordu, hiçbirini, hepsinin içinde boğuluyordu. Bu onu öldürecekti, her şeyin ağırlığını göğsünde, omuzlarında hissedebiliyordu, eziyor, kırıyor, umudu ve inancı acı bir yorgunluğa dönüştürüyordu.

Tam banktan kürsüye doğru kayarken, dizleri taşa çarptı ve elleri yüzüne gitti, adımların sesi onu ürpertti. Bugün başka kimsenin yüzüne bakamazdı.

Naime ince bir nefes aldı ve ellerini kucağına bıraktı. Düşünceleri endişeli bir sisin içinde karmakarışıktı. Neden yerde diz çöktüğüne dair bir bahane bulamıyordu.

Bashir salonun girişinde duruyordu, iki yanında siyah ve kömür grisi giymiş adamlar vardı, bunlar Bashir'in üniformasının parlak renklerine gölge düşürüyordu. Siyah saçları sıkıca arkaya toplanmış, bellerindeki kemerlerden kılıçları sarkan bu adamlar yorgun ve seyahat yorgunu.

Makram ve Tareck. Üçü de eğildi. Babasının koltuğunun önünde kırılıp atılmış bir oyuncak bebek gibi diz çökmüş olan zavallı kızın önünde eğildiler.

Aldığı bir sonraki nefes tırtıklı ve sertti. Her şeyi bir an daha tutamadı, onu sağ salim görmenin verdiği rahatlama içini fazlasıyla doldurdu. Ayakta duramıyor, hareket edemiyor ya da konuşamıyordu çünkü bu onu bir arada tutan gerilimin kırılmasına neden olacak ve her şey ortaya dökülecekti.

Makram diğer ikisinin duyamayacağı bir şey söyledi. Beşir tereddüt etti, bakışları onun üzerinde gezindi, ama başını salladı ve Tarık'ı da yanına alarak oradan ayrıldı.

Makram ona doğru geldi, hızlı adımları onun hızlı, sığ nefesleriyle aynıydı.

"Buradasın," diye hıçkırdı Makram onun önünde dizlerinin üzerine bedenini kendine doğru çekerken, kolları aralarında sıkışmıştı. Tareck ve Beşir Konsey Salonu'nun kapılarını kapatırken Makram dizlerinden kalçalarına doğru alçaldı ve onu kolları ve bacaklarından oluşan bir kafese hapsetti.

"En kötü zamanlama mı, yoksa en iyisi mi?" dedi saçlarına doğru. Naime gülmeye çalıştı ama sesi ıslak bir hıçkırık olarak çıktı.

"En kötüsü. Çok geç kaldın," dedi. Kollarını ona doladığında kendini güvende ve güçlü hissetti. Nefesini içine çekti. O, dağılmak için bir bahane değildi. Dağılamazdı. Adamın onun için geldiğini biliyordu ve ona bu kadar çaresizce ihtiyaç duymak istemiyordu. Ona karşı olan hislerine izin verirse, bir daha asla kendini tanıyamayacaktı.

Naime kesik kesik bir nefes aldı ve hıçkırıklara boğuldu. "Gelmemeliydin. Sana ihtiyacım yok," dedi ona, kendine ve boş odaya.

"Biliyorum," dedi. "Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum. Ama burada olmam gerekiyor." Başını kaldırdı ve dudaklarını kızın alnına bastırdı.

"Dayanamıyorum," dedi Naime, gücü . "Her şey çok kırık döküк." Yeterince güçlü değildi.

"Dayanma. Bırakın gitsin. Kırıldı, bırak kırılsın" dedi. "Kırılanın gitmesine izin vermelisiniz ki yeniden başlayabilesiniz. Bu bir döngü, değil mi? Kıştan bahara. Ölümden yaşama, eskiden yeniye."

Naime, başını göğsüne yaslayıp yumruk yaptığı ellerine bakarak, "Onu tekrar bir araya getiremeyeceğim," dedi.

"Bırak ." Ona daha sıkı sarıldı ve büyüsünün dalları onu çevreledi, gölge ve duman, dinlenme ve huzur hakkında fısıldadı. "Ayrıl," diye emretti. "Seni yakaladım."

Ara ver. Büyüsü yankılandı, teninin ılık alacakaranlık kokusuyla doldurdu, Makram'ın bedenini kollarında tuttuğu gibi kendi büyüsünü de kavradı. *Güvenli.*

Naime gözlerini kapattı ve gözlerindeki yanma daha da şiddetlendi. Gözyaşları nihayet serbest kalırken nemli sıcaklık yanaklarını takip etti. Düzenli bir nefes almaya çalıştı ama bunun yerine, hissedebildiği tek şey hüzün olana kadar onu sular altında bıraktı. Şimdiye kadar bildiği ve bundan sonra da bileceği tek şey buydu ve içinde boğuluyordu.

Başarısızlık. Güçsüzlük. Bozulan diğer her şey değildi. Kendisiydi.

Ellerini onun kaftanının içine soktu, tutunmaya çünkü tutunmazsa sürüklenip gidecekti, bedeni onun kontrolünde değildi, umutsuzluğa aitti. Kadının büyüsü serbest kaldı ama adam büyüyü kavradı, serbest kalsaydı fırtına gibi esecek olan büyüyü avucunun içine çekip etraflarında tuttu çünkü kadın gücünü serbest bırakmadan kendini serbest bırakamazdı.

Ağladı. Ona söyleyecek kelimeleri, tutarlılığı ya da kapasitesi yoktu, sadece onu zehirleyen kırık parçaları vardı ve onları acı veriyordu. Büyüsü onun içinde ve etrafında hareket etti ve geçişi zırhından ve zihinsel duvarlarından hiçbir şey bırakmadı. Tek yapabildiği ağlamaktı ve adam ve büyüsüne sarıldı ve tek kelime etmedi. Acıdan, üzüntüden ve başarısızlıktan kurtulana kadar ağladı. Her şeyden boşalana kadar ağladı ve tek yapabildiği sessizce oturmaktı, tüm ruhu çıplak ve ham bir şekilde ortaya çıktı. Bu, onun önünde kıyafetlerini çıkarmaktan daha samimi ve açıklayıcı hissettirdi.

Aralarındaki sessizlik kalp atışları kadar uzun sürdüğünde, gözyaşları dindiğinde ve boğazı kuruduğunda Naime titrek bir nefes aldı. Büyüsü ondan uzaklaştı, bir kucaklaşma sona erdiğinde kalan sıcaklık gibi kayıp gitti.

Bir noktada Makram koltuğa yaslanmıştı ve ağırlığı Makram'a dayanmıştı, Makram'ın başı üzerinde geriye doğru eğilmişti. Başını ona bakacak kadar yukarı kaldırdı, yumrukları hâlâ göğsündeydi, burnu ve ağzı kıvrılmış parmaklarının arasına sıkışmıştı.

Utanç, solmakta olan hüznün ortasında kendine bir yer buldu. Başını kaldırmadı, bu yüzden boğazı ve çenesi onun görüşüne hâkim oldu. Hâlâ sihrini tutuyordu, bu onu zerre kadar rahatsız etmemiş gibi görünen muazzam bir görevdi.

En azından adamın sandalyeye rahatça yaslanışına ve güçlerinin açığa çıkan fırtınasını kontrol altına almak için mücadele etmekten çok uyuyor gibi görünmesine bakarak karar verdi.

tek kanıtı, derin altın teninin altında duman ve gölge girdapları olarak ortaya çıkan kendi serbest bırakılmış büyüsünün görünür işaretleriydi. Naime bir süre onların hareketlerini izledi, rastlantısallığı, bir araya gelişleri ve ayrılışları onu sakinleştirdi. Huzur vericiydi, tıpkı ısınan bir ateşten çıkan dumanı izlemek gibi, sakin ve büyüleyiciydi.

"Bütün gece böyle oturmaktan son mutluyum güzelim, ama istediğin zaman sihrinin kontrolünü yeniden ele ," dedi kıpırdamadan ya da gözlerini açmadan. "Sahibesi gibi şeytani derecede huysuz ve kurnazdır."

Naime biraz gülümsedi, ama bu yanlış ve yersiz bir gülümsemeydi.

Hüzünlü bir gülümseme.

Zihinsel olarak uzandı, konsantre olabilmek için gözlerini kapattı ve onun patlamasını kontrol altına almak için inşa ettiği kendi büyü kalkanının yerine geçerek etraflarına zihinsel iplikler geçirdi. Naime sihrini, bir mum ışığı öncesine kıyasla çok daha dayanıklı olduğunu hissettiği kısıtlamaların içine sardı.

Makram'ın bedeni sanki tuttuğu nefesi bırakmış gibi bir parça gevşedi. Gözlerini açtığında Makram'ın başını eğmiş olduğunu gördü. Büyüsü gözlerini kaplamıştı; en derin, yıldızsız gecenin kavrayışı gibi bir siyahlık.

Parmaklarını yanağına götürdü ve hâlâ ıslak olan yanaklarını dikkatlice sildi. Bunu her iki taraf için de yaptı ve kız onu izlerken gözlerindeki gölge çekilerek irislerinin kahve siyahını ortaya çıkardı ve duman girdapları teninin altından kayboldu. Gözleri yarı kapalıydı, bu yüzden yüzündeki ve boynundaki saçları okşarken uykulu görünüyordu. Dokunuş nazik ve yatıştırıcıydı ve Naime onun gözlerindeki bakışın hayranlık olduğunu hayal edip etmediğini merak etti. Ona en kötü haliyle, içindekiler tarafından parçalanmış bir mayalı kavanoz gibi parçalanmış, gözyaşı lekeli ve kırmızı gözlü bir hayranlık. Ve babasının kıyafetlerinin üzerine attığı köfte kokuyordu.

"Bana anlatmalısın," dedi. Kendini konuşamayacak kadar kırılgan, içini dökecek kadar açık hissediyordu. Ama Makram kendini güvende hissediyordu, her zaman hissetmişti; sanki Makram'ın ruhu ya da büyüsü, daha birbirlerini gerçekten tanımadan önce akraba bir ruhu sezmişti. Ve gerçekte, daha fazla kaybedecek neyi vardı ki?

"Babam yemeğini bana fırlattı. Nefret ettiğini söyledi."

Makram elini Naime'nin yanağından ensesine doğru kaydırdı, talep etmeden sıcak bir rahatlık verdi. Naime ellerini, başını Makram'ın omzuna yaslayabileceği kadar ayırdı.

"Ama nefret etmiyor. Bu onun favorisi. Annem öldükten sonra sadece benimle vakit geçirdiğinde yediğimiz şey buydu." Gözyaşları yine tehdit ediyordu. "Beni tanımıyor. Planladığımız her şeyi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hatırlamıyor."

"Onu özlüyorsun ama ona ihtiyacın yok." Makram'ın sesi nazik ve sıcaktı, sanki boş bir salonda onunla oturmaktan, o dağılırken ona sarılmaktan başka yapmak istediği bir şey yokmuş gibi.

Naime başını kaldırmadan, "Evet," dedi. Adam güzel kokuyordu ve soyulmuş olmasına rağmen, tıpkı birlikte geçirdikleri gecede olduğu gibi rahattı. "Bana inandı, doğru olduğunu düşündüğüm şeyleri yapabileceğime beni inandırdı. Sarkum'la birleşmek, Çarkı dengelemek. Bizi Cumhuriyet'e karşı koruyacaktı. Sarkum'la anlaşmayı başaramadım, hatta eğer buradaysan orada bir iç savaş başlattığımı varsayabilirim ki bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor. Sarkum olmadan tekrar dengeleme umudumuz yok. Kadir evlilik yoluyla ya da zorla tahtı ele geçirmenin bir yolunu bulacak ve benim de arkama yaslanıp Tamar büyücülerinin yavaş yavaş ölmesini ya da Cumhuriyet tarafından haşarat gibi yok edilmesini izlemekten başka yapacak bir şeyim kalmayacak."

Makram'ın büyüsü onunkini itti. Az önce duygularını ondan çekip almak ve büyüsünü tutmak için karmaşık ve yorucu bir çalışma geçirmişti. Kontrolünün sivilceli olması onu şaşırtmamıştı.

Gece gözlerini aldı ve duman, rüzgârla savrulan bir gökyüzünün kovaladığı kara bulutlar gibi görebildiği derinin altında yarıştı. Adamın büyüsünü bozacak ne söylediğinden emin değildi ama adam büyüyü geri kazanmaya çalışırken sessiz kaldı. Çenesindeki kaslar gerildi ve boynunun arkasındaki eli sıkıca kavradı. Beline doladığı koluyla onu sıkıca kendine doğru çekti. Naime gözlerini kapadı, onun kokusunu içine çekti ve büyüsünün etrafındaki telaşının tadını çıkardı. Bu ona kendini güçlü hissettirdi, sanki istediği şeyle arasında hiçbir şey duramazmış gibi.

"Affet beni," dedi, sesi sertti, "üflemesen olmaz mı?" Naime başını ondan yana kaldırdı. Bu o kadar da tuhaf bir istek değildi.

Serbest bırakılan büyü bir büyücünün hissettiği her şeyi güçlendirirdi; bu ister aşk, ister nefret, isterse de şehvet olsun. İkisini birden idare etmek zor olabilirdi, özellikle de büyünün yükseldiği ve akış halinde olduğu büyük bir çalışma sırasında ya da sonrasında. Yine de hissettiği şey şehvetse ve kadının nefesi onu sınamak için yeterliyse...

Gözleri buluştu, adamınki gece kadar siyahtı. "Seni boğulan bir adamın havayı özlediği gibi özledim," dedi.

Gözyaşları yüzünden ve boynundan aşağı süzülüyordu. Sadece başını sallayabildi.

Makram banktan uzaklaşarak daha dik oturdu ve kızın boynunu kavrayarak başını kendine doğru çekti, ağzı kızınkini yakaladı.

Elleri onun üzerinde nazikti, biri boynunu, sırtını okşuyor, diğeri omzunu kavrıyordu. Öpüşme aynı şekilde başladı ama kısa sürede daha çaresiz bir hal aldı, dişleri dudaklarını ve dilini ısırıyordu. Öne doğru eğildi, onun üzerine eğildi ve kadın onun bir sonraki kalp atışında onu yere sermek istediğini biliyordu. Adamın gücünün itişini ve süpürüşünü hissedebiliyor, aklına hükmettiğini biliyordu.

Naime ellerini onun göğsüne bastırdı. Başını başka yöne çevirdi ve gözlerini kapatarak bir nefes çekti. Bankın üzerine yığıldı ve başını mindere yasladı.

"Konuşmaya devam et," dedi. Onun itidaline hayranlık duymak zorundaydı. Çok daha az güce sahip büyücülerin, büyü akışlarının gerektirdiği şey tarafından tamamen yönetildiğini görmüştü. Eğer zararsız bir şeyden bahsederse yardımı dokunabilirdi.

"Babamın erkek kardeşi ve karısı çocuk sahibi olamadılar." Sözlerine konsantre olmak zordu. Makram'ın şehvet duyduğunu bilmek, kendi çalkantılı düşüncelerini de bu yöne itiyordu ve Makram onu hâlâ kadar sıkı tutuyordu ki, kat kat giysilerinin arasından bile vücudunun gücünü ve şeklini fark ediyordu. Ona dokunmanın, onunla neredeyse çıplak olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı ve daha fazlasını istedi.

"Sevgisiz bir evlilikleri var ya da neden böyle yaptı bilmiyorum ama saray hizmetlilerinden biriyle ilişkisi vardı. Kadın bir çocuğa gebe kaldı ama doğum sırasında öldü."

"Kuzenin," dedi Makram. Sesi daha kararlı geliyordu.

"Amcam ve karısı İhsan'ı evlat edindiler ve bu sır saklandı. Sadece annemle babam ve amcamın birkaç hizmetçisi biliyordu. Yengem öldüğünde İhsan sarayda yaşamaya ve üniversiteye gitmeye başladı."

"Gayrimeşru olduğunu kimse bilmiyor mu?" Makram'ın eli kızın boynunda gevşedi ve başparmağını kızın boğazına dayadı. Naime'nin tüyleri diken diken oldu. Naime kendini dik oturmaya zorladı, hâlâ onun yanında, bacaklarının çemberindeydi ama ellerini kucağında kavuşturdu.

"Yakın zamana kadar değil. Ben Sarkum'dan döndükten kısa bir süre sonra babam Kadir'e söylemiş."

"Ve bu bir sorun." Makram'ın sesi daha rahattı ve kollarını kaldırıp dirseklerini sandalyenin oturağına geçirerek aralarına biraz fiziksel mesafe koydu.

"Onun asaleti kanının sadece yarısı. Konsey bunu yeterli . Siyasi ağırlığa göre, sıradaki kişi Kadir ya da varisi olacaktır.
İhsan'ın varis olduğuna inandıklarında, bu bana şimdi sahip olamayacağım bir koruma sağladı, çünkü aniden bir uçurumdan düşersem yerime geçecek benimle aynı ideolojilere sahip kimse yok."

Makram keskin bir nefes verdi ve kadın bir kez daha onun gücünün erişimini ve mandalını hissetti.

"Sana zarar vermeye çalışan herkes Tamar'ın Altıncı Ev'den neden bu kadar çok korktuğunu öğrenecek," dedi sesinde bir tehditle.

"Öyle mi?" Naime dikkatle söyledi. "Bu Tamar'da bulunmanızı gerektirmez mi? Sarkum'da savaşmanız gereken bir savaş yok mu?" Onu burada istiyordu. Sadece Çember'de durmasını değil. Onu yanında istiyordu. Onun kendisine getirdiği dengeyi istiyordu. Ama o bir prensti ve kardeşine karşı bir savaşa girip Sarkum'da hükümdar olarak bir yer kazanırsa, bu imkansız olurdu.

"Siyaseti tartışmaya başlamadan önce yıkanmayı ve yemek yemeyi, hatta belki de uyumayı umuyordum." İç çekti ve başını kaldırdı.

"O zaman politik nedenlerle buradasınız, sadece ağlamam için dev bir mendil görevi görmek için değil?" diye alay etti, ancak kendi girişimlerinde bile fazla mizah bulamayacak kadar hamdı.

"Buradayım" -kollarını iki yanına indirdi, bir elini kürsünün zeminine dayadı- "çünkü kardeşimin beni hapsettiği, sarayın bir kanadının yıkılmasıyla sonuçlanan ya da sonuçlanmayan talihsiz bir olaydan sonra Sarkum'da istenmiyorum. Kendimi bir kez kabul ettirmek için bir ordu toplamak üzere zamana ve yardıma ihtiyacım var. Gerisi..."

Bir omzunu silkti. "Tanıştığımız ilk andan itibaren içinde çok fazla şey tuttuğunu biliyordum. Baban için yas tutmuyordun, oynamak zorunda olduğun oyunlarla ilgili hayal kırıklığını dışa vurmuyordun. Bir sarayda, ideallerini paylaşmadığın insanlardan oluşan bir Konsey'in insafına bağlı yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yine de her zaman çok sakin ve . Bu sağlıklı değil. Eğer benim için kırılmasaydın, çok daha az uygun bir zamanda kırılabilirdin."

"Anlıyorum. Bir iyilik olarak acılarımı ve başarısızlıklarımı ortaya çıkarmamda bana yardımcı oldunuz."

"Hayır." Adam kadının belini kavradı, onu öne çekti ve bakışlarıyla okşadı. "Onları ben istedim. Her birini. Kendini bana bırakmanı istedim, böylece benim olacaktın, sırların ve acıların benim olacaktı ve onları koruyacaktım."

Naime kollarını onun boynuna doladı, başka bir şey düşünemeyecek kadar onunla doluydu. Naime alnını onun omzuna yaslarken, adam da onun boynunun eğimini öptü. Naime ona sarıldı. Adam onun çenesini öptü ve burnunun ucunu ve alnını öpebilmek için elleriyle başını geriye doğru eğdi. Şefkatli ve beklenmedik bir öpücüktü bu ve gözlerine yeniden dolmak isteyen yaşları engellemek için biraz güldü.

"Ben seninim." Onun bakışlarıyla karşılaştığında boğazı düğümlendi. Yüzünü kaplayan duygu, ona verdiği hızlı ve sert öpücüğe yansıyan şiddetti.

"Söylenecek çok şey var," dedi uzaklaştığında, "ama burada değil. Bu şekilde değil." Kucaklaşmalarını belirtmek için çenesini eğdi ve ona sevgilerini çok fazla halka açık bir yerde gösterdiklerini hatırlattı.

Naime kollarını Makram'ın boynundan çekti. Makram kendini ondan kurtardı ve onu da yanına çekerek ayağa kalktı. Onu daha yeni geri kazanmışken tekrar ondan uzak kalmaya hazır değildi. Ama söylediği gibi dinlenmek, yemek yemek ve yıkanmak için zamanı hak ediyordu. Ve eğer gelişini bir sır olarak saklayabilirse, onu Konsey toplantısında kullanmak faydalı bir dikkat dağıtıcı olabilirdi.

"Bu hesapçı bakışı sevdiğimden emin değilim," dedi ama gözlerindeki parlak, keskin parıltı çok sevdiğini gösteriyordu.

"Yerleşip dinlendikten sonra düşüncelerimi seninkilerle değiştireceğim." Ona yavaş ve yüklü bir gülümseme verdi.

OTUZ ÜÇ

Yıkandıktan, kıyafetlerini değiştirdikten ve yemek yedikten sonra Naime kendini boşlukta, duygulardan arınmış hissetti. Bu kötü bir his değildi, ama bir şeydi
arınmış gibi hissetti. Canlanmamıştı, bunun için duygusal olarak çok yorgundu ama kendini daha hafiflemiş, daha kontrollü hissediyordu.

Samira, Naime yemeğini bitirdiğinde diğer görevlileri kovmuştu. Odaları dolaşıyor, boş boş eşyaları düzeltiyor, Naime'nin yatak odasını uykuya hazırlıyordu. Ama Naime onun bakışlarını, sessizliğinin ağırlığını hissediyordu. Onun için, şeyin nasıl bu kadar ters gittiği için endişeleniyordu.

"Ben ," dedi Naime, kapıdan dışarı, geceye ve incir ağacının iskeletine .

"Gerçekten iyi misin, yoksa öyleymiş gibi mi davranıyorsun?" Samira, Naime'nin en net tonunu mükemmel bir şekilde taklit ederek sordu.

Naime bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, kendini hissederek zihnini ve bedenini değerlendirdi. Kırılmış ve çıplak bırakılmış. planlarının yıkımına bakıyordu. Annesinin ve babasının gücünün yokluğunun kalbinde açtığı boşluğa bakıyordu. Ama tamam.

"Ağladım," dedi. "Bana sarıldı ve ben de daha fazla dayanamayana kadar ağladım. Kendimi hiç olmadığım kadar boş hissediyorum."

Samira yaptığı bıraktı, kaşlarını kaldırıp dudaklarını aralayarak Naime'ye döndü. Naime onu camın yansımasında görebiliyordu.

"Boşlukta başlar," dedi Samira sonunda, tozunu aldığı küçük çömlek parçasını masasına geri koyarken. "Boşlukta başlar. Eskiyi temizle ve yeniden başla."

Naime biraz gülümsemekten kendini alamadı. Yaratılış hikayesi böyle devam etti. Farklı insanlar tarafından farklı şekillerde açıklanırdı. Çark bir daireydi ve bu yüzden herhangi bir noktadan yorumlanabilirdi. Ama çok az kişi boşluğu başlangıç olarak gördü. Sadece son, sadece yıkım, ölüm, çürüme. Samira, Naime ile sık sık sonların aslında başlangıç olduğunu savunan bazı eski şairlere duyduğu sevgiyi paylaşıyordu. Yaratılış boşlukla bitmiyor, ondan başlıyordu. Hiçlikten her şey doğar ve yine hiçliğe döner.

Naime bu konuda başını döndürecek kadar çok kitap okumuştu. Ama gerçekten anlamamıştı. Bir şeyleri kırmaktan, yeni yolların ortaya çıktığını görmekten korkmayan Makram'a kadar değil. Ardında yıkım, gözünde şafakla yürüyen biri nasıl korkabilirdi ki?

Sanki düşünceleri onu çağırmış gibi, incir ağacının önünde durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş onu bekliyordu. Onu daha önce Tareck'le kaldığı odalara yerleştirmişti. Bahçeden gelmiş olmalıydı. Üzerinde sadece kaftan ve salvar vardı, kemer, entari ya da ferace yoktu. Soğuk havada dışarıda durduğu için üşümüş olmalıydı.

Samira Naime'nin yanına giderken, "Bence senin gölgen olsa daha mutlu olurdu," diye sitem etti. O zaten öyleydi. Onun şafağına karşı alacakaranlık.

"Konuşmak istiyor."

"Mmm," diye mırıldandı Samira. "O halde sizi tartışmalarınızla baş başa bırakayım."

Naime ona yanlamasına çarptı. Karnında küçük bir endişe düğümü oluştu. Samira yumuşak bir kahkaha attı ve Naime'nin elini sıktı. "asla yalan söz vermiştik, değil mi? Sabah çayını getireceğim, tamam mı?"

"Evet," dedi Naime ve arkadaşının yanağını öperken kendi yanağı da bu itirafla ısındı. Sarkum'a getirmediği çay. Buluşmanın kaçınılmaz sonuçlarını önleyen çay.

Samira ayrıldığında Makram yaklaşarak cam kapının karşı tarafında durdu. Naime kapıları açtı. Makram içeri girip kapıları arkasından kapatırken Naime onun bakışlarını tuttu. Camın üstündeki perdeleri çekiştirdi, sonra ona baktı. Yanında bir kitap taşıdığını fark etmemişti, Naime ona kitabı uzattı. Kadın kitabı aldı.

"Bunu size verme fırsatım olmadı. Çok kötü yaralanan muhafızınızı da eve getirdik. En kötüsünü atlattı."

"Teşekkür ederim. Onu geride bırakmak beni bir canavar gibi hissettirdi." Kitabı göğsüne . "Seni geride bırakmak... Çok endişelendim."

"Benim için endişelenmeyin. Sihrimi kullanmam engellenmediği sürece öldürülmem son derece zordur."

"Sarayın bir bölümünü gerçekten çökerttiniz mi?"

Bir omzunu silkti, kaşlarında bir çatık belirip kayboldu. "Terk edilmişti ama bazen kardeşimin anlayabilmesi için bazı şeylerin en açık şekilde söylenmesi gerekir."

Naime bir kaşını kaldırdı. Kalp atışları hızlı mı yavaş mı olacağına karar verememiş gibiydi ve vücudu dönüşümlü olarak kızarıyordu. Önce yüzü, sonra göğsü ve şimdi de elleri titriyordu, kitabı tutuşu onların titremesini engelleyen tek şeydi.

"Neden buradasın?"

Makram başını iki yana eğdi, bakışları onun yüzünde gezindi. "Beni içeri sen davet ettin," dedi. Aralarındaki gerginlik dağıldı ve kadın usulca gülerek kitabı odanın ortasındaki masaya koymak için döndü.

"Seni soğukta, kayıp bir sokak köpeği gibi penceremden bakarken bırakamazdım," diye alay etti doğrulurken ve onunla yüzleşirken. Adam dilini şaklatarak aralarındaki birkaç adımı geçti ve onu belinden yakaladı.

"mu?" Kaşları kalktı. "Korkunç bir ölüm büyücüsü değil mi? Yabancı bir prens değil mi? Orduların komutanı değil mi?"

"O şeyler de var. Ama sen hep biraz kaybolmuş gibiydin." Uzanıp onun yeni tıraş edilmiş çenesine dokundu. Dokunuşla göz kapakları aşağı indi, ifadesine bir sınır geldi.

"Öyleydim," dedi.

"Artık değil mi?" Sesi alçaldı. Başını iki kez ağır çekimde salladı.

"Bana yol gösterecek bir ışık buldum." Adamın elleri kadının belinde sıkılaşarak onu kendine çekti. Bunu özlemişti, onun bedenini kendi bedeninde hissetmeyi, onun ellerinde hissettiği özlem ve güven dalgasını. "İşte bu yüzden buradayım. İçimde bir şey var, büyüm ya da başka bir şey seni çekiyor. Bir çekim, bir çekim. Bilmiyorum. Çember'de durmak istediğini fark ettiğim anda başladı ve hiç değişmedi ya da azalmadı."

Onun bu itirafı karşısında hem büyülenmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Bir çekim mi? Ona karşı hissettiği çekim gibi mi? Fiziksel çekim mi? Bir denge ve tamamlanma duygusu mu? Yoksa büyülü bir şey miydi, güçleri arasında bir manyetizma-

"Kes şunu," dedi. "Seni düşünürken izlemek bir değirmenin dönüşünü izlemek gibi.

Bu gece olmaz. Beni başka bir zaman analiz edin."

"Bu gece ne yapmamı tercih edersin?" Naime ellerini adamın göğsüne, kaftanının ilk düğmesinin yanına koyarak sordu, gergin heyecanı midesini ve boğazını dolduracak kadar kabarmıştı.

Kardeşini gasp etmeye çalışmasının yeni sonuçlarını düşünmek için zaman olacaktı. Bunun onlar için ne anlama gelebileceğini. Ama onu açılmaya, kendini tüm korku ve kederinden arındırmaya ikna ederken, onu açık bırakmıştı. Onunla ilgili, içinde tuttuğu her şeyi tam olarak hissedebileceği bir alan vardı. Hissettikleriyle birlikte patlayacağını düşünene kadar dışa doğru kabardı.

"Al-Nimas'ta," dedi, "her parçamı tanımanın bir ömür süreceğini söylemiştin."

Onunla yatakta yattığını, ona dokunduğunu ve sahip oldukları zamanın kalbini sızlatan bir hızla akıp gittiğini hissettiğini hatırladı.

"Bir ömrün ne kadar uzun olduğunu kimse bilemez," diye mırıldandı, "o yüzden şimdi başlamalıyız."

Naime hafif bir kahkaha atarak gülümsedi ve başını salladı. "Ne kadar pratik düşünen birisin," diye mırıldanarak kaftanının üst düğmesini açtı. Naime'kalçalarını kavradı ve onu geriye, oturma odasından yatak odasının kapısına doğru yönlendirdi. Onun gibi o da düğmeler arasında ilerledi, böylece odasına vardıklarında adam kalçalarındaki tutuşunu bıraktı ve gri kumaştan sıyrıldı.

"Bunlar senin için değerli şeyler mi?" Başını eğip dudaklarını boynunun yamacında gezdirirken kadının giysilerini çekiştirdi.

Gözleri kayarak kapandı.

"Neden?" "Çok daha hızlı

olurdu-"

Naime, "Sakın elbiselerimi sihirle toz haline getirmeye kalkma," dedi. Fesatlık gözlerini parlattı. "Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım. Zaman ayıracak sabrı bulamıyor musun?"

"etmeyeceğim," dedi, parmakları kaftanın düğmelerini , "her yerinizde. Ben sadece kıyafetlerini yolumdan çekmek istemiştim."

"Bunu eski yapman gerekecek," dedi ve adamın gözleri mizahla parladı.

"Büyü insanlığın başlangıcından beri bizimleama onu kullanmak eski moda değil mi?" Kaftanını omuzlarından itti.

Naime ellerini kalçalarından ve belinden yukarı kaydırarak daha hafif olan ikinci kaftanı yukarı ve kollarına doğru itti. Onu da çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı.

Yaralarındaki dikişler atılmış, morluklar neredeyse solmuştu. Elindeki ve bileğindeki bandajlar gitmişti. Parmak uçlarını köprücük kemikleri boyunca boğazının altında buluşana kadar kaydırdı, sonra mümkün olduğunca çok yerine dokunmak için parmak uçlarını yelpazeleyerek aşağı indirdi. Yüzük parmakları meme uçlarına değip onu sarsarken, sonra da karnına doğru yavaşça inerken teni karıncalandı. Samira'nın lambalara dağıttığı büyücü kürelerinin solan ışığıyla aydınlanan sıcak altın teni, Naime'nin o güne kadar gördüğü en güzel şeydi.

Omzunu öptü, parmaklarının arkasını salvarının belinde gezdirdi, sonra parmak uçlarıyla kalçalarını daire içine aldı. Son olarak, parmak uçlarını sırtının ortasına kadar gezdirdi. Adamın nefesi titreyerek kesildi ve omuzlarını kavradı. Onu kendine yaklaştırdı, sonra geriye doğru itti, başını eğdi ve onu öpebilmek için başını ellerinin arasına aldı.

Naime onun bileklerini kavradı ve bedeninin sıcaklığına ve öpücüğüne teslim olarak ona doğru eğildi. Gözleri kapalıydı, bu yüzden adamın büyüsünün teninde patladığını göremedi ama büyünün kendi bedeninde yarattığı titreşimi hissetti.

Elleri hem giydiği kısa kollu kaftanı hem de kombinezonunu yumruk yaptı ve onları kalçalarına kadar çekiştirdi, öpüşmeye sadece başının üzerine çekecek kadar ara verdi. Kadın tekrar adamın göğsüne dokundu ve adamınki çıplak sırtına, biri kürek kemiklerinin arasına, diğeri de belinin kıvrımına gitti ve onu kendine doğru çekti. Nefes nefese kalarak öpüşmeyi kesti. Başını onunkine doğru eğdi, çenesinin kancasını öptü, sonra burnunun ucuyla kulağının kıvrımını izledi.

Naime kıpırdamadan durdu, pek çok duygunun etkisiyle olduğu yerde kilitlenmişti. Karnı adamın karnına, göğüsleri adamın göğsüne, adamın sıcak tenine, adamın çıplak sırtına bastırdığı ellerine yaslanmıştı. Yerini sıcaklık almadan önce tüyleri ürperdi ve meme uçları ona karşı sertleşti. Adam ona doğru kayarken, elleri beline doğru kayarken küçük şoklar onlardan karnına doğru ilerledi.

"İpek gibi hissediyorsun," diye nefes aldı boynuna doğru, elleri sıkılaştı. "Çok sıcaksın." Başını adamın boynunun kıvrımına soktu ve boğazını öptü.

Ellerinden biri Naime'nin omurgasının kıvrımlarını takip ederek boynuna kadar uzandı ve bağlanmamış saçlarının altına girdi. Naime onun boynu boyunca bir öpücük çemberi oluşturdu. Boynunu tuttu ve parmaklarını saçlarına geçirdi, iki eli de o hareket ettikçe başının üzerinde kıvrılıyordu. Nefesi sığ ve düzensiz geliyordu ve ona yer açmak için başını biraz geriye eğdi.

Naime parmak uçlarında , çenesini ve altındaki kıvrımı öperken göğüslerinin ağırlığının farkındaydı. Topuklarına kadar alçaldı,

Kızın teni onunkinin üzerinde kayarken adam hırıltılı bir ses çıkardı. Boğazının çukurunu öptü ve dilinin ucuyla tadına baktı. Makram homurdandı, elleri onun kalçalarını kavradı, sert ve sıkı bir şekilde kendine doğru çekti. Adamın uyarılmışlığının sert çizgisi kalçasına baskı yapıyor, karnındaki çekintiyi uyluklarının arasında ısrarlı bir zonklamaya dönüştürüyordu.

Naime onun göğsüne ve omuzlarına yumuşak öpücükler kondurmaya devam etti, bir eli onun belinde dolaşırken diğeri kalçalarının arasında gezindi. Onu ilk kez çıplak gördüğünde birbirlerine mahrem dokunuşlarla işkence etmek konusunda isteksiz davranmıştı. Ama şimdi böyle bir kısıtlama yoktu. Onu salvarından kavradı ve elini doldurma şekline, vücudundan ve ellerinden ona geçen gerilim dalgasına, dokunuşunun neden olduğu yumuşak, iniltili nefese hemen aşık oldu. Bu sese neden olan her dokunuşu keşfetmek istedi. Bir ömür boyu istiyordu. Onu kendine ait kılmak, onun olmak istiyordu.

Aniden bastıran istek ve duygulardan bunalmış bir halde, onu kavrayışını serbest bıraktı ve başını başının üzerine eğmek için uzandı. Onu öptü, bir daha ondan ayrılmaya dayanamayacağı, bağlanmak istediği, kendisinin nerede başlayıp onun nerede bittiğini unutmak istediği ani duygusuyla çılgına dönmüştü.

Makram kollarını ona doladı, onu bedenine doğru çekti, öpücüğünü dişleri ve diliyle ve aynı derecede duyguyla karşıladı. Makram'ın büyüsü kızın etrafını sararak onu çağırdı, kız da büyüye bir ışık parıltısı ve rüzgârla karşılık verdi ve Makram büyünün saldırısı altında titredi.

Öpüşmeden ayrıldıklarında onu yere bıraktı ve salvarını çözerek kalçalarından itti, o da aynısını yaptı. Adam onunkinden çıktı ve kalçalarını tutarak vücutlarını bir adım ayırdı, böylece ona bakabildi. Naime'nin teni onun bakışları altında karıncalandı ve kollarını göğüslerinin etrafına sarma ya da elleriyle alt kısımlarını örtme dürtüsüne direndi.

"Benden utanma." Onu kendine doğru çekti. "Sen 'ın kendi mükemmelliğisin. Sana günlerce bakabilirim ve asla doyamam."

"Bakmaktan daha fazlasını yapmalısın," dedi Naime. Cildi çok gergin hissediyor, onun ellerinin dokunuşunu ve sıcaklığını özlüyordu.

"Evet Sultanım," dedi yumuşak bir kahkaha atarak ve onu yatağa kaldırabilmek için yanına gitti. "Nereden başlayayım?" diye sordu kendi kendine, gece karası bakışları onun üzerinde gezinirken. Eğildi, ellerini kalçalarının iki yanına koydu ve hareket etmesi gerektiğini belirtmek için çenesini hafifçe itti.

Naime geriye doğru kaydı ve o da yırtıcı bir bakışla dört ayak üzerinde onu takip etti. Bu

karnına keskin bir heyecan gönderdi ve yatağın tepesine ulaştığında onu bir öpücükle sırt üstü yatırdı.

"Bu kadar güzel, bu kadar bakir olman hiç de adil değil," diye iç geçirdi öpücüklerini dudaklarından boğazına ve omuzlarına doğru götürürken.

Adamın kolundaki yaranın izini sürdü, Al-Nimas'tan Narfour'a yaptığı ilk yolculukta, nişanlanmadan önce ulaşmak için acele ederken aldığı yara. Daha onu tanımadan ya da ondan neden acele istediğini bilmeden önce. Çünkü onun yaptığı şeye inanıyordu. Hâlâ kızarmıştı ama diğer bazılarının -daha yaşlı olanların- olduğu gibi hafifleyecekti.

Naime ellerini adamın omuzlarına, boynuna ve saçlarına doğru kaydırdı. Sadece örgüleri geriye çekilmişti, geri kalanı gevşekti ve parmaklarını saçlarına doladı. Gölgeler derisinin altında dönüyor, parmaklarını kovalıyor, omuzlarındaki kasların arasındaki olukların izini sürerken dokunuşunun altında birleşiyordu. Adam tertemiz değildi.

Naime hafifçe göğsünü iterek onu üzerinden kaldırdı, yan yatana kadar itmeye devam etti ve sonra sırt üstü yuvarlandı. Elleriyle Naime'nin ulaşabildiği yerlerini tuttu ve Naime'nazik ısrarlarına uyarak önce belini, sonra kollarını ve sırtını okşadı.

Onunla çıplak olmak bir hisler muammasıydı. Birbirlerine bağlandıkları her yerde farklılıklarının farkındaydı. Adamın kalçalarının üzerine oturdu; adamınkiler güçlü ve sert kaslara sahipti, kadınınkiler ise yumuşak ve onlara boyun eğiyordu. Adamın teni dokunulduğunda sıcak, kadınınki ise soğuktu. Adam ona dokunduğunda güçlü ve kendinden emin, kadın ise yumuşak ve tereddütlüydü. Naime onun üzerine uzandı, göbeği kalçalarının üzerindeydi ve ereksiyonu ona doğru titreşiyordu.

Kolundaki yara izini öptü. Sonra bir parmak ucunu göğsünün üzerindeki ince, kısa yara izinin üzerinden geçirdi, onu ahırda yarı çıplak gördüğünde dikkatini çekenlerden biriydi bu. Dudaklarıyla parmağının izlediği yolu takip etti. Sonra aynı şeyi kaburgaları boyunca, yenisinin üzerindeki daha kalın olana yaptı,
hala iyileşmekte olan yaralar. Her dokunuş ve öpücük bir hak iddia etmek, uzun zamandır istediği şeye teslim olmak ve onu asla paylaşmak istemediğini ilan etmekti. Vücudunda aşağılara doğru kayarak, dudaklarını kaburgalarından başlayan, karnının alt kısmının sağ tarafından aşağı inen ve kalçasında duran uzun, kavisli bir yara izinin üzerinden geçirdi.

Makram'ın nefesi dişlerinin arasından tısladı ve kalçaları Naime'nin altında gerilerek yükseldi, ereksiyonunu göğüslerinin arasına bastırdı. Naime ellerini kaldırıp adamın gövdesinde gezdirdi, sonra uzun yara izini bu kez diliyle tekrar yokladı. Nabzı boynunda ve bileklerinde atıyordu.

bunu yaparken. Kendini hem cesur hem de ne yaptığından emin değilmiş gibi hissetti ve tepkisini ölçmek için adamın yüzüne baktı. O sırada uzandı ve kızın kollarından tutarak onu bir battaniye gibi kolayca yukarı çekti.

"Merhaba." Yavaş ve aç bir öpücük için onun ağzını kendi ağzıyla yakaladı. "Benim sıram."

"Ama," diye itiraz etti, "daha fazla yara izi var."

"Birçoğu," diye kabul etti, nazikçe sırt üstü yatırıp tekrar örttü. "Birkaçını bir dahaki sefere saklayabiliriz."

"Ya bir dahaki sefer olmazsa?"

Kadının ellerini yatağa sabitledi ve onu altında yavaşça incelemeye başladı. Adamın yüzündeki baygın ifadeden ürperdi, simsiyah boyanmış gözlerle daha da açlaştı.

"Gelecek seferlerin çok olacağına karar verdim." Başını eğdi ve onun tenini öptü. Göğüslerinin arasına yumuşak öpücüklerden oluşan bir çizgi çizdi, elleri hâlâ onunkileri yatağa yaslıyordu.

"Karar verdin mi?" Kadın gözlerini kapattı. Öpücükleri sola doğru yöneldi, göğsünün etrafında yavaş bir spiral çizerek meme ucuna yaklaştı. Tüm vücudu beklentiyle gerildi, hassas ucu sertleşti ve dokunmak için can atıyordu. Ama öpmedi, yerine kısa bir süre durdu ve göğsünün üzerinden bir çizgi çizerek sağ göğsüne doğru öptü ve aynı şeyi yaptı. Naime bir protesto miyavlaması verdi, ona doğru eğildi ve kollarını onun kavrayışından kurtarmaya çalıştı.

"Kararımı verdim," diye yanıtladı öpücüklerine kısa bir ara verdiğinde. Göğüslerinde ve bacaklarının arasında, nemin kalçalarını kayganlaştırdığı yerde keskin, ağrılı bir arzu zonkluyordu. Onları birbirine bastırdı, boş ağrıyı bastırmaya çalıştı ve çok az başarı elde etti. Makram çenesini eğerek onun bacaklarını birbirine sürtmesini izledi ve bir dizini onunkinin arasına koyarak kaydı.

Bir eliyle Naime'nin bileklerini kavrarken diğer eliyle Naime'nin yan tarafını, kalçasını okşadı ve eli leğen kemiğinin üzerinde durdu, avucunun topuğu Naime'nin istediği yerin hemen üzerine bastırdı. Naime küçük bir şikâyet sesi çıkardı ve onu oraya dokunmaya zorlamak için kalçalarını kaldırdı. Bunun acısını, özlemini dindireceğinden emindi, eğer o sadece...

Makram ayak bileklerini kavrayarak aşağı indi. Ellerini bacaklarında gezdirdi, güçlü parmakları bacaklarını yukarı kaldırıp ayırdı.

Naime dirseklerinin üzerinde doğrulup, bir eliyle bacağını sabit tutarken, eğilmiş dizine bir öpücük kondurmasını izledi. Saçları tenine değiyordu,

İpeksi bir okşayış, onun daha şehvetli dokunuşuyla yan yana duruyordu. Teni onunkiyle güzel bir tezat oluşturuyordu; solgun teninin yanında sıcak ve altın rengi. Gece yarısı saçları ve büyüyle boyanmış karanlığı, kendi gücünün sedefli nabzıyla birleşiyordu.

Yavaşça dizinden uyluklarının tepesine doğru ilerledi. Öpücükler tenine karşı tembel ve kandırıcıydı. Yine de büyüsü farklı bir hikâye anlatıyordu, ham çaresizlik ve ihtiyaç hakkında, gölge ve duman kırbaçları ara sıra omuzlarında gevşiyordu. Büyüsü, dokunuşunun teninde olduğu kadar gücünde de somuttu, küçük şoklar ve okşamalar, ağzını kaldırdığında bile gelen ve kalan farkındalık. Elleri dizlerinden iç uyluklarına doğru ilerledi ve durdu. Başparmakları her bir uyluğun leğen kemiğiyle birleştiği kıvrımı okşadı.

Sırt üstü yere düştü, nabzı tüm vücudunu sarmış, teni alev alev yanıyordu.

"Neden bana işkence ediyorsun?" Naime itiraz etti.

Makram başparmaklarını içe doğru çevirerek kadının dış kıvrımlarını okşadı ve kadın kalçalarını oynatarak zonklama ve ihtiyacın en yoğun olduğu yere dokunması için onu zorladı.

"Öyle mi?" dedi alçak, çakıllı bir sesle, saç üçgeninin üzerindeki teni öpmeden hemen önce. Naime yumuşak bir cesaretlendirme sesi çıkararak parmaklarını onun saçlarına doladı.

"Öylesin," dedi, saçlarını avuçladı ve yüzünü kendi yüzünün üstüne getirmesi için başını yönlendirdi. Ona ters ters baktı. Adam onun bakışlarıyla alay edercesine gözlerini kıstı ve tekrar aşağı inerken bir sırıtışı zorlukla bastırdı.

Makram ona bir öpücük daha kondurdu, sadece dudaklarının baskısıyla, çaresizce sızlayan küçük sinir ve ihtiyaç yumağına karşı. Nefes nefese kalan kadın, Makram'ın gövdesini öpmesiyle hayal kırıklığı içinde inledi; Makram'ın elleri de onu takip ederek beline ve kaburgalarına doğru ilerledi.

"Acele etmeyeceğim." Başını eğerek onun yanağını dürttü. "Bunu aceleyle mahvolmasına izin vermeyecek kadar uzun zamandır istiyordum." O konuşurken eli göğsüne gitti, parmakları ağırlığını kavradı ve yukarı doğru kaydı. "Senin için acımasını istemiyorum" derken parmakları meme ucunu nazikçe kopardı.

Kelimeler hazzın şokunda kayboldu. Adam başını eğip göğsünü tekrar okşadığında ve bu kez meme ucunu ağzına aldığında daha yeni nefes almıştı. Gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerindeki

İçinden geçen ateş ve şimşekler, adamın hoşnut gümbürtüsünün yumuşak sesi ve başının vücuduna yaslanmış görüntüsüyle birleştiğinde çok fazla his uyandırıyordu.

Kalçaları onunkilerin üzerinde hareket etti, ereksiyonunun küt ucu bacaklarının arasındaki dikişe sürtündü, ıslaklığına doğru kaydı. İkisi de inledi, adamın sesi adamın yakaladığı meme ucunda titreşti ve kadın adamın omuzlarını sıkarak kavis çizdi. Adam ağzını kadının kaldırdı ve alnını kadının köprücük kemiklerinin hemen altına bastırarak durgun bir nefes verdi.

Makram uzun bir süre hareketsiz kaldı, elleri yatak örtüsünü avuçlamak için kıvrılmıştı. Naime ellerini birbiri ardına Makram'ın sırtında gezdiriyor, onun büyüsünü ve aceleciliğini dizginlemeye çalıştığını hissediyordu.

Nazik, ölçülü vuruşları büyüsünün canavarını sakinleştirirken MAKRAM GÖZLERİNİ KAPATTI. Altında küçük bir kayma oldu ve konuşmadan önce sadece bir an tuttuğu nefesini içine çekti.

"Aklıma bir soru takıldı," dedi kadın ve adam onun bıkkın gülümsemesini göremediği için memnun oldu. "Büyünüz..."

"Sadece benim söylediklerime zarar verir," dedi, kadının bu soruyu düşünmesinin ya da sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşırarak. Genellikle kadınların ona sorduğu ilk soru buydu, tabii ne olduğunu öğrendikten sonra herhangi bir soru soracak kadar uzun süre etrafta kalırlarsa.

"Akış halindeyken bile mi? Hatta"-parmaklarını adamın böğründe gezdirdi, kaburgalarını bir komuzun telleri gibi tıngırdattı-"sen..."

Başını kaldırdı. Geniş gözlerle onu izledi, yanakları parlaktı, gözlerinden ışık akıyordu, böylece adam gözlerinin arkasındaki irislerinin maun halkasını zar zor seçebiliyordu. Parmakları kalçasına doğru seğirdi, yuvarlak kemiği okşayarak vücutlarının arasına girmek istedi. Adam buna izin vermedi. Bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve vücudu şimdiden isyan etme tehdidinde bulunuyordu. Küçük, meraklı parmakları ona yardımcı olmayacaktı. Yine de konuşmak yardımcı oldu.

"Ben bile...?" diye sordu.

Kahverengi, kalın kirpiklerinin altından onu incelerken gözleri yarı yarıya kapandı. Makram onu öpecek kadar yukarı doğru kaydı, çünkü

ona baktı. Kadın onu hevesle karşıladı ve bacakları onunkilerin etrafında dönerek vücudunun ne istediğini ritmik bir şekilde ima etti.

Öpüşmek kötü bir fikirdi. Uzaklaştı, başını onunkinin yanına gömdü, gül ve kış kokusunu içine çekti. Başka kokular da vardı, sıcaklık, onun uyarılmışlığı.

"Duyduğuma göre... bir büyücü doruğa ulaştığı anda sihrinin kontrolünü tamamen kaybediyormuş."

"Her zaman değil." Makram onun kulak memesini ısırdı ve vücudunun onunkinin altında titremesiyle, nefesinin hızla kesilmesiyle ödüllendirildi. Çıkardığı sesler o kadar tatlı ve kadınsıydı ki, tamamen ve acı verici bir şekilde tahrik olmak için başka bir şeye ihtiyacı olduğunu düşünmedi. Bu gece sihrinin kontrolünü kaybedeceğinden hiç şüphesi yoktu. "Sadece en iyi zamanlarda."

"Oh," dedi, sesinde ihtiyat vardı. "Ve en güzel zamanlar-"

"Benim sihrim sana asla zarar vermez."

İçindeki o hastalıklı burkulma daha önce de vardı. Ona hiç inanmadılar. Korku çok güçlüydü. Eğer bir soru sorarlarsa, asla bir cevap istemezlerdi, gitmek için bir bahane ararlardı. O da onlara hep izin verirdi. Ama Naime öyle değildi. O duygular tarafından değil, mantık tarafından yönetiliyordu.

"Tıpkı büyünüzü serbest bıraktığınızda gelen rüzgarın siz onu şekillendirmedikçe zarar vermemesi, ateşin emredilmedikçe yakmaması, toprağın yapılmadıkça kırılmaması gibi."

"O zaman acele et." Adam kulağına homurdandığında usulca kıkırdadı. Geçmişte onu çok incitmiş bir şeyi bu kadar kolay bir şekilde göz ardı etmesinden dolayı kalbi sıcaklık ve sevinçle doldu.

"Ben de seni çok sabırlı sanıyordum," dedi, ilk göğsüne gösterdiği özeni diğer göğsüne de gösterebilmek için ayağa kalkarak.

Cevap vermedi, sadece ellerini tekrar saçlarına doladı, kalçalarını onunkilere doğru iterek yükselirken başını ona doğru tuttu. Adamın siki kadının dolgun kalçalarının arasında yatıyor, kadın her hareket ettiğinde okşanıyor, göbeğinin hazır, kaygan sıcaklığına doğru kayıyordu. Yüzüncü kez, içine dalmak için çığlık atan dürtüsünü reddetti. Onun en ufak, en kısa süreli bir rahatsızlık hissetmesini bile istemiyordu ve bu da şimdi sabırlı olması anlamına geliyordu. Kendini daha sonra kaybedebilirdi.

Bir kolunun üzerinde durdu, bacaklarının arasına uzandı, parmaklarını aşağıya, kalçalarının arasındaki kaygan, ipeksi yerde kaydırdı. Adam inledi ve kadın keskin, yüksek bir nefes verdi, bir eli adamın kolunu kavrarken diğeri hâlâ saçlarını tutuyordu. Makram onun yüzünü izledi.

Onu okşuyor, sevip okşuyordu. Gözleri konsantrasyonla kapanmış, dişleri alt dudağına gömülmüş, boynu kemerli. Çok güzeldi. Boğazının çukurunu öptü, dilini boğazında gezdirdi, bir parmağını içine soktu.

Naime'bedeni bu saldırı karşısında hareketsiz kalırken, zihni kadının iç kaslarının kavrayışıyla, onun sıcaklığıyla döndü.

"misin?" diye sordu. Başını salladı, bakışlarıyla buluşmak için başını çevirdi ve kalçalarını deneysel bir şekilde oynattı.

"Şimdiye kadar iyi olmanın ne demek olduğunu hiç bilmemiştim," diye inledi Naime.

Bir kahkaha attı, başparmağıyla onun zevkinin küçük zirvesini daire içine alırken onu öpmek için eğildi ve parmağını dikkatlice onun içine doğru kaydırdı. Kadın şaşkın bir çığlık attı ve dişleri adamın alt dudağına kenetlendi. Bu sadece hızlı bir ısırıktı ve acıttı ama onu kırdı ve ağrıyan siki ona parmağından çok daha iyi bir iş çıkarabileceğini söyledi.

"Olamaz," diye nefes nefese kaldı, "çok üzgünüm." Adamın yüzünü kavradı ve başparmağını dudağına bastırdı.

"Kefaretini sonra konuşuruz," diye mırıldandı, tamamen onun yuvarlandı ve kalçalarını onunkilerin arasına yerleştirdi. Solgun sihir güzel yüzünü aydınlattı ve o hareket ettiğinde dudakları aralandı, nefesi kesildi.

"Nefes al," diye nazikçe emretti.

Kadın itaat etti ve Makram bir elini onun iç kalçasında gezdirerek samimi vuruşlarına devam etti. Kadın sesinde tiz bir kırılmayla biten bir inilti çıkardı. Aklına gelebilecek en monoton, zihni uyuşturan görevleri ve işleri düşündü ve zihinsel olarak listeledi. Bunlar onu sakinleştirmeye çok az yardımcı oluyordu ama hiç yoktan iyiydi.

Kendini ona yasladı, ereksiyonunun sadece başını içine sokarken dokunuşlarına devam etti. Sırtından ve alnından terler boşandı ve listeye ekleyeceği başka bir şey düşünmek zorunda kaldı, bacaklarındaki kaslar onu beklemek için gösterdiği çabayla kasıldı. Makram geri çekildi, tekrar girdi, yavaşça, sadece bir parça daha. Bacakları daha da açıldı, nefesi daha sığlaştı ve ellerini kaldırarak Makram'ın kollarını kavradı, tırnakları Makram'ın tenini ısırıyordu.

"Bu iyi," dedi nefes nefese.

İyiyi sevmezdi. Mükemmeldi. Kendinden geçme ve ıstıraptı, beklemekti, vücudu sadece hızlı ve sert olmayı düşünebilirken çok yavaş ilerlemekti.

Naime keskin bir sabırsızlık tonuyla, "Sende bundan daha fazlası olduğunu biliyorum," dedi.

Makram gülerek onun üzerine çöktü ve onu öptü, yüzünü kavradı ve ağırlığını kollarının üzerine verdi. Adam geri çekildi ve tekrar bastırdı, daha derine ve kadın ağzının içinde küçük bir cesaretlendirme sesi çıkardı, dilini ısırdı. Adam tekrarladı, yavaşça geri çekildi, daha yavaş itti, derinlik kazandı ve sonra her dikkatli itişte vazgeçti. Kadın ondan sadece bir kez durmasını istedi ve hareketsiz kalmak için her şeyini verdi. Çünkü iç kasları onu sıkıyor, daha derine çekiyor, etrafına düşüncelerini ve kısıtlamalarını rüzgârdaki toz zerreleri gibi dağıtan ıslak ve sıcak bir baskı yapıyordu.

Sonunda kendini onun içine gömdüğünde, ondan çok kendisi için bekledi. Kolları ve bacaklarıyla ona sarıldı, başını kaldırdı ve boynunun eğimine bastırdı, nefesi terden kayganlaşmış teninde titriyordu. Başını onunkine bastırdı, yüzünü onun saçlarına ve kokusuna gömdü ve sonuna kadar dışarı ve sonuna kadar geri kaydı. Rahatlama zevkle karıştı, ısı onun çekirdeğini doldurdu. Kadın kalçalarını yukarı kaldırdı, bacakları sıkıştı ve adam bir an için başlangıç ve bitişlerini, hangi yumuşak, gürültülü inlemenin kime ait olduğunu, kimin büyülü rüzgârının kimin dumanını çıkardığını unuttu.

"Tekrar," dedi teninin içine ve boynuna küçük, yumuşak bir ısırık verdi. Düşüncelerinde soğuk bir ateş parladı ve kendini sıkıca kavradığı elini bıraktı. Güç kırbaçları ondan uzağa uzandı, her biri gecenin çekirdeği ve dumanın izini taşıyordu. Hareket etti, birkaç yavaş, eşit vuruşla, ama kadın hazırdı ve adam yavaş yavaş ölüyordu ve hızını artırdığında kadın başını salladı. Başını yatağa doğru iterken elleri adamın boynunu kavradı, vücudu adamınkiyle ritim buldu. Ayaklarını dikti, bükülmüş dizleri kalçalarını kavradı ve elleri sırtından aşağıya uzandı, biri, sonra diğeri. Tırnaklarını onun teninde gezdiriyor, kalçaları her buluştuğunda nefesi şaşkın küçük sesler çıkarıyordu.

Zevk, şaşkınlık ve neşenin onun ifadesi için savaşmasını izlemek çok fazlaydı. Serbest bıraktığı büyüsü o kadar parlaktı ki, ona bakmak için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Kendi büyüsü onunkini gölge bıçakları gibi kesiyor, keskin ve büyüleyici bir tezat oluşturuyordu.

Konsantre olacağı sıkıcı şeylerin tükendiğinden emin olduğunda ve bedeni zihninin komutasını almakla tehdit ettiğinde, durmayı düşündü. Önce onun doruğa ulaşmasına yardım edebilir, sonra da kendi orgazmını bitirmek için geri dönebilirdi. Yavaşlayıp çekilmeye hazırlandığında, kızın tırnakları omuzlarını ısırdı ve nefesi çaresiz bir çığlık halinde geldi.

"LÜTFEN DURMA," diye yalvardı, ondan tamamen uzaklaşacakmış gibi hissettiğinde. Yanlış mı yapıyordu?

"sahip olmadığım zamana ihtiyacın var," dedi, sesinin sıcak yırtık pırtık ve düzensizdi.

"İstemiyorum." Onu yerinde tutmak için bacaklarını adamın kalçalarına doladı. "Gitme. Sanırım çok yakın." Uçuruma yakındı, kırılmaya yakındı, her hareket ettiğinde paramparça olacağını düşünüyordu.

"Naime," dedi, küçük bir itmeyle daha derine daldı ve tüm sert, parıldayan hislerin kalçalarında ve uyluklarında yeniden patlamasına neden oldu.

Kız da karşılığında onun adını inledi ve adam tekrar başladı.

"Korkma," dedi ve büyüsü etrafında patlayıp onları sessiz, yıldızsız bir gökyüzü gibi hiçlikle örtene kadar anlamadı.

Artık hiçbir şey göremiyordu, sadece Makram'ın hareket ettiğini hissediyordu. Büyüsünün pençesinde ne sıcak ne de soğuktu; Makram'ın ve kendisinin nefesleri dışında her şey . Onu hissedebiliyordu; her dokunuşu, her öpücüğü, ona karşı her hareketi, diğer tüm duyuların yokluğuyla on kat artıyordu.

"Senden asla korkamam," dedi onun ağzına karşı. "Sen benim kalbime kazındın."

Onu vahşice öptü, kadın nefes almak için kendini ayırmak zorunda kalana kadar. Kolları kızın kollarını daha sıkı sardı ve ritmi değişti, kalçaları ona doğru yuvarlandı. Göz kapaklarının arkasında yıldızlar parladı ve nefesi onu bir çığlıkla terk etti, ama ses büyüsünün boşluğunda kayboldu.

"Ne yapacağım?" diye soluk soluğa bağırdı, kendini tutmaya, duygu ve ihtiyaç telaşına yenik düşmemeye çalışıyordu.

Yumuşak, boğuk bir homurtu çıkardı ve karanlıkta kızın ellerini aradı, onları yatağın üzerinde başının üzerine getirdi ve kollarını kızınkilerin üzerinde dolaştırdı. Onu öptü.

"Bırak." Adam kadının kalçalarını sertçe itti ve kadın adamın ağzına doğru inledi. "Bana her şeyini ver."

Gölge ve dumandan, sıcaklık ve huzurdan oluşan iplikçikler kadının içinden geçerek, adam hareket etmeye devam ederken bedenini kavrayışını kesip geçti. İçindeki şey, birleşmelerinden başlayarak, büyük zevk ve serbest bırakma patlamaları içinde paramparça oldu ve şaşkınlıkla onun adını soludu. Adam başını gömdü

Sihrinden yayılan ışık boynundan dışarıya doğru patlayarak adamın boşluğunu deldi. Kaslarının kontrolünü tamamen kaybedinceye kadar onun hareketlerinden zevk dalgaları yayıldı ve o hareket ettikçe kısa patlamalar nabız atmaya devam ederken tek yapabildiği nefes nefese kalmaktı.

"Benimle gel," dedi, ellerini onun çekip ona dokunmak istiyordu.

Makram sert, ders niteliğinde bir kelime söyledi ve yüzü onunkine bastırıldığı için dişlerinin birbirine kenetlendiğini hissetti. Hareketleri kısaldı ve sonra durdu. Elleri bileklerinde siper gibi kapandı ve içinden çıkan sert ses kısık bir iniltiye dönüştü. Bir ürperti tüm vücudunu sarstı ve ağırlığını ona doğru gevşetti.

Büyüsü geri çekildi, ışık kanamaya başladı ve onu kendine geri çağırırken içinden aktı. Nefes alış verişi daha düzenli hale geldi ve bileklerindeki tutuşunu gevşetti. Bacaklarını onun kalçalarına doladı ve başını onunkine yasladı, kalbinin bedeninde gök gürültüsüyle attığını hissetti.

Büyüsü geri çekildiğinde oda çok çılgın göründü. Tüm şekiller ve soluk renkler, az önceki basit hiçliğin aksine gözlerini yakıyordu.

"Ellerim," dedi ve adam onu serbest bıraktı. Naime parmaklarını onun saçlarına geçirdi, yanağını onun yanağına bastırırken başını tuttu. Diğer her şeye karşı gözlerini kapattı.

Makram kalçasına gelene kadar bir elini onun vücudunun kıvrımlarında gezdirerek yan tarafını okşadı. Kadının üzerinden kendi tarafına doğru kaydı ve onu kendine doğru çekti. Kadın, adamın ellerinin nazik rehberliğine itaat etti ve bitkin bir coşkuya geri dönerek rahatladı. Sonrası hayal daha yapışkandı. Yine de hiç umursamadığını fark etti.

Makram, Samira'nın geriye çektiği battaniyelerin kenarını bulana kadar etraflarını okşadı ve odalara sızan gece soğuğuna karşı korumak için onları yukarı çekti. Bir elini Samira'nın kalçasına atarak bacaklarını onunkilerin arasında dolaştırdı.

Hava durgunluğuyla ağırlaşmıştı ve Naime gözlerini açıp başını geriye eğdi. Kaşları birbirine kenetlenmiş, dudakları ince bir şekilde bastırılmış, ifadesi suskunlaşmıştı.

"Bana kalmamı söyle," dedi.

Yavaş ve duyulabilir bir nefes aldı. ". Sen buradasın."

Bakışları onunkiler üzerinde sertleşti. "Hayır, bu gece olmaz. Seninle kalmamı iste.
Benden sonsuza kadar kalmamı iste."

"Ne?" diye sordu. "Nasıl yapabilirim? Bu nasıl işe yarayabilir ki?" Onun istiyordu. İçinde bulundukları anı asla terk etmek istemiyordu. Asla onsuz olmak istemedi.

"Bana emret, ben de işe yaramasını sağlayayım."

"Makram." Naime onun yanağına dokundu. "Halkının bir yöneticiye ihtiyacı var."

"Ben değil. Ben hükmetmek için doğmadım, hükmetmek yaratılmadım. Ama sen ." Onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Ben hizmet etmek için yaratıldım ve doğdum. Hizmet etmek istediğim kişi sensin, yanında durmak istediğim kişi sensin."

Naime geri çekildi, boğazı düğümlendi. "Tamar'ı terk etmeyeceğim."

"Hayır," dedi ve onun alnından öptü. "Bir güzelim. Biliyorum ki bunu çözebilirsiniz."

"Yapamam, yok-"

Onu bir öpücükle susturdu; derin, aç bir öpücüktü bu ve kadının uzuvlarına canlılık ve sıcaklık yaydı. Söylediklerine konsantre olmaya çalışarak bir itirazda bulundu. Ne demek istediğine.

"Söyle," diye emretti öpücükten çekildiğinde. "Söyle ve bir yolunu bulalım."

"Kal." Kelimenin içindeki çaresizlik, kabaran zihni ve büyüsü üzerindeki rahat tutuşundan kurtulan duyguyla kendini şaşırttı.

"Evet, kraliçem." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kalbim."

OTUZ DÖRT

NAIME AYAĞA FIRLADI. Bir avuç saçını yüzünden uzaklaştırdı. Pencereler gökyüzünün gece mavisi olduğunu gösteriyordu ve vücudu bunu biliyordu
sabahtı.

Makram'ı bulmak için döndü. Yüzüstü uzanmış, bir kolu bir bacağı yatağın kenarına asılmıştı, sanki yatağın yarısında uyuyakalmış gibiydi. Düşünceler bir kasırgaya kapılmış gibi zihninde dönüp duruyordu. Eğer onları düzene sokmazsa, yazmazsa, fikirlerini kitaplarıyla karşılaştırmazsa, onları kaybedebilirdi. Onu orada öylece bırakmak çok zordu.

Güzel, mükemmel, sıcak altın teni tekrar dokunulmayı bekliyordu. Uzun bir süre ona baktı. Bir ara battaniyeleri üzerinden atmıştı. Ona bakarken kendini kaybetmek çok kolaydı. Kendini durduramıyordu. Buluşmalarının ona bakma arzusunu bastırması gerekmez miydi? Aksine, bu arzuyu daha da alevlendirmişti.

Bir an bile tereddüt etse ya da parmaklarını adamın kaslı sırtında gezdirmeye cüret etse, yataktan hiç çıkmayacağını biliyordu.
Dikkatli bir şekilde onun karşısındaki taraftan kaydı, yerden kombinezonunu aldı ve parmak uçlarında oturma odasına girerken başının üzerine çekti.

Sabah olmuştu ama mutfak personeli dışında herhangi birinin kalkıp dolaşması çok erkendi. Samira'nın sarayda kendi odası vardı ve Naime onun kahvaltı saatine kadar geleceğini sanmıyordu. Samira'nın kendisine getirdiği kitabı ve parlak mavi kapağıyla yaşını belli eden Chara'a Kitabı'nı eline aldı. Her iki kitabı da kucağında tutarak koltuklardan birine oturdu, koluna yaslandı ve bacaklarını . Vücudu hiç olmadığı şekilde ve yerlerde ağrıyordu, ona geceyi nasıl geçirdiğini hatırlatıyordu ve

Mavi kitabı son üçte birine kadar açtığında yanakları kızarmıştı. Chara'a'yı yöneten kanunlar Sultan I. Ömer tarafından orada yazılmıştı.

Konsey toplantısı bu öğleden sonraydı ve hala bir çözümü yoktu. Aslında daha fazla sorunu vardı. Makram kalmak istiyordu. O da bunu istiyordu ama bunu nasıl başaracağından emin değildi.

Makram yatak odasından çıktı, hâlâ çıplaktı ve belli ki bu durumdan rahatsız olmamıştı. Oturma odasını geçip Naime'nin üzerine eğildi ve sessiz bir bakışla onun durumunu değerlendirdi. Naime konuşmak için ağzını açtı, ama Makram onu kollarının arasına aldı ve iki kitap hâlâ kucağında olduğu halde koltuktan kaldırdı.

"Çalışıyorum." Eğlenmek mi yoksa sinirlenmek mi gerektiğine karar veremedi.

Onu yatağa yatırdı ve yanına kıvrıldı.

"Burada yap," dedi uykulu bir sesle, yastıkları kadının arkasına dayayarak. Bundan tatmin olmuş gibi göründüğünde yatağa belli bir açıyla yayıldı, başı Naime'nin ve bir kolu kalçasına doğru kıvrılmıştı. Naime gözlerini kırpıştırarak ona baktı ama yüzü Naime'nin karnına yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı.

İlk başta onun bu bir şey yapmanın imkânsız olduğunu düşündü. Ama rahat edene kadar birkaç ayarlama yaptı ve kitapları dizlerinin üzerine koydu, Emer Saban'ınkini açtı ve bir eliyle sayfaları çevirirken diğer elinin parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. Kuru, zihni uyuşturan materyaller üzerinde çalışmak için çok daha keyifli bir yol. Eli onun teninde geziniyor, dalgın vuruşlarla kemik ve kasların izini sürüyordu.

"Bunu bir daha yapma," diye mırıldandı karnına doğru. "Neyi yapmayayım?" Yanağındaki birkaç saç örgüsünü fırçaladı.

"Bana haber vermeden gitmişsin," dedi. "Sana uzandım ve gitmiştin."

"," dedi. "Bu sabah neden yatağın yarısına kadar sarkmıştın?"

Adam bir gözünü ya da ikisini birden açtı, kadın sadece birini görebiliyordu. "Bu yatak çok büyük. kaybolmuş gibi hissettim. Sanki ihtiyacım kaçamayacakmışım gibi."

"Kaçmanız gerekeceğini mi düşündünüz?"

İç çekerek sırt üstü yuvarlandı. "Tam olarak değil." Gözlerini kapattı. Naime bir parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Adam parmak ucunu ısırdı ve başını bacaklarına yasladı.

"Alışkanlıklar mı?" diye sordu, adamın yatağından kalkıp her an savaşmaya hazır olma ihtiyacına çok mu alışkın olduğunu merak ediyordu

Uyarı. Bir kez başını salladı. Sarkum ile baskınların sıkça yaşandığı ovalar arasındaki sınırlarda edinmiş olabileceği alışkanlıklar. Ve burada, Sarkum'a yaptığı yolculuk hariç, hayatının her gecesini rahat bir yatakta, tehlike ihtimalinin rahatsız etmediği bir uykuyla geçirmişti.

"Bu ne işi?" Başını kadının karnından yana çevirdi ve kitapları gözden geçirdi.

"Bugün Konsey'de olmam gerekiyor. Naip olarak kendimi savunmak için. Sarkum'daki durumu açıklamak, babamın İhsan hakkındaki ifşaatını ele almak için. Mirza unvanını almak istediğinizi açıklamak için."

Bir süre hareketsiz yattı, kitaplara baktı. Kaşları çatıldı ve ayağa kalktı. Kucağındaki kitaplara uzandı, onları kapattı ve yatağın yanındaki masaya taşıdı. Sonra ayaklarının yanına diz çöktü ve elleriyle baldırlarını okşadı. Küçük bir gülümsemeyle onu dizlerinin arkasından kavradı ve çekiştirdi, onu sırtına çekti ve kalçalarını onunkilere bastırırken bacaklarını onun etrafında yönlendirdi. Kadın güldü ve kitapları ve fikirleri aklından uçup gitti. Adam dirseklerine yaslanıp yüzünü onunkinin üzerine koyarken kadın adamın kollarını kavradı. O kadar güzel ve güçlüydü ki, kalbi onunla o kadar doluydu ki, tek istediği bir gece önce olduğu gibi yeniden birleşmekti. Ama yüz ifadesi ciddiydi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Mirza unvanını almak istemiyorum," dedi.

Naime ellerini onun sırtında gezdirdi, parmaklarıyla omurgasını takip etti ve açıklamasının devamını beklerken yüzünü inceledi. Başını eğdi, burnunun ucunu çenesine değdirdi ve gözlerini kapattı. "Aklımda başka bir şey var."

"Başka bir unvan mı?" Onun alnından öptü.

"Mmm." Ses adamın göğsünde ve dolayısıyla kadının göğsünde gümbürdedi. "Prens Konsorsiyum."

Kelimeler, anlamları kalbinin derinliklerine işlemeden önce uzun dakikalar boyunca aralarında kaldı. Elleri adamın sırtında hareketsiz kaldı ve yavaşça nefes verdi. Sultan değil. Hükümdar değil. Eş. Onun için. Gözleri aniden yandı ve verebileceği herhangi bir cevap boğazında düğümlendi.

Başını kaldırdı, parmakları çenesinde ve boğazında gezindi.

"Bunu neden yaptın?"

Gülümsediğinde, yüzünü nazik bir eğlenceyle aydınlattığında, içinde bir şey kırıldı ve bir gözyaşı serbest kaldı.

"Sana inanıyorum." Kızın şakağındaki gözyaşını sildi. "Dünyayı değiştirebileceğine inanıyorum ve bunu görmek için yanında olmak, elimden gelirse sana yardım etmek istiyorum.

Tarihin en büyük hükümdarlarından birinin yanında durabilecekken Mirza gibi bir unvanın ne önemi var?"

Naime daha fazla gözyaşı dökmemek için gözlerini kapattı, vücudu her şey içinden taşmadan konuşamayacak kadar duygu doluydu.

"Ayrıca, Konseyinizin Mirza'ya gönderdiği şartlar bir ittifak evliliği öneriyordu," diye alay etti. "Okumak istersen yanımda getirdim."

"Kardeşini yeneceğinden bu kadar emin misin?" Göğsünü dolduran duygu cehennemini pratik bir şeyle yatıştırmak zorundaydı.

Sırıttı. "Eğer bana evet dersen, senin yanında olmak için yapamayacağım, yapmayacağım hiçbir şey yok. Sen de bana inanıyorsun, değil mi?"

"Oh." Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi. "Evet."

"Bana inanmaya evet mi, yoksa benimle evlenmeye
evet mi?"

Gülümsedi, bir çözüm gelişirken aynı zamanda içinde bir sevgi ve özlem patlak verdi. "İkisine de," dedi. "Evet, sana inanıyorum. Eski, bozuk yolları yıkıp yenilerini inşa etmeme yardım edebilecek olan sana. Ve evet" -ağzını onunkine dokundurdu- "evet, ben seninim."

Adamın nefesi titredi ve gözleri kızın ağzına kilitlenerek vücudunda bir arzu dalgası yarattı. "Konsey'e ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Kahvaltıdan sonra," dedi, adam kalçalarını onunkilere doğru itip uyarılmışlığını ona belli ederken, "ama planlarımı konuşmalıyız. Çember'i tartışmalıyız ve-"

"Evet, evet," diye mırıldandı onu öpmeden önce. Kadından yumuşak bir ses çıktı ve vücudu adamınkine doğru kavis çizdi.

"Makram," diye iç geçirdi öpücüğü bıraktığında, "ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Sana güveniyorum." Boğazını öptü, dudaklarını teninde gezdirdi. "Ve seni istiyorum. Şu anda. Daha sonra konuşabiliriz." Bir elini aşağıya uzattı ve elini kalçasında ve uyluğunda gezdirebilmek için kadının iç çamaşırını yukarı çekti. Kadın gözlerini kapatıp şakacı, bıkkın bir iç çekiş yaptı ve Makram da ona arka tarafını çimdikleyerek karşılık verdi.

Şaşkınlıkla ciyakladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Canavar," diye kıkırdadı adam dört ayak üzerinde
onun üzerinde yükselirken. "Senin canavarın." Ona
hınzırca sırıttı. "Senin."

OTUZ BEŞ

Naime Konsey Salonu'nun dışındaki avluda Beşir'le karşılaştığında sisli yağmur güneşi ve gökyüzünü kapatmıştı. Yanında altı kişi getirmişti. Tören ve maruziyet gerektirdiğinde ona eşlik etmeleri için seçtiği adamlar. Teğmen Terzi de onlardan biriydi. Hepsi onun önünde eğildi, Bashir'in bakışları beline taktığı kemerlere takıldı. Tek kaşını kaldırdı ve doğrulurken kılıç kemerini düzeltti, bakışlarını Konsey Salonu'na çevirdi.

"Bundan hoşlanmayacaklar," dedi alçak bir sesle.

Naime başını eğdi. Babası törenlerde Hanedan kuşağı takmamıştı. Bu Eski Sultanlık'tan kalma bir gelenekti ve takmış olsaydı bile altı rengi de takacağından şüpheliydi.

Ama bugün yeni bir günün başlangıcıydı, işleri yapmanın yeni bir yoluydu. Ya da belki, daha doğrusu, dönüşün. Her bir kemer, belini saran gümüş işlemeli kumaşın üzerine bağlanmış ince ipek bir ipten oluşuyordu. Uçlarını süslemek için püsküller yerine, her bir Evin armasını taşıyan damgalı madalyonlarla ağır bir şekilde asılı duruyorlardı, her bir kordon ilgili Evin rengine boyanmıştı. Beyaz, mavi, yeşil, altın, kırmızı ve siyah.

Birkaç dakika sonra Makram ve Tareck de onlara katıldı. Durduklarında Makram'ın bakışları beline, yaptığı her küçük harekette gümüş ve beyaz entarisinin üzerinde ağır ağır sallanan altı kemere kaydı. Yüz ifadesi Beşir'inkini yansıtıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Başka adam getirmedin mi? Senin komuta ediyor gibi görünmen gerekiyordu."

Bir kaşını kaldırdı ve kendine bakarken ellerini yana açtı. Gülümsemesini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Gerçekten de

Gözüne muhteşem görünüyordu ama böyle bir şeyi söylemenin ne yeri ne de zamanıydı. Tepeden tırnağa simsiyah giysiler içinde, hem muhteşem hem de heybetli görünüyordu; her yönüyle karanlık ve heybetli bir ölüm büyücüsüydü. Bu da tam olarak onun nasıl görünmesini istediğiydi. Herkesin iyiliği için.

Kendisi için, onun o sabahki halini tercih ediyordu. Aralarındaki çıplaklıkta seksten öte bir şey vardı, savunmasız ve tatlı bir şey. Belki de bakışları onu ele vermişti, çünkü Makram'ın ağzının bir köşesi canlanmış, koyu renk gözleri onunkileri yakalamıştı.

"Bunun ilginç olacağını şimdiden söyleyebilirim," dedi İhsan Naime'nin arkasından, onlara katılmak için ilerlerken. "Günaydın," dedi Naime'nin yanağına bir öpücük kondururken. Parmaklarını renkli kemerlerin üzerinde gezdirdi ve Naime'nin bakışlarıyla buluştuğunda derin bir iç çekti. "Eğer şanslıysak, bunları görmek bile bizim Kadir'e kalp krizi geçirtebilir." Bakışları Makram'a, aşağıya, yukarıya ve onun yüzüne kaydı. "Tekrar hoş geldiniz."

"Şehzade," dedi Makram. Birbirlerine tam olarak ters ters bakmadılar ama bakışları en iyi ihtimalle gergindi. Ne de olsa daha tanışmışlardı. Birbirlerini tanımaları için onlara bir şans vermeliydi.

"Artık Usta," diye düzeltti İhsan onu.

Makram kılıcının kabzasını kavrayınca Naime kemerinin ve kınının her zamanki gibi yıpranmış kahverengi deriden olmadığını fark etti. Siyah renkteydiler ve üzerlerinde gümüş süslemeler vardı; saçını düğümleyen gümüş bant dışında taktığı tek süs de buydu.

"Ah. Ben de öyle duydum. Sadrazamınızı kızdırmak için Şehzade'yi muhtemelen saklayacağım."

İhsan kıkırdadı ve Naime belki de ortak noktalarının ortak bir düşman olabileceğini düşündü.

"geldi," dedi Makram'a. "Hazır olduğumda seni çağıracağım." Makram bir elini ağzına götürdü ve kapılara baktı
Konsey Salonu, yer açmak için geri çekiliyor.

Beşir adamlarına başıyla işaret etti ve İhsan kolunu uzatırken Naime'nin etrafını sardılar. Konsey Salonu'na birlikte yürüdüler ve babasının yokluğu, İhsan'ın eşlik etmesi ve kısa bir süre önce yaptıkları aynı yürüyüşü hatırlatması nedeniyle daha şiddetli hissedildi. İşler ters gitmeye başladığında Konsey'e ilk kez tek başına hitap ediyordu.

Beşir salonun kapılarını öyle bir güçle itti ki kapılar duvarlara çarparak açıldı, salon ve fuayenin boşluklarında keskin bir ses duyuldu.

Vezirlerin konuşmaları kesildi ve hepsi Naime ile İhsan'ın kürsüye yaklaşmasını izledi. Muhafızlar ve bir hükümdarın sahip olması gereken sayıdaki altı hizmetkâr, Naime'nin arkasındaki alayı oluşturdu.

Naime sadece Kadir'in şaşkınlık, kafa karışıklığı ve gerginlik aşamalarından geçen yüzünü not aldı. Korumaları kürsünün iki yanındaki yerlerini alıp İhsan oturduğunda Kadir'in dikkati onun taktığı Saray kemerlerine odaklandı. Gerginliği daha hissedilir bir temkinliliğe dönüşmüştü ve İhsan onun dengesini bozduğu için memnundu. Şimdi onu orada tutmalıydı.

Tamar Sultanları Yıkım'dan beri Saray kemeri takmamışlardı.
Bu tercihi, hem Kraliçe Sultan olma hem de babasının valileriyle açıkça paylaşmadığı Çember'e dayanma niyetinin sessiz bir beyanıydı. Yıkımdan önce Sultan, valilerinden değil, Chara'a Çemberi'nden konsey almıştı. Kemerler, ondan önce odada duran herkes için bir tehditti.

Bankın yanına vardığında döndü, yüzü odaya dönüktü ve oturdu.

Sessizlik bir süre daha uzayınca Naime Kadir'e sert bir bakış attı. Kadir şaşırmış gibi irkildi ve asasını yere vurdu. Vezirler oturdu. Eşber Paşa yanındaki vezire dirsek atarak onu ve Kadir'i süzdü. Diğeri başını salladı.

Kadir konuşmak için nefesini tuttu ama Naime araya girdi. "Sarkum, benim nişanlım ve Şehzade ile görüşmelerin durumunu konuşmak için buradayız. Katılıyor musunuz Sadrazam?" Gözlerini ondan değil, odadan ayırmadı.

Boğazını temizledi, başını eğdi ve onaylar gibi bir ses çıkardı. "O zaman başlayalım. Sarkum iç savaşın eşiğinde. İnanıyorum ki bir taraf seçmek bizim için en iyisidir."

Yavuz Paşa'nın kaşları kalktı. Muhafızlarından biri ayaklarını kaydırdı, başı ona bakmak için döndü, ama hemen kendini düzeltti, gözlerini ileriye doğru eğitti.

"Bize bir Sarkum savaşında taraf seçmeyeceğinizi söylemiştiniz. Ne amaçla sözünüze karşı geliyorsunuz?" Kadir cevap verdi.

"İyi bir sebep olmadan bunu yapmayacağımı söyledim," diyerek tuzağına yem attı. Kadir bunu hissetti ve Yavuz Paşa nihayet konuşana kadar bakışlarını sessizlik içinde tuttu.

"Lütfen detaylandırın Sultanım."

Bakışlarını ondan kapılara doğru çekti ve sesini bir büyü sabitledi. "Sarkum'a vardığımda birinin bir mektup gönderdiğini gördüm,

ve babamın olmayan şartlarla Sarkumdaki Mirza'ya gönderdim."

Şok odaya yayıldı. Bazıları bunu sessizce atlattı ama birkaç öfke haykırışı duydu. Yavuz Paşa'nın ifadesi karardı ve sağındaki adam, Terim Paşa, inanmayan bir kahkaha attı. Kısa boylu, şişman Vezir'in kaşlarını çatmaktan daha aktif bir şey yaptığını gördüğü nadir anlardan biriydi bu.

"Kim?"

"Bilmiyorum Yavuz Paşa. Belgeler babamın mührü ile imzalanmıştı."

Bütün gözler, yüzü mükemmel bir resmi olan Kadir'e çevrildi. Mühre ve saray hattatına sadece Sultan, Sadrazam ve veliaht erişebiliyordu. Elbette Kadir, aleyhinde konuşabilecek olan hattatı kullanmamıştı.

"Beni bir şeyle mi suçluyorsunuz Sultanım?"

"Tabii ki hayır. Kanıt olmadan kimseyi suçlamayacağım. Ben sadece gördüklerimi anlatıyorum."

"Kanıt yoksa bunlar gerçek midir? Sadece uydurduğunuz bir hikâye olabilir," dedi. Arkasındaki bankta oturan ve hepsinin de onun cebinde olduğunu bildiği üç vezir başlarıyla onayladı.

"Bu ancak birini suçlamak niyetinde olsaydım mantıklı olurdu, ki öyle bir niyetim yok." Onu açıkça suçlamasına gerek yoktu. İfadesi şüphe tohumları ekmişti ve bu şüphe, suçu üzerinden atmak için yaptığı her girişimde daha da güçlenecekti. Onu bir heykel gibi tek bir hamleyle deviremezdi ama destekleyen tabanı, ona inanan adamları parçalayabilirdi.

"Yine de Sarkum'un yanlış şartları kabul ortaya çıkan hassas bir durum var. Mirza ile evlenmem teklif edildi."

Şimdi salonda protesto sesleri yükselmeye başlamıştı. Onun evlenmesini istiyorlardı, Sultan'ın koltuğunda oturan bir adam, ama dışarıdan biri değil. Bir Sarkum erkeği değil. Naime yüzünü kıpırtısız, duygusuz tutuyordu ama içinde bir zafer coşkusu vardı. Kadir'e böbürlenerek bakmaktan ancak muazzam bir çabayla kendini alıkoyabildi. Onu yolundan çekmeye çalışmıştı. Bunun yerine, kendisini babasının yerine koyması için tam da ihtiyacı olan şeyi istemeden ona vermişti. Bir kraliçenin hükümdar olması fikrinden bile daha iğrenç buldukları kaçınılmaz bir alternatif.

Naime tekrar konuşmadan önce gürültünün kesilmesini bekledi. "Konsey hoşnutsuz mu?"

"Hoşnutsuz mu? Bu kabul edilemez! Bu şartlara uymaya yok, değil mi?" Yavuz Paşa sordu ve diğerlerinin çoğu tarafından yankılandı.

"Başka seçeneğim olmayabilir." Naime ayağa kalktı. Beşir'e eliyle işaret ettiğinde vezirler hep birlikte kapılara doğru baktılar. Beşir'in adamları kapıları açtı.

Onu terk ettiğinden beri geçen sürede Makram'a sekiz adamı daha katılmıştı. Tareck'le birlikte Konsey Salonu'na girdiklerinde etraflarında gri ve çelik mavisi tonlarında giyinmiş minyatür bir falanks vardı. Oniks rengi giysileriyle odadaki tüm bakışların odağı olan Makram hariç hepsi. Tamar'da renk önemliydi. Kişiyi silinmez bir şekilde hanesiyle özdeşleştirirdi. Makram asla siyah giymezdi, adamlarının giydiği grilere sadık kalmaya özen gösterirdi.

Sanki siyasi düşmanlarının arasından değil de kazanacağından emin olduğu bir savaşa gidiyormuş gibi rahat, kendinden emin ve sakin görünüyordu. Naime'nin bir sonraki nefesi daha kolay geldi, karnında ve uzuvlarında daha tam olarak açıldı.

Beklenmedik girişleri vezirleri, Makram'ın kürsüye yaklaşması için geçen dakikalar boyunca onları susturacak kadar şok etti. Tarık da dahil olmak üzere tüm adamları onun önünde diz çöktüğünde Makram diz çökmedi. Başını öne eğdi. Bu, vezirleri sessizliklerinden uyandırdı ve kısık sesle konuşmaya başlasalar da Kadir bir adım öne çıkarak Makram'ı, siyah giysilerini, kılıcını, sonra da diğerlerinin taşıdığı silahları inceledi.

"Sultanım," dedi Kadir bakışlarını Makram'dan ayırmadan, "bunun anlamı nedir?"

"Beyler." Makram doğrulurken ve adamları topuklarının üzerinde geriye doğru otururken Naime yerine oturdu. "Bu ittifakla ilgili. Kinus Rahal büyüyü bitirmek için Cumhuriyet'le ittifak yapmak istiyor. Cumhuriyet'in ordusu zaten yenmeyi umamayacağımız bir güç. Kinus onlara Sarkum'u ve büyü konusunda Cumhuriyet'ten çok daha fazla bilgiye sahip olan ordusunu verirse, durdurulamaz olurlar. Teslim olmamız daha iyi olur."

Odada inançsızlık, alaycı kahkahalar ve yükselen sesler yankılandı. Naime konuşmayanları, ciddi düşünceleriyle oturanları not aldı. Yavuz Paşa, Eşber, Terim ve güney vezirlerinin sadakatini talep eden Yavuz'un kardeşi. Onlar anladılar. O da onlarla konuştu.

"Bir alternatif var." Naime sessizleşmelerini bekledi. "Agassi, Mirza unvanı ve Sarkum'un hükümdarlığı için kardeşine meydan okumak istiyor. Cumhuriyet ile ittifak yapmakla ilgilenmiyor."

"Yardımımızı istiyor," diye açıkladı Kadir küçümseyerek. "Peki yardım edersek, büyümüzü ve oğullarımızı bu yabancı savaşa adarsak ne kazanacağız?"

"Kaçınılmaz yıkımımızı engellemek için daha fazla güç dışında mı?" Yavuz Paşa sordu. Küçük kardeşi ve yoldaşları da dahil olmak üzere birkaç kişi onunla aynı fikirde olduğunu söyledi.

"Dikkat et dostum, yarım yamalak anlatılan bir hikâyeye oturma," dedi Kadir. "Onun Sarkum tahtına oturmasına yardım , bundan sonra bizim için gelmeyeceğini nasıl garanti edebiliriz? İktidar için kendi kardeşini gasp eden bir adam, ittifakta güvenebileceğim bir adam değildir. Bedeli nedir?"

Naime, Makram'a başını salladı.

"Fiyat, bu Konsey tarafından kardeşime teklif fiyattır.

Bu şartlar, Sultan'ın mührüyle damgalanmıştır," dedi ve bir elini Tareck'e uzattı, o da omuzlarından bir taşıma borusunu indirip yukarı uzattı.

Makram Kadir'e yaklaştı ve tüpü ona uzattı. Makram çantayı açıp terimleri çıkarırken Kadir bakışlarını Makram'dan ayırmadı.

"Evlilik yoluyla ittifak," diye okudu Kadir, "Sultan Mirza ile nişanlandı ve Al-Nimas'ta ikamet ediyor. Tamar'da bir naip hüküm sürüyor."

"Kesinlikle olmaz!" Yavuz Paşa ayağa kalktı, sesi odayı çınlatıyordu. Herkes yüksek sesle aynı fikirdeydi ve diğerleri de onun gibi ayağa kalktı. Eşber Paşa kürsüye hücum edecekmiş gibi oturduğu yerden bir adım uzaklaştı.

Onların anlaşması Naime'yi gülümseten ilginç ve nadir bir manzaraydı. Birçoğu Kadir'e şüpheyle bakıyordu. Naime'nin Al-Nimas'tan dönmesini hiç istememişti. Onun gitmesini, zorla evlendirilmesini ya da rehin alınmasını ve yokluğunda Naip olarak devreye girmesini istemişti. Belki de İhsan'ı öldürdükten sonra. Kadın ürperdi.

"Şartlar, ben Sarkum'a gitmeden önce Konsey'in yasal olarak imzaladığı şartlarla aynı. Büyücüler kendilerini ekin yanıklığını ortadan kaldırmaya adayacak, Akademimiz ve Üniversiteniz arasında eğitmen ve bilgi alışverişi yapılacak. Ordumuz size yardım edecek."

"Ve bunlar zar zor kabul edilebilirdi. Bunlar savunulamaz," dedi Yavuz Paşa. "Sadrazam, siz de aynı fikirde misiniz?"

"Şimdi bir naibin yönetimi altında oturuyoruz Yavuz Paşa. Bunların ne farkı var?" Kadir terimleri yuvarladı ve havada salladı.

Naime, "Hem Agassi'ye hem de Konsey'e sunmak istediğim bir alternatifim var," dedi. Kadir'in ağzı açık kaldı ama başını eğerek devam etmesi gerektiğini işaret etti.

"Sarkum'un kontrolünü Mirza'dan alması için Agassi'ye yardım edeceğiz. Kardeşinden hükümdarlık unvanını aldıktan sonra, evlilik yoluyla ittifakı onurlandıracağız. Bu iş bittiğinde, Sarkum Tamar'a ait olacak."

"Bu mümkün değil Sultanım. Sultan'ın koltuğu hiçbir zaman bir yabancı tarafından işgal edilmemiştir." Kadir elini savuşturdu.

"Anlamıyorsunuz, Sadrazam," diye cevap verdi Makram. "Sarkum'un yönetimini Sultana devredeceğim ve Tamar'da Prens Konsolos unvanını alacağım."

Kadir başını yavaşça çevirdi, bakışları Makram'a sabitlendi, dudakları dişlerinden geriye çekildi. Eli asasını öyle bir sıktı ki parmak eklemlerinin rengi soldu. Bunu asla öngöremezdi. Kendini feda eden bir satranç taşı.

Naime bu kez gülümsemesini gizlemedi.

"Sen bir Tamar soylusu değilsin," diye dikkatle telaffuz etti Kadir.

"Yarın olacak, Sadrazam," dedi Naime, onu sakinleştirmek için değil, alay etmek için yumuşak bir ses tonuyla. "Ona Altıncı Daire adını verdiğimde."

Kadir başını çevirip önce onun yüzüne, sonra belindeki kemerlere, sonra da bir kez daha Makram'a baktı. Geri çekildi, yüz ifadesi . Etrafındaki ısı kabardı, havayı bozdu. Diğer vezirler, sanki Makram dikkatlerini çekmek istemedikleri bir aslanmış gibi yavaşça ayağa kalktılar.

Makram çekti, bakışları onunkileri yakaladı ve ağzından alaycı bir gülümseme yayıldı. Bunu, Konsey'in onun büyüsüne verdiği tepkiyi tartışmak için fazla zamanları olmamıştı. Başka işlerle çok meşguldüler. O da gülümsedi ve büyüsünü kullanarak tenindeki ısıyı uzak tutmaya çalıştı.

"Sultanım," dedi Yavuz Paşa, "lütfen kendinizi açıklayın. Bu adam bir yıkım büyücüsü mü, bir Charah mı?" Yanaklarında altın rengi parladı ve her toprak büyücüsü kendini hazırlarken oda uzak yankılarla gürledi.

Naime Beşir'e baktı, o da başını salladı. Onları kontrol altına almaya hazırdı. "Öyle," dedi Naime. Oda toplu bir nefes aldı, bir duraklama oldu. Gökyüzünde şimşekler çakmadan hemen önceki his. Naime onların zihinlerini okuyamıyordu ama yüzlerini, duruşlarını, bakışlarını, odada serbest bırakılan her gücün girdabını okuyabiliyordu.

"Dikkatli ol," dedi Makram, sesi tehdit ve büyüyle derindi, "pişman olacağın bir şeye kalkışma." Adamları ayağa kalktı, hep birlikte odaya dönerek Makram'ın etrafında bir çember oluşturdular.

"Bu salonda şiddet olmayacak," diye emretti Naime. "Konsey'e bu adamın büyüsünü bir kez bile kullanmadığını hatırlatacağım.

Oysa bu onu yaralanmaktan ve sıkıntıya düşmekten kurtarabilirdi. Ondan daha az itidal gösterip kendinizi ve babamı utandırmayın."

"Bu konuda tek kelime daha duymayacağım. O adam" -Esber Paşa Makram'ı işaret etti- "bir vebalı. Eğer Sarkum'un başına bir bela geldiyse, muhtemelen buna o sebep olmuştur!"

"Evet, ülkemin kapısında işgalci bir ordu toplanırken kendi halkımı aç bırakmaya karar verdim." Makram Eşber Paşa'ya sert bir bakış fırlattı ve ince yapılı Vezir ağzını kapattı.

"Eş olsun ya da olmasın, bir yıkım büyücüsünün Tamar tahtına yaklaşmasına izin vermeyeceğim," dedi Kadir. "Ve kesinlikle ona bir Çember'de bir yerin özerkliğini vermeye taraf olmayacağım. Var olmayan bir Çember." Derisinde büyü parladı, kemiklerinin kırmızı iliğinden kaynaklanıyor gibi görünen titrek alevler. Odadaki diğer ateş büyücüleri bunu kendi güçlerini serbest bırakma izni olarak algıladı. İhsan ayağa kalktı, yaralı yüzü taştan bir ifadeye bürünmüştü ve bu ifade, yükselen ısıyı hissettiğinde duyduğu tiksintiyi zar zor gizliyordu.

Odadaki gerilim kopacak kadar arttığında Makram bir bakışla onu sorguladı. Beklemesini işaret etmek için parmaklarını kaldırdı. Onları yatıştıracak kişi o olmalıydı.

"Buna izin vermeyecek misiniz?" Naime Sadrazam'a seslendi. "Senin bu Divan'ı kontrol etmek. Sultan'a sadakatlerini sağlamak." Odanın dalgalanan gerginliğinde bir artış bekledi. "Başarısız oldunuz."

Kadir'in arkasındaki üç adam, kuzeydeki küçük mülklerin valileri, koltuklarında daha dik oturdular, yüzleri gergindi. Kadir'in ofisindeki asayı tutuşu sıkılaştı.

Naime gözlerini kıstı. "Bu Konsey'den biri Sarkum'a yanlış şartlar gönderdi. Bu yüzden Tamar'ın özerkliğini korumak için müzakere etmek zorunda kaldım. Ve babamın Yüksek Konseyi'ne artık güvenemediğim için, bir Çember ayakta kalacak." Öfkesini kontrol etmek için refleks olarak elbiselerini avuçlamak yerine ellerini önünde kavuşturdu. "Çember'i Konsey'e karşı çıkmak için kurmuyorum. Halkın iyiliği için birlikte çalışabilirler ve çalışacaklardır."

Kadir'in arkasındaki adamlardan biri, "Halkın iyiliği için karar verdiğiniz şeyi kastediyorsunuz," diye suçladı.

"Evet," dedi Naime. "Çember ve Yüksek Konsey tarafından tavsiye edildiği üzere, halk için doğru olduğunu düşündüğüm şey."

"Tam bir Çember'i nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyorsunuz?" Yavuz Paşa, Kadir'den gelen aşağılık sözlerin önünü kesti.

Eşber Paşa, "Yaratılış büyücüleri kalmadı ve nesiller boyunca kimse bir Charah görmedi," diye ekledi.

"Şimdi karşınızda bir Charah var." Makram'ı işaret etti. "Ve bir diğeri de Narfour'da yaşıyor. Bu iki, başkalarının da olması gerektiğine inanıyorum. Bir Çember Çarkı dengeleyecek, Cumhuriyet'in her şeyi elimizden almasını engelleyecek gücü bize verecektir."

"Bu adam Tamar'a veba, ölüm ve dehşet getirecek!" Kadir havladı.

Makram'ın eli kılıcına doğru seğirdi. Tareck onun bileğini kavradı ama tüm Sarkum askerleri çoktan Makram'ın refleksini yansıtmıştı. Sessizlik ve tehdit gerildi, herkesin gözleri Makram'ın üzerindeydi, büyü odanın içinde yarı tasmalı bir şekilde çatırdıyordu.

"Bu adam" -Naime sesini sakin tuttu, öfke ya da endişeden uzaktı -"Sarkum'a gittiğimizde benim ve bana sadık olan her erkek ve kadının hayatını kurtardı. Açıkça tehdit edilmesine rağmen bizimle geçirdiği süre boyunca tek bir kişiye bile zarar vermedi."

Bakışlarını önce Kadir'e sonra tekrar odaya çevirdi. "İki ülke halkının iyiliği için Tamar'la ittifak yapmak üzere evini ve kardeşini terk etti. Ve şu anda büyüsü çözülmemiş olan tek büyücü o. Şimdi söyleyin bana, bu odada kim tehlike arz ediyor?"

Naime tekrar Kadir'e baktı, ateşi elindeki asanın etrafını yalayıp sarıyor, gözlerinde dans edip parlıyordu.

Vezir Vezir'e dönüp Makram'ı düşündükçe, onu düşündükçe sessizlik bastırdı.

"Ölüm hepimize gelecek," dedi Naime keskin bir sesle. "Ve herhangi bir büyücünün ellerinde hepimize gelebilir. Attaraya Agassi de diğerleri gibi bir insan ve büyücüdür, hepiniz gibi büyüklük ve çılgınlık yapabilir. Çember onu büyünün, insanların hizmetine . Onu bu hizmetiyle yargılayın, doğuştan gelen bir tesadüfle değil."

Makram onun önünde eğildi. Bu hareket, sabun köpüğüne vurulan bir iğne gibi odadaki havayı ve gerilimi serbest bıraktı.

Onun başını sallaması üzerine Makram muhafızlarının çemberinden çıktı ve konuştu. "Sarkum'un tüm kontrolünü bırakmayı kabul edemem. Bu hakkı talep ettim

bulunmak için. Eş unvanı bana bu gücü vermiyor. Chara'a Çemberi veriyor. Bu kadar basit."

"Hiç de basit değil," dedi Kadir, kelimeler ateşle doluydu.

"Hoşunuza gitmiyor Sadrazam, anlıyorum. Ama basit olmadığı anlamına gelmez." Naime ayağa kalktı ve kürsünün tabanına doğru adım attı. "Tahta ya Sarkum'un bir prensi oturacak ya da ben oturacağım."

"Sultan'ın koltuğunda Tamar'ın oğlu oturmalı." Kadir ateşini zar zor dizginlemeyi başardı. Kendini tutması odadaki diğerlerine ilham verdi ve büyünün çatırtısı azaldı.

Naime, "Sarkum'a her kim yanlış şartlar gönderdiyse bunu imkânsız hale getirdi," diye karşı çıktı. "Babamın Sarkum'la ittifak isteğine, Konsey'in evlenmem isteğine ve sizin bir yabancının tahta geçmemesi talebinize saygı göstermeliyim. Sarkum bir gelin, Konsey de bir Tamar soylusu istediğine göre, tahtta kalarak her ikisini de onurlandıracağım."

Kadın gülümsedi ve Kadir onun mantığını anlamaya çalışırken gözleri kısıldı, dudakları büzüldü.

"Yıkım büyüsü olan bir şehzadeyi halk asla kabul etmez Efendim," dedi Yavuz Paşa, sözleri ona yönelikti ama bakışları sanki yeni boynuz ve kuyruk çıkarmış gibi Makram'a sabitlenmişti.

"Sarkum güvence altına alınana kadar onunla evlenmeyi düşünmüyorum. Halkın uyum sağlamak için zamanı olacak" dedi.

Makram makul bir sesle, "Şimdilik iyi niyet göstermek için gereken tek şey bir nişan," diye ekledi. "Daha kardeşimi tahttan indirmeden Tamar'ı isyana gibi bir niyetim yok."

"Tamar'da ne olacağı konusunda bu Konsey söz sahibidir Sultanım." Kadir'in sesi sakinleşmişti. "Endişelerimizi öylece göz ardı edemezsiniz."

Naime, o başka bir söz söyleyemeden araya girdi. "Bana Sarkum'a gönderilen şartlardan sorumlu kişi ya da kişileri verin, Sadrazam, belki o zaman bu durumu yeniden gözden geçiririm."

Kadir'in gözleri kötülükle parlıyordu ama ağzında ince bir gülümseme vardı. Naime de gülümsedi.

"Korkarım yapamam Sultanım," dedi. Eğer Makram ya da casusu Kadir'in el yazısıyla yazılmış mektubu ele geçirebilseydi, ondan sonsuza dek . Ama kardeşinin sarayını Kadir'e karşı kanıt bulmak için tarayacak vakti olmamıştı ve casusu da güvenli bir yere kaçmadan önce sadece sahte şartları bulabilmişti.

"O halde karar verilmiştir, Sadrazam. Konsey, Agassi'yi Çember'in Altıncısı olarak atamak üzere yarın benimle bir araya ." Tekrar yerine oturdu.

Etrafındaki hava dalgalandı, Kadir'in büyüsü öfkesinin yakıcı sıcaklığı altında serbest kaldı. Naime gülümsemeye devam etti, ellerini kucağında kavuşturdu, bir ayağını diğerinin üzerine attı ve hafifçe ona doğru eğildi.

"Kuzenim hakkında konuşmak istediğinizi sanıyorum." Sessiz ve ilgisiz kalmak için elinden geleni yapan İhsan'ı işaret etti. Kadir'in dikkati ondan İhsan'a kaymıştı ve Naime neredeyse Kadir'ikafasındaki düşüncelerin dönüp durduğunu, kendi lehine çevirecek bir şeyler bulmaya çalıştığını görebiliyordu.

"Konsey, onun halefiyet sırasından çıkarılması gerektiğine inanıyor."

"O, Yaşlı Şehzade'nin tek oğlu ve Sabri adını taşıyan son erkek varis. Önerim" -Naime İhsan'a baktı, sonra onun bakışlarında sadece acılık görünce uzaklaştı- "babamın soyunu devam ettirecek çocukların babası olarak kalmasına izin verilmesidir." İhsan'ın da kendisiyle aynı nedenden ötürü evlilik ya da çocuk fikrine şiddetle karşı olduğunu biliyordu. Birinin daha yüksek bir statüye tırmandığı merdiven olmak ilgisini çekmiyordu.

"Çocuk sahibi olacağının garantisi yok," dedi Kadir, öfkeli gülümsemesini biraz da özel bir eğlenceye dönüştürerek. İhsan sarayda kadınlara karşı ilgisizliğiyle tanınırdı. Birkaç kez teşebbüs etmişti ama siyasetle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu ve onun bu ilgisizliğini paylaşan birkaç kişi de sakladığı sıcak kalbinin etrafındaki buzdan ve acıdan duvarları aşmayı başaramamıştı.

"Peki ya size bu Büyük Dönüş'ün sonuna kadar soylu bir kadınla evleneceğini garanti etsem?"

Konsey'den ilgi dolu sesler geldi. Naime İhsan'a baktı, onun yüzünü buruşturduğunu ve başını eğip yere bakarak bunu gizlediğini gördü. İhsan burun kemiğini sıktı. Daha sonra özür dilemek zorunda kalacaktı, kendisi için önlemek için umutsuzca mücadele ettiği bir şeyi ona yaşattığı için. Ama bu, her şeyini kaybetmesinden daha iyiydi.

Vezirler ilgileniyordu çünkü birçoğunun uygun kızları vardı ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorlardı. Birçoğu İhsan'ın gözüne girmeye çalışmış ve başarısız olmuştu. İhsan'ın dikkatini Makram ve büyüsü konusundan uzaklaştırdığı için bir nebze de olsa minnettardı

Kadir bir elini alnına götürdü ve diğerleri konuşurken parmaklarını yavaşça saç çizgisine doğru bastırdı. Sonunda asasını yere vurdu ve sessizliği bekledi.

"Su sonuna kadar size süre vereceğiz. Konsey size adayları getirecek."

İhsan'ın asaletinin ve sahip olduğu ya da önemsediği her şeyin elinden alınmasını ve güçlü bir müttefikten mahrum kalmasını engellemenin bir yolunu bulmak için baharın sonuna kadar vakti vardı.

Naime üzüntüsünün yüzüne yansımasına izin vermedi, sadece gülümsedi ve başını eğerek onayladı. İhsan içini çekti. Yüzünde öfke yoktu, sadece teslimiyet vardı. Çark ona bir darbe daha indirmişti.

"Pekâlâ." Naime ayağa kalktı. "Sanırım Konsey'in bugünkü toplantısı sona ermiştir. Yarın Chara'a Salonu'nda, gün batımından hemen önce yeniden toplanacağız." Bu Altıncı Meclis'in zamanıydı. Alacakaranlık. Konuyla ilgili elindeki kitaplarda ritüele dair çok az şey olsa da, okudukça bir şeyler öğrenmişti. Ve bir büyücüyü, Hanesi en güçlü olduğu zaman Çember'e bağlamak ona doğru gelmişti. Şansa bakın ki aynı zamanda Altıncı Hane'nin mevsimi olan kışın ilk yarısıydı. Böyle şeylere inanan biri için güçlü bir alametti.

Makram kürsünün basamaklarından inerken öne doğru yürüdü. Ama akıl ve mantık varken kimin kehanetlere ve alametlere ihtiyacı vardı ki? Ya da yanında dünyanın en güçlü yıkım büyücüsü varken...

Naime onun koluna girdi. Kadir sanki acı bir şey yutmaya çalışıyormuş da başaramamış gibiydi.

"O halde yarın, Sadrazam?"

"Nasıl isterseniz Efendim." Onun önünde eğildi.

İhsan ayağa kalktı ve muhafızları ve hizmetkârları tarafından takip edilerek onların arkasına düştü. Diğer vezirler o yürürken selam verdiler ama bakışları Makram'ın üzerinde sabit kaldı.

Eli kolunu çok sıkı sıkıyordu ve çenesi kaskatı kesilmişti. Attığı her adımda birinin ona durması için bağırmasını, kaosun ortaya çıkmasını bekledi. Ama hiç kimse yoktu. İlerlemeye devam ederse, her seferinde bir adım, belki de onları hayallerinde parlayan bir geleceğe sürükleyebilirdi.

Gün ışığının öndeki kapılardan içeri süzüldüğü fuayeye adım attıklarında derin bir nefes aldı. Vücudunu daha hafif, kafasını daha berrak hissetti. Memnun bir gülümsemeye karşı koyan Makram'a baktı.

İkisi de bir şey söylemedi ama odalarına varana kadar yürümeye devam ettiler. İhsan oturma alanını geçip inleyerek bir kanepeye uzandı, başını arkaya yaslayıp gözlerini tavana dikti. Beşir korumalarını gönderdi ve Tarık da Makram'ın adamları için aynı şeyi yaptı.

Naime kahkahalara boğulacak gibi hissetti. Herhangi bir şey komik olduğu için değil, enerji ve gerginlik kabarmasını, dönüşlerin değerindeki gerginliği serbest bırakmak için. Naime kolunu Makram'ın kolundan kurtarmak için hamle , Makram Naime'nin bileğini tuttu ve onu kendine doğru döndürdü; bir eli Naime'yi öpmek için eğilirken diğer eli de boynunun arkasında dolaşıyordu.

Samira nefesini tuttu ve kapıları aceleyle iterek kapattı. Naime, Makram'ın öpücüğünün şiddeti karşısında dengesini korumak için gömleğini avuçladı ve geri çekildiğinde göğsünü tokatlayarak ona baktı. Bakışlarında sıcaklık yoktu, çünkü tüm sıcaklığı yanaklarına ve boynuna akmıştı.

"Sadrazamınız bir zamanlar sizin için en iyisi ve en zekisi demişti," dedi, onları izleyen tüm gözleri umursamıyormuş gibi, "ama bugüne kadar ne kadar haklı olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Geri kalanımız gidelim mi?" İhsan kuru bir sesle önerdi.

Naime, Makram'a hızlı bir bakış atarak, "Hayır," dedi. "Agassi'nin duygularına yenik düştüğüne inanıyorum."

"Prens Konsolos," diye düzeltti Makram. Kadın ona sinirli bir surat ifadesi takındı ama aslında bu unvana ısınmıştı. O biliyordu. Ona göz kırptı ve İhsan'ın karşısındaki kanepeye oturmak için hareket etti. İki adam sessizce birbirlerine baktı.

Samira onun kulağına "," dedi ve utangaç bir tavırla kollarını açtı. Naime ona sarıldı. Ayrıldıklarında Samira, "Kraliçem," dedi.

"Bu sadece başlangıç," dedi Naime onlara, dünyada en çok güvendiği insanlara, "ve belki de gelecek savaşların en kolayı." Bashir'e başıyla işaret etti. Konuşmalarını dinlemeye çalışabilecek herhangi birinden korumak için bir sönümleme yaparken gözlerinde sıcak altın büyü parladı. Tareck onu kıskançlıkla izledi.

Makram, "Elder Attiyeh, Elder Konseyi'nde ve orduda beni destekleyecek kişileri toplamaya başladı," dedi. "Haber gönderdiğinde geri dönmem ."

Naime ellerini kavuşturdu ve başını salladı, tedirgin olmayan yüzünü koruyabilmek için onun bakışlarından kaçındı. O sabah birlikte yatarlarken her şey yolundaymış gibi davranmak kolay olmuştu.

dünya ve savaş yaklaşmıyordu. Ondan ayrılmak zorunda kalmayacağını, onu bir daha asla göremeyeceğinden endişe duymayacağını düşünmek kolaydı.

"Sarayda yaşayan bir yıkım büyücüsü hakkında söylentiler yayılacak. Bunun direnişle karşılanmasını bekliyorum. Komutan Ayan, düzeni sağlamak için Yüzbaşı Akkaş ve Şehir Gözcüleri ile birlikte çalışmanızı istiyorum," dedi Naime.

Beşir başını eğerek onayladı.

"Yüzbaşı Habaal, sizden ve yanınızdaki adamlardan Komutan Ayan'a mülteci kampı için bir yer belirlemede yardımcı olmanızı istiyorum."

Tareck başını salladı.

"Engeli Kapısı'na bir birlik gönderilmesini ve Sarkum'dan kaçan herkes için önlemler istiyorum."

"Evet Efendim." Beşir açık elini kalbinin üzerine vurdu. "Samira,

Chara'a Salonu'nu tören için hazırla.

yarın."

"Evet Sultanım." Samira eğildi.

"Ya ben?" diye sordu İhsan. "Boynuma bir tabela asıp çarşıda bir gezintiye çıkayım mı?"

Makram homurdandı ve eliyle ağzını silerek bunu örtmeye çalıştı. "San,"

dedi Naime, onun yanına oturarak. "Bir planım var."

"Hiç yok," diye cevap verdi ve gözlerinin ucuyla onu değerlendirdi. "Lütfen bana o lanet olası kadını içermediğini söyle."

"Başka ne seçeneğimiz var ki? İçlerinde en iyisi o. Kadir ve Konsey'in seçim yapmasına izin verirsek, onların açgözlü kızlarından biriyle ya da bir ateş büyücüsüyle evlendirileceksin."

"Ateş ve su," diye küfretti İhsan, başını bir kez daha arkaya eğip eliyle gözlerini kapatarak.

"Bu 'lanet kadın' kim olabilir?" diye sordu Makram. Naime bir bakışla onu sansürledi ve Makram oflayıp puflayarak arkasına yaslanıp bir ayağını diğer dizine dayadı. Bakışlarını pencereye ve ötesindeki çorak bahçeye çevirdi.

"Amara Mutar," diye cevap verdi Naime, elini İhsan'ın dizine koyarak, "İhsan'la evlenmek isteyen bir tüccar. Kendisi İkinci Ev'in Charah'ıdır."

Makram konuşacakmış gibi bir nefes aldı, kaşları çatıldı. Dünyada yalnız olduğuna inanmıştı. Tek Charah. Ne kadar ilginç bir çift olacaklardı; yükselmeye kararlı bir kadın ve isteyerek düşen bir prens. "Onunla tanışacak mıyım?"

Naime ona cevap verme fırsatı bulamadı çünkü İhsan konuştu. "Onun asil doğmadığı kısmını unuttun" dedi, biraz ela gözlerinde umut parıltısı.

"Ve onun tamamen kendi kendini yetiştirdiğini, senin paranla ilgilenmediğini ve senin inzivaya çekilmenden etkilenmediğini unuttun."

"Bunları unutmak mümkün değil," diye homurdandı İhsan.

"Ve onu Çember'e kattığımda bir asil olacak."

"Çember'i reddetti." Ama sonra gözleri büyüdü ve başını ellerinin arasına aldı. "Sözcü. Ona rüşvet vermek için beni kullanacaksın."

"Güvenebileceğim tek kişi o, San. O iyi bir insan." "Bunu daha sonra konuşalım." Aniden ayağa kalktı. "Eminim sen ve Sizin niyetinizin gereken daha önemli meseleler var." İhsan kapıya doğru yürüdü ve çıkarken veda etmek için bir el kaldırdı. Kapılar çarparak kapandığında Naime içini çekti. Samira şaşkınlıkla sıçradı ve Naime'ye kaşlarını kaldırdı.

"Belki de bugünlük bu kadar planlama yeter. Geri kalanınız görevlerinize edebilirsiniz," dedi Naime. Beşir büyüsünü bıraktı ve büyü kaybolurken Naime'nin kulakları patladı. Samira eğilerek kapıları tekrar açtı.

Tareck, yan yana çıkarken dişlerini sırıtarak gösteren Beşir'e, "Seninle biraz sohbet edelim, genç yavru," dedi. Samira da onları takip ederek kapıları arkalarından kapattı.

Naime ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak onun önünde dururken Makram hiçbir şey söylemedi. Kalbi sanki onunla ilk kez yalnız gibi çarpıyordu. Makram çapraz bacaklarını yere indirdi ve ona doğru uzandı. Naime onun elini tutacağını sandı ama onun yerine belindeki kemerleri çözdü ve altısını da ellerinin arasında gererek uçlarında asılı duran mühürleri inceledi.

Siyah kordonu çekti ve diğerlerini kanepenin arkasına fırlattı.

Naime bir itiraz çığlığı attı ama adam öne doğru eğildi ve Naime'nin bileklerini tutarak onu öne doğru çekti. Naime yanına yığıldı, bir dizi altında bükülmüştü. Adam siyah kordonu Naime'nin boynuna doladı ve bir parmağıyla ona dokundu.

"Bu, o renklerden sevmenize izin verilen tek renk" dedi.

Naime güldü. "Öyle mi?" diye alay etti. Adam ciddiyetle salladı, sonra parmaklarını Naime'nin şakaklarında ve saçlarında gezdirdi.

"Bana yarınki törenden bahset."

"Ne yazık ki, ilk kez yapacağım size çok az şey söyleyebilirim. Büyünüz içgüdüsel olarak Çember'e bağlanmalıdır. Yapacaksın

ne şekilde hizmet etmek istediğiniz sorulacak. O yüzden bunu bir düşünün." Kadın entarisinin örgülü düğmelerinden birini düzeltti ve gözlerini onunkilere dikti.

"Naime," dedi, çenesini tutup alnını onunkine bastırarak. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Seni seviyorum."

Vücudu sanki sıkıştırılmış gibi kasıldı, sonra rahatladı, içinde bir rahatlama oldu. Kelimeler kifayetsiz kaldığında tek yapabildiği sallamaktı. Konuşmak şöyle dursun, zorlukla nefes alabiliyordu.

Gözleri açıldı ve geri çekilerek beklemeye başladı. Gerginlik yüzüne çizgiler çizdi.

Naime bir nefes almak için kendini zorladı. "Evet," dedi. "Seni seviyorum. Söyleyemez misin? Sana eşimin adını verdim."

"Umuyordum, ama" -elini yanağına götürdü- "benim için bile okunması zor birisin. Bana söylemen gerektiğini unutma. Sık sık." Güzel, kahve gözlerinin kenarları kırıştı. "Günde en az iki kez."

"Ne istersen." Gözyaşlarının ısırığına ve boğazındaki yumruya koyarak gülümsedi.

"Bir şey var mı?" diye sordu umutla, ağzının kenarlarında bir sırıtış belirdi.

OTUZ ALTI

MAKRAM, Beşir'in yanında sarayın kuzey ucuna doğru yürüdü. Saraya hâkim olan dairesel yapıya doğru gidiyorlardı.
sarayın mimarisi. Kubbesi ve altı kıvrımlı kulesi Kalspire'dan aşağı inen patikadan ve şehrin derinliklerinden görülebiliyordu. Saray her zaman kalabalıktı ama bugün daha çok soylu ve aileleri dolaşıyordu. Meraklı bakışlar gittiği her yerde onu takip ediyordu. Meraklı oldukları ve korkmadıkları için, ilginin kendisinin bir yıkım büyücüsü olmasından değil, Naime'nin nişanlısı olacağı haberinden kaynaklandığından şüpheleniyordu.
Belki de bu ayrıntı henüz yayılmamıştı.

Nişanlı kelimesini her içinde oluşan sevinç ve gurur dalgasını bastıramıyordu ve bu kez bu duygu, başını eğerek Beşir'den sakladığı bir sırıtış olarak ortaya çıktı. Komutan itaatkâr ve yetenekli olduğunu kanıtlamıştı ve Makram az konuşan bir adam olmasına rağmen adamlarının ona saygı duyduğunu ve onu sevdiğini sadece birkaç etkileşimlerinden bile anlayabiliyordu.

Naime'nin etrafını iyi insanlarla çevrelemek gibi bir huyu vardı. Kardeşinin paylaşmadığı bir başka özellik daha.

Pişmanlık göğsünü deldi geçti. Kinus. Makram'ın istediği şey savaş değildi. Onunla anlaşmak istiyordu. Başka bir çözüm olmasını istiyordu. Ama . Hapishaneden Kinus'un peşine taktığı adamlardan kaçmak için Makram, Al-Nimas'taki sarayın neredeyse bütün bir kanadını yıkmak zorunda kalmıştı. Neyse ki Makram haremi enkaz haline getirdiğinde harem boştu. Kardeşinde hiçbir neden kalmamıştı.

"Sana bir soru sorabilir miyim Agassi?" Bashir'in gürleyen sesi evini öylesine yansıtıyordu ki neredeyse komikti.

"Her zaman," dedi Makram.

Beşir şaşkınlıkla durakladı. Birkaç adım daha attıktan sonra, "Büyün... kazara ona zarar veremez, değil mi?" dedi.

"Elbette yapabilir. Tıpkı sizinkinin yanlışlıkla bir evi masumların üzerine yıkabileceği gibi. Bunu hiç yapar mıydın?"

"Hayır."

"Ve büyümün ona zarar vermesine izin vermeden önce kendi kalbimi durduracağımdan emin olabilirsin. Ben büyüme sahibim, o bana sahip değil."

Bashir bir kabullenme sesi çıkardı. Bu Tamar'da büyüsü hakkında son kez sorgulanışı olmayacaktı ama muhtemelen vereceği en kolay kabul edilen cevap da bu olacaktı. Beşir ona paranoyaya yatkın bir adam gibi gelmemişti. Makram bir elini kaldırdı ve komutanın omzunu sıktı. Beşir şaşırmış görünüyordu ama bir şey söylemedi.

Her iki duvarı boyunca kemerli pencereleri ve boydan boya halıları olan geniş bir salona girdiler. Her iki tarafta da saray sakinlerinden oluşan kalabalıklar toplanmıştı ve onların sohbetleri ve düşünceleri alanı gürültüyle dolduruyordu. Makram ellerini arkasında kavuşturmuş, adamlarıyla gevşek bir düzende yürüyen Tarık'ı kontrol ediyordu.

Koridorun sonunda iki devasa kapı açık duruyordu. Kapılar ahşaptı, bal peteği gibi kafesliydi, bu yüzden kapalı olsalar bile ötesindeki odayı görebiliyordu. Makram onları hayranlıkla seyretmek ve kendine o anı düşünmek için zaman tanımak üzere durdu.

Tarık Makram'ın sağ tarafında durdu, fresklerle kaplı tavana ve en az üç adam boyundaki kapılara baktı. Bir elini kaldırdı ve ağzına bir şeyler tıkıştırdı.

"Yemek yiyor musun?"

Tareck çiğneyerek ona yan gözle baktı. Yutkundu. "Bir ziyafet hazırladıklarını biliyor musun?"

"Kaliteyi kontrol , değil mi?" Makram eğlendiğine mi yoksa dehşete mi kapıldığına karar veremedi.

Tareck kırıntıları temizlemek için ellerini birbirine vurdu. "Samira teftişimde bana yardımcı oldu. Kuğu şeklinde baklava kulesi yapmışlar," dedi. "Gerçi gagası eksik."

"Her zaman bir gagası eksik miydi?" Makram iç çekti.

"Yemeğin bir Sarkum prensinin standartlarına uygun olduğundan emin olmak istedim. Şimdi, hazır mısınız?" Kaftanının üzerindeki inatçı bir hamur işi parçasını sildi.

"Ne için?"

"Şu anda olduğun adam olacağın son zamanmış gibi hissetmiyor musun?" Tareck nadiren felsefeyle uğraşırdı. Benzetmeleri tercih ederdi. Belki de baklavadan ilham almıştı.

Makram entarisinin üst düğmesini çekiştirdi. "Şu anda olduğum adamı dövülmüş bir köpeğe benzetiyorsun."

Tareck yeni tıraş olmuş çenesini kaşıdı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki ," dedi Makram. Kılıcını kalçasına dayadı ve ileriye doğru yürüdü.

Kapılar, ötesindeki oda tarafından cüceleştirilmişti. Dairesel yapı, yüzlerce adım boyunca uzanıyordu. Zeminde kumtaşı ve mermer karolar dönüşümlü olarak Çark'ın akıcı desenini oluşturuyor, her bir kol renkli taşlardan oluşan bir kama ile son buluyordu - hava için beyaz mermer, su için turkuaz, yaratılış için malakit, toprak için sarı jasper, ateş için kırmızı akik ve yıkım için obsidyen. Çarkın ortasında daha fazla beyaz mermer yer alıyor ve Evler arasındaki sınırları oluşturan kavisli ışınlara sahip bir güneşi tasvir ediyordu.

Makram daha önce Çark'ın buna benzer bir resmini hiç görmemişti.

Kubbeli tavan üzerlerinde fersah fersah yükseliyor gibiydi ve pencereler odayı çevreleyerek deniz, şehir ve dağ manzaralarına açılıyordu. Makram odanın eşiğinden adımını attığı anda zaman duygusuna kapıldı. Odanın kadim tarihi, onu inşa eden ellerin ve etrafında titreşen büyünün yankıları içeriye doğru bastırdı. Sesler fısıldıyordu ama Çark'ın mozaiğini çevreleyen yükseltilerde oturan Vezirler fısıldamıyordu. Onlar da sessizdi, tıpkı onun hissettiği gibi mekânın ağırlığı altında ezilmişlerdi.

Onun yerine, akış halindeyken yaptığı gibi fısıldayan büyüyü duydu. Geçmişin, daha önce yürümüş olan büyücülerin sesleri, onları zamanın ötesine, onun aracılığıyla bağlayan büyü.

Naime Çark'ın ortasında, merkez olarak tasvir edilen beyaz mermer güneşin tam ortasında duruyordu. Babası ve İhsan kendi hanelerinin yanındaki yükseltilerde oturuyorlardı ve Makram etrafına göz gezdirirken vezirlerin de öyle yaptığını fark etti. Beşir onun yanından ayrılarak Tarık'a kendisini takip etmesi için Dördüncü Ev'in kolunu işaret etti. Dünya.

Adamlarından büyüye sahip olan birkaçı da aynı şeyi yaptı ve her konuşmanın ardından yükselen koltuklara geçtiler. Büyü yeteneği olmayan beş kişi ise kapının yanında yer buldu.

Altıncı Ev'in yanındaki yükseltiler ve siyah cam kama boştu. Makram sanki oraya çekilmiş gibi oraya doğru yürüdü. Yalnızlık ağır umutsuzluğuyla içini dolduruyordu. Yalnız olduğu bir yerde nasıl yaşayabilirdi? Büyüsünün dünyadan silinmesini isteyen bir halka nasıl hizmet edebilirdi?

Obsidiyenin üzerine çıktı ve kiremit değil tek parça olduğunu fark edince şok oldu.

"Chara'a Salonu'na hoş geldiniz," dedi Naime, sesi alçak perdeden geliyordu. Sesi yine de yankılanarak geniş alanı doldurdu. "Bu salon," dedi Naime konuşmanın merkezine doğru ilerlerken, "İlk Çember tarafından inşa edildi ve zemindeki taşlardan binanın iskeletine kadar her şey onların büyüsüyle dolu. Burası inşa edildikten sonra Eski Sultanlık'ta nesnelerin büyülenmesi yasaklandı."

"Neden?" Makram çizmelerine, daha doğrusu altındaki obsidyendeki yansımasına baktı. Sonsuzluğa, unutulmuşluğa bakmak gibiydi bu. Onun yerine Naime'ye baktı, midesi bulanıyordu.

"Büyüler gücünü büyüyü yapan kişiden alır," dedi. "Büyülerle aşılanmış eşyalar temas ettikleri kişilerin yaşam gücünü çekerler. Bu salonu inşa eden Chara'a'nın da öğrendiği gibi, tehlikeli ve kontrol edilemezdirler. Yapımında pek çok hayat kaybedildi."

Kadın kenara çekildi ve Çark'ın çok daha basit bir tasvirinin işlendiği bir bezle örtülü bir şeyi ortaya çıkardı. Makram binayı tekrar incelediğinde korku yerini huşuya bıraktı ve izlendiği, ölçüldüğü, tartıldığı hissi ona daha da gerçek geldi.

"Bugün," diye duyurdu Naime bezi çekip çıkarırken, "Çember'e yeniden başlamak için buradayız."

Samira bezi almak için aceleyle ileri atıldı ve onu bir küreyle değiştirdi. Makram ilk başta bunun bir büyücü küresi olduğunu düşündü ama onlar gelip geçiciydi, ışıktan başka bir şeyden yapılmamışlardı. Samira ve Naime'nin onu tutuş biçimine bakılırsa bu ağırdı. Belki de taştı. Mermer gibi opak değil, ama yarı saydamlığı ima ediyor. Aytaşı olabilir. Büyüde obje kullanımı hakkında fazla çalışmamıştı ve kullanıldığını da görmemişti. Taşların büyü tutabildiğini biliyordu ama bu, ilgili Ev ile uyumluydu. Obsidyen bir can alma büyüsünü tutabilirdi ama bir yangın başlatma büyüsünü tutamazdı. Aytaşı bildiği kadarıyla hiçbir Haneyle ilişkili değildi.

Naime'nin çıkardığı bez, göbeğin ortasındaki yuvaya yerleştirilmiş bir asayı örtüyordu. Asa boştu - altı bükülmüş, uzanan parmak

Oyma ahşap hiçbir şey tutmuyordu. Naime sütlü, opalesan küreyi asanın kavrayışına yerleştirdi.

"Kimse itiraz etmezse başlayacağım." Bakışları Kadir'e yönelmeden önce en uzun süre babasının üzerinde durdu. Kadir'in yüzünde spekülatif bir ifade vardı, bakışları Sultana'dan onun bel hizasında duran asanın tuttuğu taşa kayıyordu.

"Buna kalkıştığında ne olacağını biliyor musun?" diye sordu ve Makram adamın yüzünden endişenin geçtiğine yemin edebilirdi.

"Sadece yazılanlar. Ama bu bağlama işlemi tarih boyunca pek çok kez yapıldı ve ben bunun güvenli olduğuna inanıyorum. Baba, izninle?" Başıyla onaylayan babasına döndü. Makram adamın bir şeyle, zihnini isteyen başka bir anı ya da kişiyle savaştığını görebildiğini hayal etti. Kadın bir kez daha yüzünü ona döndüğünde keskin ve sert bir şekilde başını salladı.

"Bu senin için bir tehlike arz ediyor mu?" diye sordu taşa bakarken. Yeterince zararsız görünüyordu.

"İlk Çember bu odadaki büyüyü bağladı. Güvendeyiz." Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Bunun için sihrini çözmen gerekiyor," dedi ve bunu yaparken kendini tuttuğu yeri serbest bıraktı.

Gözlerinden, teninden ışık yayılıyor, soluk giysilerinin arasından parlıyor ve alacakaranlıktaki odayı kış güneşiyle dolduruyordu. Odadaki insanlar heyecanla konuşuyorlardı, seslerinde kalbini sıkıştıran aynı huşu . Görünüşe bakılırsa bir an fazla uzun süre baktı, çünkü güneşin ışığı gözlerini kapatsa bile yüzündeki kızgınlığı görebiliyordu.

Makram gücünü serbest bıraktı. Mürekkep dumanları ve kara alev dilleri onun ışık saçışına karşılık verdi ve huşu fısıltıları daha da karardı, daha da yüksek sesle korkuya dönüştü. Makram bunu duydu, hissetti ve gerginlik bedenini sarmal bir yay haline getirdi, kaçması ya da saldırması gerektiği anda hazırdı.

"Bu odada sessizlik ve huzur olacak," diye buyurdu Naime. "Burası denge ve uyumun kutsal mekânıdır." Sözler duvarlara çarptı ve yankılandı. Sesler kesildi ama bir tanesi hariç.

"İşte benim kızım," dedi babası yüksek sesle. Naime usulca iç çekti ve Makram bir gülümsemeyi bastırdı.

"Makram Attaraya Al-Nimas, Sarkum ve Tamar'ın birleşik güçlerinin Agassi'si, Prens Eş, Altıncı Ev'in Charah'ı" -asayı yuvasından çıkardı ve ona yaklaştı- "Çember'e bağlanmak için ona nasıl hizmet edeceğini seçmelisin."

"Bunu nasıl yapabilirim?" Naime ona söyledikten sonra bir şeyler düşünmeye çalışmıştı ama ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Naime asanın ucunu taştaki küçük bir cebe, obsidyen ve mermer karolar arasındaki dikişe yerleştirdi.

"Bu senin seçimin, kalbinde ne varsa," dedi. "Ellerini ay taşının üzerine koy. O, buranın büyüsüne giden bir kanaldır."

Bunu söylerken ellerini taşın üzerine koydu. Makram da onu takip ederek ellerini taşın üzerine koydu ama başparmaklarını onun parmaklarının üzerinde kavislendirdi. Geçici bir an için gözleri onunkilerle buluştu, boşluk ve güneş çarpıştı, ardından Chara'a'nın Kitabı'nı ilk kez okuduğunda başlayan o küçük, kıvrımlı, arayış dolu çekim onu içine çekti.

Bedeninden ya da zihninden çekilmişti, sadece düşmek gibi bir his biliyordu, ses ya da görüntü olmadan ivme, boşlukta yuvarlanmak. Durmuş gibi göründüğünde ne ayakta duruyordu ne de yüzüyordu. Bu yerde bir beden olarak değil, düşünce ya da başka bir şey olarak var oluyordu. Artık Naime'nin dokunuşunu hissedemiyor ya da onu yakınında hissedemiyordu. Yalnızdı. Yine yalnızdı.

"Yalnız mı?"

Fısıldayan ses kendisinin ve sesiydi. Makram etrafına bakmaya çalıştı ama gözleri yoktu, sadece farkındalığı vardı. Ve bu farkındalık genişledi ve önünde, birbiri ardına yükselip duran ve boşluğun daha siyah gölgesinde kaybolana kadar geriye uzanan bir dizi gölge uzandı.

İnsan gibi şekillendirilmişlerdi.

İlk figür hareket etti, gölgeli kolları bedeninin büyük karanlığından kurtuldu, bir savaşçı duruşu aldı ve boşluk ve geceden bir kılıç çekti. Bir sonraki de aynısını yaptı, bir sonraki de ve sırayla. Makram her figürün kendisi olduğunu fark etti, yüzü ya da bedeni değil ama gücü. Anlayış ona çarptı, bu yerde nefes almaya ihtiyacı olsaydı nefesini kesecek bir anlayış.

Farkına vardığında, bir ışık koronası boşluğun kenarını renklendirdi ve etrafındaki ışık noktaları göz kırparak var oldu. Büyücüler. Yıkım büyücüleri. Her biri atan bir kalp, bir büyü tınısı. Bir erkek ya da kız kardeş. Ve kendisinin gölgeleri yansıma değil, tarihti.

Yalnız değildi, asla olamazdı. Onun büyüsü kendi aracı değil, insanoğlu dünyaya gelmeden önce var olan ve o öldükten sonra da devam edecek olan bir varlıktı. O, Altıncı Ev'den doğan herkesle bir bağlantıydı, onların Çark'la olan bağıydı, onları ayakta tutan ve onlar tarafından yaşatılan bir varlıktı.

En yakınındaki gölge onun gerçek yansıması oldu, yüz hatları gölgeyle bulanıklaştı, gözleri siyah bir boşluğa dönüştü. Bu boşluk, üzerinde durduğu obsidyen cam gibi bir aynaydı. Ona geri yansıyan, daha önce gelmiş geçmiş tüm Altıncı Ev Chara'a'larıydı. Onların büyüsü sonu tanımlayan ve başlangıcı oyan kılıç, barışı şekillendiren çatışma, yaratımı doğuran yıkım, şafaktan önceki karanlık, yıkılan şeylerin harabesi, yok ediciydi.

Yansıması başıyla keskin bir selam verdi ve gitti.

Makram gözlerini kırpıştırdı. Bir kez daha obsidyen zeminde durdu, büyüsü havaya karışıyordu. Siyah cam gölgeyle parlıyor, çizgileri zemin boyunca titreşiyor, ayaklarının altında, odanın ortasındaki mermer güneşin kalbine doğru tasvir edilen tüm konuşmanın ana hatlarını çiziyordu.

"Kılıçla hizmet ediyorum," dedi Makram, çünkü o . Büyüsü buydu. İçindeki o küçük özlem, o arayış hissi çözüldü ve ona ulaştı.

Naime keskin bir nefes verdi ve sanki çarpılmış gibi sarsıldı, gözleri . Işığı söndü ve sonra Makram ona bakamayana, tüm oda onun gücünün aurasıyla dolana ve Vezirler bile şaşkınlıkla haykırana kadar parladı.

Konuştuğunda sesi bir ilahi gibi boş geliyordu, kendi sesine hiç benzemiyordu. "olsun, Çemberin Kılıcı. Bugünden itibaren son gününe kadar onun hizmetine bağlısın."

Ay taşı ellerinin altında ısındı ve zeminden sızan büyü ona geri döndü. Yeni bir farkındalıkla şarkı söylüyordu, zihninde olan ışık noktaları, Altıncı Ev'in diğer büyücüleri, hâlâ orada, çevresinde, gücünün kaynağından alıp veriyordu. Uyanık ve canlı.

"Evine hoş geldin, Altıncı Ev'in büyücüsü." Naime büyüsünü zihinsel kavrayışına sarmıştı ve kahverengi gözleri sıcaktı ve tutulmuş gözyaşlarıyla parlıyordu.

Gülümsedi, kendi boğazı sıkıştı, göğsü daraldı. Onunla kendisi arasında örümcek ipeği gibi bir ipliğin gerildiğini hissedebiliyordu. Hayatının geri kalanında etrafında döndüğü ve döneceği merkez oydu.

Makram ellerini iki yanına indirdi. Beşir ve adamları da Makram'ınkiler gibi dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini önlerinde saygıyla açmışlardı. Makram'ın tanıdığı vezirlerden bazıları-Yavuz, Eşber, Terim -Gördükleri şeyle ilgileniyor gibiydiler, korkmuyorlardı. Ama gösterdikleri

kendilerini yoldaşlarından biraz daha makul görüyorlardı. Genel olarak, Beşinci Meclis'te oturan ve başlarında Kadir'in bulunduğu Vezirler, azarlanmış oluşan bir galeriye benziyorlardı. Yüzler asık, yumruklar , ortak bir hoşnutsuzluk içinde birbirlerine bakıyorlardı.

"Benim gördüğümü sen de gördün mü? Bir şey hissettin mi?" Makram Naime'ye kısık bir sesle sordu.

"Ne gördün?" Endişeli görünüyordu. "Sadece taşa dokunduğunu ve kılıcı aldığını gördüm."

Adam tereddüt edince asayı kaldırdı ve göbeğin ortasına götürdü. Taş parlıyordu. Hafifçe, ama onu Çember'e çağırmadan önce hiç parıltı yoktu. Belki de az önce körü körüne neyi kabul ettiğini daha iyi anlayabilmek için onun yazdıklarını daha fazla okumalıydı.

Kadın ona doğru dönerken Makram ensesini ovuşturdu.

"Gördüm..." Başını iki yana salladı. "Sanırım bütün konuşmayı gördüm. Altıncı Ev. Diğerlerini hissedebiliyorum. Hepsini."

"O zaman işe yaradı," dedi Naime, maskeye benzeyen yüzü gözlerindeki coşkunun parıldamasına yetecek kadar çatlayarak. "Chara'a'ların basit varoluşlarıyla Hanelerini güçlendirmeleri beklenir."

"Diğerlerinin var olup olmadığını bile bilmeden Altıncı Haneyi mi güçlendirdiniz?" Kadir ayağa kalktı. "Gücünü bize karşı kullanmaya karar verirse ona kim karşı duracak?"

"Onlar var," dedi Naime. "Siz de Bayan Mutar'la tanıştınız. Ve diğerleri... Onların var olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum." Bir elini ortasına bastırdı. Makram onun omzunun hemen arkasında durmak için yürüdü ve ay taşına yaklaştıkça bir şarkıya, çınlayan çanlara benzer bir ses farkındalığını daha da doldurdu.

"Hissedebiliyor musun?" Kadir alay etti. "Bize yol göstermesi için bir kadının sezgilerine mi güveneceğiz?"

"Güveneceksin..." dedi Sultan, yavaşça ayağa kalkarak. Yerinde kıpırdandı ama İhsan yanına geldi ve elini omzuna koyarak onu sabitledi. "Kraliçenizin fermanına güveneceksiniz."

Makram babasının çaresiz, aceleci konuşma şeklini tanıdı, zihinsel pençeleriyle berraklık anına tutunuyordu. Adamın zihninde sürünen yıkımı hissedebiliyordu. Dayanabilir miydi? Bir an için bile olsa?
Mathei Attiyeh bu tür şeylerle uğraşmış, yıkımı şifa için kullanmış ve çalışmalarını zehirler üzerine yoğunlaştırmıştı.

"Sultan Efendim." Makram öne çıktı, dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Altıncı Hane'nin büyüsü inandığınızdan çok daha fazlasını yapabilir. Bunu göstermek için bana bir fırsat verir misiniz?"

Vezirler ayağa fırladı.

"Büyünü Tamar Sultanı'nın üzerinde serbest bırakmayacaksın." Kadir onlara doğru ilerlemeye başladı, yüzünde gerçek bir korku okunuyordu.

"ol," diye iç geçirdi Sultan, "sakin ol Behram." Bir elini kaldırdı ve Kadir kendi koltuğu ile Sultan'ın koltuğu arasında durdu, asası Makram'ı sopalamak istediği bir silah gibi önündeydi.

Makram topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Sultan ona.

Sultan'ın başını işaret etti. "İçinizde neler olduğunu hissedebiliyorum Sultan Efendim. Kısa bir süreliğine . Ama tedavi edemem," diye uyardı.

Sultan oturdu ve başını salladı.

Makram gözlerini kapadı, gücünün çekirdeğine, bükülen boşluğa daldı. Odadaki sesler kayboldu ve Sultan'ın zihninde yıkımın belli belirsiz yankısını arayıp buldu. Makram büyü dallarıyla onu takip etti. Adamın beyninde midye gibi plakalar oluştu. Ve onun gücünün görüş alanında, düşüncenin ve benliğin kesintisiz akışını engelleyen daha derin, siyah, çürük bir gölge parlıyordu. Makram bir noktaya kadar bilenmiş bir yıkımla onu yonttu. Hasar geri alınamazdı ama temizlediği şey, garip plak onu geri alana kadar Sultan'ın kendi zihnini kontrol etmesine izin verecekti.

Makram gözlerini açtı.

Sultan, gözleri açık ve düşünceli bir şekilde ona baktı. Sanki uzun zamandır nefes alamıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Sonra tek ve tuzlu bir kaşını kaldırdı. "Size Prens Konsolos dediğini duydum. Önce bana mı soracaktınız?" dedi, sesini renklendiren kuru bir mizahla.

Makram bir bastırdı, iyi ki diz çökmüştü, çünkü çalışmak başını döndürmüştü. "Rahatsızdın Efendim."

Naime bir uyarıda bulundu ama Sultan kahkahayı bastı, ses salonda gümbür gümbür yankılandı. Kahkahası vezirleri perçinlemiş, bunun uzun zamandır duymadıkları bir ses olduğunu belirtmişti.

"Yeterince adil," dedi Sultan. "Tekrar rahatsızlanmadan önce bu işi halledeyim." Ellerini dizlerine vurdu ve ayağa kalktı. Naime bir ses çıkardı ve ona doğru koşacakmış gibi hareket etti. Ona salladı. "Ben

Artık bunların ne düşündüğünü umursamayacak kadar yaşlıyım." Odanın etrafına dizilmiş vezirlere el salladı. Kadir'in yüzünde tek öfke ifadesi vardı. Diğer herkes bu açıklama karşısında şaşkın görünüyordu.

"Bugün, bu yerde, Konseyim ve Chara'a nesilleri şahidim olarak, ben öldüğümde kızımın yerimi almasını emrediyorum. Kraliçe Sultana."

Naime keskin bir nefes aldı ve babasına bakarken parmakları entarisinin önünde birbirine kıvrıldı. *Evet*. Çarka teşekkür et. Sultan ona başını salladı, minnettarlığı yüz ifadesini ağırlaştırıyordu. Makram bu adamı düşüşünden önce tanıyamadığı için pişmanlık duydu.

"Onunla evlen, ona hizmet et. Onu koru. O neyin doğru olduğunu biliyor, siz de bunu başarabilmesi için herkesi onun yolundan uzak tutun."

"Sultanim," diye itiraz etti Naime.

Bir elini ona doğru kaldırdı. "Eee?" diye sordu Makram.

"İste ve emredildim Efendim." Makram başını eğdi. Bunu söylemek için bir Sultan'a ihtiyacı yoktu.

"Ve bazen onunla tartışıyorum."

Naime içini çekti ve Makram bir kahkahayı bastırdı. "Deneyeceğim,"

dedi. "O halde öyle olsun. Sadrazam, hakkınızı helal edin."

"Nasıl isterseniz Efendim," dedi Kadir, eğilerek. Bu kez yüzü Naime'ninki kadar okunaksızdı ama Makram onun hoşnutsuzluğunun sıcaklığını, düşüncelerinin ve planlarının kavurucu cehennemini hissedebiliyordu. Susturulmadı, sadece oyalandı.

Makram ayağa kalktı ve Sultan elini uzattı. Tereddüt etti, sonra Sultan'ın kolunu sıktı ve karşılığında elini tuttu. Makram Naime'yle yüzleşti.

"Gelecekte, Attaraya Charah, Chara'a'nın soylular hiyerarşisinin dışında durduğunu hatırlayacaksın. Onlar halka aittir ve onlardan başka kimseye sadakat borçları yoktur," diye duyurdu Naime.

Vezirler itiraz etti, Kadir'in yanındakiler en gürültülüleriydi, ama o onları görmezden geldi.

"eğiliyoruz," dedi Naime. Eğildi. Oda şaşkınlık ve sessizlikle doldu. "Hepimiz senin önünde eğiliyoruz."

Diğer herkes onun bir sonraki selamını kendi selamlarıyla takip etti. Altıncı Haneden bir büyücünün önünde eğilmek. Tamar Sultanları mezarlarında dönüyor olmalı.

"Bu Rahal," dedi Makram, asla tahmin edemeyeceği bir kadere doğru son adımını atarken. "Sarkum'un veliaht prensi her zaman

Rahal adını taşıdı."

"Rahal Charah." Naime'nin gözleri kararının ciddiyetini anladığını yansıtıyordu ve Makram'ın ihtiyacı olan tek şey de buydu. Bakışlarını Tareck'e çevirdi, o da başıyla onayladı ama Makram arkadaşının yüzünü hiç bu kadar canlı görmemişti.

Naime, "Bugünlük işimiz bitti," dedi.

Vezirler ayağa kalktı ve kapılara doğru ilerledi. Bazıları birbirleriyle sohbet etmek için durakladı. Naime utangaç bir ifadeyle Makram'ın yanından geçip babasına baktı. Kollarını açtı ve Makram onun gençliğinde bir ayıya benzediğini hayal etti. Naime onun kucağına koştu. Makram onlara bir nebze mahremiyet sağlamak için gözlerini onlardan kaçırdı. Tareck'in Samira'nın koluna girdiğini ve coşkuyla el kol hareketleri yaptığını gördü. İlgilenmesi gereken bir baklava kuğusu vardı.

Yavuz, Eşber ve Terim Makram'a yaklaşıp selam verdiler.

"Rahal Charah." Yavuz elini uzattı. Makram adamın irkilmesini ya da geri çekilmesini bekleyerek elini sıktı. Adam istese de bu isteğini dizginledi, sadece Makram'ın gevşekçe hoş geldin olarak yorumladığı gülümsemesini sürdürdü.

"Terim Paşa." Kısa boylu vezir tombul elini uzattı. Makram onu kavradı.

"Ben Eşber Paşa," dedi Eşber, aynı selam ve el sıkışmayı teklif ederek. "Bir ölüm büyücüsünden beklediğim gibi değilsiniz. İnsana benziyorsunuz."

Makram'ın kaşları birbirine çatıldı. Yavuz Paşa ağır bir eli yoldaşının omzuna koydu ve dilini şaklatarak onu uzaklaştırdı.

Makram, Cemil Kadir karşısında durup elini uzatana kadar onu tanımadı. Ateş büyücüsü kendini beğenmiş bir yarım gülümseme takınmıştı.

"Sanırım yapmamayı tercih ederim." Makram, Cemil'in uzattığı eli başıyla onayladı.

Cemil indirdi.

"Belki bir ara daha iyi bir karşılaşma yaparız. Senin topallamadığın bir yerde."

"Bundan hoşlanacağını sanmıyorum küçük Kadir," diye uyardı Makram. Cemil sadece gülümsemeye devam etti, parmaklarını kaldırıp alnına dokunduktan sonra uzaklaştı.

Naime Makram'ın yanına giderken, "Onunla alay etme," diye uyardı. "O her yönüyle babasının oğlu."

"Kendi çaresine bakabilirim. ayrılmaya hazır mısın? Tüylerim diken diken oluyor. Sanki duvarlar beni izliyor."

Yumuşak bir gülümseme verdi. "Nasıl isterseniz." Bakışları Vezirler kapıya doğru ilerlerken onları takip etti, sonra asayı kavrarken hafifçe parlayan ay taşına gitti.

" sıkan bir şey mi var?" diye sordu. Onu kendine çekmek, kolunu omuzlarına dolamak ya da sarılmak istedi ama burası yeri değildi.

"Hayır. Sonunda bir şey mantıklı geldi." Yerdeki Birinci Ev'in konuşmasını işaret etti. "Çemberi ayakta tutmak için en baştan başlamam gerektiğini düşündüm. İlk Ev ile."

"Ama rastgele mi?"

" de değil. Sondan başlamak zorundaydım." Altıncı Ev'in konuştuğunu göstermek için işaret etti. "Yeni bir yola yer açmak için daha önce gelenleri yok ederek başlamak zorundaydım. Yeni bir Çember."

Kadın gülümsedi ve adamın tüm dünyası ona doğru daraldı. Merkezine. Yeni ve tek dayanağı. "Senden başka kimseyle başlayamazdım."

"Anlıyorum," dedi ve kızın elini dudaklarına götürdü. "Evet, kraliçem. Başlayalım mı?"

YAZARIN NOTU

TOKUDUĞUNUZ IÇIN TEŞEKKÜR EDERIM. Umarım siz de Naime ve Makram'ın yolculuğundan benim kadar keyif . Ama henüz bitmedi.
onlar ve siz, Çember'in diğer büyücüleriyle tanışacaksınız. Kemerlerinizi , canlarım. Kahkahalar, aşk, acı ve... savaş olacak.

Sırada ne var?

İkinci kitap *Fırtına ve Kalkan*'a bir göz atmak için okumaya devam edin.

Amazon'da bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Dürüst yorumunuz diğer okuyucuların ne beklemeleri gerektiğini bilmelerine yardımcı olur ve kitaplarımın görünürlüğünü sağlar - bu da onları yazmaya devam edebileceğim anlamına gelir! Bu her açıdan iyi, değil mi?

Daha fazlasını ister misiniz?

Web sitesi
jdevansbooks.com

Facebook
https://www.facebook.com/jdevansauthor

Twitter
https://twitter.com/jdevansbooks

Instagram
https://www.instagram.com/jdevansbooks

Yaklaşan yayınlar, ekstralar ve tüm eğlenceli zamanlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz? Haber bültenine kaydolun!

https://www.subscribepage.com/motw

FIRTINA & KALKAN
GÖZ ATIN

Kapana kısılmış ve perişan haldeydiler, birileri onları öldürmek istiyordu ve Aysel zamanını o mankafa sürüsünü ikna etmekle geçirmek zorundaydı.

konuda bir şeyler yapmasına izin verilmesi gereken işe yaramaz serseriler. Ve onların çift kemik kafalı, sinir bozucu komutanları. Botunun burnunda kuruyan çamuru karıştırırken ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Orada mısın?" Bashir'in sert sesi onu hem en iyi hem de en kötü şekilde gerdi. Ayağa kalktı ve tuval parçalarından birini kenara itti.

"Ben de tam seni düşünüyordum," dedi Aysel. Adam kaşlarını kaldırdı ve elindeki bir şeyi Aysel'e fırlattı. Aysel zar zor yakaladı ve ona ters ters baktı. Bu onun kılıçları ve koşum takımıydı.

"Gurur duymalı mıyım?" diye sordu.

"Hiç de değil. Sanırım ayak işi yapmak isterken kazara muhafızlığa düşmüş olmalısın," dedi ve kılıçlarını ona doğru salladı. "Bu benim için yaptığın ikinci teslimat, en çok aranan suçlun."

"Bu nöbeti tutabilecek tek kişi benim. Hâlâ ekşi mi?"

"Neden olacağımı bilmiyorum." Koşum takımlarını ve kılıçları ateş çukurunun yanına koyduğu başka bir sandığın üzerine yerleştirdi. "Buradaki karşılama sıcak ve cömert olmaktan başka bir şey değildi."

"Farklı bir şey mi bekliyordunuz? Suçlu olmasanız bile Sarkum'dan bir soylusunuz" dedi.

Aysel ateşin yanına çömeldi ve kenarını oluşturan kayalara dayadığı bir sopayla ateşi dürtmeye başladı.

"Ben nasıl bir suçluyum? Kendi eşyalarımı geri aldım ve sizin için bir katili yakaladım. Al-Nimas'ta kardeşim ve ben bir prensin sağ ve sol koluyduk," dedi. "Babam Yaşlı Sultan'ın ve sonra oğullarının danışmanıydı, ordularının komutanıydı. Annem ise cömertliği ve hayırseverliğiyle tanınan bir ailenin saygın ve sevilen kızıydı. Kayadaki hayali bir çizgiyi geçmenin tüm ailemi tehlikeli kötü adamlara dönüştüreceğini bilmiyordum."

Yeni bir ateş yakmak için geriye bir kömür kalabileceğine dair boşa çıkan umudu, külleri karıştırdıkça yavaş yavaş ölüyordu.

Adam o kadar uzun süre beklenti dolu bir sessizlik içinde onu izledi ki, kadın bunun altında ezildiğini hissetmeye başladı.

"Ateş yakmayı biliyor musun?" diye sordu sonunda.

Aysel elindeki sopayı ona doğrulttu. "Tabii ki biliyorum." O yapmadı. Adem tüm ateşlerini yakıyor, yemeklerini pişiriyordu. Bir Beşinci Hane Aval'ı için basit bir işti bu; tek bir kelime söylemesi yeterliydi ve ateş onun emrine itaat ederdi.

"Bir saraya sızmak için uçurumdan tırmanabilir ve sizden üç kat büyük adamlarla savaşabilirsiniz-"

"Belki iki kez," diye düzeltti Aysel.

Beşir bir kaşını kaldırdı. "Senden üç kat büyük ama ateş yakamazsın." Bir şey arıyormuş gibi kemerini yokladı, sonra elini belindeki kumaş yaranın üzerinden geçen ince deri kılıç kemerine bağlı küçük deri bir keseye soktu. "Sadece bir soylu," diye iç geçirdi bir tür taş çıkarırken, sonra kalçasındaki kınından bir bıçak çıkardı.

Aysel sessizce onun soylular hakkındaki sözlerini taklit etti ve dilini ona doğru uzattı. Ateş çukurunun etrafında dönerken neredeyse gülümsüyordu. "Tut şunları." Yanına çömelirken bıçağı ve taşı ona uzattı.

Aysel, Beşir'in Adem'in onlar için topladığı çalı çırpı ve odun yığınını karıştırmasını izledi. Beşir yığının ortasından bir avuç ölü ot çekip ateş çukurunun ortasına koydu, sonra kabarttı, Aysel'e annesinin vazoya çiçek dizişini hatırlattı. Aysel homurdandı, adam da ona yan yan baktı. "Yardımımı ister misin?"

"Emin değilim." Otları küçük bir yuva haline getirerek işine devam ederken ona verdiği bıçağı inceledi. "Çok cesursun.

Bana bir bıçak verip oturdu." Bıçağı parmaklarının üzerinde dans ve avucunun içinde döndürerek ucunu adamın gözüne doğrulttu.

Beşir irkilmeden uzandı ve önce bıçağı, sonra da taşı kadının elinden aldı. "Eğer beni gözümden bıçaklarsan, ateşini unutabilirsin." Taşı ot yığınının üzerine tuttu ve bıçağının kör ona vurmaya başladı.

Aysel dizlerine sarılıp çenesini onlara dayadı ve Beşir'in kısa, hızlı vuruşlarını hayranlıkla izledi; daha önce büyü yapmadan ateş yakan birini hiç görmemişti. Birkaç kez bir kıvılcım düşüp parladı ve Beşir dikkatle üzerine üfledi ama otların tutuşması dört denemesini aldı. Sanki en kırılgan bebekmiş gibi birkaç dakika onunla ilgilendi, sonra onu daha fazla ot ve küçük dal parçalarıyla beslemeye başladı, sabit ve güçlü olana kadar yavaş yavaş inşa etti ve düzgün bir ateş olana kadar daha büyük ve daha büyük odun parçaları ekledi.

Adam kızgınlıkla ona baktı. "Muhtemelen sen de yemek yapamıyorsundur. Burada ne işin var? Saraya dön, kuru bir yatakta uyu ve güzel yemekler ye. Hiç yemeğin var mı ki?"

"Ben çocuk değilim, Ox." Ayağa kalktı ve kalan eşyalarını düzenlemek için sığınağa geri döndü. Pazardan pirinç, mercimek ve iki portakal almıştı. Sadece gerekli olduğunu düşündüğü şeyleri. Aysel, yatağı olan palet yığınının altından tencereyi çıkardı ve mercimeğin bir kısmını içine boşalttı, ardından dışarı taşımadan önce üstüne bir portakal koydu.

Hepsini Beşir'e uzattı. "Sorunlarınızdan birinin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Benim tek sorunum sensin." Tencereyi ana ateşten uzağa ittiği kömürlerin bir bölümüne yerleştirdi. Portakalı yanındaki yere koydu, su dolu kovayı çekip tencereye biraz boşalttı, sonra da kapağını kapattı. Aysel ayağını onun sırtına dokundurdu ve alaycılığını azarlarcasına hafifçe itti. Öne doğru eğilirken bir eliyle kendini yakaladı ve diğer eliyle bileğini yakalamak için döndü.

Aysel adamın bileğini iki eliyle kavradı ve tutuşunu kırmak için ağırlığını bacağına verdi, bacağını adamın kolunun üzerine atarken diziyle adamın elmacık kemiğini sıyırdı.

"Hayır." Adamın kolunu bacaklarının arasından çekip çıkardı, ağırlığını dirseğinin arkasına verdi ve kolunu göğsüne doğru bastırdı.
Beşir onu tuttuğu yerden çekip çıkarmaya çalıştı ama sadece daha fazla baskı uyguladı.

ve küfretti. "Sorun şu ki" -koluna küçük bir darbe indirdi, bu da onu tıslattı- "beni hafife almaya devam ediyorsun."

Adamın kolunu bir hamleyle bıraktı ve yoluna çıkan küçük bir kaya parçasına basar gibi adamın üzerinden geçerek portakalını alıp ateşin diğer tarafına geçti. Toprağa oturdu, bacaklarını önüne katladı ve soymaya başladı.

"Seni gerçekten suçlamıyorum," dedi ve adam ona ters ters bakıp elini omzuna bir parça portakal kabuğunu ateşe attı. "Bunu yapmayan bir erkekle henüz tanışmadım. Senden bir kez yardım istedim diye bir tür kurtarıcıya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun. Ama ihtiyacım yok. Eğer bir araç olarak kullanmak için etrafta olmasaydın, başka bir yol bulurdum."

Tamamen doğru değildi ama çoğunlukla . O sabah yaylı tüfeklerle ilgili yaptığı yorum hâlâ öfkesini kabartıyordu.

"Çok gurur verici şeyler söylüyorsun." Beşir parmaklarını koluna geçirdi. Kalıcı bir hasar verdiğinden şüpheleniyordu ama geriye doğru uzattığı kolu biraz ağrımıştı.

"Buraya dalkavukluk yapmaya mı geldin? Ailemi öldürmek isteyen adamları aramamı engellemek için olduğunu sanıyordum." Portakalın bir dilimini kopardı, sonra da meyvenin geri kalanını kabuğundan ayırdı.

"Ben de akşam yemeğini pişirmek için olduğunu sanıyordum," dedi.

Aysel turunçgillerden bir parça kemirdi, ateşin karşısında onun bakışlarıyla buluştu. Diğer yarısını ona uzattı. "Senden bunu yapmanı istemedim. Sen sadece beni tekrar kurtarmaya çalışıyorsun."

Beşir sonunda meyveyi aldı ve , bacaklarını göğsüne doğru katladı ve bir parçasını ağzına attı. O sabah onu gördüğünde bitkin ve tükenmiş görünüyordu; şimdi ise ayakta duracak hali yoktu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve geçidin tepesindeki bitkin mültecilerle aynı türden yavaş bir kararlılıkla hareket ediyordu.

Adamın işi bitmişti. Aslında gözlerinin önünde uyuyakalsa hiç şaşırmazdı.

"Bunu nereden öğrendin?" dedi mercimeğin kapağını kaldırıp karıştırdıktan sonra.

"Yumruk yumruğa bir dövüşü kazanacak değilim, değil mi?" Son portakal parçasını yedi ve parmaklarını salvarına sildi. Ayağa kalktı ve koşum takımını ve kılıçlarını koyduğu yerden aldı. "Kardeşim ve ben Turns için senaryolar üzerinde çalışıyorduk. Denedik

Yakalanacak kadar aptal olsaydım birinin üzerinde kullanabileceğim şeyler bulabilirdim." Onun yanına oturdu ve verdiği yarımdan bir parça daha aldı.

"Seni sandığın kadar sık küçümsediğimden şüpheliyim," dedi sessizce.

"Senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım."

Övgülerinden sıcak bir haz duydu ama usulca güldü. " olmadığını biliyorum. Çok ve insanları korumayı istemekten kendini alamayan bir adamsın, değil mi? Ve muhtemelen küçük hayvanları da, hmm?"

Adamın boynunda bir kızıllık belirdi ve kadın haklı olduğunu anladı.

"Pekâlâ, rahat ol Öküz. Yemek pişirmek ve ateş yakmak bir yana" - kılıçlarından birini çekti ve ona baktı- "kendime çok iyi bakıyorum."

Gözlerini kısarak bıçağı yüzüne yaklaştırdı ve başparmağını bıçağın kenarına dokundurdu. Derisinde ince bir kan çizgisi belirdi. Aysel içini çekti, bıçağı koydu ve bakışlarını ona çevirdi. Adam bir portakal dilimini daha koparmakla meşguldü.

"Bunları kim biledi?" Biliyordu. Onları kimin çok iyi biliyordu.

"Bu çamur çukurunun etrafında bir bileme taşı göremiyorum, ya sen?" dedi lokma meyvenin etrafında. "Etrafta körelmiş kılıçlarla dolaşamazsın. Ve dün gece bütün o kaldırım taşlarının üzerinde zıplıyorlardı. Kenarını kırar." Sonra son parçayı da ağzına attı.

"Seninle ne yapmam gerekiyor? Suçlu olduğum ve korunmam gerektiği konusunda ısrar ediyorsun ama o katil beni neredeyse yakalayacakken sen geldin. Uyuyor olman gerekirdi ama adamlarını göndermek yerine buradasın. Katil'i avlamamı istemiyorsun ama bıçaklarımı keskinleştirdin..." Mercimek tenceresini işaret etti. "...yemeğimi pişirmişsin!" Aysel onun bakışlarını tuttu.

Ve bekledim.

Beşir avuçlarını yüzünde ovuşturdu. "Bilmiyorum." İki elini de saçlarının arasına soktu. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Kılıcını tekrar kınına soktu. "Bence bana güvenmek istiyorsun ama Sultana farklı bir şey söylediği için kendine ya da yargılarına güvenmiyorsun."

"Ona ne borçlu olduğumu anlayamazsın."

"Aşağılayıcı olmayın. Bir ahmak bile birine karşı borçlu hissetmeyi anlayabilir." Aysel içini çekti ve elini saçlarından çekerek uzandı. "Gel bakalım."

"Ne?" Ayağa kalkarken ona baktı. Aysel tekrar çekti ve Beşir ayağa kalktı, parmakları Aysel'in parmaklarının arasından kayarak Aysel'in nabzını hızlandıracak şekilde . Kadın ona doğru bir adım attı ve Beşir tereddüt etti. Aysel biraz gülümseyerek onu daha sert çekti.

"Korkma küçük Öküz, sana zarar vermeyeceğim," diye şaka yaptı, yaklaştı ve parmaklarını onun belindeki kumaşın içine soktu, sonra geriye doğru yürüdü ve onu kendisiyle birlikte çekti. Şaşkın ve umutlu görünüyordu ve sanki ikisini de hissetmemeye çalışıyordu.

Adam içeri girdiğinde onu bıraktı ve dönüp yataktaki eşyalarını topladı, tekmelediği sandığı düzeltip üzerine yerleştirdi. Sonra onu sırtı paletlere gelecek şekilde manevra yaptırdı.

"Aysel," dedi, sesindeki kınama ilgiyle kırılmıştı. "Anlaştığımızı sanıyordum..." Adam başını salladı ama elleri kadının belini buldu.

"Şu an için" -kılıç kemerini çözdü ve kalçasından çekerek çıkardı- "sadece şu an için. Güven bana." Kılıcı paletlerin kenarına koydu. "Uzan," diye emretti.

Beşir kaşlarını çattı. Aysel ellerini Beşir'in omuzlarına koyup oturana kadar bastırdı, sonra dizini Beşir'in kalçasının yanına yerleştirip itti, Beşir elleri beline kenetlendiği için geri çekilirken onu takip etti. Diğer bacağını onun üzerinden geçirerek dört ayak üzerine oturttu. Tekerlek ama yapmak üzere olduğundan çok daha fazlasını yapmak istiyordu, özellikle de adamın bakışlarındaki arzu açığa çıktığında. Niyeti onun düşündüğü gibi olmasa bile, kontrolünü ona devretmeye istekli olması hoşuna gitmişti.

Aysel yüzünü onunkinin üzerine eğdi. Başını onunkine doğru kaldırmak için gerilirken vücudu kıpırdadı. "Uyu artık," diye mırıldandı.

"Tekerlek ve jant telleri." Başını yastık olarak kullandığı katlanmış battaniyeye yasladı ve dişlerini gıcırdatarak ona baktı. "Bu sana komik mi geliyor?" Aysel dizlerinin üzerinde doğruldu ve parmaklarını Çark'ın sembolü olan bir daire şeklinde birleştirdi. "Çark üzerine yemin ederim ki burada olacağım"

tuvalin diğer tarafındaki ocak ateşini işaret etti-"uyandığında."

"Ayağa kalk," diye emretti ama ellerini kadının kalçalarından çekmedi. Adam doğrulmaya başladığında Aysel ellerini tekrar adamın omuzlarına

bıraktı. "Git uyu. Benimle ilgilendin, şimdi de onu rahat bırakacaksın. İyiliğinin karşılığını ödeyeceğim. Sen uyanana kadar dışarıda nöbet

tutacağım." "Kendini mi gözetleyeceksin? Neden Çark'ın üzerinde inanıyor musun?"

"Çünkü içgüdülerin doğru. Bana güvenebilirsin." Aysel bir elini başının yanına koydu, diğerini saçlarına doğru kaldırdı ve tereddüt etti. "Bu yüzden istediğimde katil için bana yardım etmeye geldin. Ve neden kılıçlarımı biledin ve neden kirli Sarkum ellerimi üzerine sürdüğüm için beni kıyma haline getirmedin."

Adam kaşlarını çattı ve başını onun parmaklarına yaslamak için kaydırdı. Kadın, adamın sarı saçlarını okşarken gülümsedi.

"Bashir," dedi, farklı koşullar altında başlayabilselerdi onun adını her zaman söyleyeceği sıcak, korunmasız şekilde. "Uyumaya ihtiyacın var. Kendine bakmazsan adamlarına nasıl bakacaksın?" Parmaklarını adamın saçlarında gezdirmeye devam etti, saçların kayışının tadını çıkarıyordu. Kendi saçından daha yumuşaktı, Mat'inkinden daha yumuşaktı, karışık miraslarından bahseden kabalıktan yoksundu.

Gözlerini kapattı.

AKKNOMLEDGMENTS

DYAZARLARA ATFEDİLEN YÜCELTMEYE RAĞMEN (iç kahkahalar), bir kitap tek başına bir çaba değildir. O güzel masama oturup
Bir gölete ve güzel sonbahar renkleri içindeki ağaçlara bakarak, çay ve sessizlikle dolu günler boyunca, göze batmayan bir hizmetçinin eşliğinde bu işi . Kendi çalışma saatleri arasında çocuğumuzu saatlerce ya da günlerce alıp götüren ve asla ürkmeyen, şikayet etmeyen, uykusuzluğundan ya da eşinin yokluğundan bahsetmeyen muhteşem kocamın benim için satın aldığı zaman ceplerine umutsuzca vurdum. Bu, çocuğu da alan ya da bazen bulaşıklarımızı yıkayan, yemeklerimizi pişiren, çamaşırlarımızı yıkayan ya da sanki bunları yapamayacakmışım gibi benimle ilgilenen ebeveynlerim sayesinde mümkün oldu (öyleydim, çünkü Naime ve Makram tarafından Tüketilmiştim). Kendisi de bir yazar olan kız kardeşimin, ben kendime inanamazken bana inanması, yaptığım her ilerleme için amigoluk yapması, yayınlamayı denemeye hazır olabileceğimi her söylediğimde bağımsız yayıncılığı savunması ve yolu aydınlatması sayesinde oldu. Hem alfa hem beta, hem eleştirmen hem arkadaş, hem ağlayabileceğim bir omuz hem de çok fazla debelendiğimde beni tokatlayabilecek biriydi.

Bu şeyi, bu kelime ve fikir yığınını, tutarlı bir hikayeye benzeyen bir şeye dönüştürmesi için Michelle Morgan'a getirdim. Kendisi sadece yetkin ve harika biri değil, aynı zamanda bunun tam olarak ne olmasını istediğimi gören ve bana nasıl olacağını gösteren sevimli bir insan. Bitmek bilmeyen sorularıma ve endişelerime karşı sabırlı davrandı ve ilk çirkin kitap bebeğime kendi bebeği gibi baktı. Bunu sadece daha iyi bir kitap haline getirmekle kalmadı, beni daha iyi bir yazar haline getirdi - umarım. Ona her zaman minnettar olacağım ve onu bir editör olduğu kadar bir arkadaş olarak da göreceğim.

Tatiana Anor hem güzel sanatlar hem de fotoğrafçılık alanında inanılmaz derecede yetenekli ve onun çalışmalarına rastladığım ve adını hiç duymadığım biri için altı kitap kapağı yapmaya gönüllü olduğu için aptalca şanslıydım. Naime ve Makram'ı o kadar canlı bir şekilde hayata geçirdi ki hâlâ şaşkınlık içindeyim.

Eric C. Wilder bir sanat eserini aldı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel (kesinlikle önyargılı değilim) kitap kapağına dönüştürdü, tüm rastgele, farklı fikirlerimi alıp onları tutarlı ve çarpıcı bir şeye dönüştürmeyi başardı ve bir azizin sabrına sahip olduğunu da ekleyebilirim.

Terry Roy kitapları güzelleştiriyor. Bu sadece Arial Font bölüm başlıkları altında sayfaya yığılmış grup kelime olabilirdi. Ama onun sıkı çalışması ve sanatsal becerisi sayesinde öyle değil.

YAZAR HAKKINDA

J. D. EVANS FANTAZİ VE BİLİMKURGU ROMANTİZMİ YAZIYOR. J. D. dilbilim diplomasını aldıktan sonra on yıl boyunca ordu subayı. Bir zamanlar saatlerini helikopter pilotları ve generaller için brifingler hazırlayarak geçiriyordu. Şimdi hikâyeler yazıyor, küçük bir insanla ilgileniyor, örgü örüyor, kötü dikiş dikiyor, bahçeyle uğraşıyor ve Pinterest Fails'i geliştiriyor. Beyrut'ta bir süre kaldıktan sonra J. D. Levant'a aşık oldu ve bu aşkı ilk serisi *Mages of the Wheel için* ilham oldu.

Aslen Montana'lı olan J. D. şu anda Kuzey Carolina'da kocası, küçük insan neredeyse klonu, yaşlanan köpeği ve kafasındaki çok fazla hikaye ile yaşıyor.

J. D. Evans tarafından yazılan kitaplar

MHEEL SERİSİNİN **İMAJLARI**

Hükümdarlık *ve* Yıkım
Storm *&* *Shield* (Şubat 2020)
Siren & Scion (Mayıs 2020)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.